

Autoarea bestsellerurilor
Secretul Helenei,
Trandafirul nopții și
Cele șapte surori

LUCINDA RILEY

GRĂDINA CU LAVANDĂ

Blue
MOON

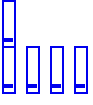
Autoarea bestsellerurilor
Secretul Helenei,
Trandafirul nopții și
Cele șapte surori

LUCINDA
RILEY

GRĂDINA CU
LAVANDĂ

Blue
MOON

Lumina din fereastră

Capitolul 1. Gassin, sudul Franței, primăvara lui 1998

Capitolul 2. Două săptămâni mai târziu

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6. Paris, ianuarie 1999 – nouă luni mai târziu

Aș vrea să văd

Capitolul 7. Londra, martie 1943

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15. Blackmoor Hall, Yorkshire, 1999

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Fratele meu

Capitolul 21. Paris, 1943

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25. Gassin, sudul Franței, 1999

Capitolul 26

Paradis

Capitolul 27. Gassin, sudul Franței, 1944

Capitolul 28

Capitolul 29. Trei luni mai târziu

Capitolul 30. Gassin, sudul Franței, 1999

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Viața din mine

EPILOG. Un an mai târziu

Mulțumiri

BIBLIOGRAFIE

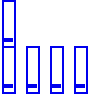
LUCINDA RILEY

GRĂDINA CU LAVANDĂ

Traducere din limba engleză și note
ADINA și GABRIEL RAȚIU

București
2020

The Lavender Garden

Lucinda Riley

Copyright © 2012 Lucinda Riley

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra, în 2012

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Grădina cu lavandă

Lucinda Riley

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RILEY, LUCINDA

Grădina cu lavandă / Lucinda Riley;

trad. din lb. engleză: Adina și Gabriel Rațiu. –

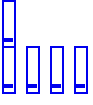
București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4680-4

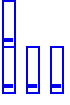
ISBN EPUB 978-606-33-4842-6

I. Rațiu, Adina (trad.) II. Rațiu, Gabriel (trad.)

821.111

Pentru Olivia

*Dumneavoastră sunteți ceea ce sunteți – datorită întâmplării; eu sunt ceea
ce sunt – datorită mie. Ludwig Van Beethoven*

Lumina din fereastră

*Noaptea e nesfârșită;
Doar întunericul mi-e lumea cea deplină.
Povara e cumplită;
Dincolo de fereastră nu licăre nici o lumină.*

*Ziua mai prind putere;
Din întuneric, iată, o mână s-a ivit,
Cu blânda-i mângâiere
Odaia mea cea sumbră și rece a-ncălzit.*

*În ceasuri de amurg
Vin dinspre tine umbre și se revarsă-n dar,
Ca un dor tainic curg,
Balsam pe inimă îmi pun și-o fac să bată iar.*

*Lumina-i nesfârșită;
Acum doar ea mi-e lumea cea deplină,
Arzând nebiruită,
Căci focul dragostei ce-ți port e chiar acea lumină.*

Sophia De La Martinières
Iulie 1943

Capitolul 1. Gassin, sudul Franței, primăvara lui 1998

Emilie a simțit cum slăbea strânsoarea mâinii care i-o ținea pe-a ei și și-a coborât privirea către maică-sa. Privind-o, avea senzația că, odată cu sufletul ce părăsea trupul lui Valérie, dispărea și durerea care, până atunci, schimonosise chipul muribundeii. Astfel, Emilie a putut să uite de obrazii descărnați ai acesteia – și să-și reamintească de frumusețea de altădată a mamei sale.

– A plecat dintre noi, a murmurat, fără rost, doctorul Phillipe.

– Așa e.

L-a auzit pe doctor murmurând o rugăciune în spatele ei, dar nu i-a trecut prin gând să i se alăture. Privea cu fascinație morbidă alcătuirea de carne ce se făcea tot mai pământie, singura rămășiță a ființei care îi dominase viața în ultimii treizeci de ani. Îi venea să-și înghiontească mama ca s-o trezească, fiindcă tranziția de la viață la moarte – ținând seama de faptul că Valérie De La Martinières fusese o adevărată forță a naturii – i se părea de neconceput lui Emilie.

Nu știa prea bine ce ar fi trebuit să simtă, chiar dacă, de câteva săptămâni, își tot închipuia această clipă. Emilie a întors capul dinspre chipul mamei moarte și s-a uitat pe fereastră la mănunchiurile de nori care pluteau, precum niște bezele necoapte, pe cerul albastru. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul stins al unei ciocârlii ce vestea venirea primăverii.

S-a ridicat agale, cu picioarele amorțite după o noapte de veghe, și s-a dus la fereastră. Priveliștea matinală nu vestea nimic din tristețea pe care aveau s-o aducă orele următoare. Ca în fiecare dimineață, natura pictase un tablou proaspăt și îmbrăca zorii în nuanțe pastelate, provensale, de ocru, verde și azuriu. Emilie și-a plimbat privirea peste terasă și grădinile geometrice, înspre podgoriile vâlmurite care înconjurau casa și se întindeau cât vedeai cu ochii. Priveliștea era splendidă și nu se schimbese de secole. În copilărie, Castelul De La Martinières fusese refugiul ei, locul în care se simțea liniștită și ocrotită; atmosfera lui calmă îi rămăsese pe veci întipărită în fiecare sinapsă a creierului.

Iar acum îi aparținea – deși Emilie nu știa dacă risipa la care se dedase maică-sa îi mai lăsase bani ca să-l întrețină.

– *Mademoiselle* Emilie, vă las singură ca să vă puteți lua rămas-bun, i-a spus doctorul, curmându-i gândurile. Cobor la parter, ca să completez documentele necesare. Îmi pare nespus de rău, a adăugat, înclinând scurt din cap, apoi a părăsit camera.

Oare îmi pare rău?

Întrebarea i s-a ivit în minte pe nepusă masă. S-a întors la scaun și s-a așezat din nou, încercând să găsească răspunsuri la nenumăratele întrebări pe care le ridica moartea mamei. Căuta o rezolvare, aduna și scădea coloanele de emoții contradictorii astfel încât să ajungă la un sentiment absolut. Bineînțeles că asta era cu neputință. Femeia care zăcea jalnic de nemișcată – atât de inofensivă acum și, totuși, o influență atât de intimidantă pe vremea când trăia – avea să-i provoace mereu disconfortul complexității.

Valérie i-a dat viață ficei ei, a hrănit-o, a îmbrăcat-o și i-a oferit un acoperiș solid deasupra capului. Niciodată n-a bătut-o, nici n-a agresat-o în vreun alt fel.

Pur și simplu, a ignorat-o.

Valérie a fost – Emilie căutase noțiunea în dicționar – *lipsită de interes*. Atitudine care o făcuse pe fiica ei invizibilă.

Emilie a întins mâna și și-a pus-o peste cea a maică-sii.

– Nu m-ai văzut, *Maman*... nu m-ai văzut...

Emilie era dureros de conștientă de faptul că nașterea ei fusese doar o îndeplinire silită a cerinței de a aduce pe lume un moștenitor din neamul De La Martinières, o obligație dusă până la capăt din pur simț al datoriei, nicidecum din instinct matern. Iar, având o „moștenitoare” și nu băiatul cerut, Valérie devenise cu atât mai lipsită de interes. Prea bătrână ca să mai rămână însărcinată – o născuse pe Emilie la vârsta de patruzeci și trei de ani, într-o ultimă explozie de fertilitate –, Valérie și-a continuat viața care o consacrase drept una dintre cele mai încântătoare, mărinimoase și frumoase amfitrioane din Paris. Nașterea și, apoi, prezența lui Emilie – nu i-au părut lui Valérie cu nimic mai importante decât achiziționarea unui nou chihuahua pe lângă cei trei pe care-i avea deja. Asemenea câinilor, Emilie era adusă din odaia ei și mângâiată atunci când îi convenea lui *Maman*. Câinii, măcar, își țineau de urât unul altuia, medita Emilie, pe când ea își petrecuse în singurătate o mare parte din copilărie.

N-a ajutat-o nici faptul că moștenise trăsăturile neamului De La Martinières, și nu conformația delicată și părul blonziu al strămoșilor slavi ai mamei sale. Emilie a fost un copil îndesat, ale cărui ten măsliniu și păr des, de culoarea mahonului – tuns bob odată la șase săptămâni, cu bretonul care desena o linie groasă deasupra sprâncenelor negre – erau darul genetic primit de la tatăl ei, Édouard.

– Uneori mă uit la tine, scumpa mea, și nu-mi vine să cred că ai ieșit din mine! comenta Valérie în rarele momente în care intra în odaia fică-sii, înainte de a pleca la Operă. Bine măcar că ai moștenit ochii mei.

Câteodată, Emilie ar fi vrut să-și smulgă din orbite ochii albaștri și să-i înlocuiască cu cei căprui și frumoși ai lui taică-său. I se părea că nu se potriveau cu fizionomia ei, iar, de câte ori se privea în oglindă, o vedea pe maică-sa.

Avea deseori sentimentul că nu era înzestrată cu nici un dar dintre cele pe care le-ar fi putut prețui Valérie. Trimisă la cursuri de balet de la vârsta de trei ani, Emilie a descoperit că trupul ei refuza să se contorsioneze în pozițiile cerute. În vreme ce restul fetelor zburdau prin studioul de balet precum niște fluturași, ei îi lipsea cu desăvârșire grația fizică. Picioarele-i mici și late preferau să rămână înfipite în pământ, și orice tentativă de a le separa de acesta se solda cu un eșec. Lecțiile de pian s-au dovedit la fel de zadarnice, iar pentru canto n-avea pic de ureche muzicală.

De asemenea, corpul nu i se potriveau deloc cu rochiile feminine pe care mama ei insista să le poarte la seratele din splendida grădină de trandafiri aflată în spatele casei lor din Paris – locul în care se țineau faimoasele petreceri găzduite de Valérie. Izolată pe un scaun așezat într-un colț, Emilie urmărea fascinată femeia frumoasă, elegantă și fermecătoare care-i dăduse viață și care se plimba printre oaspeții ei cu desăvârșită grație. La aceste numeroase evenimente sociale organizate în casa din Paris și, vara, la castelul din Gassin, se simțea încremenită și stânjenită. Din nenorocire, nu moștenise nici ușurința lui Valérie de a-și face și întreține relații sociale.

Cu toate astea, din perspectiva cuiva care ar fi privit lucrurile din afară, Emilie părea să aibă tot ce și-ar fi putut dori. O copilărie ca-n basme – o casă frumoasă, în Paris, precum și o familie care se trăgea dintr-un lung șir de nobili francezi și a cărei avere moștenită rămăsese intactă după război. Era o poveste la care multe alte tinere franțuzoaice nu puteau decât visa.

Din fericire, Emilie îl avea pe iubitul ei *Papa*. Deși nu-i acorda mai multă atenție decât *Maman*, fiind mult prea preocupat să-și îmbogățească vasta

colecție de cărți rare pe care o păstra la castel, atunci când Emilie izbutea să îi capteze atenția – el îi oferea toată afecțiunea și dragostea la care ea tânjea.

Papa avea șaizeci de ani la nașterea ei și murise pe când Emilie avea paisprezece. Momentele petrecute împreună au fost rare, însă Emilie a înțeles că de la el moștenise mare parte din personalitatea ei. Édouard era tăcut și visător, preferând compania cărților și liniștea castelului – șirului nesfârșit de cunoscuți pe care *Maman* îi aducea în casele lor. Emilie se întreba deseori cum de se îndrăgostiseră doi oameni atât de diferiți precum erau părinții ei. Édouard, însă, părea să-și adore mai-tânăra soție, nu se plângea de stilul ei de viață extravagant deși era adeptul traiului cumpătat, și era foarte mândru de frumusețea și de popularitatea ei în cercurile pariziene.

Deseori la sfârșitul verii, când venea timpul ca Valérie și Emilie să se întoarcă la Paris, Emilie își implora tatăl să o lase să mai rămână.

– *Papa*, îmi place aici, la țară, cu tine. E o școală în sat. Pot să merg acolo, și să am grijă de tine, și să-ți țin de urât, fiindcă mă gândesc că te simți tare singur la castel.

Édouard o prindea tandru de bărbie, dar clătina dezaprobator din cap.

– Nu, micuțo. Oricât de mult te-aș iubi, trebuie să mergi la Paris și să înveți atât lecțiile, cât și să te porți ca o doamnă, la fel ca mama ta.

– *Papa*, dar nu vreau să mă întorc la *Maman*. Vreau să rămân aici, cu tine...

După care, la vârsta de treisprezece ani... Emilie și-a înăbușit lacrimile care o podidiseră brusc, neputând încă să-și rememoreze momentul în care nepăsarea mamei se transformase în abandon. Consecințele acestui lucru aveau s-o urmărească până la sfârșitul vieții.

– Cum de *ai putut* să fii atât de oarbă la ceea ce se întâmpla cu mine, *Maman*? Eram fiica ta!

Zvâcnetul unuia dintre ochii lui Valérie a făcut-o pe Emilie să tresară de spaimă la gândul că maică-sa era încă vie și-i auzise vorbele. Învățată să recunoască semnele, Emilie i-a verificat pulsul lui Valérie, însă n-a simțit nimic. Fusesse doar o ultimă tresărire de viață înainte ca moartea să-i destindă mușchii pentru totdeauna.

– O să încerc să te iert, *Maman*. O să încerc să te înțeleg, dar, în momentul ăsta, nu știu dacă sunt fericită sau tristă că ai murit.

Emilie a simțit că i se pune un nod în gât, ca un mecanism de apărare împotriva durerii de a rosti acele cuvinte cu glas tare.

– Te-am iubit atât de mult, am încercat din răspuțeri să-ți fac pe plac, să-ți câștig dragostea și atenția, să mă simt... *demnă* de a fi fiica ta. Dumnezeu mare! Am încercat orice! a exclamat Emilie, încheștându-și pumnii. Erai *mama* mea!

Răsunetul propriei voci în dormitorul vast a făcut-o să amuțescă. S-a uitat la blazonul familiei De La Martinières, pictat cu două sute cincizeci de ani în urmă pe tăblia somptuosului pat. Decolorat după atât amar de vreme, blazonul cu cei doi mistreți încheștați în luptă, cu nelipsita floare de crin și cu mottoul „Victoria e totul” pictat dedesubt – aproape că nu se mai putea distinge.

Pe Emilie a trecut-o, brusc, un fior, cu toată căldura din cameră. Liniștea din castel o copleșea. Casa plină de viață de altădată era acum un înveliș gol, ce adăpostea doar trecutul. Emilie și-a privit inelul cu sigiliu pe care-l purta pe degetul mic de la mâna dreaptă și care înfățișa, în miniatură, blazonul familiei. Ea era ultimul descendent al neamului De La Martinières.

Deodată, Emilie a simțit pe umeri povara tuturor strămoșilor ce trăiseră de-a lungul secolelor, precum și amărăciunea unui neam vechi și nobil redus la o femeie de treizeci de ani, nemăritată și fără copii. Familia rezistase ravagiilor provocate de veacuri de brutalitate, dar, în decursul a cincizeci de ani, doar tatăl lui Emilie supraviețuise Primului și celui de-al Doilea Război Mondial.

Cel puțin n-aveau să se ivească obișnuitele certuri pe moștenire. Datorită unei legi napoleoniene anacronice, bunurile părinților erau împărțite în mod egal fraților și surorilor. Multe familii ajunseseră în pragul ruinei din pricina unui copil care refuza să-și vândă partea lui de moștenire. Din păcate, în cazul de față, *les héritiers en ligne directe*¹ se limitau la ea.

Emilie a scos un oftat. Poate că avea să vândă, dar nu era momentul să se gândească la asta. Acum trebuia să-și ia rămas-bun.

– Odihnește-te în pace, *Maman*.

Emilie și-a sărutat, ușor, mama pe fruntea pământie, apoi și-a făcut semnul crucii. În cele din urmă s-a ridicat, ostenită, de pe scaun și a părăsit încăperea, închizând ușa cu hotărâre în urma ei.

Moștenitorii direcți (în limba franceză în original)

Capitolul 2. Două săptămâni mai târziu

Emilie a ieșit din bucătărie cu cafeaua cu lapte și croasantul; a mers în curtea plină de levănțică din spatele casei. Castelul era orientat cu fața către sud, astfel că locul acela era cel mai nimerit ca să te bucuri de razele soarelui matinal. Ziua de primăvară era frumoasă și înmiresmată, îndeajuns de călduță ca Emilie să poată purta doar un tricou.

Cu patruzeci și opt de ore în urmă, la Paris, la înmormântarea mamei ei, plouase cu găleata de la un capăt la celălalt al ceremoniei. La praznicul de după – ținut la Ritz, așa cum ceruse Valérie – Emilie a primit condoleanțe de la crema protipendadei. Femeile, cele mai multe dintre ele de-o seamă cu Valérie, erau îmbrăcate în negru și-i aminteau lui Emilie de un stol de ciori bătrâne. Pălăriile din alte timpuri le ascundeau părul rar, în vreme ce se târâiau de colo colo, sorbind șampanie, cu trupurile uscate de vreme și fețele fleșcăite acoperite cu un strat gros de machiaj.

În vremurile lor de glorie, lumea le considera cele mai frumoase și mai puternice femei din Paris. Dar viața își urmase cursul și le înlocuise cu un grup nou de tinere influente. Toate femeile astea nu făceau altceva decât să aștepte să moară, se gândea, abătută, Emilie plecând de la Ritz și chemând un taxi ca s-o ducă acasă. Ca să-și înece amarul, băuse mai mult vin decât de obicei și se trezise mahmură a doua zi de dimineață.

Din fericire ce-a fost rău a trecut, s-a consolat ea, sorbind o gură de cafea. În ultimele două săptămâni nu avusese timp să se ocupe și de altceva în afara pregătirilor de înmormântare. Știa că-i datora mamei o ceremonie de adio organizată exact așa cum ar fi făcut-o Valérie însăși. Din cauza asta, Emilie își frământase mintea dacă să pună briose ori tarte la cafea, sau dacă trandafirii crem și înfoiați pe care mama ei îi iubise nespus erau îndeajuns de spectaculoși ca să împodobească mesele. Iată genul de hotărâri subtile pe care Valérie le lua săptămânal. Acum, când ea era cea care trebuia să le ia, Emilie simțea, pe lângă fireasca ranchiună, și un soi de respect față de ușurința cu care maică-sa obișnuia să se achite de asemenea sarcini.

Acum – Emilie și-a ridicat capul către soare, bucurându-se de căldura plăcută – trebuie să se gândească la viitor.

Gerard Flavier, notarul familiei, care se ocupa de chestiunile juridice și imobiliare ale De La Martinières-ilor, urma să sosească de la Paris ca să aibă o discuție cu ea. Până când nu afla care era situația financiară a proprietății, n-avea nici un rost să-și facă planuri. Emilie își luase o lună de concediu, fiindcă știa că se afla în fața unui proces dificil și de durată. Îi părea rău că n-avea frați cu care să împartă atare povară; legile și finanțele nu erau punctul ei forte. Responsabilitatea o îngrozea.

Emilie a simțit o blăniță catifelată atingându-i glezna goală, a coborât privirea și a văzut-o pe Frou-Frou, ultimul chihuahua al mamei-sii, care se uita la ea cu ochi triști. A ridicat cățelușa bătrână în poală și i-a mângâiat urechile.

– Doar noi două am mai rămas, Frou, a murmurat. Așa că va trebui să avem grijă una de cealaltă, da?

Expresia serioasă din ochii aproape orbi ai lui Frou-Frou a făcut-o să zâmbească. Habar n-avea cum s-o îngrijească de acum încolo. Deși visa ca, într-o zi, să se înconjoare de animale, apartamentul ei minuscul din cartierul Marais și programul lung de muncă nu-i permiteau să îngrijească un câine obișnuit cu o viață de huzur emoțional și fizic.

Totuși, animalele și îngrijirea lor erau chiar meseria ei. Emilie trăia pentru pacienții ei vulnerabili, care nu-i puteau spune ce simțeau și unde îi dureau.

„E trist că fika mea preferă să fie în compania animalelor mai degrabă decât în cea a oamenilor...”

Iată cuvintele care rezumau părerea lui Valérie despre modul de viață al fiicei ei. Când Emilie i-a spus că voia să studieze la Facultatea de Medicină Veterinară, Valérie s-a strâmbat, dezgustată.

– Nu pricep de ce-ai dori să-ți petreci viața tăind bieteile animale ca să te uiți la măruntaiele lor.

– *Maman*, asta e procedura, nu motivul. Iubesc animalele și vreau să le ajut, îi răspunsese Emilie, defensiv.

– Dacă tot vrei să ai o carieră, de ce nu alegi moda? Am o prietenă la revista Marie Claire. Sunt convinsă că îți poate găsi și ție o slujbă pe-acolo. Însă după ce te căsătorești, presupun că n-ai de gând să mai muncești. Vei fi soție și te vei dedica acelei vieți.

Cu toate că Emilie n-o condamna pe Valérie pentru că rămăsese blocată în bucla ei temporală, își dorea, totuși, ca mama-sa să fie mândră de reușitele fiicei sale. Absolvise facultatea ca șefă de promoție și fusese acceptată pe loc ca stagiar la un celebru cabinet din Paris.

– Poate că mama avea dreptate, Frou, a oftat ea. Poate că, într-adevăr, prefer compania animalelor celei a oamenilor.

Emilie a auzit scrâșnet de roți pe pietriș, a pus-o jos pe Frou-Frou și a ocolit casa până în față, ca să-l întâmpine pe Gerard.

– Ce mai faci, Emilie? a întrebat-o Gerard Flavier, sărutând-o pe obraji.

– Sunt bine, mulțumesc, i-a răspuns ea. Cum a fost călătoria?

– Am luat avionul până la Nisa, după care am închiriat o mașină, i-a zis Gerard, intrând pe ușa principală și oprindu-se în holul larg, întunecos din cauza obloanelor trase. Abia așteptam să fug din Paris și să-mi vizitez unul dintre locurile preferate din Franța. E superb primăvara la Var.

– M-am gândit că-i mai bine să ne vedem la castel, a spus Emilie. Actele mamei și ale tatei sunt în biroul din bibliotecă și presupun că ai nevoie de ele.

– Da, i-a răspuns Gerard, pășind încoace și-ncolo pe podeaua uzată de marmură, cu ochii la o pată de umezeală de pe tavan. Castelul are nevoie de reparații, din câte văd, a adăugat, oftând. Îmbătrânește și el, ca noi toți.

– Nu vrei să mergem în bucătărie? l-a întrebat Emilie. Am făcut cafeaua.

– Exact ce-mi trebuia, i-a răspuns Gerard, zâmbitor, și a urmat-o pe coridorul care ducea către partea din spate a casei.

– Ia loc, l-a poftit Emilie, arătându-i un scaun de la masa lungă, de stejar, după care s-a dus la plită ca să fiarbă din nou niște apă.

– Nu prea sunt dotări aici, a observat Gerard, studiind bucătăria practică și mobilată sumar.

– Așa e, nu sunt, i-a răspuns Emilie. Dar numai servitorii o foloseau, ca să gătească pentru familia noastră și invitați. Mă îndoiesc că mama a spălat vreodată o farfurie.

– Cine se ocupă acum de întreținerea castelului?

– Margaux Duvall, menajera care lucrează pentru noi de cincisprezece ani. Vine din sat în fiecare după-amiază. După ce a murit tata, mama i-a concediat pe ceilalți angajați și a renunțat la obiceiul de-a veni aici în fiecare vară. Prefera să-și facă vacanțele pe un iaht închiriat.

– Tare mult îi mai plăcea mamei tale să cheltuiască, a zis Gerard, în momentul în care Emilie i-a pus ceașca de cafea în față. Pe lucrurile care i se păreau ei importante, a adăugat.

– Iar castelul nu se număra printre ele, a răspuns, sec, Emilie.

– Într-adevăr. Din cât am apucat să studiez situația ei financiară, mi-am dat seama că prefera desfătările oferite de Casa Chanel.

– Știu, mama era îndrăgostită de croitoria de lux, a spus Emilie, așezându-se în fața lui, cu ceașca ei de cafea în mână. Chiar și anul trecut, când deja era grav bolnavă, tot mergea la prezentări de modă.

– Valérie a fost, într-adevăr, un personaj... și faimoasă de-a dreptul. Despre moartea ei s-au scris o sumedenie de articole în presă, a spus el. Dar nu-i nimic de mirare. Familia De La Martinières e una dintre cele mai importante din Franța.

– Da, știu, a spus Emilie, cu o grimasă. Am citit și eu ziarele. Cică o să moștenesc o avere.

– Ce-i drept, familia ta a fost putred de bogată pe vremuri. Din păcate, Emilie, timpul le schimbă pe toate. Numele vostru nobil încă există, însă averea – nu.

– Eram convinsă, a zis Emilie, deloc mirată.

– Ți-ai mai dat seama, bănuiesc, și de faptul că tatăl tău n-a avut spirit de afacerist, a reluat Gerard. Era un intelectual, un savant căruia nu-i păsa de bani. Deși am discutat deseori cu el despre investiții și am încercat să-l conving să se gândească la viitor, n-a fost chip să-l conving. Acum douăzeci de ani, nici nu conta – erau bani din belșug. Dar, din cauza neglijenței tatălui tău și a pasiunii mamei tale pentru lux, averea a scăzut substanțial, a oftat Gerard. Îmi pare rău că trebuie să-ți dau vești proaste.

– Mă așteptam la asta și n-are nici o importanță în ceea ce mă privește, i-a răspuns Emilie. Vreau doar să termin ce mai e de făcut și să mă întorc la muncă, la Paris.

– Din nefericire, Emilie, situația e un pic mai complicată. Așa cum am spus mai devreme, n-am apucat să analizez lucrurile în amănunt, dar îți pot spune că proprietatea are creditori, și încă mulți. Iar acești creditori trebuie să-și primească banii cât mai curând. Mama ta a reușit să facă o descoperire de cont de aproape douăzeci de milioane de franci, garantând cu casa din Paris. Pe lângă asta, a mai strâns și alte datorii care vor trebui achitate.

– Douăzeci de milioane de franci?! a exclamat Emilie, de-a dreptul îngrozită. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Foarte simplu, i-a răspuns Gerard. Chiar dacă banii erau tot mai puțini, Valérie nu și-a restrâns cheltuielile. De foarte mulți ani trăia doar din împrumuturi. Te rog să nu intri în panică, Emilie, a adăugat el, văzându-i expresia de pe față. Sunt datorii care se pot plăti ușor, nu doar prin vânzarea casei din Paris, pe care cred că ai primi în jur de șaptezeci de milioane de franci, ci și a bunurilor din ea. Superba colecție de bijuterii a

mamei tale, de pildă, pe care o ține într-un seif la bancă, și numeroasele tablouri și obiecte de artă valoroase din casă. Stai liniștită, Emilie, nu ești săracă, dar trebuie să luăm măsuri înainte ca situația să se complice și mai mult. În plus, avem nevoie și de un plan pentru viitor.

– Hm, a murmurat Emilie. Scuză-mă, Gerard, dar și eu sunt ca tata. Nu mă interesează și nici nu știu să-mi administrez banii.

– E de înțeles. Părinții tăi ți-au lăsat o povară uriașă, care apasă doar pe umerii tăi. Ceea ce mă miră, totuși, a zis el, încruntând din sprâncene, sunt nenumăratele rude care au apărut dintr-odată, precum ciupercile după ploaie.

– Ce vrei să spui?

– Nu-ți face griji. E firesc ca, acum, să apară vulturii. Am primit vreo douăzeci de scrisori de la persoane care susțin că sunt rude cu familia De La Martinières. Deocamdată e vorba de patru frați și surori nelegitimi, pare-se zămisliti de tatăl tău în afara căsătoriei, doi veri, un unchi și o fostă angajată la casa din Paris din anii '60; fosta angajată se jură că mama ta a promis să-i lase moștenire un tablou de Picasso, a spus Gerard, zâmbind. Era de așteptat, dar, din nefericire, potrivit legii franceze, toate aceste afirmații trebuie cercetate.

– Crezi că nu e nici una întemeiată? l-a întrebat Emilie, făcând ochii mari.

– E puțin probabil. Nu știu dacă te consolează cu ceva, dar, de câte ori am avut de-a face cu un deces celebru, m-am confruntat cu problema asta, a zis el, ridicând din umeri. Lasă totul în seama mea și nu-ți bate capul. Aș prefera ca tu să te gândești la ceea ce-ai dori să faci cu castelul. După cum am spus, datoriile mamei tale pot fi lesne plătite prin vânzarea casei din Paris și a obiectelor din ea. Ceea ce înseamnă că îți rămâne această proprietate splendidă, care, din câte mi-am dat seama, are nevoie de reparații majore. Vei fi o femeie bogată indiferent de hotărârea pe care-o vei lua. Însă trebuie să te decizi dacă vinzi castelul sau nu.

Emilie a oftat prelung, cu privirile pierdute în zare.

– Sinceră să fiu, Gerard, aș prefera să uit de toate astea. Să ia altcineva hotărârile în locul meu. Cum rămâne cu podgoriile de aici? *Crama* aduce vreun profit?

– Asta rămâne de cercetat, i-a răspuns Gerard. În cazul în care vinzi castelul, crama poate fi inclusă în preț ca afacere rentabilă.

– Să vând castelul..., a repetat Emilie vorbele lui Gerard.

Rostite cu glas tare, parcă sporeau greutatea responsabilităților pe care trebuia să și le asume.

– Casa asta aparține familiei mele de două sute cincizeci de ani. Iar acum de mine depinde să iau o hotărâre. Adevărul e, a oftat Emilie, că n-am idee cum e mai bine să fac.

– Sunt convins. Cum spuneam și mai devreme, e cu atât mai greu cu cât ești și singură, a zis Gerard, clătînând compătimator din cap. Ce pot să spun? Nu putem mereu alege situația în care ne aflăm. O să încerc să te ajut pe cât îmi stă în putere, Emilie. Știu că, în cazul de față, tatăl tău asta și-ar fi dorit. Dar, deocamdată, urc până în cameră ca să mă răcoresc puțin și, poate, mai târziu, facem o plimbare până la podgorie, să discutăm cu administratorul. De acord?

– Bine, s-a învoit Emilie, vlăguită. Am deschis obloanele la dormitorul din stânga scării principale. Are cea mai frumoasă priveliște dintre toate camerele. E nevoie să te conduc?

– Nu, mulțumesc. După cum bine știi, am fost de multe ori găzduit aici. Mă descurc și singur.

Gerard s-a ridicat, a salutat-o pe Emilie, a ieșit din bucătărie și a început să urce pe scara principală. Pe la jumătatea treptelor, s-a oprit și s-a uitat la un tablou ce înfățișa chipul decolorat și prăfuit al unuia dintre strămoșii familiei De La Martinières. Atât de multe dintre familiile nobile franceze, precum și istoria căreia îi aparțineau, începeau să dispară. Lăsau, ca semn al trecerii lor, doar o dâră ștersă în amintire, semănând cu una săpată în nisip. Se întreba ce-ar fi zis mărețul Gilles De La Martinières, înfățișat în portret – războinic, nobil și, după unele zvonuri, amantul Mariei Antoaneta – dacă ar fi văzut că viitorul neamului său se sprijinea doar pe umerii firavi ai unei tinere. Și, pe deasupra, ai unei tinere care i se păruse întotdeauna ciudată lui Gerard.

În multe lui vizite la reședințele familiei De La Martinières, Gerard avusese ocazia să vadă o copilă urâtică, a cărei fire retrasă o împiedica să reacționeze la dovezi de afecțiune din partea lui sau a altora. O copilă ce părea solitară, distantă și aproape morocănoasă prin reticența cu care răspundea la încercările lui de a se împrieteni cu ea. Ca notar, Gerard considera că munca lui nu presupunea doar lucrul cu șiruri de cifre, ci și abilitatea de a ghici emoțiile clienților lui.

Emilie De La Martinières era o enigmă.

O privise cu luare-aminte la înmormântarea mamei sale, însă nu izbutise să-i citească nimic pe chip. Dar nu putea să nu vadă că se făcuse cu mult mai frumoasă decât fusese în copilărie. Totuși, chiar și acum, la parter, după pierderea singurului părinte pe care-l mai avea și având de luat niște hotărâri nespuse de grele, ea nu-i dăduse nici o clipă lui Gerard senzația că ar fi fost vulnerabilă. Viața pe care o ducea la Paris nu semăna câtuși de puțin cu cea a înaintașilor ei. Emilie trăia într-un mod cu totul neremarcabil, în ciuda faptului că tot ceea ce ținea de părinții și de istoria familiei ei – *era* remarcabil.

Gerard și-a reluat drumul pe scări, iritat de răspunsurile reținute pe care le primise. Lipsea ceva... ea avea ceva care o făcea inaccesibilă. Iar el nu știa cum să depășească acea piedică.

În clipa în care Emilie s-a ridicat și a pus ceștile în chiuvetă, ușa bucătăriei s-a deschis și a intrat Margaux, menajera castelului. Ea s-a luminat la față când a dat cu ochii de Emilie.

– *Mademoiselle* Emilie! a exclamat Margaux, venind s-o îmbrățișeze. N-am știut că veniți! Trebuia să-mi fi spus. Aș fi pregătit eu totul.

– Am ajuns aseară târziu de la Paris, a lămurit-o Emilie. Mă bucur să te văd, Margaux!

Margaux a făcut un pas în spate și a măsurat-o pe Emilie, cu o expresie compătimitoare.

– Cum vă simțiți?

– Mă străduiesc să rezist, i-a răspuns Emilie cu sinceritate, sugrumată de emoția revederii cu Margaux, cea care o îngrijea pe când era mică și își petrecea verile la castel.

– Sunteți numai piele și os. Nu vă hrăniți? a întrebat-o Margaux.

– Bineînțeles că mă hrănesc, Margaux. Oricum, e puțin probabil să devin vreodată invizibilă, a spus Emilie, cu un zâmbet stins, frecându-și palmele de corp.

– Aveți o siluetă frumoasă... dar așteptați să ajungeți la vârsta mea! a chicotit Margaux, arătând spre propriu-i trup durduliu.

Emilie se uita la ochii ei de un albastru palid și la părul blond, presărat cu fire cărunte. Își amintea ce femeie frumoasă fusese Margaux cu cincisprezece ani în urmă, și se simțea cu atât mai deprimată la gândul că timpul devora totul în curgerea lui nimicitoare.

Ușa bucătăriei s-a deschis din nou și a apărut un băiețel firav, care avea pe chipul lui delicat aceiași ochi mari și albaștri ca și maică-sa. S-a uitat mirat la Emilie, apoi s-a întors, speriat, către Margaux.

– Am voie să intru, *Maman*? a întrebat-o el.

– Vă supărați dacă Anton stă cu mine la castel cât lucrez, *Mademoiselle* Emilie? E în vacanța de Paște și nu-mi place să-l las singur acasă. De obicei stă cuminte și citește o carte.

– Nu-i nici o problemă, a zis Emilie, zâmbindu-i prietenește copilului.

Margaux își pierduse soțul cu opt ani în urmă, într-un accident de mașină. De atunci, se chinuia să-și crească băiatul de una singură.

– E loc destul pentru toată lumea, nu-i așa?

– Da, *Mademoiselle* Emilie, a spus Anton, recunoscător, apropiindu-se de mama lui.

– Gerard Flavier, notarul nostru, e la etaj. O să rămână aici peste noapte, Margaux, a adăugat Emilie. Mai târziu coborâm la podgorie, ca să ne întâlnim cu Jean și cu Jacques.

– Îi pregătesc un dormitor până vă întoarceți, a zis Margaux. Vreți să și gătesc ceva pentru cină?

– Nu-i nevoie, mulțumesc. Mergem mai târziu să mâncăm în sat.

– Au venit niște facturi de la casă, *Mademoiselle*. Să vi le aduc?

– Bineînțeles, i-a răspuns Emilie, oftând. Doar n-o să le plătească altcineva.

– Așa e. Îmi pare nespus de rău, *Mademoiselle*. E greu când rămâi singur. Vă înțeleg pe deplin, a zis Margaux, compătimitoare.

– Mulțumesc. Ne vedem mai târziu, Margaux.

Emilie și-a luat la revedere de la mamă și fiu, apoi a plecat în căutarea lui Gerard.

După-amiază, Emilie l-a însoțit pe Gerard la cramă. Podgoriile de pe domeniul familiei De La Martinières erau o afacere de mici dimensiuni, întinsă pe zece hectare și care producea anual douăsprezece mii de sticle de vin rozé, roșu și alb, vândut în mare parte prăvăliilor, restaurantelor și hotelurilor din zonă.

Crama era întunecoasă și rece, iar uriașele butoaie rusești de stejar, aliniat pe lângă pereți, emanau un puternic miros de vin pus la fermentat.

Jean Benoit, administratorul cramei, s-a ridicat de la birou când au intrat.

– *Mademoiselle* Emilie, mă bucur să te văd! a spus Jean, sărutând-o călduros pe obraji. *Papa*, hai să vezi cine-a venit!

Jacques Benoit, care, deși avea peste optzeci de ani și era anchilozat de reumatism, încă stătea zilnic la masa din crămă și împacheta conștiincios sticlele de vin în hârtie de mătase mov, a ridicat ochii și a zâmbit.

– *Mademoiselle* Emilie, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, Jacques. Dumneata?

– Eh, nu mai am putere să vânez mistreți, cum prindeam altădată pe dealuri împreună cu tatăl tău, i-a răspuns el, râzând încetișor, dar încă respir.

Primirea călduroasă și familiaritatea celor doi i-au umplut lui Emilie sufletul de bucurie. Tatăl ei fusese prieten la cataramă cu Jacques, iar Emilie mergea deseori cu bicicleta până la plaja din Gigaro, ca să se scalde cu Jean, care, fiind cu opt ani mai mare decât ea, îi păruse mereu extrem de matur. Uneori Emilie își închipuia că era fratele ei mai mare. Jean fusese întotdeauna protector și drăguț cu ea. Mama lui, Francesca, murise pe când Jean era mic, iar Jacques se străduise să-și crească odrasla cât putuse el de bine.

Atât tatăl și fiul, cât și strămoșii lor se născuseră și crescuseră în căsuța de lângă crămă. Jean se ocupa acum de administrarea podgoriei, preluând sarcina de la tatăl lui, lucru care s-a întâmplat atunci când acesta s-a convins că Jean îi cunoștea metodele speciale de a amesteca și fermenta diversele soiuri de struguri.

Emilie și-a dat seama că Gerard rămăsese stingher în spatele lor.

– Domnul este Gerard Flavier, notarul familiei, le-a spus ea, trezindu-se din visare.

– Cred că ne-am mai întâlnit, *Monsieur*, cu mulți ani în urmă, a zis Jacques, întinzându-i o mână tremurătoare.

– Așa e, și, de câte ori mă întorc la Paris, încă simt aroma subtilă a vinului pe care-l produceți aici, a spus Gerard, zâmbind.

– Sunteți foarte amabil, *Monsieur*, i-a răspuns Jacques, dar fiul meu e chiar mai priceput atunci când vine vorba să producă un rozé provençal perfect.

– Presupun, *Monsieur* Flavier, că ați venit aici ca să verificați datele financiare și cifra de afaceri, nu calitatea produselor noastre, i-a zis Jean, cu o figură neliniștită.

– Aș vrea, într-adevăr, să verific dacă afacerea e rentabilă, ca să pot întocmi o analiză, a confirmat Gerard. Din păcate, *Mademoiselle* Emilie trebuie să ia niște hotărâri dificile.

– Deocamdată nu cred că vă sunt de vreun folos, le-a spus Emilie, așa că o să fac o plimbare prin podgorie.

I-a salutat pe cei trei bărbați și a părăsit crama de îndată.

Când a ieșit, și-a dat seama că tulburarea îi era sporită de faptul că hotărârile pe care trebuia să le ia puneau în pericol traiul familiei Benoit. Stilul lor de viață rămăsese neschimbat de sute de ani. Băgase de seamă că mai ales Jean era îngrijorat, pentru că el înțelegea foarte bine consecințele vânzării domeniului. Un proprietar nou putea angaja alt administrator, iar Jean și Jacques ar fi fost siliți să-și părăsească locuința. Emilie nu-și putea închipui o asemenea schimbare, căci familia Benoit părea să-și tragă seva din chiar pământul pe care călca.

Soarele începea să asfințească în timp ce Emilie se plimba pe cărarea bolovănoasă dintre șirurile de vițe plăpânde. În săptămânile următoare aveau să crească mari și puternice și să producă fructe zemoase și dulci. Apoi, către sfârșitul verii, fructele aveau să fie culese și transformate în vinul de anul următor.

Emilie s-a întors către castelul aflat la o depărtare de trei sute de metri și a oftat, deznădăjduită. Zidurile de un roșu-pal, obloanele vopsite în tradiționalul bleu, chiparoșii înalți care îl flancau, toate astea se contopeau cu lumina blândă a amurgului. Cu o arhitectură simplă, dar elegantă, astfel încât să se armonizeze cu peisajul rural, casa era oglinda perfectă a neamului nobil, însă discret – din care se trăgeau amândouă.

Doar noi am mai rămas...

A cuprins-o, brusc, un simțământ de tandrețe față de clădirea aceea care, și ea, rămăsese orfană: acceptată, dar ignorată în ceea ce privește nevoile esențiale, reușind să-și păstreze demnitatea în ciuda presiunilor... Emilie simțea că ea și clădirea erau legate printr-o stranie camaraderie.

– Cum ți-aș putea da ceea ce-ți trebuie? i-a șoptit castelului. Ce să fac cu tine? Viața mea e în altă parte, nu...

Emilie a oftat, apoi a auzit că o striga cineva.

Gerard a ajuns-o din urmă, s-a oprit lângă ea și s-a uitat în direcția castelului.

– E frumos, nu-i așa? i-a zis lui Emilie.

– Foarte frumos. Dar habar n-am ce să fac cu el.

- Hai să ne întoarcem și-ți spun care e părerea mea, deși nu știu dacă o să te ajute sau nu, i-a zis Gerard.
- Mulțumesc.

Douăzeci de minute mai târziu, pe când soarele a dispărut în spatele dealului pe care se întindea satul medieval Gassin, Emilie s-a așezat alături de Gerard și l-a lăsat să-și spună părerea.

– Podgoria produce sub potențialul ei, atât ca recoltă, cât și ca profit. De câțiva ani încoace rozéurile sunt la mare căutare. Nu mai sunt privite ca ruda săracă a vinurilor albe și roșii. În cazul în care condițiile meteorologice rămân stabile în următoarele câteva săptămâni, Jean se așteaptă să producă o recoltă-record. Ce vreau să spun, Emilie, a explicat Gerard, e faptul că, până acum, familia De La Martinières a administrat crama mai mult ca pe un hobby.

– Da, știu asta, a zis Emilie.

– Jean – care chiar m-a impresionat – mi-a spus că podgoria n-a mai primit fonduri de când a murit tatăl tău, acum cincisprezece ani. Bineînțeles că la început s-a vrut a fi o sursă proprie de vin pentru castel. În vremurile de glorie în care strămoșii tăi dădeau petreceri somptuoase, mare parte a vinului era băut de ei și de invitații lor. Între timp lucrurile s-au schimbat, dar podgoria funcționează tot ca acum o sută de ani.

Gerard s-a uitat la Emilie, căutând o reacție pe chipul ei, dar, în lipsa uneia, și-a continuat ideea:

– Crama are nevoie de o infuzie de capital ca să-și atingă potențialul. De pildă, din ce mi-a zis Jean, există îndeajuns de mult teren încât să se dubleze suprafața podgoriei. De asemenea, tot Jean mi-a spus că, dacă vrei să scoți un profit sănătos, e nevoie de utilaje moderne. Întrebarea e, a rezumat Gerard, dacă tu îți dorești să duci mai departe castelul și crama. Amândouă au nevoie de renovări ample și or să-ți ocupe mare parte din timp.

Emilie asculta tăcerea deplină. Nu adia nici o boare de vânt. Atmosfera calmă îi învăluia umerii precum un șal călduros. Pentru prima oară de la moartea mamei, se simțea liniștită. Și, din cauza asta, nu avea nici un chef să ia o hotărâre.

– Mulțumesc pentru ajutor, Gerard, dar nu-ți pot da un răspuns acum, i-a spus. Dacă mă întrebai acum două săptămâni, ți-aș fi zis că eram tentată să vând. Dar acum...

– Te înțeleg, a spus Gerard, dând din cap. Eu te pot sfătui doar din punct de vedere financiar, nu și emoțional. Nu știu dacă te consolează cu ceva, dar cred că banii din vânzarea casei de la Paris și a bunurilor din ea or să acopere costurile de restaurare a castelului. Și or să-ți mai și rămână îndeajuns cât să ai un venit considerabil până la sfârșitul vieții. Și, bineînțeles, să nu uităm de biblioteca de aici, a adăugat. Chiar dacă tatăl tău nu s-a preocupat de întreținerea nici uneia dintre casele lui, și-a depozitat în ele moștenirea. A sporit o colecție deja bogată de cărți rare. Din ce-am apucat să citesc în registrele pe care le-a lăsat, chiar a dublat-o. Nu mă pricep la manuscrisele vechi, dar cred că valorează mult.

– N-aș renunța în veci la colecție, a replicat Emilie categoric, ea însăși mirată de reacția-i defensivă. E opera de-o viață a tatei. Când eram mică am petrecut atâtea ore cu el în bibliotecă!

– Firește, și nici nu e nevoie să renunți la ea. Deși, dacă hotărăști să vinzi castelul, trebuie să-ți găsești o locuință mai spațioasă decât apartamentul tău din Paris, ca să aibă loc întreaga colecție, i-a zis Gerard, cu un zâmbet silit. Dar, deocamdată, hai să mâncăm. Iei cina cu mine, în sat? Plec mâine-dimineață devreme și, dacă nu te deranjează, aș vrea să mă uit peste hârtiile din biroul tatălui tău, ca să găsesc documentele financiare.

– Nu-i nici o problemă, a încuviințat Emilie.

– Mai întâi trebuie să dau niște telefoane, s-a scuzat Gerard, pe un ton jenat. Ne vedem aici peste o jumătate de oră.

Emilie l-a urmărit pe Gerard cum s-a ridicat de la masă și a intrat în casă. Se simțea stânjenită în prezența lui, deși îl cunoștea de-o viață. Pe vremuri îl trata așa cum tratează orice copil un adult distant. Acum, însă, în lipsa unui al treilea care să fie de față, discuția directă cu el era o experiență nouă și stânjenitoare.

În timp ce intra în casă, și-a dat seama că se simțea tratată de sus, chiar dacă Gerard nu încerca decât s-o ajute. Dar, uneori, îi vedea în ochi un soi de dușmănie. Poate că din punctul lui de vedere – și nimeni nu-l putea condamna – ea nu era îndeajuns de capabilă să preia demnitatea de ultim descendent al familiei De La Martinières și toată povara istoriei sale. Emilie conștientiza cu amărăciune că nu avea farmecul și strălucirea predecesorilor ei. Născută într-o familie excepțională, unica ei dorință era să pară cât mai banală.

Capitolul 3

Dis-de-dimineată, Emilie a auzit mașina lui Gerard scârțâind pe alee și îndepărtându-se de castel. Stătea întinsă pe patul îngust în care dormea din copilărie, în camera ale cărei ferestre dădeau spre nord-vest, astfel că soarele nu prea pătrundea dimineata. Firește, acum nimic n-o mai împiedica să se mute într-unul dintre dormitoarele spațioase și frumoase din partea din față a casei, cu ferestre mari, de la care vedeai grădina și podgoria.

Frou-Frou, care, cu o seară înainte, scheunase până când Emilie cedase și o lăsase să doarmă în patul ei, a început să latre la ușă, în semn că era ora să-și facă plimbarea de dimineată.

Emilie a coborât în bucătărie și și-a făcut cafeaua, după care a luat-o pe coridor, înspre bibliotecă. Încăperea înaltă, în care tatăl ei nu lăsa să pătrundă lumina – ca să protejeze cărțile – emana un miros reconfortant de spațiu vechi și intim. Emilie a pus cana pe blatul din piele uzată al biroului, s-a dus la una dintre ferestre și a deschis obloanele. Un milion de funigei de praf s-au urnit din ascunzătoarea lor, speriați de briza neașteptată, și au dansat frenetic în razele blânde ale soarelui.

Emilie s-a așezat pe bănuța de la fereastră și a privit îndelung etajerele încărcate de cărți, care se înălțau din podea până-n tavan. În ultimii ani de viață, tatăl ei se dedicase catalogării și îmbogățirii colecției. Emilie s-a ridicat și a dat agale ocol camerei, printre rafturile de patru ori mai înalte decât ea. Veghind cu stoicism de-atât amar de vreme, îi dădeau impresia că o urmăreau – pe ea, noua lor stăpână – și că se întrebau care avea să le fie soarta.

Emilie își amintea cum stătea aici cu tatăl ei și jucau Jocul Alfabetului, care presupunea ca ea să aleagă două litere din alfabet, în orice combinație. Odată ce le alegea, tatăl ei începea să se plimbe prin bibliotecă și să caute o carte al cărei titlu începea cu ele. Rareori se întâmpla să nu găsească una care să le conțină. Chiar și atunci când încerca să-l încurce cu X-uri și Z-uri, tatăl ei găsea un exemplar jerpelit de filosofie chineză ori o mică antologie a vreunui obscur poet rus.

Cu toate că îl urmărise pe Édouard ani întregi, lui Emilie îi părea rău că nu acordase mai mare atenție metodelor eclectice după care tatăl ei își cataloga și înregistra manuscrisele. Uitându-se la etajere, își dădea seama că nu erau așezate în simplă ordine alfabetică. Pe raftul din fața ei, de pildă, se găseau autori de la Dickens până la Platon și Guy de Maupassant.

Emilie știa, de asemenea, că acea colecție era atât de vastă încât operele catalogate de tatăl ei în registrele de pe birou reprezentau doar o mică parte din ea. Deși el avea darul de a găsi aproape imediat orice carte, acesta era un talent și, în același timp, un secret pe care Édouard le luase cu el în mormânt.

– Ce fac cu voi dacă vând casa? le-a șoptit ea cărților.

Acestea o priveau în tăcere; mii de copii părăsiți care știau că soarta lor era în mâinile ei. Emilie s-a trezit din reveria-i nostalgică. Nu putea lua o hotărâre sub imperiul emoțiilor. Dacă vindea castelul, trebuia să găsească un alt adăpost pentru cărți. A închis obloanele, lăsând cărțile să-și reia somnul adânc, și a ieșit din bibliotecă.

Emilie și-a petrecut restul dimineții explorând toate ungherele și cotloanele castelului, admirând pentru prima oară friza veche de două secole care decora tavanul din salonul somptuos, mobilierul francez elegant, dar ponosit, și numeroasele picturi de pe pereți.

La prânz, s-a dus în bucătărie și și-a turnat un pahar cu apă. A băut-o cu nesaț, fremătând de agitație și de bucurie, de parcă s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Frumusețea pe care o descoperise pentru întâia oară în acea dimineață o înconjurase dintotdeauna, dar niciodată nu-i trecuse prin minte să-i dea importanță ori s-o prețuiască. Acum, în loc să-și privească moștenirea și istoria familiei ca pe un ștreang din care să-și dorească să scape, trăia primii fiori de entuziasm.

Casa asta superbă și toate obiectele minunate din ea erau *ale ei*.

Cuprinsă deodată de foame, Emilie a scotocit prin frigider și bufete, dar fără nici un folos. A luat-o pe Frou-Frou cu ea, a așezat-o în mașină pe scaunul de lângă șofer și a pornit spre Gassin. După ce a parcat mașina, a urcat treptele vechi și abrupte care duceau la bulevardul din vârful colinei, pe care se aflau baruri și restaurante, și s-a așezat la o masă de la marginea terasei, ca să admire priveliștea spectaculoasă a litoralului ce se întindea la picioarele ei. A comandat o carafă mică de vin rozé și o salată simplă, apoi

s-a tolănit sub razele fierbinți ale soarelui de amiază, cu mintea vuindu-i de gânduri.

– Îmi cer scuze, *Mademoiselle*. Ești cumva Emilie De La Martinières?

Emilie și-a pus mâna căuș la ochi și s-a uitat la bărbatul care stătea în picioare lângă masa ei.

– Da, a spus ea, cu o privire bănuitoare.

– În cazul ăsta, îmi pare bine să te cunosc, a spus bărbatul, întinzându-i mâna. Mă numesc Sebastian Carruthers.

Emilie i-a întins mâna, șovăitoare.

– Te cunosc de undeva?

– Nu, nu ne cunoaștem.

Emilie a băgat de seamă că vorbea foarte bine franțuzește, chiar dacă avea accent britanic.

– Atunci, de unde mă știi? l-a chestionat ea, pe un ton ușor arogant din cauza iritării.

– E o poveste lungă, dar mi-ar face plăcere să ți-o spun la un moment dat. Aștepți pe cineva? a întrebat-o bărbatul, arătând către scaunul liber din fața ei.

– Aa... nu, i-a răspuns Emilie, clătinând din cap.

– Atunci, îmi dai voie să iau loc și să-ți explic?

Înainte ca Emilie să se poată împotrivi, Sebastian a tras scaunul din fața ei. Fără soarele orbitor, îl putea studia acum în voie. Astfel, a mai văzut că era cam de-o seamă cu ea și că purta haine lejere, de bună calitate, pe trupul zvelt. Avea pistrui pe nas, părul castaniu și ochi căprui, plăcuți.

– Mi-a părut rău să aud de moartea mamei tale, a spus el.

– Mulțumesc.

Emilie a luat o sorbitură de vin, după care, bunele-i maniere înnăscute ieșind la iveală, l-a întrebat:

– Dorești un pahar de rozé?

– Da, mulțumesc, ești foarte amabilă.

Sebastian i-a făcut semn chelnerului să vină. Acesta i-a adus un pahar, iar Emilie i-a turnat vin din carafă.

– Cum ai aflat de moartea mamei mele? l-a întrebat Emilie.

– Toată Franța știe, i-a răspuns Sebastian, cu o expresie plină de empatie pe chip. Era celebră. Dă-mi voie să-mi exprim condoleanțele. Cred că treci printr-o perioadă grea.

– Așa-i, i-a răspuns, pe un ton înțepat. Așadar, ești englez?

– Ah, m-ai ghicit, a zis el, prefăcându-se îngrozit. Și cât m-am chinuit să scap de accent! Da, sunt englez, din păcate pentru mine. Însă am stat un an la Paris, unde am studiat Artele Frumoase. Și recunosc că sunt un francofil înfocat.

– Am înțeles, a murmurat Emilie. Dar...

– Dar asta tot nu explică de unde am știut că ești Emilie De La Martinières, a spus el, luându-i vorba din gură. Ei bine, a adăugat, ridicând enigmatic din sprâncene, legătura dintre noi doi are rădăcini vechi și adânci.

– Suntem rude? l-a întrebat Emilie, amintindu-și de cele spuse de Gerard chiar cu o zi înainte.

– Categoric nu, i-a răspuns Sebastian, zâmbind, dar bunica mea era pe jumătate franțuzoaică. Am descoperit de curând că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a lucrat împreună cu Édouard De La Martinières, care, dacă nu mă înșel, e tatăl tău.

– Aha, a murmurat Emilie, care nu știa aproape nimic despre trecutul tatălui ei.

Știa doar că el nu discuta niciodată despre asta. Emilie continua să se întrebe, îngrijorată, ce dorea englezul de la ea.

– Știu foarte puține lucruri despre acea perioadă din viața tatei.

– Nici eu n-am știut prea multe până când nu mi-a povestit bunica. Chiar înainte să moară, mi-a dezvăluit că a fost aici în perioada ocupației. Tot ea mi-a zis cât de curajos era Édouard, a adăugat Sebastian.

De emoție, Emilie a simțit un nod în gât la auzul acelei destăinui.

– N-am știut... Vezi tu, tata avea șaiszeci de ani când m-am născut și trecuseră peste douăzeci de când se terminase războiul.

– Corect, a spus Sebastian.

– Pe lângă asta, a continuat Emilie, luând o sorbitură zdravănă de vin, tata nu era deloc genul de om care să se laude cu realizările lui.

– Bunica mea, Constance, îl respecta mult, a spus Sebastian. Tot ea mi-a povestit despre frumosul castel din Gassin, unde a locuit în perioada petrecută în Franța. Casa e foarte aproape de sat, nu-i așa?

– Da, i-a răspuns Emilie, chiar în clipa în care chelnerul îi aducea salata. Vrei să mănânci ceva? l-a întrebat pe Sebastian, tot din politete.

– Dacă nu te deranjează să-ți țin companie, aș mânca ceva.

– Bineînțeles că nu mă deranjează.

Sebastian a dat comanda, iar chelnerul a plecat.

- Până la urmă, ce anume te aduce la Gassin? l-a întrebat Emilie.
- Bună întrebare, a răspuns Sebastian. După ce mi-am luat diploma de licență în Arte Frumoase la Paris, m-am gândit să mă ocup de comerțul cu obiecte de artă. Am o mică galerie în Londra, dar, în mare parte a timpului, caut tablouri rare pe care le doresc clienții bogați. Am venit în Franța ca să-l conving pe proprietarul unui Chagall să mi-l vândă. Tipul locuiești în Grasse, care, după cum știi, nu-i departe de-aici. Am citit din întâmplare un articol despre moartea mamei tale, iar asta mi-a adus aminte de legătura bunicii mele cu familia ta. Așa că m-am gândit să trec pe aici și să văd cu ochii mei castelul despre care am auzit atâtea povești. E un sat nemaipomenit de frumos.
- Este, într-adevăr, a spus Emilie, derutată de conversația stranie pe care o purtau.
- Locuiești la castel, Emilie?
- Nu, i-a răspuns ea, stânjenită de interogatoriul la care era supusă. În prezent locuiesc la Paris.
- Am mulți prieteni acolo, a spus Sebastian, entuziasmat. Sper ca într-o zi să pot petrece mai mult timp în Franța, dar, deocamdată, trebuie să-mi fac un nume în Marea Britanie. Sunt foarte dezamăgit că n-am reușit să cumpăr Chagall-ul. Ar fi fost prima mea negociere la nivel înalt.
- Îmi pare rău să aud asta, a spus Emilie.
- Mulțumesc. O să-mi treacă. Nu cumva ai, în castelul tău, niște tablouri scumpe de care te-ai plictisit? a întrebat-o Sebastian, pe un ton glumeț.
- Nu știu, i-a răspuns Emilie, cu sinceritate. Evaluarea obiectelor de artă din castel e trecută pe lista cu lucruri pe care le am de făcut.
- Presupun că o să angajezi un expert de marcă de la Paris ca să autentifice și să evalueze colecția. Între timp, dacă ai nevoie de o persoană cunoscătoare și dispusă să vină la fața locului, care să te îndrume, îți stau la dispoziție.
- Atunci când a sosit *croque-monsieur*-ul² comandat de Sebastian, el a scos o carte de vizită din portofel și i-a întins-o lui Emilie.
- Jur că sunt un om cinstit, i-a spus el. Dacă vrei, îți aduc recomandări de la clienții mei.
- Ești foarte amabil, dar de chestiunile astea se ocupă notarul familiei, i-a răspuns Emilie, simțindu-și aroganța din ton.
- Era de așteptat, s-a resemnat Sebastian, turnând vin în ambele pahare, apoi a mușcat din sendviș. Cu ce te ocupi la Paris? a întrebat-o, schimbând

repede subiectul.

– Sunt medic veterinar la o mare clinică din Cartierul Marais. Salariul nu-i grozav, dar îmi iubesc meseria.

– Serios? a zis el, încruntând din sprâncene. Asta mă miră. Credeam că, provenind dintr-o familie ca a ta, ai vreo funcție importantă – firește, în cazul în care ai avea nevoie să muncești.

– Mda, toată lumea crede asta... Îmi cer scuze, dar trebuie să plec, a spus Emilie, făcându-i semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

– Iartă-mi remarca, Emilie, a spus, repede, Sebastian. Voiam să te felicit, nu să te jignesc.

Emilie a simțit deodată nevoia presantă să fugă de bărbatul acela și de întrebările lui insistente. Și-a luat geanta, a scos câțiva franci din ea și i-a pus pe masă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, i-a zis, după care a luat-o în brațe pe Frou-Frou și a plecat iute de la masă.

Tulburată și cu lacrimi în ochi, s-a repezit pe treptele abrupte la baza cărora își parcase mașina.

– Emilie, stai un pic!

Făcându-se că nu auzea vocea din spatele ei, a continuat să coboare cu îndârjire, până când a prins-o din urmă Sebastian.

– Ascultă, i-a zis el, gâfâind, îmi cer scuze dacă te-am jignit. Se pare că am darul ăsta... a adăugat Sebastian, ținând pasul cu ea. Dacă te consolează cu ceva, și eu m-am născut cu o mulțime de probleme pe cap. Printre care și un conac dărăpănat, aflat în mlaștinile din Yorkshire, pe care ar trebui să-l restaurez cumva, deși n-am un ban în buzunar.

Ajunseseră la mașină, iar Emilie n-a avut încotro și a trebuit să se oprească.

– Atunci, de ce nu-l vinzi? l-a întrebat.

– Pentru că face parte din moștenirea mea, i-a răspuns el, ridicând din umeri, și e complicat. Nu încerc să te impresionez cu o poveste lacrimogenă, vreau doar să-ți explic că știu foarte bine cum e ca trecutul să te definească pe tine ca persoană. Și eu trec prin aceeași chestie.

Emilie își căuta cheile mașinii în geantă, fără să scoată o vorbă.

– Nu vreau să mă iau la întrecere cu tine, a continuat Sebastian. Tot ce spun e că te înțeleg perfect.

– Mulțumesc, i-a răspuns ea, găsindu-și cheile. Trebuie să plec.

– Mă ierți?

Emilie s-a întors către el, exasperată de propria-i emotivitate, pe care nu și-o putea controla.

– Eu vreau doar...

Se uita la priveliștea înverzită de la poalele dealului și încerca să-și găsească cuvintele.

– Vreau să fiu judecată pentru ceea ce sunt.

– Te înțeleg, crede-mă. Nu te mai rețin. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, i-a zis Sebastian și i-a întins mâna. Mult noroc în toate!

– Mulțumesc. La revedere.

Emilie și-a descuiat mașina și a așezat-o pe Frou-Frou, deja iritată, pe scaunul din dreapta. Apoi a urcat la volan, a pornit motorul și s-a îndepărtat încet, căznindu-se să priceapă de ce reacționase atât de vehement. Poate pentru că, fiind obișnuită cu regulile de etichetă stricte pe care francezii le respectau la prima întâlnire, rămăsese șocată de franchețea lui Sebastian. Voia doar să fie prietenos, și-a zis Emilie în sinea ei. *Ea* avea o problemă. Sebastian o atinsese la punctul sensibil, ceea ce provocase o reacție pe măsură. Emilie l-a văzut cum cobora dealul, la câțiva metri în fața ei, și a năpădit-o un sentiment de rușine și vinovăție.

Era o femeie de treizeci de ani, s-a muștrat. Era proprietara moșiei familiei De La Martinières și putea face orice dorea cu aceasta. Poate că venise momentul să se poarte ca un adult, nu ca un copil capricios.

Când a ajuns în dreptul lui Sebastian, a tras aer adânc în piept și a coborât geamul.

– Dacă tot ai bătut atât drum ca să vezi castelul, ar fi păcat să n-o faci. Te duc eu, dacă vrei.

– Ești sigură..., a spus Sebastian, pe un ton în care se simțea mirarea. Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd, mai ales în compania cuiva care-i cunoaște toate ungherele.

– Atunci, urcă, i-a zis Emilie, întinzându-se să-i deschidă portiera.

– Mulțumesc, i-a spus el, în timp ce portiera se închidea, iar mașina a început să coboare dealul. Mi-e ciudă de mor că te-am supărat. Sigur m-ai iertat?

– Sebastian, a oftat Emilie, nu e vina ta, ci a mea. Zilele astea, orice aluzie la familia mea ajunge să fie ceea ce cred că psihologii numesc „declanșator”. Trebuie să învăț să mă stăpânesc.

– Uf, nimeni nu duce lipsă de-astea, mai ales aceia dintre noi care au avut înaintași excepționali și influenți.

– Mama a fost o fire puternică, a recunoscut Emilie. Moartea ei a lăsat un gol în viața multora. Cum spuneai și tu, e greu să mă ridic la înălțimea standardelor impuse de ea. Am știut dintotdeauna că nu sunt în stare.

Emilie se întreba dacă nu cumva cele două pahare de vin băute la prânz îi dezlegaseră limba, fiindcă, deodată, nu se mai simțea stânjenită să-i facă aceste mărturisiri. Era o senzație care o încânta și o speria în același timp.

– Eu nu pot să spun același lucru despre mama, sau „Victoria“ cum insistă să-i spunem, a zis Sebastian. Nici măcar nu mi-o mai aduc aminte. Eu și fratele meu ne-am născut într-o comunitate de hipioți din Statele Unite. Când aveam trei ani, iar fratele meu – doi, ne-a dus în Anglia și ne-a lăsat în grija bunicilor din Yorkshire. După câteva săptămâni, și-a luat tălpășița și ne-a părăsit acolo definitiv. De atunci nu mai știm nimic de ea.

– Doamne, Sebastian! a exclamat Emilie, șocată. Deci tu nu știi nici măcar dacă mama ta mai trăiește sau nu?

– Da, a adevărit el. Dar bunica i-a ținut locul în chip strălucit. Fiind atât de mici când ne-a lăsat în grija ei, Constance *ne-a fost* mamă din toate punctele de vedere. Sincer să fiu, dacă mama mi-ar apărea în față, într-o cameră aglomerată, n-aș recunoaște-o.

– Ați fost norocoși să o aveți alături pe bunica voastră, dar e o poveste foarte tristă, a spus Emilie, compătimitor. Aveți idee cine e tatăl vostru?

– Nu, i-a răspuns Sebastian. Nu știm nici măcar dacă eu și fratele meu avem același tată. Suntem foarte diferiți. Mă rog, asta-i viața, a adăugat, cu privirile pierdute în zare.

– Ți-ai cunoscut bunicul?

– A murit pe când aveam cinci ani. Era un om bun, dar a fost trimis în nordul Africii în timpul războiului, iar rănilor căpătate acolo i-au șubrezit sănătatea. Buncii mei și-au fost foarte devotați unul altuia. Biata mea bunică nu și-a pierdut doar soțul iubit, ci și fiica. Cred că a supraviețuit doar datorită nouă, nepoților. A fost o femeie extraordinară. La șaptezeci și cinci de ani încă își repara zidurile de piatră, și și-a păstrat vioiciunea până cu o săptămână înainte să cadă la pat. Nu mai există bunici ca ea, a cugetat el, pe un ton abătut. Scuze, a zis deodată. Trăncănesc ca o moară stricăță.

– Deloc. E reconfortant să știu că și alți oameni au crescut în condiții grele. Uneori, a oftat Emilie, cred că a avea o istorie prea bogată în spate e la fel de greu ca a nu avea nici o istorie.

– Sunt perfect de acord, a zis Sebastian, dând aprobator din cap, după care a zâmbit larg. O, Doamne! Dacă ne-ar auzi lumea, ar zice că suntem

doi bogătași răzgâiați care-și plâng de milă. La urma urmelor, sinceri să fim, nici unul dintre noi n-a trăit pe străzi.

– Așa e. Și-i normal ca oamenii să creadă asta. Mai ales despre mine, a zis Emilie. Pot să mă acuze de răsfăț pe bună dreptate. Ceilalți n-au cum să vadă ce se ascunde în spatele aparențelor. Uite castelul acolo în vale, i-a spus apoi, arătându-i-l cu mâna.

Sebastian s-a uitat la clădirea grațioasă, trandafirie, adăpostită în valea de la picioarele lor. A scos o fluierătură.

– E superb, exact așa cum mi l-a descris bunica. Și foarte diferit de conacul nostru din mlaștinile mohorâte din Yorkshire. Chiar dacă Blackmoor Hall e spectaculos în felul lui, tocmai datorită peisajului aspru, a adăugat Sebastian.

Emilie a intrat pe aleea lungă ce ducea la castel, după care l-a ocolit și a parcat în spate. A oprit motorul și au coborât din mașină.

– Sigur ai timp să-mi arăți castelul? a întrebat-o Sebastian, uitându-se la ea. Pot să revin altă dată.

– Nu-i nici o problemă, l-a asigurat Emilie, mergând către castel împreună cu Frou-Frou.

Sebastian a intrat după ele în vestibul, iar de acolo – în bucătărie.

Emilie l-a condus din cameră în cameră, privindu-l cum se oprea întruna și cerceta picturile, mobilierul și vasta colecție de obiecte de artă ce zăceau uitate și prăfuite pe polițe, birouri și mese. De îndată ce au intrat în salonul de zi, Sebastian s-a apropiat de un tablou.

– Îmi amintește de *Luxe, Calme et Volupté*, pictat de Matisse în 1904, pe când locuia în Saint-Tropez. Au un stil poantilist³ similar, a spus Sebastian, plimbându-și degetele pe deasupra pânzei. Deși tabloul ăsta înfățișează un peisaj pur, de roci și mare, fără siluete umane.

– *Lux, Calm și Voluptate*, a repetat Emilie în engleză. Țin minte că tata îmi citea poezia lui Baudelaire.

– Așa e, a spus Sebastian, cu ochii sticlind de bucurie că Emilie știa despre ce era vorba. Matisse s-a inspirat din „Invitație la călătorie” atunci când a realizat pictura. Acum e expusă la Muzeul Național de Artă Modernă din Paris, a adăugat, apoi și-a reîndreptat atenția către tabloul din fața lui. E nesemnăt, din câte văd, doar dacă nu cumva semnătura e mascată de ramă. Dar nu-i exclus să fi fost un fel de schiță la tabloul original. Mai ales că, în perioada pe care Matisse a petrecut-o la Saint-Tropez, el avea un stil extrem

de asemănător cu cel din tablou. Iar Saint-Tropez e la doi pași de aici, nu-i așa?

– Tata l-a cunoscut pe Matisse la Paris, i-a explicat Emilie. Din câte-am înțeles, participa la saloanele pe care *Papa* le organiza pentru elita artistică din oraș. Știu că tata l-a plăcut mult pe Matisse și vorbea deseori despre el, dar nu știu dacă a venit vreodată la castel.

– Ca mulți artiști și scriitori în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Matisse s-a retras în sud, ca să fie la adăpost. Sunt îndrăgostit de Matisse, a mărturisit Sebastian, fremătând de încântare. Pot să-l iau de pe perete, ca să verific dacă are vreo dedicație pe spate? De multe ori artiștii dăruiesc picturile binefăcătorilor lor generoși. Cum ar fi tatăl tău, de pildă.

– Dă-l jos, nu-i nici o supărare.

Emilie s-a apropiat de Sebastian, care a apucat temător rama și a ridicat-o cu grijă de pe perete, dezvelind pătratul de tapet înnegrit din spatele ei. A răsucit tabloul și s-a uitat împreună cu Emilie, dar nu aveau ce să vadă.

– Asta e, nu-i un capăt de țară, a consolat-o Sebastian. Dacă era semnat de Matisse, ar fi fost mult mai ușor de dovedit că e opera lui.

– Chiar crezi că-i a lui?

– Ținând cont de ce mi-ai povestit și de stilul poantilist cu care Matisse se familiariza cam în perioada în care a pictat *Luxe, Calme et Volupté*, cred că sunt șanse mari. Dar, bineînțeles, trebuie verificat de un expert.

– Presupunând că-i aparține lui Matisse, cât de mult valorează? l-a întrebat Emilie.

– Dat fiind că e nesemnat, nu am experiența necesară ca să mă pronunț. Matisse a fost un artist prolific și a trăit mult. Te-ar interesa să vinzi tabloul?

– Altă întrebare la care n-am încă răspuns, a spus Emilie, ridicând, obosită, din umeri.

– Dacă vrei, i-a zis Sebastian, atârând tabloul la loc, cu grijă, știu câteva persoane care te-ar putea ajuta să-i stabilești autenticitatea, dar sunt sigur că notarul tău va dori să apeleze la oamenii lui. Oricum ar fi, îți mulțumesc că mi-ai arătat pictura asta și minunatul tău castel.

– Mi-a făcut plăcere, a spus Emilie, și au ieșit amândoi din salonul de zi.

– Îmi amintesc, a zis Sebastian, scărpinându-se în cap, în timp ce stăteau în hol, că bunica a pomenit ceva despre o colecție de cărți rare pe care a văzut-o aici. E adevărat sau mă înșel eu?

– Nu te înșeli, i-a răspuns Emilie, dându-și seama că omisese biblioteca din turul castelului. Hai să ți-o arăt.

– Îți mulțumesc, dar numai dacă ai timp.

– Am.

Cum era de așteptat, Sebastian a înmărmurit de uimire la intrarea în bibliotecă.

– Dumnezeule mare, a murmurat, plimbându-se agale printre rafturi. E uluitoare! Dumnezeu știe câte cărți sunt aici. Ai idee? Cincisprezece–douăzeci de mii?

– Chiar nu știu.

– Le-a catalogat cineva? Sunt aranjate într-o ordine anume? a întrebat-o Sebastian.

– În ordinea în care a ales tata să le așeze, și tatăl lui pe vremea când trăia. Colecția a fost începută acum mai bine de două sute de ani. Achizițiile mai recente sunt catalogate, a zis Emilie, arătând spre registrele cu coperte din piele ale tatălui ei, de pe birou.

Sebastian a deschis unul, l-a răsfoit și a văzut consemnările făcute cu caligrafia impecabilă a lui Édouard.

– Știu că nu e treaba mea, Emilie, dar colecția asta e cu adevărat excepțională. Din ce scrie aici, tatăl tău a cumpărat multe ediții princeps rare, ca să nu mai vorbesc de manuscrisele pe care deja le deținea. Cred că e una dintre cele mai bune colecții de cărți rare din Franța. Cineva ar trebui să le înregistreze ca lumea într-o bază de date.

Copleșită, Emilie s-a așezat în fotoliul de piele al tatălui ei.

– O, Doamne, a murmurat ea. Parcă sunt tot mai multe de făcut. Abia acum îmi dau seama că o să fie o muncă titanică să pun în ordine toate treburile părinților mei.

– Însă o muncă ce merită osteneala, a spus Sebastian, încercând s-o îmbărbăteze.

– Da, dar am și eu viața mea, o viață care îmi place. O viață liniștită și...

Emilie ar fi vrut să spună „protejată“, dar știa că ar fi sunat ciudat.

– ... și ordonată.

Sebastian s-a apropiat și s-a lăsat în genunchi lângă ea, sprijinindu-se cu brațul de fotoliu ca să-și țină echilibrul.

– Te înțeleg, Emilie. Iar, dacă vrei să-ți vezi de viața ta, trebuie să găsești oameni de încredere care să se ocupe de asta și să te scutească de bătăi de cap.

– În cine *pot* să am încredere? a întrebat ea, fără să se adreseze cuiva anume.

– În primul rând, în notarul despre care vorbeai, a zis Sebastian. Lasă-l pe el să se ocupe de tot.

– Da, dar..., a murmurat ea, simțind că-i dădeau lacrimile, mă gândesc că le sunt datoare familiei mele și istoriei ei. Nu pot să dau bir cu fugiții.

– Emilie, a spus Sebastian cu blândețe, e încă devreme și e firesc să te simți copleșită. Au trecut abia două săptămâni de când ți-ai pierdut mama. Ești încă în stare de șoc, încă suferi. Nu-i nevoie să iei toate hotărârile acum, a adăugat, după care a bătut-o ușurel pe mână și s-a ridicat. Trebuie să plec, dar ți-am lăsat cartea mea de vizită și te ajut bucuros cu tot ce-mi stă în putință. Pentru mine, castelul e o adevărată mană cerească, în special tablourile, a adăugat, zâmbind. În orice caz, aproape sigur mai rămân câteva zile la Gassin, așa că, dacă vrei să cauți pe cineva să autentifice pictura de Matisse, sună-mă la numărul de mobil de pe cartea de vizită.

– Mulțumesc, i-a zis Emilie, verificând dacă încă mai avea cartea de vizită în buzunarul blugilor.

– De asemenea, prin cunoștințele mele de la Paris, pot găsi numele celor mai buni dealeri de cărți rare și mobilier vechi. Indiferent de ceea ce ai să hotărăști în privința castelului, e bine să cunoști valoarea bunurilor pe care le deții. Bănuiesc că părinții tau aveau o asigurare.

– Habar n-am, a zis Emilie, ridicând din umeri.

Cunoscându-și tatăl, se cam îndoia de asta, așa că și-a propus să-l întrebe pe Gerard.

– Îți mulțumesc pentru sfaturi, a spus ea pe un ton recunoscător, apoi s-a ridicat.

I-a aruncat un zâmbet stins lui Sebastian și l-a condus până la ușa din spate, iar, de acolo, afară, unde era parcată mașina.

– Te rog să mă scuzi dacă par... emotivă. Nu-mi stă în fire. Cu altă ocazie, poate îmi povestești ce ți-a spus bunica ta despre cum era tata în timpul războiului.

– Mi-ar face plăcere. Și nu e nevoie să-ți ceri scuze, i-a spus Sebastian atunci când au urcat în mașină. Nu numai că ești în doliu, dar te-ai și trezit c-o ditamai sarcina pe umeri.

– Mă descurc eu cumva. N-am încotro, a oftat Emilie, pornind motorul și luând-o în jos pe alee.

– Sunt sigur de asta. Repet, dacă te pot ajuta cu ceva, știi cum să dai de mine.

– Mulțumesc.

– Căsuța mea e un pic mai încolo, în stânga, a spus Sebastian, arătând spre viraj. Poți să mă lași aici, că merg pe jos până acolo. E o după-amiază foarte frumoasă.

– Bine, s-a învoit ea, oprind mașina. Încă o dată, mulțumesc.

– Ai grijă de tine, Emilie, i-a spus Sebastian înainte să coboare din mașină. Apoi i-a făcut semn cu mâna și s-a îndepărtat agale.

Emilie s-a întors la castel. Tulburată, a colindat fără ținută din cameră-n cameră, resimțind golul dureros al lipsei unei prezențe omenești.

Odată ce s-a inserat și s-a lăsat răcoarea, Emilie s-a refugiat lângă plita din bucătărie, unde a mâncat tocănița pe care i-o pregătise Margaux. Îi pierise pofta de mâncare, iar Frou-Frou a profitat de asta din plin.

După cină, a zăvorât ușa din spate și a încuiat-o cu cheia. A urcat la etaj și a dat drumul unui firisor de apă caldă în cada veche și acoperită de depuneri de calcar. A intrat în ea, meditând sinistru că era exact pe mărimea ei, ceea ce-o făcea prototipul sicriului perfect. A ieșit din cadă, s-a șters cu prosopul, apoi, în mod curios, a aruncat prosopul pe jos, în fața oglinzii înalte.

Fără nici un chef, Emilie s-a silit să-și examineze trupul gol. Îl privise dintotdeauna ca pe un mecanism inferior, primit la întâmplare de la loteria genetică. Fusese o copilă îndesată și o adolescentă dolofană. În ciuda insistențelor mamei, care o sfătuia să mănânce mai sănătos și mai puțin, în jurul vârstei de șaptesprezece ani Emilie a renunțat definitiv la interminabilele diete pe bază de castraveți și pepene, și-a ascuns bustul imperfect sub haine largi și comode și a lăsat natura să-și urmeze cursul.

Tot în acea perioadă a refuzat să mai ia parte la petrecerile menite s-o introducă în lumea bună a tinerilor și tinerelor de vârsta ei. *La Rallye*⁴ era organizată de un grup de mame care voiau să fie sigure că progeniturile lor își făceau prieteni potriviți și întâlneau potențiali parteneri de condiție egală. Pentru majoritatea adolescenților francezi supuși presiunilor sociale, concurența ca să facă parte dintr-o *rallye* a elitelor era acerbă. Datorită numelui De La Martinières, Valérie putea atrage în grupul ei pe oricine dorea. Își ieșise din fire atunci când Emilie a anunțat-o că nu mai avea de gând să ia parte la cocktailurile organizate în casele grandioase care alcătuiau nucleul evenimentului.

– Cum poți să întorci spatele unui asemenea privilegiu?! a întrebat-o, scandalizată.

– Îi urăsc pe oamenii ăia, *Maman*. Eu nu sunt doar un nume și un cont bancar. Îmi pare rău, dar ajunge.

În timp ce Emilie își privea sânii plini, șoldurile voluptuoase și picioarele atletice, a băgat de seamă că slăbise în ultimele săptămâni. În ciuda ochilor ei critici, imaginea o mira. Deși structura osoasă nu i-ar fi permis niciodată să arate ca o silfidă, nu era câtuși de puțin grasă. Înainte să înceapă să-și găsească defecte, așa cum făcea mereu, a plecat din fața oglinzii, și-a pus cămașa de noapte și s-a lungit în pat. A stins lumina și, cufundându-se în tăcerea deplină din jur, s-a întrebat ce anume o făcuse să rămână în pielea goală.

Trecuseră șase ani de la ultimul așa-zis iubit. Relația cu Olivier, un veterinar atrăgător, proaspăt angajat la clinica din Paris, nu durase decât câteva săptămâni. Nici măcar nu-l plăcuse din cale-afară, dar, cel puțin, faptul de a avea un trup cald lângă ea, noaptea, și pe cineva cu care să vorbească, din când în când, la masă, i-a mai alinat singurătatea. În cele din urmă Olivier s-a făcut nevăzut, iar Emilie și-a dat seama că totul se datora atitudinii ei placide.

Nu știa prea bine din ce-i alcătuită dragostea – un amestec de atracție fizică și potrivire intelectuală, și, poate – o *fascinație*. Știa, însă, că nu fusese niciodată îndrăgostită. În afară de asta, cine ar fi putut s-o iubească *pe ea*?

În seara aceea, Emilie s-a sucit și s-a răsucit, simțind că-i plesnea capul doar când se gândea la hotărârile pe care trebuia să le ia și la responsabilitățile de la care nu se putea eschiva. Dar, mai presus de toate, somnul i-a fost tulburat de imaginea lui Sebastian, care îi trecea mereu pe dinaintea ochilor.

Deși petrecuse puțin timp la castel, Emilie se simțise ocrotită în prezența lui. Părea un bărbat capabil, de încredere și... mai mult decât atât, era foarte atrăgător. Când el i-a atins mâna fugitiv, în bibliotecă, ea n-a tresărit de aversiune, așa cum făcea ori de câte ori îi invadea cineva intimitatea.

Emilie s-a muștră pentru purtarea ei. Chiar atât de însingurată și de tristă era, încât s-o dea peste cap un bărbat pe care-l cunoscuse din întâmplare și cu care nu petrecuse mai mult de două ore? În afară de asta, de ce s-ar fi uitat la ea un bărbat chipeș și aparent realizat, ca Sebastian? Îi era superior în toate privințele și era puțin probabil să-l mai revadă vreodată. Doar dacă nu suna ea la numărul de pe cartea de vizită, ca să-l roage s-o ajute la evaluarea tabloului de Matisse...

Emilie a clătinat, mohorâtă, din cap, știind că n-avea să îndrăznească niciodată să facă asta.

Era un plan sortit eșecului. Hotărâse cu ani în urmă că era mai bine să trăiască singură. În felul ăsta, nimeni n-o putea răni sau dezamăgi din nou. Și, cu un astfel de gând întipărit în minte, Emilie a adormit, în sfârșit.

Sendviș fierbinte alcătuit din pâine, brânză și șuncă (în limba franceză în original)

Poantilism = procedeu în pictură constând în descompunerea petei de culoare în puncte și liniuțe

Rallye = cursă, raliu (în limba franceză)

Capitolul 4

Din cauza nopții agitate, Emilie s-a trezit târziu a doua zi de dimineață, iar, la cafea, a scris liste interminabile cu toate lucrurile pe care le avea de făcut. Apoi, pe o foaie nouă, și-a scris întrebările la care trebuia să găsească răspuns. La început voise doar să vândă cât mai repede ambele case, să pună în ordine afacerile familiei și să revină la viața ei liniștită de la Paris. Acum, însă...

Emilie s-a scărpinat pe nas cu creionul și a aruncat o privire prin bucătărie, căutând, parcă, îndrumare. Era hotărâtă să vândă casa din Paris, fiindcă n-avea amintiri plăcute din perioadele petrecute acolo. Ultimele zile, însă, o determinaseră să se răzgândească în privința castelului. Nu era doar „sediul” primordial al familiei – construit în 1750 de contele Louis De La Martinières –, ci degaja și o atmosferă care îi plăcuse mereu. O liniștea și-i amintea de clipele fericite petrecute aici alături de tatăl ei.

Oare să ia în calcul ideea de a-l păstra?

Emilie s-a ridicat și a început să se învârtă prin bucătărie, cufundată în gânduri. Nu era ridicol, chiar scandalos, ca o femeie singură să întrețină o casă de asemenea dimensiuni?

Firește, mama ei nu văzuse lucrurile la fel. Pe de altă parte, Valérie se învârtea în cercuri foarte înalte. Emilie părăsise acele cercuri de mulți ani și știa cum își duceau viața oamenii de rând. Totuși, gândul de a trăi aici, în atmosfera aceasta tihnită și pașnică, o atrăgea din ce în ce mai mult. După o viață întreagă în care se simțise ca o străină în familia ei, ironia sorții făcea ca acum să se simtă pentru prima oară acasă. Era de-a dreptul șocată de cât de mult își dorea, brusc, să locuiască aici.

S-a așezat iar la masa din bucătărie și a reluat lista de întrebări pe care trebuia să i le pună lui Gerard. Dacă reușea să restaureze castelul și să-i redea splendoarea de altădată, asta nu era doar în avantajul ei. În fond, castelul făcea parte din istoria Franței. Prin eforturile ei ar fi adus un serviciu întregii națiuni. Încurajată de acest gând, Emilie a pus mâna pe telefonul mobil și l-a sunat pe Gerard.

După o lungă discuție cu el, Emilie și-a recitat notițele. Gerard tocmai îi spusese din nou că aveau să fie bani îndeajuns pentru restaurarea castelului. Singurul lucru asupra căruia a insistat a fost lipsa banilor lichizi – urma ca toate proiectele ei să fie finanțate din ceea ce vindeau în viitorul apropiat.

Gerard părușe ușor derutat de schimbarea ei de poziție.

– Emilie, e lăudabil că vrei să păstrezi moștenirea familiei, dar restaurarea unei clădiri de asemenea dimensiuni e un demers uriaș. Îndrăznesc să spun că are să-ți ocupe tot timpul în următorii doi ani. Și toată responsabilitatea are să fie pe umerii tăi. Ești singură.

Emilie mai că se aștepta ca el să adauge „și femeie, pe deasupra“, dar, din fericire, se abținuse. Gerard se întreba, probabil, în ce măsură avea să trebuiască s-o ajute, fiindcă era limpede că n-o vedea în stare să se descurce de una singură. Enervată de aroganța lui, însă conștientă că nici ea nu făcuse prea mari eforturi ca să-i schimbe părerea, Emilie a scos laptopul din husă și l-a pornit. Apoi, amuzată că-și închipuise c-ar fi putut avea semnal de internet într-o casă a cărei instalație electrică nu mai fusese, probabil, refăcută din anii '40, a luat-o pe Frou-Frou și au plecat la Gassin. Ajunsă în vârful colinei abrupte, l-a întrebat pe Damien, patronul prietenos al Braseriei Le Pescadou, dacă se putea conecta la rețeaua lor de internet.

– Firește, *Mademoiselle* De La Martinières, a spus acesta, conducând-o în micul birou din spatele restaurantului. Îmi cer scuze că nu v-am urat bun-venit, dar am fost plecat la Paris. Toată lumea din sat a aflat cu tristețe de moartea mamei dumneavoastră. Familia mea, ca și a dumneavoastră, locuiește în satul ăsta de sute de ani. Intenționați să vindeți castelul? a vrut el să afle.

Emilie știa că asta era întrebarea care-l frământa pe Damien. Localul lui era centrul bârfelor din sat.

– Nu m-am hotărât încă, i-a răspuns ea. Am multe lucruri de verificat.

– Bineînțeles. Eu sper să-l păstrați, dar, în cazul în care doriți să vindeți, cunosc mulți dezvoltatori dispuși să plătească o avere ca să transforme în hotel castelul ăsta frumos. De-a lungul timpului, s-au interesat mulți de el.

Damien a arătat pe fereastră către castelul din vale, al cărui acoperiș de țiglă cenușie scânteia în lumina soarelui.

– Cum spuneam, Damien, a repetat Emilie, încă nu m-am hotărât ce să fac.

– Dacă vă putem ajuta cu ceva, *Mademoiselle*, nu ezitați să ne sunați. Cu toții am ținut mult la tatăl dumneavoastră. A fost un om bun. După război lumea din sat era foarte săracă, a explicat Damien. Conte de la Saint-Tropez a făcut presiuni pe lângă guvern să ne construiască străzi adecvate pe deal, ca să atragem turiștii veniți la Saint-Tropez. Familia mea a deschis restaurantul ăsta în anii '50, iar satul a început să prospere. Tot tatăl dumneavoastră a susținut plantarea de viță-de-vie din care facem vinul grozav de acum, a spus Damien, arătând către podgoriile întinse din vale. Când eram mic, nu existau decât terenuri agricole, câmpuri de porumb și turme de vaci. Acum rozé-ul nostru provensal e faimos în lumea întreagă.

– Mă bucur să aflu că tata a sprijinit regiunea pe care o iubea, a spus Emilie.

– Familia De La Martinières face parte din Gassin, a zis Damien. Sper să alegeți să rămâneți alături de noi.

Damien a continuat să se agite în jurul ei, ba aducându-i o carafă cu apă, ba pâine și un *plat au fromage*⁵. După ce ea a reușit să-și conecteze laptopul la Internet, Damien a plecat din birou. Mai întâi Emilie și-a verificat e-mailurile, apoi a scos cartea de vizită a lui Sebastian și a căutat pe Internet galeria lui.

„Arté“ se găsea pe Fulham Road și vindea în principal picturi moderne. Emilie a răsuflat ușurată odată ce s-a convins că galeria exista. Și-a luat inima-n dinți și a format numărul lui Sebastian. I-a răspuns mesageria vocală, așa că a lăsat numărul ei și un scurt mesaj în care îl ruga s-o contacteze în legătură cu discuția pe care-o avuseseră cu o zi în urmă.

Odată ce și-a terminat toate treburile, Emilie i-a mulțumit lui Damien pentru Internet și masa de prânz, apoi a pornit către castel. Era plină de energie și entuziasmată cum nu se mai simțise de mulți ani. Neîndoielnic că, dacă se hotăra să renoveze castelul, trebuia să renunțe la slujba de medic veterinar de la Paris și să se mute aici, ca să poată supraveghea lucrările. Poate că tocmai de asta avea nevoie. În mod ironic, era ultimul lucru la care s-ar fi gândit cu câteva zile în urmă. Însă acum Emilie era convinsă că-și găsisese un nou țel în viață.

Însă entuziasmul i s-a transformat în spaimă atunci când s-a apropiat de casă și a văzut o mașină de poliție la ușă. A oprit de îndată, a luat-o în brațe pe Frou-Frou și a coborât. Intrând în hol, a găsit-o pe Margaux discutând cu un jandarm.

– *Mademoiselle* Emilie, i-a zis Margaux, cu ochii măriți de groază. Cred că s-a dat o spargere. Am ajuns, ca de obicei, la ora două, și am găsit ușa din față larg deschisă. Îmi pare nespus de rău, *Mademoiselle*.

Cu stomacul strâns, Emilie și-a dat seama că, îmbătată de bucuria planurilor de a renova castelul, uitase să încuie ușa înainte să plece în sat.

– Nu e vina ta, Margaux. Cred că eu am lăsat ușa din spate descuiată. S-a furat ceva? a întrebat Emilie, gândindu-se la tabloul posibil valoros din salonul de zi.

– M-am uitat atent în toate camerele, dar n-am băgat de seamă să lipsească ceva. Poate aruncați și dumneavoastră o privire, a spus Margaux.

– De multe ori astea-s infracțiuni nepremeditate, a zis jandarmul. Sunt mulți țigani care văd o casă ce pare nelocuită, intră în ea și caută bani sau bijuterii.

– Aici n-aveau cum să găsească așa ceva, a spus Emilie, pe un ton sumbru.

– *Mademoiselle*, cheia de la ușa din față e cumva la dumneavoastră? a întrebat-o Margaux. N-o găsesc nicăieri. M-am gândit că ați scos-o din broască, unde stă de obicei, și ați pus-o bine.

– Nu m-am atins de ea, i-a zis Emilie, uitându-se la broasca mare și goală, care părea stingheră fără tovarășa-i ruginită vârată în ea.

A clipit de câteva ori, căznindu-se să-și aducă aminte dacă dis-diminează cheia fusese la locul ei. Dar asta nu era un detaliu pe care să-l fi băgat de seamă în timp ce trecea prin hol către bucătărie.

– Dacă nu găsiți cheia, trebuie să chemați un lăcătuș care să vă schimbe yala pe loc, a spus jandarmul. N-o să puteți încuia ușa și e posibil ca hoții să fi luat cheia și să se întoarcă cine știe când.

– Da, bineînțeles.

Iluzia paradisului protejat pe care Emilie și-o făcuse mai devreme se evapora cu repeziciune, iar inima îi tremura în piept.

– Îmi cer scuze, *Mademoiselle* Emilie, dar nu mai pot sta, a spus Margaux, uitându-se la ceas. L-am lăsat pe Anton singur acasă. Pot să plec? l-a întrebat apoi pe jandarm.

– Da. Dacă mai am nevoie de alte informații, vă contactez, a spus bărbatul.

– Mulțumesc, i-a zis Margaux, după care s-a întors către Emilie. *Mademoiselle*, nu-mi place să vă știu singură aici. N-ar fi mai bine să mergeți câteva zile la hotel?

– Stai liniștită, Margaux. O să chem lăcătușul. În afară de asta, pot să încui ușa de la dormitor.

– Vă rog să mă sunați dacă vă neliniștește ceva. Iar, pe viitor, nu uitați să încuiați ușa din spate.

Margaux i-a salutat în grabă și s-a dus să-și ia bicicleta.

– Vă rog să vă uitați prin castel, în caz că eu și menajera am omis ceva, a zis jandarmul, după care a scos un carnețel din buzunarul de la piept și a notat un număr. Sunați-mă dacă descoperiți că s-a furat ceva, ca să putem deschide o anchetă. Altminteri, a oftat el, nu prea am cu ce să vă ajut.

– Vă mulțumesc că ați venit, i-a zis Emilie, rușinată de prostia ei. Așa cum am spus și mai devreme, a fost vina mea.

– Nu-i nici o problemă, dar vă sfătuiesc să vă luați măsuri de precauție cât mai repede cu putință – castelul ăsta e nelocuit de foarte mult timp – montați-vă un sistem de alarmă.

Acestea fiind zise, jandarmul a salutat-o din cap și a plecat spre mașină pe ușa din față, rămasă deschisă.

Îndată după plecarea jandarmului, Emilie a urcat la etaj ca să verifice dacă lipsea ceva. Ajunsă la jumătatea scării, a văzut o mașină venind pe alee și dispărând în spatele casei. Cu inima bătându-i tare, Emilie s-a dus iute în bucătărie, ca să încuie ușa. Însă prin geam a zărit fața lui Sebastian. Emilie a descuiat ușa și a deschis-o din nou.

– Salut! i-a zis Sebastian, privind-o cu o figură nedumerită. Sigur vrei să mă lași înăuntru?

– Da. Scuze, mi-a spart cineva casa și nu ți-am recunoscut mașina.

– Dumnezeule, Emilie, e groaznic! a spus el, trecând pragul. Au furat ceva?

– Margaux zice că nu. Tocmai urcam la etaj, să verific.

– Vrei să te ajut?

– Sunt...

Deodată, Emilie a simțit cum i s-au înmuiat picioarele și s-a prăvălit pe un scaun.

– Ești foarte palidă, a spus Sebastian. Înainte să te apuci să alergi prin casă, dă-mi voie să-ți pregătesc un leac universal englezesc – o ceașcă de ceai. Ești în stare de șoc. Stai jos, calmează-te, iar eu pun ceainicul pe foc.

– Mulțumesc, a spus Emilie, năucă și zguduită, în vreme ce Frou-Frou scheuna să fie luată în brațe.

A ridicat cățelușa pe genunchi și a început să o mângâie, gest care a mai liniștit-o cât de cât.

– Cum au intrat hoții? a întrebat-o Sebastian.

– Bănuim că pe ușa din spate, dar au plecat pe ușa din față și nu mai găsim cheia, i-a explicat Emilie. Trebuie să chem cât mai repede un lăcătuș care să schimbe yala.

– Ai o carte de telefon? a întrebat-o Sebastian, punându-i o cană în față. Sun eu la lăcătuș cât timp îți bei ceaiul, a adăugat, scoțându-și telefonul mobil.

– Da, în sertarul de-acolo, a zis Emilie, arătând spre un bufet mare. Nu vreau să te deranjezi, Sebastian, nu e problema ta. Lasă că rezolv eu...

Dar Sebastian deschisese deja sertarul și scosese cartea de telefon.

– Aha, a spus, după câteva minute de căutări. Sunt trei lăcătuși înregistrați în Saint-Tropez și unul în La Croix Valmer. Cel mai bine e să-i sun acum, ca să văd care dintre ei e disponibil.

A format primul număr.

– Bună ziua, vă sun de la castelul De La Martinières și aș vrea să vă întreb dacă...

Fără să fie atentă la conversație, Emilie și-a băut ceaiul, recunoscătoare că altcineva se ocupa de problemă.

– Din păcate, a zis Sebastian după ce a terminat de vorbit, lăcătușul poate veni abia mâine-dimineață, la prima oră. Dar mi-a spus că a mai schimbat yale vechi prin zonă. Parcă ți-a mai revenit culoarea în obraji, a băgat de seamă, uitându-se la ea. Ești în stare să verifici casa înainte să se întunece? Ar fi bine s-o faci. Dacă vrei, vin cu tine.

– Sunt sigură că ai alte lucruri mai bune de făcut, Sebastian, i-a spus Emilie, pe un ton rugător. Nu vreau să te rețin.

– Aiurea. Un gentleman englez nu întoarce niciodată spatele unei domnițe aflate la ananghie, a zis el, întinzându-i mâna ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. Hai să terminăm odată și cu asta.

– Mulțumesc. Mi-e teamă să nu fie încă aici, ascunși pe undeva, a spus Emilie, mușcându-și buzele. Margaux nu i-a văzut pe intruși plecând.

Toate camerele erau exact așa cum și le amintea Emilie. Deși îi era absolut cu neputință să-și dea seama dacă se furase ceva, căci nu cunoștea bine obiectele din casă, când au ajuns înapoi în hol era ceva mai liniștită.

– Casa e verificată, a spus el. Mai e vreun loc unde s-ar putea ascunde?

– În pivniță, poate? N-am intrat niciodată acolo, a recunoscut Emilie.

- Mergem acum. Ai idee pe unde se intră?
 - Cred că pe ușa din hol, chiar lângă bucătărie.
 - Atunci, hai să aruncăm și acolo o privire.
 - Chiar crezi că e nevoie? a întrebat Emilie, șovăitoare.
- Spațiile închise și întunecoase o îngrozeau.
- Vrei să merg eu singur?
 - Nu. Ai dreptate. Ar trebui să văd pivnița cu ochii mei.
 - Stai liniștită, că te apăr eu, a spus el, cu un zâmbet larg, în timp ce mergeau pe hol. Asta e ușa?

- Așa cred.

Sebastian a tras zăvoarele ruginite și a răsucit cheia cu greutate.

- N-a mai fost deschisă de ani buni. Mă îndoiesc că s-a ascuns cineva aici.

După ce a reușit să împingă ușa, Sebastian a căutat un întrerupător și a găsit o sfoară care atârna deasupra lui. A tras de ea și s-a aprins lumina.

- Cobor eu primul.

Emilie l-a urmat, temătoare, în încăperea joasă și rece, care mirosea a umezeală și a aer stătut.

- Uau! a exclamat Sebastian, la vederea rafturilor ticsite cu sticle de vin prăfuite.

A luat una la întâmplare, a șters-o de praf și a citit eticheta.

- *Château Lafite Rothschild 1949*. Nu sunt cunoscător, dar cred că ăsta-i visul oricărui negustor de vinuri. În același timp, a zis, ridicând din umeri, e posibil să se fi oțetit.

S-au învățit amândoi prin cameră, luând câte o sticlă de ici și colo și studiind-o.

- Ai găsit vreuna de după 1969? a întrebat-o Sebastian. Eu, nu. E ca și cum, de la un punct, nu s-a mai obosit nimeni să îmbogățească colecția. Stai o clipă...

Sebastian a pus jos cele două sticle pe care le avea în mână, a mai scos patru, adunându-se astfel șase, apoi douăsprezece.

- E ceva în spatele raftului. E o ușă. O vezi?

Emilie s-a uitat printre etajere și a văzut-o.

- Probabil că dă în altă pivniță, pe care n-a folosit-o nimeni, a spus ea, repede, abia așteptând să iasă de acolo.

- Da, e plauzibil ca o casă de asemenea dimensiuni să aibă multe hrube dedesubt. Aha...

Sebastian a scos și ultima sticlă, după care a apucat stelajul putred și l-a tras către mijlocul camerei.

– Am avut dreptate. E o ușă.

A îndepărtat pânzele de păianjen de pe broască și a apăsat pe clanță. Ușa s-a urnit cu greu, căci lemnul se umflase din cauza umezelii.

– Intrăm să vedem ce-i înăuntru?

– Aș..., a bâiguit Emilie, ezitând să meargă mai departe. Bănuiesc că-i goală.

– Rămâne de văzut, a zis Sebastian, opintindu-se să deschidă ușa complet.

A bâjbâit din nou după un întrerupător, dar n-a găsit nici unul.

– Așteaptă puțin, i-a spus lui Emilie și a intrat în încăperea întunecoasă. Pare să vină lumină naturală de pe undeva, a adăugat, dispărând în beznă. Da, e o fereastră aici. Au! Nu te speria. M-am lovit la fluierul piciorului.

Sebastian a ieșit din nou la lumină.

– Ai idee unde găsesc o lanternă?

– Mă duc să văd în bucătărie, s-a oferit Emilie și a pornit spre trepte, bucuroasă că avea un motiv să fugă de acolo.

– Dacă nu găsești lanternă, adu una–două lumânări, a strigat Sebastian după ea.

Lanternă pe care, până la urmă, a găsit-o Emilie nu avea baterii, așa că a luat din cămară o cutie cu lumânări și niște chibrituri, a tras aer adânc în piept și a coborât din nou în pivniță.

– Poftim, a strigat ea.

Sebastian a luat două lumânări din cutie și i le-a întins lui Emilie ca să le aprindă. I-a dat și ei una, apoi a reintrat în camera întunecoasă, cu Emilie urmându-l, șovăitoare.

S-au oprit în mijlocul cămăruței, înconjurați de lumina stranie a lumânărilor. Au studiat încăperea fără să scoată o vorbă.

– Poate că am eu năluciri, dar pare să fi locuit cineva aici la un moment dat, a zis Sebastian, în cele din urmă. Patul de-acolo, noptiera, scaunul de la fereastră, așezat în așa fel încât să prindă un strop de lumină, comoda...

A îndreptat lumânarea către ea.

– E chiar și o pătură peste saltea.

– Ai dreptate, a spus Emilie, obișnuindu-se, treptat, cu lumina difuză. E și un preș pe jos. Dar cine să fi locuit aici?

– Poate un servitor? a opinat Sebastian.

– Servitorii noștri aveau camere la mansardă. Familia mea nu era atât de crudă încât să-și oblige angajații să trăiască în asemenea condiții.

– Așa e, a spus Sebastian, spăsit. Hei, uite, mai e o ușiță aici.

S-a apropiat de ea și a deschis-o.

– Cred că asta era baia. E un robinet pe perete și o chiuvetă de porțelan sub el, pe podea. Și un vas de toaletă.

A aplecat capul și a ieșit cu grijă.

– Sigur a folosit-o cineva, dar cine?

A venit spre Emilie, cu ochii sticlind de curiozitate.

– Hai să mergem la etaj, să bem un pahar de vin dintr-una din sticlele pe care le-am găsit mai devreme și să dezbatem ipotezele.

Platou cu brânzeturi (în limba franceză în original)

Capitolul 5

Odată reîntorși în bucătărie, Emilie a început să tremure violent. Nu știa dacă era din pricina frigului din pivniță ori a șocului întârziat.

– Du-te repede sus și ia-ți un pulover, i-a spus Sebastian. O să încerc să fac focul. S-a lăsat răcoare astă-seară. Auzi cum şuieră vântul.

– E mistralul, a spus Emilie. Întotdeauna scade temperatura. Din păcate, nu cred că avem cu ce să facem focul.

– Serios? Într-o casă înconjurată de copaci? Normal că avem, a zis Sebastian și i-a făcut cu ochiul. Vin într-o clipă.

Emilie a urcat la etaj, și-a luat puloverul, după care a tras pătura de pe pat și a verificat dacă toate ferestrele erau bine închise. Mulți dintre localnici se temeau de mistral, care mătura toată Valea Ronului, deseori iscându-se pe neașteptate și potolindu-se în câteva minute. Circulau tot soiul de legende, de la cele care spuneau că vântul trezea vrăjitoarele și până la cele care susțineau că afecta ritmul hormonal al femeilor și comportamentul animalelor. Emilie, însă, îi admirase dintotdeauna forța și măreția, și-i plăcea prospețimea aerului pe care-l lăsa în urmă.

Zece minute mai târziu, Sebastian a intrat în bucătărie, cu o roabă plină de crengi rupte, adunate din grădină, și câțiva bușteni foarte vechi pe care-i găsisese într-o magazie.

– Bun, a zis el. Acum să trecem la treabă. Arată-mi unde fac focul.

Emilie l-a condus în salonul de zi și, în scurt timp, focul ardea vesel în cămin.

– Minunat șemineu, a zis Sebastian, ștergându-și mâinile pe pantalonii de bumbac. Ce coșuri grozave se făceau pe vremuri!

– N-am nici cea mai vagă idee despre cum se face focul, a spus Emilie. În casele părinților mei focurile le aprindeau servitorii, iar în apartamentul de la Paris n-am șemineu.

– Ehe, mica mea prințesă, i-a zis Sebastian, acolo de unde vin eu șemineurile fac parte din viața de zi cu zi. Mă duc să deschid sticla de vin pe care am luat-o din pivniță, să verific dacă e bun de băut. Și, dacă nu te superi, o să arunc un ochi prin bucătărie, să văd dacă pot încropi ceva de

mâncare. N-am mâncat nimic toată ziua și nici ție nu ți-ar prinde rău să bagi ceva în stomac.

– Da, dar...

Emilie a dat să se ridice, însă Sebastian a împins-o la loc pe canapea.

– Stai aici și încălzește-te. Mă duc să verific.

Emilie s-a înfofolit mai bine în pătură și și-a întors privirea către flăcările pâlpâinde, simțind că o învăluia o senzație de căldură și liniște. Nu mai fusese îngrijită așa de când era mică și o dădăcea bona ei preferată. Și-a strâns picioarele sub ea, a pus capul pe damascul tocit al canapelei și a închis ochii.

– Emilie!

A simțit o mână care o zgâlțâia ușor.

– E timpul să te scoli, scumpo!

A deschis ochii și i-a văzut pe cei căprui ai lui Sebastian ațintiți asupra ei.

– E aproape nouă. Dormi de două ore. E gata cina.

Emilie s-a ridicat în șezut, somnoroasă și rușinată.

– Îmi cer scuze, Sebastian.

– N-ai de ce. E clar că ești epuizată. Ți-am adus mâncarea aici, fiindcă e frig de îngheți în bucătărie. Bătea zdravăn mistralul când m-am întors de la Spar. Poftă bună, i-a spus, arătând spre farfuria cu spaghete bolognese de pe măsuta din fața ei. Miroase bine vinul pe care l-am luat din pivniță; să vedem dacă e și bun de băut.

Sebastian a dus paharul la gură, a luat o sorbitură și a dat-o pe gât. Apoi a clătinat din cap, mulțumit.

– E nemaipomenit de bun. Sper că n-am irosit o sticlă de câteva sute de franci pe spaghete bolognese.

– Sunt atâtea în pivniță încât nu e nici o pagubă dacă bem și noi una, a spus Emilie, gustând vinul. E minunat, într-adevăr.

A luat o îmbucătură de spaghete, dându-și seama, brusc, cât de înfometată era.

– Ești foarte drăguț. Și un bucătar excelent.

– Nici chiar așa. Știu și eu să combin câteva ingrediente de bază. Trecând peste asta, am profitat de timpul în care ai dormit și m-am gândit la cum am putea proceda cu potențialul tablou de Matisse. Am sunat un prieten care lucrează la Sotheby's, în Londra, și mi-a recomandat un tip pe care-l știe la Paris. Mi-a dat numărul lui, așa că, dacă vrei, trecem la treabă.

- Sigur că am să-l sun. Mulțumesc, Sebastian.
- E unul dintre cei mai buni adjudecători din Paris, iar prietenul meu mi l-a recomandat călduros. Mi-ar plăcea la nebunie să fiu o muscă pe perete când vede tabloul, ca să aflu dacă am avut dreptate sau nu, a spus Sebastian, zâmbind.
- Nu mă deranjează să fi de față, i-a zis Emilie. Când te întorci în Anglia?
- La sfârșitul săptămânii viitoare, așa că, până atunci, îți stau la dispoziție dacă ai nevoie de ajutor. Deocamdată, ai multe hotărâri de luat. Dar cea mai importantă e siguranța ta și a casei. Dacă vrei, vorbesc cu tipul care vine să schimbe yala și-l întreb dacă știe pe cineva din zonă care montează sisteme de alarmă.
- M-ar ajuta mult, a zis Emilie, recunoscătoare. Eu nu mă pricep deloc la asemenea lucruri.
- Așa facem, a spus Sebastian. Acum, revenind la subiectul mult mai interesant al ascunzătorii din pivniță, ai vreo idee care era scopul ei?
- Nu, a zis Emilie, clătinând din cap. Din păcate, știu foarte puține despre istoria familiei mele.
- Mă întreb dacă e posibil ca încăperea să fi fost folosită drept ascunzătoare pe timpul războiului. Dumnezeu, e de ajuns să stai acolo câteva minute ca să simți că înnebunești. Îți dai seama cum ar fi să stai zile, săptămâni sau chiar luni în șir?
- Deloc, i-a răspuns Emilie. Îmi pare rău că nu mai trăiește tata, ca să-l pot întreba. Mi-e rușine că știu atât de puține despre trecut. Poate că, după ce mă uit pe toate documentele proprietății, o să aflu mai multe.
- Sunt convins de asta, a zis Sebastian, ridicându-se și dând să strângă farfuriile goale.
- Ai făcut deja destule, i-a spus Emilie. Lasă-mă pe mine. Nu trebuie să pleci?
- Poftim?! a întrebat-o Sebastian, îngrozit de idee. Crezi că te las singură la noapte, cu ușa din față descuiată? N-aș putea să dorm de grijă. Dă-mi voie să rămân aici, Emilie. Dorm pe canapea, în fața șemineului.
- Zău așa, Sebastian, n-o să pătesc nimic. Fulgerul rareori lovește de două ori în același loc. Așa cum i-am spus și jandarmului, pot să încui ușa de la dormitor. Am abuzat deja prea mult de bunăvoința ta. Du-te acasă, te rog.
- Dacă te stânjenește prezența mea, normal că mă duc, a zis Sebastian.
- Nu-i vorba de stânjeneală, doar că mă simt vinovată că te fac să pierzi atât de mult timp, i-a răspuns pe loc Emilie. În definitiv, abia ne-am

cunoscut.

– N-ai nici un motiv să te simți vinovată. Acasă mă așteaptă un pat tare ca scândura.

– Dacă ești convins că nu te deranjează, îți mulțumesc pentru ajutor, a spus Emilie, cedând la insistențele lui. O să te culci într-unul dintre dormitoare. E absurd să dormi aici.

– S-a făcut, a zis Sebastian, întinzându-se după vătrai. Pentru orice eventualitate, o să-l țin la capul patului.

După ce s-au spălat, Emilie a încuiat ușa din spate, apoi l-a condus pe Sebastian la dormitorul lui de la etaj.

– Margaux are grijă să fie mereu pregătit, în caz că vine vreun musafir neanunțat. Sper să-ți placă.

– Eh, așa, un pic, a glumit Sebastian, admirând camera spațioasă și elegantul mobilier franțuzesc. Mulțumesc, Emilie. Sper să te odihnești bine.

– Și tu la fel. Somn ușor.

Sebastian a făcut un pas către ea. Instinctiv, Emilie a închis repede ușa dormitorului, înainte ca el să poată ajunge la ea, și a încuiat ușa. S-a lungit pe pat, cuprinsă de un zbucium inexplicabil.

De ce reacționase așa? Sebastian voia, probabil, doar s-o sărute de noapte bună. A lovit cu pumnii în pat de frustrare. Acum n-avea să afle niciodată răspunsul.

La capătul unei nopți agitate, în care a trepidat de emoție la gândul că Sebastian dormea la doar câțiva metri de ea – părea o atmosferă atât de intimă –, Emilie a coborât la parter, a doua zi de dimineață, ca să pregătească cafeaua. Bănuind că Sebastian nu se trezise încă, s-a mirat să audă o mașină apropiindu-se, iar apoi să-l vadă intrând pe ușa din spate.

– ‘Neața, i-a zis el. Am fost la brutărie ca să iau câte ceva pentru micul dejun. Nu știam ce vrei, așa că am cumpărat franzele, croasante și *pain au chocolat*⁶. Și dulceața mea franțuzească preferată.

A pus sacoșa pe masa din bucătărie.

– Mulțumesc, a spus Emilie, dându-și seama că folosea foarte des cuvântul acela în prezența lui. Am făcut cafeaua.

– Unul dintre cele mai plăcute lucruri, atunci când ești în Franța, e să mergi dimineața după pâine proaspătă. O tradiție care a dispărut de mult în Anglia, a spus el. Era să uit, a sunat lăcătușul și a zis că într-o oră e aici.

– Mă simt ca o proastă, a oftat Emilie. Trebuia să fiu atentă și să fi încuiat ușa ieri, înainte să plec.

– Emilie, i-a spus Sebastian cu blândețe, punându-i o mână pe umăr. Ai îndurat o presiune uriașă în ultimele două săptămâni. Durerea și trauma te pot afecta în multe privințe.

Mâna de pe umărul ei a început să se miște. Sebastian îi masa umărul.

– Nu fi prea aspră cu tine. Din fericire, nimeni n-a avut de suferit. Pe viitor o să fii mai atentă. Trecând peste asta, ce preferi la micul dejun?

– Franzelă, croasant... mi-e totuna.

A plecat de lângă Sebastian ca să toarne cafeaua, după care s-a așezat în tăcere la masă și a început să mănânce, ascultându-l pe Sebastian cum discuta, la telefon, cu oameni de la diversele firme ce instalau sisteme de securitate, pe care i le recomandase lăcătușul.

– Bun, a zis el, punând receptorul în furcă și notând ceva pe o foaie. Toți spun că îți pot monta un sistem de alarmă, dar că trebuie să vadă casa înainte să-ți poată da un preț. Să le spun să vină mâine?

– Da, mulțumesc, a zis Emilie, ridicând, brusc, ochii spre el. De ce faci toate astea pentru mine?

– Ce întrebare ciudată! Probabil pentru că te plac și pentru că văd că treci printr-o perioadă grea. Unde mai pui că bunica mea, Constance, s-ar supăra rău pe mine dacă n-aș ajuta-o pe fiica lui Édouard. Spune-mi, vrei să vorbești tu cu tipul de la Paris care să evalueze Matisse-ul, sau îl sun eu?

Emilie simțea că i se întorcea stomacul pe dos după un mic dejun mâncat fără poftă.

– Poate că-i mai bine să vorbești tu. Știi franceză, așa că o să vă înțelegeți.

– În regulă. Sfatul meu e să evalueze și celelalte tablouri din castel, dacă tot vine aici. Întotdeauna e bine să ai două sau trei opinii.

– Da, și mai trebuie evaluate și obiectele de artă din casa de la Paris.

– Când te întorci acolo? a întrebat-o Sebastian.

– În curând. Dar ai dreptate, dacă tot sunt aici e bine să rezolv cât mai multe lucruri cu puțință. În caz că mă hotărâsc să păstrez castelul, ăsta-i doar începutul.

– Crezi că o să-l păstrezi?

– Da. Deși, dacă sunt în stare să uit să încui ușa, poate că nu e cea mai înțeleaptă hotărâre să mă avânt într-un proiect atât de complex.

– Eu îți spun de pe acum că te ajut bucuros, atât cât îmi stă în putere, i-a zis Sebastian.

- Ești foarte amabil și-ți mulțumesc din suflet, a răspuns Emilie.
- Frou-Frou scheuna la ușa bucătăriei ca să i se dea drumul afară. Emilie s-a ridicat și i-a deschis-o.
- Mă gândesc, totuși, că ai și tu viața ta.
- Așa e, a spus Sebastian, dar, cum tablourile frumoase sunt pasiunea mea, nu e chiar o corvoadă. Acum să discutăm despre bibliotecă. Vrei să caut un expert bun în cărți rare, care să vină să vadă colecția?
- Nu, mulțumesc, a spus Emilie, simțind că i se învârtea capul. Nu-i nici o grabă, fiindcă n-am să vând niciodată cărțile. Trebuie să-l sun pe Gerard, notarul meu. Mi-a dat trei mesaje ieri după-amiază și nu i-am răspuns încă.
- Între timp dau o fugă până acasă, ca să fac un duș și să-mi schimb hainele. Ne vedem mai târziu. Nu uita, i-a reamintit el, că trebuie să sosească lăcătușul.
- Mulțumesc, Sebastian.

După ce l-a condus pe lăcătuș la ușa din față și l-a lăsat să-și vadă de treabă, Emilie l-a sunat pe Gerard și i-a spus, mulțumită, că toate erau în ordine la castel. A stabilit să se întâlnească peste o săptămână cu el la casa din Paris a părinților ei, a verificat ce făcea lăcătușul, apoi s-a dus în bibliotecă, simțind nevoia să se refugieze în atmosfera aceea calmă. Plimbându-se printre rafturi, Emilie se gândea la cât de complicat avea să fie să mute miile de manuscrise, în cazul în care se hotăra să vândă ori să renoveze castelul.

A băgat de seamă că pe un raft erau două cărți care stăteau separate de celelalte. Le-a luat și a văzut că erau manuale de cultivare a copacilor. Le-a pus cu grijă la loc și s-a dus în bucătărie, fiindcă auzise mașina lui Sebastian pe alea de pietriș.

El a năvălit pe ușa din spate, găfâind.

– Emilie! Am încercat să te sun! a spus, trecându-și o mână prin păr. Ți-am găsit cățelușa zăcând pe marginea șoselei. E rănită grav și trebuie s-o ducem la veterinar de urgență. E pe bancheta din spate. Hai să mergem!

Îngrozită, Emilie a fugit până la mașina lui Sebastian și a urcat lângă biata Frou-Frou, care sângera și abia respira. Sebastian a pornit în viteză spre veterinarul despre care Emilie îi spusese că avea cabinetul la zece minute distanță, în La Croix Valmer. Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Emilie o mângâia pe Frou-Frou, care zăcea inertă în poala ei.

– Am lăsat-o să iasă azi-dimineață, a suspinat ea, când a venit lăcătușul, și am uitat s-o mai chem înapoi. De obicei nu umblă haihui, dar s-o fi luat după mașina ta... și a ajuns la șosea... e oarbă și n-avea cum să vadă dacă se apropia vreo mașină... O, Doamne! Cum am putut să uit de ea?!

– Emilie! Emilie! Încearcă să te calmezi. Poate că reușește veterinarul s-o salveze, a spus Sebastian, străduindu-se s-o îmbărbăteze.

Dar expresia de pe chipul veterinarului i-a confirmat ceea ce Emilie știa deja.

– Îmi pare nespus de rău, *Mademoiselle*, însă leziunile interne sunt foarte grave. Am putea s-o operăm, dar e bătrână și slăbită. Poate c-ar fi mai bine să-i oferim o moarte fără dureri. La fel v-ați sfătui clienții dacă ați fi în locul meu, nu-i așa? i-a spus el, cu blândețe.

– Într-adevăr, a răspuns Emilie, încuviințând, necăjită, din cap.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce a sărutat-o de adio pe Frou-Frou, căreia injecția veterinarului i-a făcut trupușorul să zvâcnească pentru ultima oară, Emilie a coborât răvășită și cu pași împleticiți treptele cabinetului, sprijinindu-se de brațul lui Sebastian ca să nu cadă.

– Mama o iubea la nebunie și i-am promis că o să am grijă de ea, și...

– Hai să mergem acasă, draga mea, i-a spus Sebastian, conducând-o spre mașină.

Emilie a urcat pe scaunul de lângă el, paralizată de vinovăție și de emoție. Au intrat pe ușa de la bucătărie, iar ea s-a așezat la masă și și-a pus fruntea pe braț, cuprinsă de deznădejde.

– Nu sunt în stare să am grijă nici măcar de un cățeluș! Sunt o cauză pierdută, exact cum zicea mama! Nu sunt bună de nimic, de absolut nimic! Și sunt ultimul urmaș al unei familii atât de nobile! Atâția eroi, inclusiv tata, și uită-te la mine... sunt inutilă!

Toată durerea provocată de dezamăgirea maică-sii în ceea ce-o privea – Emilie a deșertat-o într-un plâns copilăresc, cu sughițuri, ținându-și capul pe brațe ca și cum ar fi încercat să-și aline singură jalea.

În cele din urmă, atunci când a ridicat ochii, l-a văzut pe Sebastian stând, tăcut, la masă și privind-o.

– Iartă-mă, a exclamat, rușinată de izbucnirea ei. Sunt o ratată și așa am fost dintotdeauna, a zis, printre suspine.

Sebastian s-a ridicat încet, a ocolit masa, apoi s-a lăsat pe vine și i-a întins o batistă, ca să-și sufle nasul.

– Emilie, îți dau cuvântul meu că imaginea pe care o ai despre tine și care, în mod clar, e formată după părerea mamei tale, nu-i deloc adevărată. Chiar dacă te cunosc de puțin timp, i-a spus el, zâmbind, și i-a dat o șuviță de păr după ureche, mi-am dat seama că ești o femeie curajoasă, puternică și deșteaptă. Și frumoasă, pe deasupra.

– Frumoasă?! I-a întrebat ea, aruncându-i o privire ironică. Serios vorbind, Sebastian, îți mulțumesc că încerci să-mi ridici moralul, dar când mă minți pe față nu faci altceva decât să mă umilești. Nu sunt „frumoasă“!

– Presupun că tot mama ta ți-a spus asta!

– Da, dar chiar așa e, i-a răspuns, pe un ton categoric.

– Iartă-mă că am îndrăznit să-mi exprim părerea, dar asta am gândit în ziua în care te-am văzut pentru prima oară. Cât despre faptul că ai fi o „ratată“, n-am auzit prostie mai mare în viața mea. Din câte am apucat să bag de seamă, ai avut un curaj extraordinar într-o situație în care alții și-ar fi pierdut mințile. Și ai făcut-o de una singură. Ascultă-mă, Emilie, a spus Sebastian, rugător, indiferent de cum te-a tratat mama ta, nu trebuie să te vezi prin ochii ei. Pentru că, draga mea, femeia s-a înșelat amarnic. Amarnic. Dar acum s-a dus și e momentul să-ți trăiești viața. Nu te mai poate răni. Vino încoace.

Sebastian a întins brațele către ea și a tras-o la pieptul lui. A strâns-o cu putere și a lăsat-o să-i plângă pe umăr.

– Îți dau cuvântul meu că totul va fi bine. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Emilie și-a ridicat privirea către el.

– Nici măcar nu mă cunoști. Cum poți să spui asemenea lucruri?

– Probabil pentru că zilele astea au fost destul de dramatice. E posibil ca, dacă ne-am fi cunoscut la Paris și am fi ieșit la doar câteva întâlniri, să nu-mi fi putut face o părere. Însă necazurile prin care trecem își au, uneori, răsplata lor. Obstacolele peste care, în alte împrejurări, treci în câteva săptămâni, sunt depășite mult mai rapid. Cred că te înțeleg și mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu tine, dacă și tu vrei.

A îndepărtat-o puțin pe Emilie și i-a ridicat bărbia, în așa fel încât ea să se uite în ochii lui.

– Emilie, îmi dau seama că totul se întâmplă foarte repede și că ești speriată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te forțez în vreun fel. Promit că n-am s-o fac. Dar trebuie să recunosc că, în momentul ăsta, vreau să te sărut.

– Să *mă* săruți? l-a întrebat Emilie, cu un zâmbet stins.

– Da. E chiar atât de șocant? i-a zis el, în glumă. Stai liniștită, că nu sar pe tine. Voiam doar să fiu sincer.

– Mulțumesc, a spus Emilie, luând o hotărâre.

A întins gâtul și și-a lipit, timid, buzele de gura lui.

– Mulțumesc, Sebastian. Ai fost atât de bun cu mine, încât...

Sebastian i-a cuprins fața în palme și a sărutat-o, după care s-a tras brusc înapoi, înfrânându-se.

– Spune-mi dacă ești de acord, a zis el, strângându-i degetele între ale lui. Nu vreau să crezi că profit de tine. Ești tulburată și numai tu știi ce simți acum, dar...

– E în ordine, Sebastian, i-a zis Emilie, fiind rândul ei să-l liniștească. Știu foarte bine ce fac. Sunt femeie în toată firea, după cum chiar tu ai spus-o. Așa că nu-ți face griji.

– Dacă spui tu, i-a răspuns el, cu blândețe.

În clipa în care a tras-o din nou la piept, Emilie a simțit cum toată durerea i-a dispărut, încetul cu încetul, în îmbrățișarea lui tandră. Și s-a lăsat purtată de val.

Corn cu ciocolată (în limba franceză în original)

Capitolul 6. Paris, ianuarie 1999 – nouă luni mai târziu

Emilie stătea în fundul sălii de licitații. Privea mulțimea de parizience de o eleganță nestudiată, care-și ridicau mâinile împodobite cu manichiuri delicate ca să liciteze pentru superbul colier de diamante galbene și cerceii asortați. S-a uitat în catalogul pe marginea căruia notase sumele și, la un calcul sumar, reieșea că strânsese deja aproape douăsprezece milioane de franci.

În următoarele săptămâni, cu excepția câtorva tablouri și obiecte de mobilier pe care hotărâse să le păstreze și să le trimită la castel, toate bunurile din casa din Paris aveau să fie scoase la licitație. Casa însăși se vânduse deja, urmând ca noii proprietari să se mute în scurt timp.

A simțit o apăsare ușoară pe mâna stângă și a întors capul.

– Ești bine? a întrebat-o în șoaptă Sebastian.

Emilie a încuviințat din cap, recunoscătoare pentru înțelegerea de care el dădea dovadă, în vreme ce prețioasa colecție de bijuterii a mamei sale era vândută la licitație. Banii strânși aveau să acopere mare parte din datoriile acumulate de Valérie, ceea ce însemna că fondurile obținute din vânzarea casei puteau fi folosite, în sfârșit, la lucrările de renovare a castelului. De asemenea, cu ajutorul lui Sebastian, pictura de Matisse fusese autenticată. Tot el îi găsisese rapid un client privat și-i dăduse, cu mândrie, cecul de cinci milioane de franci.

– Mare păcat că Matisse n-a semnat tabloul. Ar fi valorat de cel puțin trei ori mai mult, îi spusese el, oftând.

Emilie a aruncat o privire către Sebastian, care urmărea cu o curiozitate amuzată bătălia ce se ducea pentru colier și cercei. I se întâmpla deseori să se uite gânditoare la el, minunându-se de modul în care intrase în viața ei și i-o schimbase ireversibil.

El o salvase. Totul era altfel acum; Emilie avea senzația că se trezise dintr-un vis lung și dureros, ieșind la lumina zilei. Rezervată în primele săptămâni cu privire la sentimentele lui, temătoare că ar fi putut să dispară și s-o părăsească în orice clipă, Emilie se lăsase, în cele din urmă, cucerită de afecțiunea lui stoică și-și deschisese sufletul. Iar acum, nouă luni mai târziu,

înfloreau la căldura iubirii lui, ca o floare uscată ce primise deodată apă. Când se privea în oglindă nu mai vedea o ființă deznădăjduită; acum îi străluceau ochii și radia din toată ființa ei o lumină nouă... erau zile în care i se părea că era chiar frumușică.

Mai mult decât atât, Sebastian o ajutase foarte mult să ducă până la capăt sarcina uriașă de a organiza proprietatea familiei De La Martinières. Deși erau destul timp departe unul de celălalt, Sebastian fiind nevoit să facă naveta între Franța și afacerea din Anglia, el se întorcea la ea ori de câte ori putea, ca s-o ajute la evaluarea și vânzarea bunurilor din casa pariziană a familiei. Și nu în ultimul rând, o ajutase găsimdu-i o mulțime de inspectori, arhitecți și constructori care să-i dea o idee despre ce renovări trebuia să facă la castel și despre costurile lor.

Emilie își dădea seama că era din ce în ce mai dependentă de Sebastian, nu doar emoțional, ci și din perspectiva chichițelor financiare cu care trebuia să jongleze. Nu era vorba că nu putea manevra singură mulțimea de documente pe care i le trimitea Gerard, ori că n-ar fi înțeles sfaturile notarului cu privire la investirea banilor, odată ce aceștia aveau să apară. Mai degrabă se putea spune că, asemenea tatălui ei, lui Emilie nu-i păsa de astfel de lucruri. Câtă vreme avea destui bani ca să ducă până la capăt renovarea castelului, și un fond din care să se poată întreține pe viitor, n-o interesa unde și cum îi erau gestionați banii. Era mult prea fericită ca să-i pese.

În momentul în care a auzit că oferta depășea cele 1,2 milioane de franci la care fusese evaluat setul compus din colier și cercei, Emilie și-a promis că, odată ce înstrăina definitiv casa din Paris, avea să se așeze la masă cu Sebastian și să discute toate detaliile legate de bani. Deși știa că trebuia să păstreze controlul asupra propriilor finanțe, Emilie recunoștea că Sebastian era cu mult mai priceput la astfel de treburi. Și învățase să aibă încredere deplină în el. Deocamdată, n-o dezamăgise.

Ciocănelul a izbit în masa adjudecătorului. Sebastian s-a întors către ea și i-a zâmbit.

– Excelent! Cu trei sute de mii de franci mai mult decât ne așteptam. Felicitări, scumpa mea, i-a zis și a sărutat-o tandru pe obraz.

– Mulțumesc.

În clipa aceea, Emilie l-a văzut pe adjudecător arătând sălii un șirag de perle crem și cerceii asortați, și a simțit un gust amar în gură. Și-a plecat capul, incapabilă să privească.

Sebastian și-a dat seama pe loc că ceva era în neregulă cu ea.

– Ce s-a întâmplat, Emilie?

– Mama purta perlele astea aproape zilnic. Sunt... Scuză-mă, te rog.

Emilie s-a ridicat, a ieșit din sală și s-a dus să caute baia. S-a trântit pe capacul toaletei și și-a rezemat capul în mâini, amețită, îngreșată și mirată că vederea perlelor o afectase atât de mult. Până acum, n-o deranjase să înstrăineze lucrurile mamei sale. Vărsase foarte puține lacrimi și avusese, mai degrabă, un sentiment de ușurare că, în sfârșit, se elibera de trecut.

Emilie a privit ușa din lemn de stejar a cabinei de toaletă. Oare o judecase prea aspru pe *Maman*? La urma urmelor, Valérie n-o agresase niciodată fizic. Faptul că se simțea neimportantă în lumea mamei ei – un fel de apendice aflat departe de centru – nu însemna că maică-sa fusese pur și simplu rea. Doar că Valérie era centrul lumii lui Valérie și nu mai rămânea loc pentru altcineva.

Și... Emilie a oftat. Când s-a îmbolnăvit și a pățit lucrul acela oribil, la vârsta de treisprezece ani, nimic nu s-a datorat răutății maică-sii. Motivul a fost că, pentru a nu știu câta oară, Valérie nu-i dăduse atenție.

S-a ridicat, a ieșit din cabină și s-a stropit cu apă pe față.

– A făcut și ea ce-a știut mai bine. Trebuie s-o ierți, i-a spus Emilie reflexiei din oglindă. Trebuie să mergi mai departe.

A luat câteva guri de aer, a părăsit toaleta și l-a găsit pe Sebastian învârtindu-se prin holul din față.

– Ești bine? a întrebat-o el, îngrijorat, și a luat-o în brațe.

– Da. Am avut o stare de slăbiciune, dar mi-e mai bine acum.

– Draga mea, oricine ar fi tulburat în situația ta, i-a spus Sebastian, arătând spre sala de licitații. Nu-i ușor să vezi cum se bat vulturii pe rămășițele vieții mamei tale. Nu vrei să mergem să mâncăm de prânz? N-are rost să stai aici și să-ți faci și mai mult sânge rău.

– Ar fi grozav, i-a zis ea, recunoscătoare.

Bătea un vânt tăios de februarie în timp ce Emilie și Sebastian colindau străzile Parisului în căutarea restaurantului pe care el spunea că-l știa.

– Nu-i foarte elegant, dar fac o bouillabaisse² delicioasă, care-ți merge la suflet, mai ales într-o zi rece ca asta.

S-au așezat la o masă rustică. Emilie înghețase de frig și era bucuroasă să se poată încălzi la focul care ardea în șemineul de lângă ei. Sebastian a comandat tocană de pește, apoi i-a luat mâinile lui Emilie și a început să i le maseze ca să le încălzească.

– Partea bună e că etapa asta e pe cale să se încheie. Să sperăm că, de-acum încolo, o să te poți gândi și la viitor, nu doar la trecut.

– N-aș fi reușit fără tine, Sebastian. Îți mulțumesc din suflet pentru tot ce-ai făcut, i-a zis Emilie, cu ochii plini de lacrimi.

– A fost plăcerea mea, i-a răspuns Sebastian, apăsător. Poate că e momentul potrivit să discutăm despre viitorul *nostru*.

La auzul acestor cuvinte, inima lui Emilie a început să bată cu putere. Fiind atât de ocupată să rezolve problemele din trecut, în prezent trăia de pe o zi pe alta. În afară de asta, nu prea îndrăznea să se gândească la viitor, căci nu era sigură de felul în care vedea Sebastian relația lor și nici n-avea curaj să-l întrebe. Stătea tăcută lângă el și-l aștepta să continue ceea ce-avea de spus.

– După cum știi, firma mea are sediul în Anglia. În ultimele luni, de câte ori am fost acolo m-am străduit s-o conduc cât mai bine, dar trebuie să recunosc că nu mi-a prea stat mintea la asta.

– E vina mea, l-a întrerupt Emilie, cuprinsă de remușcări. M-ai ajutat pe mine atât de mult și a avut de suferit afacerea ta.

– Nu-i chiar atât de grav, a liniștit-o Sebastian. Dar va trebui neapărat să mă întorc și să regândesc lucrurile din punctul de vedere al timpului, stării de spirit și distanței.

– Înțeleg, a spus Emilie, cu voce stinsă.

Ecoul vorbelor lui Sebastian îi răsună tot mai puternic în minte. O sprijinise într-o perioadă nespuse de grea din viața ei. Iar acum își închipuia, oare, că ce era mai greu trecuse și că ea nu mai avea nevoie de el? Emilie a simțit cum i s-a strâns stomacul.

Probabil că ochii îi trădau gândurile, căci Sebastian i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

– Ce prostuță ești! Știu ce-ți trece prin cap. Trebuie, într-adevăr, să mă întorc în Anglia pentru moment, dar n-am de gând să te părăsesc.

– Atunci... ce ai de gând?

– Să te iau cu mine, Emilie.

– În Anglia?

– Da, în Anglia. Apropo, știi engleză? N-am nici cea mai vagă idee, pentru că am vorbit mereu în franceză, i-a zis el, cu un zâmbet larg.

– Firește că știu. Mama a insistat să învăț engleza, și am avut câțiva clienți britanici la clinica veterinară din Paris.

– Minunat. O să-ți fie de mare ajutor. Așadar, mă gândeam că poate vii cu mine, măcar pentru o perioadă. Închiriezi apartamentul din Paris și plecăm împreună. Ai să poți degusta excepționala bere și budinca de Yorkshire.

– Cum rămâne cu renovarea castelului? Nu trebuie să fiu acolo, ca să supraveghez lucrările?

– Odată ce încep lucrările, castelul se va transforma în șantier pentru câteva luni. Trebuie refăcută rețeaua electrică, schimbate țevile, ca să nu mai vorbim de acoperiș, care are nevoie să fie renovat în întregime. Nu poți locui acolo cât timp se lucrează, cu atât mai mult în lunile de iarnă. E cu neputință. Poți să stai în apartamentul din Paris și să faci naveta până la Gassin, dar la fel de ușor poți să vii cu avionul din Anglia până la Nisa. În felul ăsta, am putea fi împreună. Firește, dacă asta îți dorești și tu, i-a spus Sebastian, privind-o în ochi.

– Aș...

– Cel mai bine ar fi să te mai gândești, a întrerupt-o Sebastian. Bineînțeles că, din punctul meu de vedere, e mult mai ușor să te am lângă mine, în Anglia, decât să tot vin eu încoace. Dar tu alegi ce-ți dorești. Și te înțeleg dacă preferi să rămâi în Franța.

– Dar...

Emilie nu știa foarte bine cum să-și formuleze ideile. Îi cerea să se mute definitiv în Anglia? Sau doar până când se încheia renovarea castelului?

– Emilie, a oftat Sebastian, uitându-se la ea, te citesc ca pe-o carte. Propunerea mea nu e atât practică, cât emoțională. Te iubesc. Vreau să fiu împreună cu tine până la moarte. Unde și cum ne vom trăi viața sunt întrebări la care putem căuta răspunsuri împreună, în timp. Vreau, totuși, să-ți mai pun o întrebare...

Emilie l-a văzut cum a băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos o cutiuță. Când a deschis-o, a ieșit la iveală un inel micuț, cu safire.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– Poftim?

– Nu mă privi așa de îngrozită, i-a zis el, dând ochii peste cap. E un moment romantic și ar trebui să te porți și tu ca atare.

– Scuze. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă așteptam, a spus Emilie, cu lacrimi în ochi. Ești sigur că asta vrei? l-a întrebat, uitându-se fix la el.

– Ești culmea! a oftat el. Normal că sunt sigur! Nu mi se întâmplă prea des să cer o femeie în căsătorie și să-i pun inelul pe deget.

– Dar ne cunoaștem de foarte puțin timp.

– Emilie, de nouă luni suntem aproape nedespărțiți. Împreună am lucrat, am dormit, am mâncat și am stat de vorbă. Dar, a spus Sebastian, întunecându-se la față, dacă ai dubii în privința mea, te înțeleg.

– Nu, în nici un caz, i-a zis Emilie, încercând să-și vină în fire. Sebastian, ești un bărbat minunat și... te iubesc. Dacă ești convins că asta vrei, atunci – da, mă căsătoresc cu tine.

– Sigur? a întrebat-o el, cu inelul în mână.

– Sigur, i-a răspuns Emilie.

– În cazul ăsta, a zis Sebastian, punându-i inelul pe deget, sunt un om foarte fericit.

Emilie s-a uitat la inel.

– Ce frumos e! a murmurat, emoționată.

– A fost inelul de logodnă al bunicii mele. Și mie mi se pare drăguț, dar nu se compară cu diamantele uriașe care-i plăceau mamei tale. Ah, și ca să mai lămurim o chestiune, să știi că n-o să mă simt ofensat dacă vrei să-ți păstrezi numele de fată, a adăugat, luând o sorbitură de vin. În fond, ești ultimul descendent al familiei De La Martinières.

Emilie nu se gândise niciodată la asta.

– Chiar nu știu, a spus ea, importanța celor întâmplate prinzând abia atunci rădăcini în mintea ei și transformându-se, încet-încet, în uluire și bucurie.

– Nici n-aveai cum, a zis Sebastian, în momentul în care le-a sosit tocana de pește. Iartă-mă dacă te sâcâi, dar plănuiesc asta de mult timp. Te-ai gândit când și unde ți-ar plăcea să ne căsătorim?

– Nu încă, dar aș prefera undeva în Franța, dacă n-ai nimic împotrivă, și ceva foarte restrâns.

– Eram sigur că asta o să spui. O dată anume, atunci?

– N-am nici o preferință, a spus Emilie, ridicând din umeri. Tu?

– Din punctul meu de vedere – cu cât mai repede, cu atât mai bine, i-a răspuns Sebastian. Mă gândeam ce frumos ar fi să mă întorc în Anglia împreună cu soția mea. Dacă vrei să organizăm o ceremonie restrânsă, undeva în Franța, ce-ai zice s-o facem chiar aici, la Paris, peste câteva săptămâni?

Câteva zile mai târziu Emilie a ajuns la castel, ca să supravegheze depozitarea mobilierului. După ce avea să se căsătorească și să se stabilească în Yorkshire, avea să revină în Franța ca să fie de față la ambalarea cărților din bibliotecă și la începerea lucrărilor de renovare. Sebastian plecase în Anglia după certificatul de naștere, ca să poată strânge toate actele necesare pentru cununia civilă din Franța.

Emilie reușise să închirieze apartamentul din Paris pe o perioadă de șase luni, după care și-a luat inima-n dinți și l-a sunat pe Leon, șeful ei de la clinica veterinară, ca să-l anunțe că își dădea demisia.

– Ne pare rău că te pierdem, i-a zis Leon. Și pacienții tăi or să-ți ducă dorul. Te rog să mă anunți dacă, vreodată, te hotărăști să revii. Mult noroc în căsnicie și o viață frumoasă în Anglia. Mă bucur că ai găsit fericirea... o meriți din plin, Emilie.

Ea și-a dat seama că-i luase prin surprindere pe puținii prieteni cărora le-a spus că renunța la tot, ca să-și urmeze inima în Anglia.

– Nu-ți stă în fire să iei hotărâri pripite, a comentat Sabrina, prietena ei din facultate. Sper că mă inviți la nuntă, ca să-l cunosc și eu pe acest Făt-Frumos care te răpește dintre noi.

– N-o să avem invitați. Vom fi doar eu, Sebastian și martorii. A fost dorința mea.

– Ciudată mai ești, Emilie, a oftat, dezamăgită, Sabrina. Mă așteptam să dai o petrecere mare. Ce pot să-ți mai zic în afară de „noroc“ și „să ținem legătura“?

Când Emilie a ajuns la castel, Margaux o aștepta deja la intrare, vizibil iritată de muncitorii care cărau dulapurile în stil Ludovic al XIV-lea și fragilele oglinzi poleite.

– Le-am zis să fie atenți, dar au ciobit deja colțul unei comode scumpe, s-a plâns ea, în timp ce-i turna o cafea lui Emilie.

– Era de așteptat să se producă și stricăciuni, i-a răspuns Emilie, ridicând din umeri. Vreau să-ți spun ceva, Margaux, a adăugat, întinzând mâna ca să-i arate inelul de logodnă. Mă căsătoresc.

– Vă căsătoriți? a întrebat-o Margaux, mirată. Cu cine?

– Cu Sebastian, firește.

– Sigur că da, a spus Margaux, clătinând din cap. Dar e foarte repede, *Mademoiselle*. Îl cunoașteți de doar câteva luni. Sunteți sigură că asta vreți?

– Da. Îl iubesc, Margaux, și m-a ajutat foarte mult.

– Așa-i, a zis Margaux, venind la ea și sărutând-o pe obraji. Mă bucur pentru dumneavoastră. E bine să ai pe cineva care să-ți poarte de grijă.

– Mulțumesc.

– Acum vă rog să mă scuzați, dar a rămas un nor de praf la etaj după ce au mutat mobilele. Ne vedem mai târziu, *Mademoiselle*.

După prânz, dându-și seama că nu prea avea cu ce să ajute și că nici n-avea chef să asiste la întreaga mutare, Emilie a pornit spre căsuța de la cramă, ca să discute cu Jean și Jacques și să-i anunțe că se mărita. Pe drumul scurt până la podgorie se gândea că trebuia să le explice că, după ce avea să-și înceapă noua viață în străinătate, nu voia să abandoneze nici crama, nici renovarea castelului.

Jean a ținut să deschidă o sticlă de șampanie primită de la un prieten comerciant de vinuri.

– Îmi trebuia un motiv s-o deschid, i-a spus el, zâmbind, atunci când au intrat în sufrageria caldă, unde Jacques moțăia la gura focului. *Papa*, Emilie are vești bune! Se căsătorește!

Jacques a deschis un ochi și s-a uitat năucit la Emilie.

– Ai auzit ce-am spus, *Papa*? Emilie se căsătorește.

Apoi i-a șoptit lui Emilie:

– Iar a făcut bronșită. Întotdeauna se îmbolnăvește iarna.

– Am auzit, a spus Jacques, deschizând și celălalt ochi. Cu cine?

– Cu tânărul englez pe care l-am cunoscut când l-a adus Emilie aici. Îl cheamă Sebastian...

Jean s-a întors către ea, așteptând numele de familie.

– Carruthers, a zis Emilie. E dintr-un comitat numit Yorkshire, din Anglia. O să mă mut acolo după ce ne căsătorim. Doar temporar, cât timp durează renovările aici, dar o să vin deseori în vizită, a adăugat, pe un ton hotărât.

– Carruthers ai zis? a întrebat Jacques, înviorându-se brusc. Din Yorkshire?

– Da, *Papa*, a adevărit Jean.

Jacques a clătinat din cap, vrând, parcă, să-și limpezească mintea.

– Bănuiesc că e o coincidență, dar am mai cunoscut o persoană numită Carruthers, tot din Yorkshire, acum foarte mulți ani.

– Serios? Cu ce ocazie? l-a întrebat Jean.

– Constance Carruthers a locuit aici împreună cu mine, în timpul războiului.

– Da, așa o chema. Sebastian mi-a zis că bunica lui a fost în Franța în perioada războiului. Țasta e inelul ei de logodnă, a adăugat Emilie, străbătută de un fior de bucurie.

A întins mâna către Jacques, care l-a examinat atent.

– E, într-adevăr, inelul ei, a spus el, ridicându-și privirea către Emilie, cu un amestec de uluire și emoție în ochi. Vă căsătoriți cu nepotul lui Constance?

– Da.

– Dumnezeule! a exclamat Jacques, căutându-și batista în buzunar. Nu-mi vine să cred. Constance...

– Ai cunoscut-o bine, *Papa*? l-a întrebat Jean, la fel de mirat ca și Emilie.

– Foarte bine. A locuit cu mine, în căsuța asta, vreme de câteva luni. Era o femeie... blândă și curajoasă, a spus Jacques, cu un nod în gât. Mai trăiește?

Se citea un licăr de speranță în ochii lui albaștri și înlăcrimați.

– Din păcate, nu. A murit acum vreo doi ani, a zis Emilie. Jacques, poți să-mi explici cum a ajuns Constance să locuiască aici?

Jacques a rămas un timp cu privirile pierdute în zare, după care a închis ochii, cufundat în gânduri.

– Vrei puțină șampanie, *Papa*? l-a întrebat Jean, întinzându-i un pahar.

Jacques l-a apucat cu o mână tremurândă și a luat o sorbitură, străduindu-se, fără îndoială, să-și adune gândurile.

– Cum l-ai cunoscut pe bărbatul acesta, nepotul lui Constance?

– Chiar înainte să moară, Constance i-a povestit lui Sebastian despre perioada petrecută aici, pe când Franța era sub ocupație nazistă. El a descoperit castelul și a venit să afle mai multe, i-a explicat Emilie. Dar, ca și mine, nu știe aproape nimic despre motivul pentru care bunica lui s-a aflat aici. Amândoi ne-am dori foarte mult să știm ce s-a întâmplat.

– E o poveste lungă, a oftat Jacques. Una pe care nu-mi închipuiam că o s-o spun vreodată.

– Te rog, Jacques, l-a implorat Emilie. Mor de curiozitate s-o aud. Pe zi ce trece, îmi dau seama cât de puține știu, mai ales despre tata.

– Édouard a fost un om extraordinar. A primit Ordinul Eliberării pentru curajul lui și pentru serviciile aduse Franței, dar, a zis Jacques, ridicând, trist, din umeri, n-a vrut să-l accepte. Considera că erau alții cu mai multe merite decât el.

– Te rog, Jacques, spune-mi măcar puțin, a stăruit Emilie. Mă căsătoresc cu nepotul lui Constance și e important să înțeleg vechea legătură dintre noi.

– Ai dreptate. Trebuie să știi adevărul. Până la urmă, e vorba de istoria familiei tale. Dar... de unde să încep, oare? a spus Jacques, cu ochii pierduți în depărtare. Bun, a zis, în cele din urmă, o să încep cu Constance. Știu aproape totul despre ea, a adăugat, zâmbind. În nopțile lungi pe care le-am petrecut în căsuța asta, mi-a vorbit de multe ori despre viața ei din Anglia. Și despre cum a ajuns în Franța...

Fel provensal de mâncare alcătuit din pește gătit în vin alb și puternic condimentat

Aș vrea să văd

*Aș vrea să văd roșul
Trandafirilor în floare.
Aș vrea să văd luna
Gătită-n argintiul razelor de soare.*

*Aș vrea să văd albastrul
Oceanului când se frământă.
Aș vrea să văd brunul
Vulturului când spre cer se-avântă.*

*Aș vrea să văd albăstriul
Strugurilor atârnați pe viță.
Aș vrea să văd auriul
Soarelui revărsat în poieniță.*

*Aș vrea să văd arămiul
Castanelor ce toamna se ivesc.
Aș vrea să le văd chipul
Celor care îmi zâmbesc.*

Sophia De La Martinières
1927, la vârsta de 9 ani

Capitolul 7. Londra, martie 1943

Constance Carruthers a deschis plicul cafeniu care o aștepta pe birou când a ajuns la serviciu și a citit scrisoarea din interior. Aceasta o anunța să se prezinte la un interviu, în acea după-amiază, în sala 505a de la Biroul de Război. Și-a scos paltonul, întrebându-se dacă nu cumva o confundaseră cu altcineva. Connie era mulțumită de slujba ei de arhivist – sau „hârțogar“, cum erau porecliți funcționarii de la MI5 – și nu dorea să lucreze altundeva. A traversat sala aglomerată și a ciocănit la ușa șefei sale.

– Intră.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnișoară Cavendish, dar am primit o scrisoare prin care mi se cere să mă prezint astăzi la un interviu la Biroul de Război. Voiam să vă întreb dacă știți cumva despre ce-i vorba.

– Nu-i treaba noastră să punem întrebări dintr-astea, s-a răstit domnișoara Cavendish, aruncându-i o privire scurtă pe deasupra maldărului de dosare de pe birou. Sunt convinsă că vei primi toate explicațiile necesare atunci când te prezinți la interviu.

– Dar., a bâiguit Connie, mușcându-și buzele. Sper că sunteți mulțumită de munca pe care-o fac.

– Da, doamnă Carruthers, sunt mulțumită. Te sfătuiesc să amâni întrebările pentru după-amiază.

– Deci trebuie să mă duc?

– Bineînțeles. Mai e ceva?

– Nu. Mulțumesc.

Connie a închis ușa după ea, s-a întors la birou și s-a așezat pe scaun, dându-și seama că era un fapt împlinit.

După-amiază, în timp ce străbătea labirintul de culoare de la subsolul Biroului de Război, inima operațiunilor de luptă ale guvernului britanic, Connie a înțeles că n-o aștepta un interviu obișnuit. A fost condusă într-o încăpere mică și golașă, în care se găseau doar o masă și două scaune.

– Bună ziua, doamnă Carruthers. Numele meu este Potter.

Bărbatul corpulent, de vârstă mijlocie, s-a ridicat de la masă și i-a strâns mâna.

- Ia loc, te rog.
- Mulțumesc.
- Am înțeles că vorbești franceza cursiv. Așa e?
- Da, domnule.
- În acest caz, sper să nu te deranjeze dacă vom continua discuția în franceză.
- Nu... *non*, a spus Connie, trecând de la o limbă la cealaltă.
- Spune-mi cum de ai ajuns să vorbești franceza atât de bine? a întrebat-o domnul Potter.
- Mama e franțuzoaică, iar sora ei, mătușa mea, are o casă în Saint-Raphael, unde îmi petrec verile de când mă știu.
- Deci ai o pasiune pentru Franța?
- Da. Mă simt deopotrivă franțuzoaică și englezoaică, deși m-am născut în Anglia, i-a explicat ea.
- Ochii sfredelitori ai domnului Potter îi analizau părul castaniu și bogat, ochii căprui și osatura puternică, specifică celor cu sânge galic.
- Arăți a franțuzoaică. Am citit în dosarul tău că ai studiat cultura franceză la Sorbona.
- Așa e. Am locuit trei ani la Paris. Și mi-a plăcut foarte mult, a spus Connie, zâmbind.
- De ce ai ales să revii în Anglia după ce ți-ai terminat studiile?
- M-am întors ca să mă căsătoresc cu iubitul din copilărie.
- Am înțeles, a zis domnul Potter. Iar acum locuiești în Yorkshire?
- Da, soțul meu a moștenit o proprietate în zona mlăștinoasă din nordul Yorkshire-ului. Dar, deocamdată, eu locuiesc în apartamentul nostru din Londra, cât timp lucrez la Whitehall. Soțul meu e plecat din țară în nordul Africii.
- E căpitan al Gărzilor Scoțiene?
- Da, a confirmat Connie. Dar, în momentul de față, e dispărut în misiune.
- Am auzit. Îmi pare nespus de rău. Nu aveți copii încă? a întrebat-o domnul Potter.
- Nu, războiul ne-a spulberat speranța asta, a răspuns Connie, oftând prelung. Abia ne căsătoriserăm de câteva săptămâni, când Lawrence a fost chemat la arme. Așa că, decât să stau și să tricotez șosete în Yorkshire, m-am gândit că ar fi mai bine să vin în sud, ca să găsesc o slujbă utilă care să-mi ocupe timpul.

– Ești o patriotă înfocată, doamnă Carruthers?
– Sunt, domnule Potter, i-a răspuns Connie, mirată de un interogatoriu atât de direct.

– Ești dispusă să-ți dai viața pentru patria pe care o iubești?
– La nevoie, da.
– Am înțeles, de asemenea, că ești o trăgătoare excepțională, a continuat domnul Potter.

Connie i-a aruncat o privire mirată.

– N-aș merge chiar atât de departe, dar e drept că am tras cu pușca pe proprietatea soțului meu, pe când eram mai tânără.

– Te consideri băiețoasă?
– Nu m-am gândit niciodată la asta, a murmurat Connie, chinându-se să răspundă cât mai rațional la întrebările atât de neobișnuite. Pot spune că îmi plac activitățile în aer liber.

– Ai o sănătate robustă?
– Spre norocul meu, da.
– Îți mulțumesc, doamnă Carruthers, i-a zis domnul Potter, închizând dosarul și ridicându-se. Ținem legătura. O zi frumoasă!

Și-au strâns mâinile.

– Mulțumesc. La revedere, i-a răspuns Connie, mirată că interviul s-a încheiat atât de brusc și fără să știe cât de bine se achitase de sarcină.

A ieșit din subsolul îmbâcsit, în aerul proaspăt al străzii londoneze aglomerate. În timp ce mergea spre birou, și-a ridicat ochii la baloanele de observație care pluteau amenințătoare pe cerul Londrei. Și a început să se întrebe de ce fusese chemată la un interviu cu un bărbat numit Potter.

Trei zile mai târziu, Connie a fost rechemată și s-a așezat din nou sub luminile orbitoare din sala 505a. A urmat un nou interogatoriu: dacă avea rău de mașină sau de avion, care îi erau ciclurile de somn, dacă era familiarizată cu sistemul feroviar francez, cât de bine cunoștea Parisul...

Deși nimeni nu sufla o vorbă despre sarcina care i se pregătea, Connie începea să-și facă o idee din ce în ce mai clară. În seara aceea, s-a întors la apartamentul din apropiere de Sloane Square conștientă că, dacă se descurcase bine, viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

– Așadar, doamnă Carruthers, ne reîntâlnim. Ia loc, te rog.
Se vedea că, în ziua aceea, domnul Potter era mult mai relaxat în prezența ei. În primul rând, îi zâmbea.

– Sunt convins, doamnă Carruthers, că deja bănuiești de ce te afli aici.
– Așa e, i-a răspuns Connie. Considerați că sunt potrivită pentru o anume misiune în Franța.

– Întocmai. Presupun că, fiind angajată la MI5, ai auzit de Secția F și de Biroul Executiv de Operațiuni Speciale, i-a zis el.

– Mi-au trecut prin mână câteva dosare, a spus Connie. Dar numai ca să le verific pe fetele în cauză.

– Exact așa cum și noi te-am verificat pe tine în aceste ultime zile, i-a zis domnul Potter. N-am descoperit nimic îngrijorător. Și avem convingerea că ești potrivită să intri în rândul agenților BEOS. Ceea ce n-am discutat deocamdată, doamnă Carruthers, e atât importanța încrederii pe care Anglia și Franța și-o pun în tine, cât și pericolul real de a muri, a adăugat domnul Potter, cu o figură gravă. Ce părere ai despre asta?

Connie, care știa deja ce aveau să-i ceară să facă, nu dormise o săptămână tot cugetând la acest lucru și la răspunsul pe care trebuia să li-l dea la propunerea lor.

– Domnule Potter, sunt o susținătoare ferventă a cauzei pentru care luptă Aliții. Și voi face tot ce-mi stă în putință ca să nu vă dezamăgesc. În același timp, îmi dau seama că n-am fost niciodată pusă îndeajuns de mult la încercare încât să pot răspunde la această întrebare. Am doar douăzeci și cinci de ani, n-am experiență în asemenea chestiuni și mai am multe de învățat, atât despre mine, cât și despre viață, în general.

– Îți mulțumesc pentru aprecierea sinceră, doamnă Carruthers, dar te asigur că lipsa experienței nu-i un impediment. Majoritatea femeilor cărora le atribuim acest rol atât de delicat nu sunt mai experimentate decât tine. În momentul de față avem o vânzătoare, o actriță, o soție și mamă și o recepționeră. Partea bună e că ne vom strădui să-ți acordăm tot ajutorul și sprijinul înainte de a pleca. Vei participa la un curs de pregătire intensivă, care te va învăța, pe cât posibil, cum să te porți în diversele situații periculoase cu care te vei confrunta. Te asigur, de asemenea, doamnă Carruthers, că, la sfârșitul acestei instruiți, vei ști dacă ești capabilă să duci la îndeplinire misiunea pe care o vei primi, iar șefii BEOS vor fi informați și ei. Prin urmare, a repetat domnul Potter, te mai întreb o dată, ești dispusă să-ți asumi un rol din cauza căruia poți să-ți pierzi viața?

– Sunt, i-a răspuns Connie, uitându-se fix în ochii lui.

– Minunat. Atunci, așa rămâne. Fiind angajată a MI5, ai semnat deja contractul de confidențialitate, așa că nu e nevoie să te mai deranjez. Te va

contacta cineva de la Secția F în zilele următoare. Felicitări, doamnă Carruthers.

Domnul Potter s-a ridicat și, de data asta, a ocolit masa ca să-i strângă mâna, după care a condus-o la ușă.

– Anglia și Franța îți sunt recunoscătoare pentru sacrificiile pe care le vei face.

– Mulțumesc, domnule Potter. Îmi permiteți să vă întreb...

– Gata cu întrebările, doamnă Carruthers. Vei primi toate informațiile necesare în cel mai scurt timp. Nu-i nevoie să-ți reamintesc că întâlnirile noastre și viitoarea ta misiune trebuie să rămâne secrete.

– Știu.

– Mult noroc, doamnă Carruthers, i-a spus domnul Potter, strângându-i mâna încă o dată, apoi i-a deschis ușa.

– Vă mulțumesc.

În dimineața următoare, când a ajuns la birou, Connie și-a dat seama pe loc că domnișoara Cavendish, șefa, fusese deja înștiințată de plecarea ei.

– Am auzit că ai primit o promovare, i-a spus ea, chinându-se să afișeze o umbră de zâmbet pe chipul morocănos în momentul în care a intrat Connie. Poftim, a adăugat, întinzându-i un plic. Trebuie să te prezinți la adresa asta mâine-dimineată la ora nouă. Îți mulțumesc pentru dăruirea de care ai dat dovadă cât timp ai lucrat aici. Regret că trebuie să ne despărțim.

– Și eu.

– Sunt sigură că te vei achita cu succes de orice sarcină viitoare, doamnă Carruthers.

– Mă voi strădui, a replicat Connie.

– Bravo. Să nu mă dezamăgești, a adăugat domnișoara Cavendish, în timp ce Connie se îndrepta spre ușă. Eu te-am recomandat.

În dimineața următoare, la ora nouă, Connie s-a prezentat, așa cum promisese ordin, la Orchard Court, aproape de Baker Street. I-a spus portarului numele ei. Acesta a dat aprobator din cap și i-a deschis ușile aurite ale liftului. A condus-o la etajul doi, unde a descuiat o ușă și a invitat-o să intre.

– Vă rog să așteptați aici.

Nu era un birou, cum se aștepta Connie, ci o toaletă.

– Va sosi imediat cineva, i-a spus portarul, și a închis ușa după el.

Connie s-a așezat pe marginea căzii de culoare neagră, căci avea de ales între ea și bideul de onix, și s-a întrebat ce surprize mai urmau. În cele din urmă, s-a deschis ușa.

– Urmați-mă, doamnă, i-a spus portarul, conducând-o într-o sală în care o aștepta un domn blond și înalt, cu picioarele cocoțate pe birou.

I-a întins mâna și a zâmbit. Portarul s-a retras.

– Doamnă Carruthers, numele meu este Maurice Buckmaster, șeful Secției F. Mă bucur să te cunosc. Am auzit multe cuvinte de laudă despre tine.

– Încântată de cunoștință, domnule, i-a spus Connie, strângându-i mâna cu putere, ca să-și ascundă emoția.

Îi auzise numele rostit în nenumărate rânduri la MI5. Umbla vorba că până și Hitler ar fi pomenit de el: „Când ajung la Londra, nu știu pe cine să spânzur mai întâi – pe Churchill sau pe individul ăla, Buckmaster“.

– În ce limbă preferi să discutăm, engleză sau franceză? a întrebat-o Buckmaster.

– N-am nici o preferință, i-a zis Connie.

– Excelent răspuns, a spus Buckmaster. Franceză să fie, atunci. Sunt convins că abia aștepți să afli ce obiect de activitate avem noi, cei de la Secția F, așa că o să te las în grija domnișoarei Atkins, care se va ocupa de tine de acum înainte.

Domnul Buckmaster și-a dat jos de pe birou picioarele lungi și s-a dus la ușă. Împrumutând din energia și hotărârea lui, Connie l-a urmat pe coridor, de unde au intrat într-o altă sală, plină de fum de țigară.

– Vera, i-a spus Buckmaster femeii de vârstă mijlocie de la birou, doamna este Constance Carruthers. O las pe mâinile tale destoinice. Constance, ți-o prezint pe domnișoara Atkins, forța din spatele Secției F. Ne vedem mai târziu.

Buckmaster le-a salutat cu o înclinare a capului și a părăsit încăperea.

– Ia loc, draga mea, i-a spus domnișoara Atkins, sfredelind-o pe Connie cu ochii ei albaștri. Ne bucurăm că ni te-ai alăturat în această misiune specială. Îți stau la dispoziție cu răspunsuri la orice întrebare sau nelămurire ai referitor la ceea ce va urma. Ce le-ai spus rudelor?

– Nimic, domnișoară Atkins. Soțul meu e dispărut în misiune în Africa, iar cu părinții vorbesc la telefon o dată pe săptămână, duminică. Azi e abia vineri, i-a răspuns Connie, zâmbind.

– Părinții tăi locuiesc în Yorkshire și nu ai frați sau surori, a zis domnișoara Atkins, uitându-se în dosarul din fața ei. E mai simplu așa. Le vei spune părinților și prietenilor care întreabă că te-ai transferat la SCPA, care, după cum bine știi, înseamnă Serviciul Caritabil de Prim Ajutor. Le spui că ai fost recrutată ca șofer în Franța. Nu ai voie sub nici o formă să le spui adevărul.

– Am înțeles, domnișoară Atkins.

– Vei pleca în scurt timp la instruire, la o bază din afara Londrei. Vei sta acolo câteva săptămâni, iar eu îți voi observa îndeaproape evoluția, ca să mă conving că vei ajunge să faci față tuturor cerințelor misiunilor pe care le vei primi.

– În ce va consta programul de instruire? a întrebat-o Constance.

– Vei învăța toate deprinderile necesare, doamnă Carruthers. Fumezi? a întrebat, oferindu-i o țigară lui Connie.

– Mulțumesc.

A luat una din pachet, iar domnișoara Atkins a făcut la fel.

– Locuiești singură în apartamentul din Londra?

– Da.

– În acest caz, nu-i nevoie să te muți. Dar am discutat despre numele tău cu domnul Buckmaster și am ajuns la concluzia că, de acum încolo, e mai bine să folosești numele de domnișoară al mamei, pe care o chema Chapelle, dacă nu mă înșală memoria. Mătușa din partea mamei, care locuiește la Saint-Raphael, este Baroneasa du Montaine?

– Da, a confirmat Connie.

– Atunci vei fi exact ca în Franța: nepoata mătușii tale. Te sfătuiesc să te obișnuiești cât mai repede cu noul nume, a spus domnișoara Atkins. Îți convine Constance Chapelle?

– Desigur, i-a răspuns Connie. Când plec în Franța?

– Obișnuim să le oferim agenților noștri cel puțin opt săptămâni de pregătire, dar, ținând seama de situația din Franța și de nevoia de a trimite fete acolo urgent, e posibil să nu dureze atât de mult, a spus domnișoara Atkins, oftând. Vă suntem profund recunoscători ție și colegelor tale agente pentru curajul de a face o muncă atât de primejdioasă. Mai ai alte nelămuriri, draga mea?

– Pot să vă întreb care vor fi atribuțiile mele după ce ajung în Franța?

– Excelentă întrebare, a spus domnișoara Atkins. Multe dintre fetele care vin aici au impresia că vor fi trimise ca spioni, dar Secția F nu se ocupă cu

așa ceva. Misiunea agenților noștri e aceea de a transmite informații și de a sabota. Singurul nostru obiectiv e slăbirea și contracararea regimului nazist din Franța. BEOS colaborează cu Maquis și cu Rezistența franceză, și le oferă tot sprijinul de care au nevoie.

– Înțeleg. Mă gândeam că există oameni mult mai calificați decât mine pentru o asemenea misiune, a spus Connie, încruntându-se.

– Mă îndoiesc, Constance, a liniștit-o domnișoara Atkins. Faptul că tu cunoști atât limba franceză, cât și Parisul și zona de sud a Franței, adăugat la cel că ai trăsături galice, te recomandă ca agentul perfect.

– Bănuiesc, totuși, că bărbații sunt mai potriviți pentru astfel de sarcini, a insistat Connie.

– Poate părea ciudat, dar nu-i deloc adevărat. Bărbații francezi sunt frecvent duși la interogatoriu, fie la Miliția locală, fie la sediul Gestapoului. De asemenea, pot fi percheziționați la piele. Pe când o femeie care călătorește prin Franța, cu trenul, autobuzul sau bicicleta e mult mai puțin probabil să atragă atenția asupra ei, a spus domnișoara Atkins, ridicând din sprâncene, cu un zâmbet amar pe buze. Sunt convinsă că știi să te folosești de farmecele tale ca să scapi din încurcături. Bun, a zis, uitându-se la ceas, dacă nu mai ai alte întrebări, te sfătuiesc să mergi acasă și să le scrii părinților o scrisoare în care le spui ce-am discutat, după care să te bucuri de ultimul weekend pe care-l vei petrece, probabil, pe Civvy Street mult timp de-acum înainte. Cred că o să te descurci de minune, Constance, a adăugat domnișoara Atkins, măsurând-o cu ochii ei albaștri. Ar trebui să fi mândră de reușita ta: doar cei mai buni ajung la Secția F.

Capitolul 8

Luni dimineată, Connie a ajuns la ușa Conacului Wanborough, o casă mare de țară de la marginea orașului Guildford, din Surrey. De acolo a fost condusă la etaj, într-un dormitor în care se găseau patru paturi de o persoană. Din câte se vedea, momentan doar unul era ocupat. Connie și-a despachetat valijoara și și-a agățat hainele în șifonierul încăpător de mahon, băgând de seamă că cea care-i era colegă de cameră avea gusturi mult mai boeme în materie de îmbrăcăminte. O rochie de seară aurie atârna în rând cu o pereche de pantaloni de costum, din mătase, și cu o eșarfă lungă și colorată.

– Presupun că ești Constance, s-a auzit o voce în spatele ei. Mă bucur c-ai venit – nu mă încânta deloc ideea de a fi singura fată de-aici în următoarele săptămâni. Numele meu e Venetia Burroughs sau, mai bine zis, Claudette Dessally!

Connie s-a întors ca s-o salute pe fată și a rămas uluită de înfățișarea ei extravagantă. Părul negru ca smoala îi ajungea până la brâu, avea tenul fildeșiu și ochi verzi, mari, conturați cu creionul dermatograf, care îi evidențiau și mai mult buzele date cu ruj roșu. Contrastul dintre aspectul excentric al fetei și uniforma standard de SCPA era izbitor. Connie nu-și putea explica cum de fusese recrutată această femeie; se distingea clar în orice grup.

– Eu sunt Constance Carruthers sau, mai bine zis, Chapelle, i-a spus Connie, zâmbind, și s-a dus spre Venetia, care aștepta cu mâna întinsă. Ai idee dacă mai vin și alte femei?

– Nu. Când am întrebat, mi s-a spus că vom fi doar noi două. Ne pregătim cot la cot cu băieții, i-a zis Venetia, trântindu-se pe pat și aprinzându-și o țigară. Măcar avem și niște avantaje, a adăugat, ridicând din sprâncene, în timp ce trăgea fumul în piept. În orice caz, cred că suntem amândouă țicnite.

– Posibil, a zis Connie, ducându-se la oglindă ca să-și verifice cocul îngrijit.

– Pe tine unde te-au găsit? a întrebat-o Venetia.

– Am fost arhivistă la MI5. Mi-au zis că m-au ales pentru că vorbesc franceza cursiv și cunosc bine țara.

– Singurul lucru pe care-l știu despre Franța e cum să bea cocktailuri pe terasă, în Cap Ferrat, a râs Venetia. Și pe lângă asta, am o bunică germană, așa că vorbesc bine limba. Nici la franceză nu stau foarte rău, din ce mi s-a spus. Eu vin de la Bletchley Park... sigur știi despre ce e vorba, dacă ai lucrat la MI5.

– Bineînțeles, a zis Connie. Am auzit de Codul Enigma.

– A fost o mare victorie, i-a spus Venetia, mergând la un ghiveci de pe pervazul ferestrei și scuturând scrumul în el. Se pare că e mare nevoie de radiotelegrafiști în Franța. M-au ales pe mine, pentru că mă pricep la decodare. Știai că speranța de viață a unui telegrafist, în momentul de față, e de aproximativ șase săptămâni? a întrebat-o, întorcându-se la pat și lungindu-se de-a curmezișul în el.

– Habar n-aveam.

– Nu-i o mare surpriză, nu? a spus Venetia, cu voce târăgănată. E cam greu să ascunzi aparatul de emisie-recepție în chiloți. N-am dreptate?

Connie o asculta perplexă cu câtă lejeritate vorbea despre posibila ei moarte.

– Nu ți-e frică?

– Nu știu, i-a răspuns Venetia. Știu doar că naștii trebuie opriți. Tata a reușit să o scoată pe bunica din Berlin chiar înainte să înceapă războiul, dar celelalte rude rămase în Germania au dispărut. Sunt evrei, a explicat ea, și bănuim că au fost duși într-unul din acele lagăre de exterminare despre care tot auzim. Așa că, a oftat Venetia, dacă pot face ceva ca să-i opresc, n-o să mă dau în lături. Oricum n-o să mai avem viață până când nu se curăță Hitler și acoliții lui. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Singurul inconvenient e că mi-au zis că trebuie să mă tund. Iar asta e o *mare* problemă, a spus, ridicându-se în șezut și scuturându-și coama de abanos.

– Ai un păr superb, i-a spus Connie, gândindu-se că, dacă exista cineva capabil să-i păcălească și să-i învingă pe naști de unul singur, era această femeie excepțională.

– Câte schimbări se petrec în viața asta, a zis Venetia, întinzându-se la loc pe pat, cu brațele sub cap. Acum patru ani îmi făceam debutul în societatea londoneză. Viața era o interminabilă petrecere. Iar acum uite unde-am ajuns, a adăugat, uitându-se la Connie și oftând complice.

– Așa-i, a adevărit Connie. Ești măritată?

– Ferească Domnul! a zâmbit Venetia. Acum mulți ani, am hotărât că vreau mai întâi să-mi trăiesc viața și pe urmă să mă așez la casa mea. Și exact asta fac. Tu?

– Sunt măritată. Soțul meu, Lawrence, e căpitan în Gărzile Scoțiene. E în Africa în momentul de față. Dar a dispărut în misiune.

– Îmi pare rău, a zis Venetia, cu o privire compătimitoare. E oribil ce se întâmplă în blestematul ăsta de război. Dar sunt sigură că soțiorul tău o să scape cu bine.

– Trebuie să-mi păstrez speranța, a spus Connie, afișând un stoicism prefăcut.

– Ți-e dor de el?

– Îngrozitor de tare, dar am învățat să trăiesc fără el, i-a răspuns Connie. Ca multe alte femei ai căror bărbați sunt plecați pe front.

– Ai trăit vreun amor între timp? a întrebat-o Venetia, cu un zâmbet șiret.

– Dumnezeu, nu! N-aș putea... adică..., a bâiguit Connie, simțind că îi ardeau obrazii. Nu, a spus, scurt.

– Nici nu mă așteptam, a spus Venetia. Pari genul fidel.

Connie nu știa dacă s-o ia ca pe un compliment sau ca pe o insultă.

– În tot cazul, mă bucur că n-am avut nici o relație în ultimii patru ani, a continuat Venetia. M-am distrat de minune. În vremuri grele ca astea, motto-ul meu e „Trăiește clipa!“, fiindcă nu știi niciodată când clipa asta poate fi ultima. Iar, ținând seama de ce ne așteaptă, a zis, stingând țigara în ghiveci, s-ar putea ca ultima noastră clipă să nu fie prea departe.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, cele două femei au fost chemate în salonul de la parter, unde li s-au servit ceai și fursecuri și au făcut cunoștință cu colegii lor.

– Știi de la ce vine BEOS, nu-i așa, scumpo? i-a șoptit Venetia lui Connie. De la Bunăstare, Eleganță, Opulență și Stil! a spus, râzând șoptit. Mă întreb cine-o fi locuit în casa asta înainte să fie rechiziționată?

– E frumoasă, într-adevăr, a spus Connie, admirând tavanul înalt, șemineul masiv, din marmură, și ferestrele în stil georgian care dădeau spre terasă.

– Nici *el* nu e de lepădat, a zis Venetia.

Connie s-a uitat în direcția în care privea Venetia și l-a văzut pe tânărul rezemat de șemineu, care purta o discuție aprinsă cu unul dintre instructori.

- Ai dreptate, a încuviințat Connie.
- Hai să mergem să ne prezentăm. Vino!

Connie a urmat-o agale pe Venetia, care a făcut prezentările pentru amândouă.

- Încântat de cunoștință, fetelor. Eu sunt Henry du Barry, i-a răspuns bărbatul, într-o franceză ireproșabilă.

Stupefiată, Connie o urmărea pe Venetia cum trecea la acțiune – întruchiparea farmecului și a senzualității. Cum Henry și Venetia erau prea absorbiți de discuția lor ca s-o mai bage în seamă, s-a dat, discret, deoparte.

- Așadar, avem și o Mata Hari printre noi, a șoptit o voce glumeață în spatele ei. James Frobisher, alias Martin Coste. Tu cine ești?

Connie s-a întors și a dat cu ochii de un bărbat de aceeași statură cu ea, cu început de chelie și ochelari cu rame groase.

- Constance Carruthers... scuze, Chappelle, i-a zis Connie, întinzându-i mâna.

- Cum te descurci cu franceza? a întrebat-o James prietenește.
- Mama e franțuzoaică, așa că am învățat-o de când eram mică.
- Din păcate eu n-am avut norocul ăsta, a oftat James. Am făcut progrese după cursul intensiv, dar e vai de mine dacă mă arestează Gestapoul. Cred că n-o să-mi amintesc nici măcar când se folosește *vous* și când *tu*!
- Sunt sigură că nu te-ar trimite în misiune dacă n-ar avea încredere în capacitățile tale, l-a consolat Connie.

- Probabil. Deși dezastrul din Franța e atât de mare încât au nevoie disperată de agenți. Oamenii sunt arestați pe capete, din ce-am auzit, a spus James, încruntând din sprâncene. N-are a face. Firește că ne-au ales în funcție de talentele fiecăruia, iar eu se pare că mă pricep să arunc lucruri în aer. N-ai ce conversație să faci cu batonul de dinamită, a adăugat, cu un zâmbet până la urechi. Am o mare admirație pentru femeile care se oferă să lucreze pentru BEOS. E o meserie periculoasă.

- Hm, n-aș spune chiar că „m-am oferit“, dar mă bucur că am șansa să-mi slujesc țara, i-a răspuns Connie, cu înflăcărare.

Seara, la cina servită în eleganta sală de mese, Connie i-a cunoscut pe cei patru agenți alături de care urma să se pregătească. Selectați din diverse profesii, în funcție de aptitudinile cerute de misiunea de față, Connie s-a întreținut cu Francis Mont-Clare și Hugo Sorocki, ambii pe jumătate francezi, ca și ea, și, firește, cu Henry, pilotul de vânătoare, vedeta grupului.

După câteva pahare de vin, Constante avea senzația că visa; imaginea oamenilor adunați în jurul mesei părea desprinsă dintr-o scenă de la o cină obișnuită, ca atâtea altele din casele englezilor.

După ce au mâncat budinca, instructorul-șef, căpitanul Bevan, a bătut din palme, cerând să se facă liniște.

– Doamnelor și domnilor, sper că seara asta v-a dat ocazia să vă cunoașteți mai bine. În următoarele săptămâni va trebui să lucrați în strânsă colaborare. Din păcate, aici se sfârșește distracția. Micul dejun e mâine-dimineață la ora șase, după care veți fi supuși unei evaluări a stării de sănătate și a condiției fizice. De a doua zi veți fi obligați să alergați opt kilometri în fiecare dimineață, înainte de micul dejun.

De la masă s-au auzit bombăneli și gemete.

– Mare parte a pregătirii pe care o veți face aici vizează îmbunătățirea rezistenței fizice. Este esențial ca toți cei care sunteți de față să plecați în Franța cât mai curând cu putință. Iar forța fizică vă poate salva viața.

– Domnule, sunt sigur că dacă mă urmărește un nazist cu pușca, o să alerg ca o gazelă, a glumit James.

Venetia a chicotit, iar căpitanul a zâmbit.

– O parte dintre voi ați făcut deja instrucția militară, așa că sunteți familiarizați cu strictetea exercițiilor fizice. Alții, îndeosebi doamnele, a spus căpitanul, uitându-se la Venetia și Connie, vor întâmpina mai multe dificultăți. Săptămânile următoare or să fie unele dintre cele mai grele din viața voastră. Dar, dacă țineți la *viața* voastră, vă veți dedica pregătirii cu toate atenția și energia pe care le aveți. În fiecare seară, la șase, voi afișa programul pentru a doua zi pe tabla din hol. În timpul pe care-l veți petrece aici, veți învăța să trageți cu arma, să detonați dinamită, codul Morse, abilități de supraviețuire și să faceți sărituri cu parașuta. Știți cu toții că agenții BEOS întâmpină cele mai mari primejdii dintre compatrioții noștri care luptă împotriva naziștilor din Franța, pentru dreptul fiecărui om la libertate.

S-a lăsat liniștea în sală și atmosfera a devenit, deodată, serioasă. Toți ochii erau ațintiți asupra căpitanului.

– Țin însă să precizez că, fără curajul bărbaților și femeilor ca voi, care cunosc și înțeleg riscurile, dar sunt pregătiți să și le asume, n-am putea niciodată spera să câștigăm războiul ăsta. Așadar, în numele guvernelor Marii Britanii și Franței, vă mulțumesc tuturor. Acestea fiind spuse, cei care

doresc pot merge în salon, unde aveți coniac și cafea. Celor care nu doresc le urez noapte bună.

Doar James și Connie au refuzat invitația la cafea, rămânând singuri în hol, în vreme ce restul s-au retras în salon.

– Nu te duci și tu? a întrebat-o James.

– Nu, mă simt cam obosită, i-a răspuns Connie, ca să nu spună „copleșită“.

– Și eu.

Au făcut câțiva pași spre trepte. James s-a oprit la baza lor și s-a întors către Connie.

– Ți-e frică?

– Nu știu încă, a spus ea.

– Mie mi-e, a mărturisit James. Dar fiecare trebuie să-și facă datoria. Noapte bună, Constance, a spus, oftând, și a luat-o pe trepte.

– Noapte bună.

Connie l-a urmărit cum dispărea în întuneric. Cuprinsă brusc de frig, și-a strâns brațele pe lângă corp și s-a dus la una dintre ferestrele mari ca să admire luna plină. Îi era frică? Habar n-avea. Poate că războiul, care îi tulbura tinerețile de peste patru ani, îi tocise emoțiile. De când plecase Lawrence pe front, la doar câteva săptămâni după căsătorie, Connie simțea că viața ei stagnea într-un moment în care ar fi trebuit să înceapă. La început a suferit cumplit de dorul lui. Locuind în casa imensă și rece din Yorkshire, alături de soacra ei posacă și de cei doi labradori bătrâni, avea mult prea mult timp de gândire. Soacra s-a împotrivit atunci când ea s-a hotărât să meargă la Londra și să accepte postul la MI5, obținut printr-o cunoștință de-a tatălui ei, care își dădea seama că fiică-sa se ofilea de singurătate în pustietatea aceea mlăștinoasă.

În mod curios, multe dintre colegile de la MI5 continuau să se distreze în Londra devastată de război; primeau mereu invitații de la ofițerii aflați în permisie, care le scoteau la restaurante și în cluburi. O parte dintre ele erau deja logodite sau, mai grav, măritate. Asemenea soțului ei, bărbații lor luptau pe un front străin, dar asta nu le împiedica să petreacă.

În cazul lui Connie situația era diferită. Lawrence era, încă de când îl cunoscuse la o partidă de tenis, în Yorkshire, la vârsta de șase ani, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Deși era îndeajuns de isteată ca să poată începe o carieră după ce-și terminase studiile de la Sorbona, și prefera Franța atmosferei mohorâte din nordul Yorkshire-ului, acceptase cu bună

știință o viață în care nu avea să fie altceva decât castelana de la Blackmoor Hall și soția preaiubitului ei Lawrence.

Apoi, la doar câteva săptămâni de la cea mai fericită zi din viața ei, când a pășit în micuța capelă catolică de la Blackmoor și și-a rostit jurămintele, bărbatul pe care-l iubea de paisprezece ani fusese smuls cu brutalitate de lângă ea.

Connie a oftat. Patru ani trăise cu spaima în sân că avea să primească telegrama prin care să fie înștiințată că soțul ei dispăruse în misiune. Și, în cele din urmă, telegrama a sosit. Lucrând la MI5, știa prea bine că șansele ca Lawrence să mai fie în viață după două luni de absență se micșorau pe zi ce trecea.

S-a întors și a pornit către scară. Își înfruntase cea mai cumplită temere a vieții ei când deschisese telegrama, acum câteva săptămâni. Odată cu dispariția lui Lawrence, n-o mai interesa dacă ea trăia sau murea.

S-a întins în pat, lăsând lumina de veghe aprinsă pentru Venetia. Era aproape dimineața când a auzit-o intrând în cameră, chicotind atunci când s-a împiedicat de ceva de pe jos.

– Ești trează, Con? a întrebat-o Venetia, în șoaptă.

– Da, i-a răspuns ea, toropită de somn, și a auzit cum scârțâia patul Venetiei.

– Doamne, ce bine m-am distrat! Henry e absolut fermecător, n-am dreptate?

– E foarte chipeș, într-adevăr.

– Încep să cred că săptămânile astea vor fi mult mai plăcute decât îmi închipuiam, a zis Venetia, căscând.

Contrar predicțiilor Venetiei, următoarele săptămâni i-au pus pe toți recruții la încercare până la epuizare. Fiecare zi își avea doza ei de efort fizic și mental. Dacă nu erau în tranșee ca să învețe cum să detoneze dinamita, se cățarau în copaci și se ascundeau printre crengi. Căutau nuci, fructe, ciuperci și părți comestibile de plante, făceau nesfârșite antrenamente de tir, la care se adăuga nelipsita alergare matinală de opt kilometri. Venetia, care, pe lângă relația ei pasională cu Henry, mai avea de făcut față și activităților cotidiene, și care deseori ajungea la culcare după ora patru dimineața, găfâia în urma grupului.

Connie a descoperit cu mirare că făcea față cerințelor cursului mult mai bine decât s-ar fi așteptat. Înzestrată cu o constituție athletică datorită vieții

active din mlaștini, simțea cum îi creștea forța fizică de la o zi la alta. Era cel mai bun trăgător din clasă și mânua cu desăvârșită pricepere dinamita, ceea ce nu se putea spune despre Venetia, care era cât pe ce să-i arunce pe toți în aer când a detonat o grenadă în tranșee.

– Măcar asta arată că pot s-o fac, a conchis ea, pe când se întorceau la Conacul Wanborough.

– Chiar crezi că Venetia e alegerea potrivită pentru misiunea care urmează? a întrebat-o James pe Connie, într-o seară pe când stăteau la cafea și coniac în salon. Nu e tocmai genul de persoană discretă.

James a râs, privind-o cum se îmbrățișa pătimaș cu Henry, pe terasă.

– Cred că o să se descurce de minune, și-a apărut Connie prietena. E foarte isteată și, așa cum ni se tot repetă, nouăzeci la sută dintre situațiile cu care ne vom confrunta în misiune vor depinde de asta.

– E atrăgătoare, ce-i drept, a spus James, și nu mă îndoiesc că poate ieși din multe încurcături folosindu-și farmecele. Ceea ce nu pot spune despre mine, a adăugat, posomorât. Ăsta se pare că e calmul de dinaintea furtunii, nu-i așa, Con? Sincer, mi-e groază de ce-o să urmeze, mai ales de lansarea cu parașuta. Deja mă omoară genunchii.

– Liniștește-te, i-a zis Connie, bătându-l pe mână. Poate-ți fac hatârul și te transportă cu un avion militar.

– Să dea Domnul, a spus James. La norocul meu, sigur nimeresc într-un copac, și să mă vezi cum cobor de acolo fără să atrag atenția asupra mea!

Dintre toți recruții, James era singurul care își arăta temerile cu privire la misiunea care-i aștepta. El și Connie erau membrii mai calmi și mai cerebrali ai grupului, iar între ei se legase o strânsă prietenie.

– Ciudate sunt căile pe care te poartă viața, a reluat James, sorbind din coniac. Dacă aveam de ales, aș fi apucat-o pe una cu totul diferită.

– În momentul de față cred că mai toți oamenii din lume ar putea să spună același lucru, i-a răspuns Connie. Dacă nu izbucnea războiul, acum aș fi fost în mlaștinile din nordul Yorkshire-ului, m-aș fi îngărașat, probabil, și aș fi făcut un plod pe an.

– Ai primit vreo veste? a întrebat-o James, care cunoștea situația lui Lawrence.

– Nu, absolut nimic, a oftat Connie.

– Nu-ți pierde nădejdea, Con, i-a spus el, mângâind-o încurajator pe mână. E un asemenea haos încât nimeni nu știe nimic. Sunt la fel de multe șanse să fie încă în viață.

– Mă străduiesc, a spus Connie, deși se gândea că fiecare zi care trecea părea să mai adauge un pumn de țărână pe mormântul lui Lawrence. Ce planuri ai, dacă o să se termine vreodată războiul ăsta nenorocit? l-a întrebat, ca să treacă la un subiect mai puțin deprimant.

– Drace! a râs James. Mi se pare atât de ciudat să mă gândesc la asta acum. Viața mea e la fel ca a ta, în sensul că o să mă întorc acasă și o să preiau frâiele familiei. O să mă însor, mă pun pe făcut moștenitori... Știi foarte bine cum e, a conchis, ridicând din umeri.

– Măcar o să-ți poți învăța copii să vorbească franceză, a zâmbit Connie. Nu glumesc, ai făcut progrese foarte mari în ultimele săptămâni, l-a îmbărbătat ea.

– Ești foarte drăguță, Con. L-am auzit mai devreme pe căpitan discutând la telefon despre noi cu Buckmaster. Da, recunosc, am tras cu urechea, a rânjit James. Nu ne zic ei mereu să ciulim urechile? În fine, căpitanul te-a tot ridicat în slăvi, cică ești vedeta-surpriză a grupului. Elevă model. Secția F are așteptări mari de la tine, draga mea, a concluzionat el.

– Mulțumesc că mi-ai spus. Am fost tocilară la școală, i-a zis Connie, râzând. Problema e că n-am avut niciodată ocazia să văd cum mă descurc într-o situație reală.

– Stai liniștită, Con, i-a răspuns James, o s-o ai cât de curând.

O lună mai târziu s-a încheiat pregătirea preliminară. Unul câte unul, agenții au fost chemați la o discuție lungă și chinuitoare cu căpitanul, care le-a spus pe față punctele forte și slăbiciunile fiecăruia.

– Te-ai descurcat excelent, Constance. Cu toții suntem mulțumiți de evoluția ta, a confirmat căpitanul. Singura observație critică pe care au făcut-o instructorii e că nu ești foarte rapidă în luarea deciziilor. Pe teren, soarta ta depinde de viteza cu care reacționezi într-o situație. Înțelegi ce spun?

– Da, domnule.

– Ai dovedit că ai instincte bune. Bazează-te pe ele și nu te gândi că te vor înșela. Vei pleca în Scoția, împreună cu agenții care au promovat cursul, a încheiat căpitanul. Acolo veți face ultimele pregătiri pentru misiunea care urmează, i-a spus, ridicându-se și întinzându-i mâna. Mult noroc, *Madame Chapelle*, a adăugat, zâmbind.

– Mulțumesc, domnule.

În momentul în care Connie a închis ușa după ea, căpitanul a spus:

– Și Domnul fie cu voi!

Connie, Venetia, James și, spre încântarea Venetiei, Henry au fost cei care au promovat și, ca atare, au fost trimiși în sălbăticia scoțiană, ca să învețe tehnici avansate de luptă de gherilă. Departate de orice așezare omenească, cei patru au exersat cum să dinamiteze poduri, să manevreze mici ambarcațiuni fără să le scufunde, și au învățat cum să încarce armele germane, britanice și americane, apoi să le urce în camioane pe întuneric. Au primit explicații amănunțite despre importanța liniei de demarcație și despre modul în care Germania crease o graniță care despărțea Franța în două, zona „ocupată” din nord și zona de sud.

Au avut ocazia să pună în practică abilitățile de supraviețuire învățate la Wanborough, fiind duși în mlaștinile scoțiene și lăsați să-și poarte de grijă și să-și facă singuri rost de hrană zile la rând. A venit chiar și un asasin de profesie care să-i învețe cum să ucidă rapid și silențios un atacator.

După două săptămâni de antrenamente în Scoția, Venetia a fost retrasă brusc de la curs.

– Slavă Domnului, a spus ea, în timp ce se grăbea să-și strângă bagajele. Din ce-am înțeles, mă trimit la Thame Park, ca să-mi perfecționez abilitățile de radiotelegrafist. E panică mare în Franța și se pare că au nevoie urgentă de radiotelegrafiști. Of, Con, a exclamat, luându-și prietena pe după umeri, sper să ne revedem acolo curând. Și te rog să ai grijă de Henry în locul meu.

– Bineînțeles, a spus Connie, privind-o cum își închidea valiza și o ridica de pe pat. Dar sunt singură că o să-i găsești repede un înlocuitor.

– Probabil, a zis Venetia, dar măcar m-am distrat.

S-a auzit o bătaie în ușă.

– Domnișoară Burroughs, vă așteaptă mașina, a spus o voce.

– Trebuie să plec. Mult noroc, Con, i-a urat Venetia, luându-și valiza și pornind către ușă. Mă bucur că te-am cunoscut.

– Și mie. Fii puternică și ai încredere că vei trece cu bine peste toate, a spus Connie.

– O să încerc, a zis Venetia și a deschis ușa. Dar simt că o să-mi găsesc sfârșitul acolo, Connie. *À bientôt*,⁸ a adăugat, ridicând din umeri.

Pe curând (în limba franceză în original)

Capitolul 9

– Așadar, Constance, ai încheiat instruirea și ești pregătită să mergi în Franța. Cum te simți?

Connie se afla la sediul din Londra al Secției F, față în față cu Vera Atkins.

– Mă simt excelent pregătită, a venit pe loc răspunsul mecanic, prin care Constance nu reda nici măcar o frântură din gândurile și sentimentele ce-o răscoleau.

După luna de instruire în Scoția fusese transferată la Beaulieu, în Hampshire, tot o proprietate rechiziționată, unde își perfecționase tehnicile de spionaj. A învățat să deosebească diversele uniforme, atât ale germanilor, cât și ale Miliției franceze – atât de detestata forță polițienească a Guvernului de la Vichy – și ce elemente să urmărească atunci când avea să recruteze cetățeni francezi pe care să-i includă în rețeaua ce urma să-i fie atribuită. A înțeles, de asemenea, cât de important era să nu lase nimic consemnat pe hârtie.

– Cred că o să mă simt mai bine în momentul în care o să ajung efectiv pe teren, a conchis ea.

– Minunat. Mă bucur să aud asta, i-a spus, veselă, domnișoara Atkins. Ești programată să pleci la următoarea lună plină. Vestea bună e că nu va trebui să te parașutezi, ci vei fi transportată cu o aeronavă Lysander care te va lăsa în siguranță pe teritoriul francez.

– Mulțumesc, a spus Connie, râsuflând ușurată.

– Ai la dispoziție câteva zile în care să te odihnești și să te relaxezi. Ți-am rezervat o cameră la Fawley Court, o pensiune foarte liniștită, aflată în administrarea SCPA, până când vine momentul să te îmbarci. Acum te sfătuiesc să compui câteva scrisori pentru cei dragi, pe care o să le trimit eu în locul tău.

– Și ce să le spun, domnișoară Atkins? a întrebat-o Connie.

– Întotdeauna le sfătuiesc pe fetele mele să adopte un stil concis și optimist. Spune-le că ești sănătoasă și că totul e bine, a răspuns domnișoara Atkins. Am să vin eu să te iau în după-amiaza plecării, urmând ca mai devreme în acea zi să-ți comunic și la ce oră anume. Când ajungi la

aerodrom am să-ți spun și noul tău nume de cod, după care vei fi cunoscută la Secția F și de către ceilalți agenți. De asemenea, am să te informez din ce rețea o să faci parte odată ajunsă în Franța. Acum, dacă nu mai ai alte întrebări, domnul Buckmaster vrea să discute cu tine înainte să pleci.

Connie a urmat-o pe domnișoara Atkins pe coridor, până la biroul domnului Buckmaster.

– Constance, draga mea! a exclamat Buckmaster, ridicându-se repede de pe scaun și venind către ea cu brațele deschise. Toate bune? a întrebat-o, dându-i drumul din îmbrățișare.

– Cât se poate de bune, domnule, i-a răspuns Connie.

– Bravo! Așa te vreau. Din ce-am auzit, ai făcut senzație la curs. Sunt convins că Secția F va fi mândră de tine, i-a zis, pe un ton entuziasmat.

– Sinceră să fiu, domnule, abia aștept să ajung acolo.

– Nu mă îndoiesc. Încearcă să nu-ți faci prea multe griji, draga mea. Aseară am vorbit cu o agentă BEOS, care doar ce s-a întors din prima misiune și mi-a spus că distanțele pe care trebuia să le parcurgă pe bicicletă au fost de departe cel mai greu lucru. Din cauza asta, mi-a zis, s-a ales cu niște pulpe groase cât trunchiul de copac!

Connie și Buckmaster au pufnit în râs.

– Ai vreo întrebare, Constance?

– Nu-mi vine nimic în minte acum, domnule. Poate doar dacă ați primit vreo veste de la Venetia, a spus ea, nerăbdătoare. Știu că a plecat acum câteva zile.

– Nimic, deocamdată, i-a răspuns Buckmaster, întunecându-se la față preț de-o clipă. Dar nu-ți face griji, în general durează un timp până când primim primul mesaj de la un telegrafist. Pe lângă asta, au fost și câteva probleme în zonă. În fine...

S-a dus înapoi la birou, a deschis un sertar și a scos o cutiuță pe care i-a înmânat-o ceremonios.

– Un cadou pentru tine, ca să-ți poarte noroc.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Deschide-l, a îndemnat-o Buckmaster. E darul pe care li-l fac fetelor mele la despărțire. Un obiect extrem de util și pe care, la nevoie, îl poți vinde.

Constance a deschis cutiuța și a scos din ea o pudrieră mică, din argint.

– Îți place?

- E perfectă, a spus Connie. Mulțumesc, domnule.
 - Nu vreau ca fetele mele să-și neglijeze aspectul, chiar dacă sunt în teatrul de operații. Bun. Nu-mi mai rămâne decât să-ți mulțumesc, Constance, pentru toată sârguința de care ai dat dovadă până acum. Fără îndoială că am să primesc vești despre activitățile tale în săptămânile următoare. Mergi cu Domnul și *bonne chance*!¹²
 - Mulțumesc, domnule. La revedere.
- Connie s-a întors și a ieșit din cameră.

În seara zilei de 17 iulie, Connie și Vera Atkins au părăsit Londra și s-au dus la aerodromul Tangmere din Sussex. În hangar, s-au așezat la o masă din fund, iar Vera i-a întins o foaie de hârtie.

– Ai douăzeci de minute ca să memorezi ceea ce scrie pe ea. Numele tău de cod va fi „Levăntica“, și îl vei folosi ori de câte ori iei legătura cu noi sau cu ceilalți agenți din teatrul de operații, atât britanici, cât și francezi. Vei face parte din Rețeaua „Savantul“, care operează cu precădere în Paris și în jurul acestuia. Când aterizezi în Franța, la Vieux-Briollay, te va aștepta comitetul de primire. Ei vor avea grijă de tine, îți vor pune la dispoziție mijloacele de transport necesare și îți vor spune cum să iei legătura cu coordonatorul, cu radiotelegrafistul și cu alți membri ai grupului tău.

- Am înțeles, domnișoară Atkins.
- Te previn de pe acum, Constance, că am avut dificultăți în ultima vreme în a comunica cu rețeaua ta, a continuat domnișoara Atkins. Probabil că vei afla informații mai exacte de la comitetul de primire din Franța. Dar sunt convinsă că inteligența și simțul tău practic te vor ajuta să treci cu bine peste toate. Bun, să continuăm, a spus domnișoara Atkins, punând pe masă o mică servietă din piele. Ai aici toate cele necesare. Documentele de identitate din care reiese că te numești Constance Chapelle și că ești învățătoare, cu domiciliul în Paris. Ai multe cunoștințe în sudul Franței, de unde te tragi. Vei invoca acest pretext dacă va trebui vreodată să traversezi linia de demarcație, ca să intri și să ieși în și din zona ocupată din nord.

După aceea, Connie a văzut-o pe domnișoara Atkins scoțând un flacon în care se afla o singură pastilă.

- Asta e pastila C. Pune-o de pe acum în tocul pantofului, i-a zis domnișoara Atkins.

Știind despre ce era vorba, Connie și-a scos pantoful special făcut și a desfăcut flecul.

Domnișoara Atkins a pus pastila înăuntru.

– Să sperăm că nu va trebui s-o folosești.

– Să sperăm, a zis Connie, conștientă că pastila aparent inofensivă conținea o doză letală de cianură, pe care trebuia s-o înghită în cazul în care ar fi fost arestată și torturată.

– Ești pregătită?

– Da.

– Atunci, e timpul să urci la bord.

Au pornit amândouă spre micul avion, vopsit în negru ca să treacă nedetectat noaptea. Odată ajunse la baza scării, domnișoara Atkins s-a oprit.

– Era să uit, i-a spus, scoțând un plic din buzunarul jachetei. E pentru tine.

I-a întins plicul lui Connie, care l-a deschis și i-a citit conținutul înmărmurită.

– Vești bune, nu-i așa? a zis domnișoara Atkins.

Connie a dus mâna la gură și ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Domnișoară Atkins, Lawrence trăiește! E în viață!

– Așa e, draga mea. Iar nava care l-a transportat a ajuns cu bine în Portsmouth, acum trei zile. S-a ales cu o rană urâtă la piept și cu un picior fracturat, însă medicii spun că are o stare de spirit bună, iar fizic are să se refacă la spital.

– Adică e *aici*? Lawrence e în Anglia? a repetat Connie, nevenindu-i a crede.

S-a uitat la data telegramei care o informa că soțul ei a fost găsit în viață și că avea să fie transportat de urgență în Anglia. Era din 20 mai, aproape cu o lună în urmă.

– M-am gândit să-ți dau vestea cea bună înainte de plecare, ca să ai un imbold în plus să te întorci vie și nevătămată. Trebuie să urci la bord, scumpo, i-a spus, autoritar, domnișoara Atkins și i-a smuls telegrama din mână.

Elicele avionului au început să se învârtă. Vera Atkins i-a întins mâna lui Connie.

– La revedere, Constance, și mult noroc, i-a urat, strângându-i mâna..

Năucită, Connie a urcat scara și a intrat în avionul neîncăpător. Și-a prins centura de siguranță, încă nereușind să conceapă cele aflate. Nu numai că

soțul ei era viu, dar era *aici*, acasă, în Anglia. Poate la doar câteva ore de mers cu mașina de locul în care se afla ea.

Iar ei nu-i spusese nimeni.

Cum au putut să n-o anunțe că l-au găsit pe Lawrence și că l-au adus acasă? Connie și-a mușcat buzele cu putere, ca să-și stăpânească lacrimile care amenințau să se reverse în ochelarii de protecție incomozi pe care îi purta.

Cu inima grea, Connie înțelegea prea bine de ce n-o făcuseră. Erau conștienți că, dacă i-ar fi spus despre întoarcerea iminentă a lui Lawrence, ar fi luat-o la sănătoasa și ar fi lăsat baltă misiunea periculoasă în care se pregătea să pornească.

Acum, însă, uitându-se la cele două persoane care urcau la bord, de nerecunoscut în salopetele de zbor și cu ochelarii de protecție, nu mai exista cale de întoarcere. Cei de la Secția F îi manipulaseră viața în folosul lor. Pentru ca, în ultima clipă, să-i ofere stimulentele care s-o determine să lupte ca să se întoarcă vie și nevătămată.

– Cum o să rezist? a murmurat pentru sine, în timp ce avionul ieșea din hangar, la adăpostul nopții.

– Connie, tu ești – sub toate echipamentele astea? a răsunat o voce peste huruitul motoarelor.

Connie cunoștea vocea celui care vorbise.

– James! a strigat și ea, absurd de ușurată de prezența lui.

Au fost nevoiți să-și întrerupă conversația în momentul în care avionul a decolat spre cerul întunecat al nopții. În schimb, o mână s-a întins spre ea și i-a strâns-o cu putere. Connie nu s-a opus. Privea pe fereastră la pământul negru ca smoala al Angliei.

– La revedere, Lawrence, dragostea mea, a rostit ea în șoaptă. Jur că o să mă întorc în brațele tale cât mai curând cu putință.

Mult noroc! (în limba franceză în original)

Capitolul 10

Avionul a aterizat grațios pe un câmp, dirijat de lumina lanternelor pe care le fluturau niște mâini invizibile de la sol. Pilotul s-a întors către ei și le-a dat undă verde să coboare.

– Totul pare în ordine. La revedere, doamnelor și domnilor. Mult noroc, le-a spus, în momentul în care au coborât în iarbă.

– *Bienvenue*¹⁰, le-a urat un bărbat, urcând în fugă pe scara avionului, cu un pachet în mână.

L-a azvârlit înăuntru, a închis ușa și a venit repede să-și cunoască noii recruți.

Avionul s-a pus în mișcare, pregătindu-se de călătoria spre casă. Connie l-a urmărit cu invidie, regretând că n-avea curajul să fugă după el, să urce și să-și urmeze inima înapoi în Anglia.

– Urmați-mă, le-a zis bărbatul. Repede! Acum câteva minute a trecut un camion nemțesc. E posibil ca nemții să fi auzit când ați aterizat.

Cei trei agenți, conduși de călăuză, au traversat câmpul în grabă, cu James la urmă. Era o noapte frumoasă, senină și caldă, iar, pe măsură ce Connie alerga, peisajul necunoscut îi trezea senzații familiare. Franța își păstra mireasma dintotdeauna: aerul uscat, parfumat cu arome de pin, atât de diferit de atmosfera umedă a satelor englezești. Era inconfundabil.

În cele din urmă, călăuza a deschis ușa unei cabane de lemn dintr-o pădure deasă. Înăuntru, pe podea, erau întinse saltele de paie cu pături pe ele. Într-un colț se afla o plită pe gaz, pe care călăuza a aprins-o numaidecât cu un chibrit.

– Trebuie să rămânem aici până mâine-dimineață, când se încheie ora stingerii. După aceea vă conducem la gara din Vieux-Briollay, care e la douăzeci de minute de mers cu bicicleta de aici, de unde fiecare își vede de drumul lui. Faceți-vă comozi pe cât posibil. Puneți uniforme de zbor în colț. O să le lăsați aici, le-a zis bărbatul. Între timp, mă duc să fac o cafea.

Connie și cei doi colegi de drum s-au dezecipat. Ea nu-l mai văzuse niciodată pe cel de-al doilea bărbat. S-au așezat pe saltele, iar călăuza le-a întins câte o cană emailată plină cu cafea.

– Din păcate n-avem lapte, a spus el. Știu că vouă, englezilor, așa vă place. Connie îi era recunoscătoare pentru lichidul aromat și negru; era obișnuită cu tăria lui.

– Mă cheamă Stefan, i-a informat călăuza. Fiind singura femeie, bănuiesc că tu ești „Levănțica“, *Madame*.

– Eu sunt „Intrusul“, s-a prezentat James.

– „Realistul“, a spus și bărbatul necunoscut.

– În numele Franței, vă urez bun-venit. Avem nevoie disperată de agenți britanici instruiți, le-a zis Stefan. Mulți dintre colegii voștri, mai ales cei din Paris, au fost arestați în ultimele zile. Nu știm încă nimic despre soarta lor, dar bănuim că există un trădător printre ei, altfel nu se explică descinderile atât de eficiente ale Gestapoului. Singurul sfat pe care vi-l pot da e să nu aveți încredere în nimeni. Acum ar fi bine să profitați de orele care au mai rămas și să încercați să dormiți. Rămân eu de pază și vă anunț dacă apare ceva. Noapte bună.

Stefan a ieșit din cabană și și-a aprins o țigară în fața ușii, chiar înainte să o închidă. Cei trei agenți s-au așezat cât mai comod pe saltelele de paie.

– Noapte bună, tovarăși, le-a urat James. Somn ușor.

– Mă îndoiesc că o să adorm, a spus Realistul, dar n-a durat mult și Connie a auzit sforăituri din colțul celălalt al cabanei.

– Connie? a răsunat glasul lui James.

– Da?

– Toate astea ni se-ntâmplă de-adevăratelea, nu-i așa?

– Da, i-a spus Connie, cu stomacul strâns de la cafea și emoție.

În cele din urmă Connie trebuie să fi adormit, fiindcă s-a trezit zgâlțâită de James și a văzut lumina care pătrundea prin ferestruică.

– Deșteptarea, i-a spus James. Suntem așteptați.

Pentru că adormise complet îmbrăcată, nu trebuia decât să-și tragă ciorapii și ghetele în picioare. Afară, a dat cu ochii de Stefan și de o femeie.

– Bună dimineața, Levănțico, i-a spus Stefan. Gata de plecare?

– Da, dar..., a bâiguit Connie, uitându-se stânjenită în jur. E vreun loc unde aș putea să...

Își dădea seama că se înroșise la față.

– Nu avem toaletă aici. Caută un loc în pădure, i-a răspuns Stefan, ridicând din umeri, apoi s-a întors să discute cu James.

Connie a pornit în căutarea unui loc ferit, în spatele unui copac. Când s-a întors, James și celălalt agent erau gata să urce pe bicicletă și să plece împreună cu femeia.

– Noroc, i-a șoptit Connie lui James. Sper să ne revedem în curând.

– Să dea Domnul, i-a răspuns James, cu chipul încordat de emoție. Până atunci, o să mă străduiesc să-i arunc în aer pe nemțălăi, ca să ne întoarcem acasă.

– Bravo! Așa te vreau, a spus Connie, afișând un zâmbet curajos, în timp ce el s-a urcat pe bicicletă și a pornit prin pădure, pe urmele celorlalți.

– O să așteptăm să se îndepărteze câțiva kilometri, a prevenit-o Stefan. Dacă ies prea mulți bicicliști din pădure s-ar putea să dea de bănuț. Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

Connie s-a așezat pe pragul cabanei și s-a uitat la soarele care se înălțase pe deasupra copacilor și împeștrița pământul cu pete de lumină.

– Așadar, Levănțico, o să-ți spun ce te așteaptă de-acum încolo, i-a zis Stefan, întinzându-i cafeaua, după care s-a așezat lângă ea și și-a mai aprins o țigară. Presupun că te-au informat că vei face parte din Rețeaua „Savantul“, organizația noastră cea mai extinsă, care operează atât în Paris, cât și în împrejurimile acestuia.

– Știu, a spus Connie.

– Din nefericire, am prins de veste că mai mulți membri ai rețelei au fost arestați de Gestapo, printre care și Prosper, șeful rețelei.

– Cei din Anglia m-au avertizat despre asta și mi-au spus că aveam să aflu mai multe informații de la tine, i-a răspuns Connie, sorbind din cafea.

– Nici de la radiotelegrafistul lui Prosper n-am primit nici o veste, ceea ce poate însemna că și el a fost arestat, a zis Stefan, stingând țigara sub gheată. Acum trei zile am luat legătura cu ei și mi-au spus că te așteaptă și că or să te întâmpine la Gara Montparnasse, dar habar n-am cine o să vină, a adăugat Stefan, aprinzându-și imediat altă țigară. E prea riscant să te însoțesc în momentul de față – am primit ordin de la sediul central să stăm ascunși până ce aflăm mai multe –, așa că va trebui să călătorești singură.

– Am înțeles, i-a răspuns Connie, strângând cana între degete ca pe un talisman, ca să-și stăpânească emoția.

– Cum numele tău de cod nu apare încă în nici unul dintre dosarele Gestapoului, e puțin probabil să trezești bănuțeli pe parcursul călătoriei. Femeile sunt mult mai rar percheziționate decât bărbații, a îmbărbătat-o el.

Știu că e o sarcină uriașă pentru cineva abia sosit, dar trebuie să trimitem la Paris o persoană necunoscută nemților, ca să descopere ce se petrece. Ești de acord?

– Bineînțeles.

– O să te aștepte cineva în gară, în fața tutungeriei. Cumperi un pachet de Gauloises, după care te faci că-l scapi din greșală. Îl iei de jos și îți aprinzi o țigară cu asta, a spus Stefan și a scos o cutie de chibrituri din buzunar, pe care i-a înmănat-o. În momentul ăla, o să te abordeze un bărbat care o să te ducă la una dintre casele noastre conspirative.

– Și dacă nu apare? l-a întrebat Connie.

– Înseamnă că s-a întâmplat ceva. Cunoști bine Parisul?

– Da, am studiat la Sorbona.

– Atunci o să găsești ușor adresa asta, i-a zis Stefan și i-a întins o hârtie.

– Apartamentul 17, Rue de Rennes, a citit Connie numele străzii, care-i era cunoscut. O știi bine.

– Bun. Când te apropii de clădire, treci pe lângă ea până în capătul străzii și te întorci pe partea cealaltă. Dacă vezi Gestapoul sau vreun camion prin preajmă, e semn că au descoperit casa conspirativă. Înțelegi ce-ți spun?

– Da. Și dacă nu văd Gestapoul în zonă? l-a întrebat Connie.

– Urci la etajul a treilea, unde se află apartamentul. Bați de două ori și încă o dată de trei ori și îți deschide cineva. Le spui că n-a venit curierul să te preia și că te-a trimis Stefan, a instruit-o el.

– Am reținut, a zis Connie, memorând adresa, în vreme ce Stefan i-a luat foaia din mână și a aprins-o cu un chibrit. Și dacă nu e nimeni acolo, unde mă duc?

– E cineva în apartamentul 17 douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă nu-ți răspunde nimeni, înseamnă că Rețeaua „Savantul” a fost deconspirată și toată lumea s-a dat la fund. Prin urmare, ar fi mult prea riscant să iei legătura cu vreunul dintre membrii ei, a zis Stefan, oftând, și a tras cu foc din țigară. În ultimă instanță, va trebui să te trimit la un amic de-al meu. Nu face parte din nici o rețea ori din BEOS, dar a dat dovadă de o loialitate ireproșabilă față de cauza noastră. Sunt convins că o să te ajute. Așa că te duci la adresa asta, i-a spus, scoțând altă hârtie din buzunar, și întrebi de „Erou”.

Connie a citit, mirată, adresa.

– E pe Rue de Varenne. Părinții mei aveau prieteni acolo.

– Înseamnă că se învâртеau în cercuri înalte. E una dintre cele mai bogate zone din Paris, a zis Stefan, ridicând din sprâncene.

– Dar dacă Eroul nu-i acolo? l-a întrebat Connie. Renunț și iau trenul înapoi?

– *Madame*, a pufnit Stefan stingând, apăsând, țigara cu piciorul, în acest caz va trebui să-ți folosești mintea. Te cazezi la o pensiune din apropiere și aștepti să revină Eroul. Hai, e vremea s-o luăm din loc. Ține minte, n-ai voie să umbli pe străzile Parisului după ora stingerii. E cel mai periculos moment.

Stefan a intrat în cabană ca să ducă acolo cămile, iar Connie s-a uitat la bicicletele vechi care aveau să-i ducă la gară.

– Cine-i acest prieten, Eroul? l-a întrebat Connie, urcând în șa, cu valiza pusă de mântuială între coș și ghidon.

– Avem o regulă aici, și anume: nu se pun întrebări. Dar Eroul știe tot ce s-a întâmplat și o să-ți poată face legătura cu o subramură sigură a Savantului. După aceea, ai obligația să găsești o metodă prin care să iei legătura cu Londra și să-i informezi pe cei de acolo despre situația din Paris cât mai repede cu putință. Asta – dacă a scăpat vreun radiotelegrafist fără să fie arestat, a adăugat Stefan, cu o figură sumbră.

Din fericire, drumul pe bicicletă până la gară a decurs fără incidente. Orașul semăna cu multe altele pe care Connie le văzuse în zonă, înainte de război, cu excepția steagurilor naziste arborate la primărie.

Stefan i-a cumpărat biletul și i l-a dat. Connie l-a văzut cum scruta peronul de la un capăt la altul.

– Aici ne despărțim. La revedere, *Madame*, a spus el, sărutând-o călduros pe obraji, de parcă îi era rudă apropiată. Ținem legătura, a adăugat, și-a mai aprins o țigară și a plecat agale spre bicicletă, lăsând-o pe Connie să aștepte singură trenul.

Acesta a sosit la unsprezece fix; Buckmaster glumise la un moment dat că singurul avantaj al ocupației naziste era punctualitatea cu care circulau deodată mijloacele de transport franceze. Connie a urcat în tren și și-a pus valiza pe raftul de deasupra locului. Când au plecat din stație, a aruncat o privire prin vagon și a văzut amestecătura obișnuită de oameni. Îi chiorăia stomacul de foame, astfel că a închis ochii, sperând ca legănatul liniștitor al trenului să-i calmeze nervii întinși. În fiecare stație, însă, deschidea ochii și-i privea pe cei care urcau în vagon.

Întrucât schimba trenul la Le Mans, a apucat să-și cumpere un pateu rânced de la chioșcul de pe peron. S-a așezat pe o bancă, așteptând să-i sosească legătura, și a văzut pentru prima oară un ofițer german care stătea de vorbă cu șeful de gară.

În cele din urmă, la ora ceaiului, trenul ei a ajuns în Gara Montparnasse din Paris. Connie a coborât laolaltă cu ceilalți pasageri și a traversat peronul, pregătindu-se sufletește să treacă, pentru prima oară în viața ei, de un punct de control al Miliției. A văzut cum mulți dintre pasageri erau opriți, iar bagajele le erau urcate pe mese și percheziționate. A pășit printre polițiștii francezi cu inima cât un purice, însă ei nici nu i-au dat atenție.

Amețită de bucurie că trecuse fără incidente, Connie s-a uitat în jur după tutungeria unde urma să-l întâlnească pe curier. Gara era ticsită de muncitori care se întorceau acasă, dar, în cele din urmă, a zărit prăvălia și s-a dus într-acolo. Potrivit indicațiilor, a cumpărat un pachet de Gauloises. În timp ce lua restul, a scăpat pachetul din mână.

– *Ah, mince alors!*¹¹ a bombănit, apoi l-a luat de jos și a scos o țigară din el.

A aprins-o cât mai firesc cu putință, cu chibriturile date de Stefan, uitându-se în același timp de jur împrejur ca să vadă dacă ieșea cineva din mulțime și venea spre ea.

A fumat toată țigara, dar n-a venit nimeni. A stins-o sub talpă, s-a uitat la ceas și a oftat, prefăcându-se exasperată de întârzierea celui pe care-l aștepta. Zece minute mai târziu, a mai scos o țigară și a aprins-o cu aceleași chibrituri. A fumat-o și pe aceea.

După cea de-a treia țigară, Connie s-a convins că nu venea nimeni.

– Trecem la Planul B, a murmurat în sinea ei și a părăsit gara, ieșind pentru prima dată pe străzile Parisului aflat sub ocupație nazistă.

Era drum scurt până la Rue de Rennes. Cum nu se băgau de seamă mari schimbări și fiind într-un oraș pe care-l cunoștea și-l iubea nespus de mult, plimbarea a ajutat-o să se liniștească. În seara aceea caldă, de vară, când parizienii forfoteau pe străzi și își vedeau de treburile lor, mai că avea sentimentul că nu se schimbase nimic.

Începea să se însereze atunci când Connie a ajuns pe Rue de Rennes. După ce a descoperit clădirea pe care o căuta, a trecut pe lângă ea pe trotuarul opus, atentă la orice semn de pericol. Odată ajunsă în capătul străzii, a traversat și a luat-o pe cealaltă parte, simțindu-se îngrozitor de vizibilă, așa cum se plimba, cu valiza în mână.

În cele din urmă a ajuns la intrarea în bloc, s-a dus, hotărâtă, la ușa impozantă și a apăsat cu putere pe clanță. Ușa s-a deschis ușor, Connie a traversat holul îmbrăcat în marmură și a luat-o pe trepte, ecoul pașilor ei răsunând pe casa înaltă a scării. S-a oprit la etajul al treilea, a găsit apartamentul 17 imediat în partea dreaptă, după care a tras aer în piept și a bătut de două ori, apoi – de trei, așa cum fusese învățată.

N-a răspuns nimeni. Neștiind dacă să aștepte sau să mai bată o dată, cu inima tremurându-i în piept și cu sângele fierbându-i în vene, Connie a hotărât că nu era o soluție înțeleaptă să mai bată. I se spusese să încerce o singură dată, iar acum trebuia să plece cât mai iute. Era limpede că temerile lui Stefan cu privire la rețea se adevăraseră. S-a întors și, tocmai când dădea să coboare scările, s-a întredeschis ușa apartamentului vecin.

– *Madame*, a șoptit o voce, v-au plecat toți prietenii. Ieri a venit Gestapoul aici după ei. Cu siguranță că stau cu ochii pe clădire. Nu ieșiți pe ușa din față. Mai e una în spate, care dă într-o curte mică. Și o poartă ce dă în aleea pe care trec gunoierii și care vă scoate pe altă stradă. Duceți-vă repede, *Madame*!

Ușa s-a închis la fel de fulgerător pe cât se deschisese, iar Connie, amintindu-și cele învățate la curs, și-a scos pantofii, ca să nu bocăne pe trepte, și a coborât în cea mai mare viteză. După ce a găsit ușa indicată de femeie și s-a rugat să nu fi fost o capcană, a deschis-o și a văzut că, într-adevăr, dădea într-o curte. Și-a pus pantofii la loc în picioare, a deschis poarta, a luat-o pe aleea îngustă și a ieșit pe o stradă învecinată. Pornind în direcția opusă lui Rue de Rennes, Connie se străduia să se îndepărteze cât mai încet și mai firesc de prima ei confruntare cu pericolul real.

În cele din urmă, slăbită de foame și de emoție și aflată la peste un kilometru de apartamentul 17, Connie a zărit o cafenea ai cărei clienți se revărsau până la mesele de pe trotuare. Speriată că n-aveau s-o mai țină picioarele dacă nu se odihnea puțin, a luat loc la o masă liberă și a vârat valiza dedesubt. După ce a studiat meniul săracăcios, Connie a comandat un croque-monsieur. A respirat adânc în timp ce-și devora mâncarea modestă, încercând să-și limpezească mintea.

Nu se simțise niciodată mai singură în orașul acela de milioane de locuitori. Și, cu toate că avea multe cunoștințe din perioada studenției la Sorbona, precum și rude din partea mamei, n-avea voie să ia legătura cu vreunii dintre aceștia.

Gândul că amicii și ajutorul erau atât de aproape – și totuși, inaccesibili – făcea ca situația ei actuală să fie cu atât mai dureroasă. Se vede treaba că Stefan avusese dreptate, iar membrii rețelei ei se făcuseră nevăzuți în momentul în care începuseră raziile Gestapoului. Connie și-a băut cafeaua, știind că nu-i rămânea altceva de făcut decât să meargă acolo unde Stefan o trimisese în ultimă instanță. A achitat nota, și-a luat valiza și a pornit pe stradă.

Tresărind ori de câte ori auzea huruitul vreunui camion nazist în apropiere, Connie și-a continuat drumul către nord și, în cele din urmă, a ajuns în Rue de Varenne – un bulevard larg, mărginit de copaci și de case cochete. Multe dintre ele erau cufundate în beznă și tăcere, dar, uitându-se de la distanță la casa pe care o căuta, și-a dat seama că locatarii erau, cu siguranță, acasă. Toate ferestrele erau luminate și chiar se deslușeau câteva siluete care se mișcau într-una dintre camerele din față.

Connie și-a luat inima în dinți, a traversat strada, a urcat treptele care duceau la ușă și a apăsă pe butonul soneriei.

Câteva secunde mai târziu, i-a deschis o menajeră în vârstă.

– Ce dorești? a întrebat-o, pe un ton arogant, măsurând-o pe Connie din cap până-n picioare.

– Îl caut pe Erou, a murmurat Connie. Stefan îi transmite salutări, a adăugat.

Atitudinea menajerei s-a schimbat numaidecât. Pe fața ei zbârcită se citea îngrijorarea.

– Intră în liniște, *Madame*, și mă duc de îndată după el, a zis, invitând-o pe Connie în casă.

– E aici? a întrebat-o Connie, cu o ușurare aproape palpabilă.

– Da, dar..., a bâiguit menajera, cu o figură șovăitoare. Un moment, *Madame*.

În vreme ce menajera a ieșit pe o ușă și a luat-o pe coridor, Connie a avut timp să admire mobilierul vechi și elegant, precum și scara cu unduiri grațioase care alcătuia piesa centrală a holului. Locatarii făceau parte dintr-o lume a opulenței, pe care Connie o cunoștea prea bine și în care se simțea în largul ei.

Câteva secunde mai târziu, dintr-o cameră, a apărut, în ținută de seară, un bărbat înalt și brunet, ale cărui trăsături fine și frumos cizelate îi trădau originile franceze.

A venit spre ea cu brațele întinse.

– Bună seara, scumpa mea! a exclamat, strângând-o pe Connie în brațe, spre mirarea ei. Ce vizită neașteptată, i-a șoptit la ureche, în timp ce o ținea la piept. Avem musafiri și e posibil să te fi văzut când ai bătut la ușă.

După care a adăugat în gura mare:

- Cum a fost călătoria?
- Lungă, i-a răspuns ea, speriată.
- Ești franțuzoaică? a întrebat-o, fără să-i dea drumul din brațe, cu gura lipită de urechea ei.
- Da. Familia mea e din Saint-Raphael.
- Cum te numești?
- Constance Chapelle. Mătușa mea este Baroneasa du Montaine.
- Cunosci familia, a zis bărbatul, cu un aer ușurat. Înseamnă că ești verișoara mea de gradul doi și ai venit în vizită. Mergi sus cu Sarah. Vorbim mai târziu.

Apoi i-a dat drumul din strânsoare și i s-a adresat pe un ton normal:

– E foarte obositor să vii din sud în ultima vreme, mai ales din cauza punctelor de control. Te așteptăm în salon, după ce te mai înviiorezi, scumpa mea Constance.

Connie își dădea seama din privirea lui că n-avea de ales. Apoi bărbatul a plecat spre salon și a deschis ușa.

În clipa aceea, Connie a zărit uniforme germane din încăpere.

Bine-ați venit (în limba franceză în original)

Fir-ar să fie! (în limba franceză în original)

Capitolul 11

După ce Sarah, menajera, a condus-o în dormitorul somptuos și a lăsat-o singură ca să-i pregătească baia, Connie s-a așezat, năucită, într-un fotoliu, chinându-se să înțeleagă scena pe care o văzuse mai devreme. Își făurise în minte o mulțime de scenarii, și chiar luase parte la unele în perioada de instruire. Dar nici prin gând nu-i trecuse vreodată că, din prima ei noapte în Parisul aflat sub ocupație, avea să socializeze cu dușmanul.

Sarah a condus-o până la baie, unde Connie s-a desfătat câtva timp în apa fierbinte, la capătul a două zile în care n-avusese unde să se spele. După ce a ieșit din cadă și s-a întors iute în dormitorul care-i fusese pus la dispoziție, nu și-a putut stăpâni un zâmbet fugar, amuzată de ironia sortii care-i oferise un asemenea lux neașteptat.

Sarah stătea pe canapeaua de la capătul patului. I-a făcut semn să ia loc alături de ea.

– Stai jos, te rog, Constance.

Connie s-a conformat.

– Édouard, pe care l-ai cunoscut mai devreme, m-a rugat să discut cu tine înainte să cobori la masă. N-avem mult timp la dispoziție, deci te rog să fii atentă la ceea ce am să-ți spun. Mai întâi de toate, numele meu e Sarah Bonnay și lucrez pentru familia De La Martinières de mulți ani. Știu de la Édouard că prietenul lui, Stefan, te-a trimis. Așa că stăpânul mi-a cerut să-ți explic ce ai de făcut de acum încolo.

– Mulțumesc, i-a zis Connie, cu voce tremurândă.

– Ți se simte teama în glas, Constance, și e de înțeles. Dar, crede-mă, ai mare noroc că ai nimerit pe mâini atât de bune, ținând seama de situația de acum din Paris, a îmbărbătat-o Sarah. Totuși, sosirea ta neașteptată ne pune pe toți în pericol. N-aveai de unde ști că astă-seară avem... musafiri. Așa că Édouard mi-a zis că trebuie să ne străduim să ieșim basma curată. În prima ta noapte la Paris n-ai de ales decât să fii o actriță desăvârșită, Constance. Édouard a stabilit că ești verișoara lui, venită în vizită din sudul țării. Mi-a mai spus că familia ta are rude acolo. Așa e?

– Da. Mătușa mea, Baroneasa du Montaine, are un castel în Saint-Raphael.

– Iar Édouard – la Gassin, chiar în apropiere, a spus Sarah. Deci e foarte plauzibil ca familiile De La Martinières și du Montaine să fie înrudite. Povestea pe care trebuie s-o spui la cină e că ai venit la Paris ca să-ți revezi verii și să le dai vestea tristă că unchiul Albért a murit.

– Am reținut.

– Lasă-l pe Édouard să poarte discuția, a continuat Sarah. Nu intra în amănunte, dacă ești luată la întrebări. Poartă-te firesc și n-o să fie greu.

– O să mă străduiesc.

Sarah a măsurat-o din priviri.

– Cred că ești cam de-o statură cu răposata Emilie De La Martinières, mama lui Édouard. Ține minte că a murit acum patru ani, chiar înainte să izbucnească războiul. Poate că a fost mai norocoasă decât noi..., a oftat Sarah. O să-ți aduc o rochie din garderoba ei. Dacă vrei, pot să te ajut să-ți aranjezi părul. Cu cât pari mai frumoasă, mai fermecătoare și mai neștiutoare, cu atât e mai bine pentru noi. Ai priceput, Constance?

– Am priceput.

– Bun. Acum dă-i zor și aranjează-te, ca să poți coborî cât mai repede. Până atunci, o să-i transmit lui Édouard ce-am discutat, atunci când vine s-o ia pe sora lui mai mică, Sophia, și s-o conducă în salon. Te rog să-ți dai toată silința astă-seară. E vital să nu le trezim nici o bănuială musafirilor. Altminteri, a oftat Sarah din nou, ridicându-se de pe canapea, familia De La Martinières e distrusă.

– Promit să fac tot ceea ce-mi stă-n putere, a îngăimat Connie.

– Nu ne rămâne decât să ne rugăm ca așa să fie.

Douăzeci de minute mai târziu, Connie stătea în fața ușii închise a salonului. La sfatul lui Sarah, a rostit o rugăciune în gând, a deschis ușa și a intrat.

– Constance! a strigat Édouard, făcându-și loc prin mulțime și sărutând-o călduros pe obraji. Ai apucat să-ți revii după oboseala călătoriei? Arăți minunat, a adăugat, pe un ton admirativ.

– Sunt bine, i-a răspuns Connie, știind că măcar din punct de vedere fizic arăta mai strălucitor decât oricând.

Sarah îi făcuse o coafură frumoasă, o machiase și o ajutase să îmbrace rochia de seară superbă – creată, după cum și-a dat seama Connie, de

Monsieur Dior. Diamantele de împrumut de la gât și urechi îi desăvârșeau deghizarea.

– Vino să te prezint prietenilor mei, i-a zis Édouard, oferindu-i brațul și conducând-o către mulțimea de bărbați în uniforme pe care învățase să le recunoască. Hans, dă-mi voie să ți-o prezint pe scumpa mea verișoară, Constance Chapelle, care ne onorează cu prezența ei încântătoare pe durata scurtei sale șederi la Paris. Constance, domnul este Kommandant Hans Leidinger.

Connie simțea cum privirile bărbatului mătăhălos, îmbrăcat în uniformă de Abwehr superior – ofițer german în serviciile secrete ale armatei – o măsurau din cap până-n picioare.

– *Fräulein*¹² Chapelle, mă bucur să cunosc încă un membru fermecător al familiei lui Édouard.

– Colonelul Falk von Wehndorf, a zis Édouard, trecând la următorul bărbat, îmbrăcat în uniformă temutului Gestapo.

Von Wehndorf era întruchiparea bărbatului arian. Și-a lăsat privirile să alunece pe trupul lui Connie, cu nedisimulat jind. În loc să strângă mâna întinsă de ea, a dus-o la buze și a sărutat-o. A fixat-o câteva secunde cu ochii lui albastru-deschis, după care a spus, într-o franceză impecabilă:

– Unde te-a ținut ascunsă până acum vărul dumitale, *Fräulein* Chapelle?

Cuvintele, deși rostite pe un ton inofensiv, au stârnit pe loc panică în sufletul lui Connie.

– Domnule colonel von Wehndorf...

– Suntem între prieteni aici. Spune-mi Falk. Îmi permiți să-ți spun Constance? a spus bărbatul.

– Desigur, i-a răspuns Connie, aruncându-i ceea ce spera să fie un zâmbet fermecător. Nu m-a ținut ascunsă, dar locuiesc în sud, iar drumul până la Paris e de-a dreptul epuizant.

– Unde anume în sud?

Dar Édouard trecuse deja la următorul bărbat, îmbrăcat în uniformă SS – poliția de stat a Germaniei.

– Îmi cer scuze, a spus Connie, ferindu-și privirea de Falk și îndreptându-și atenția către comandantul Choltitz.

– *À bientôt*, *Fräulein* Constance, a răsunat vocea tandră a lui Falk în spatele ei.

Édouard i-a oferit un pahar de șampanie și i-a făcut cunoștință cu alți trei ofițeri germani și cu un oficial de rang înalt al Miliției Franceze. Apoi a

cunoscut doi francezi, unul – avocat, celălalt – profesor universitar, a cărei soție, Lilian, era singura femeie prezentă. Cu nervii întinși, Connie a luat o sorbitură de șampanie și s-a rugat în gând ca Édouard să aibă prevederea de a o așeza la masă alături de compatrioții ei.

– Mesdames et Messieurs¹³, vă rog să poftiți în sufragerie. Mă duc să o aduc și pe sora mea, a zis Édouard, conducându-i afară din cameră.

Strecurându-se cât putea de discret între profesorul universitar și soția acestuia, Connie a intrat în sufragerie. Sarah i-a arătat unde să se așeze. A luat loc, răsuflând ușurată să vadă că se afla între profesor și avocatul care stătea în picioare, în spatele scaunului. Sarah s-a dus repede la avocat, tocmai când acesta se pregătea să ia loc. I-a șoptit ceva la ureche, iar bărbatul s-a mutat de îndată pe partea opusă a mesei. În clipa următoare, Connie s-a trezit cu Falk von Wehndorf, ofițerul de la Gestapo, lângă ea.

– *Fräulein* Constance, sper să nu mi-o iei în nume de rău că am insistat să stau lângă tine astă-seară, i-a spus el, zâmbind. Rareori se întâmplă să iau masa alături de o femeie atât de frumoasă. Să mai bem puțină șampanie, a adăugat, făcând un semn către Sarah, care a venit iute cu sticla, chiar în momentul în care a intrat Édouard.

La brațul lui se afla o femeie tânără și frumoasă: Sophia, și-a amintit Connie, sora lui Édouard. Mignonă și delicată ca o păpușă, Sophia purta o rochie de seară bleumarin, care îi accentua albul pielii imaculate și ochii albaștri, pătrunzători. Părul blond era prins într-un coc, iar gâtul de lebedă – împodobit cu un colier de safire albastre.

Când Édouard a condus-o la masă, Connie a văzut-o pe Sophia cum a întins mâna și a căutat scaunul, plimbându-și degetele subțiri pe spătarul din lemn. S-a așezat și le-a zâmbit comesenilor.

– Bună seara. E o plăcere să vă avem din nou în casa noastră.

Vorbea pe tonul acela jos și melodios, specific aristocrației franceze.

Majoritatea invitaților i-au răspuns călduros la salut.

– Verișoară Constance... Édouard m-a anunțat că ai ajuns cu bine la noi, a continuat Sophia, fără să-și îndrepte ochii de peruzeă către ea.

– Într-adevăr, și mă bucur să te găsesc sănătoasă, i-a răspuns Connie, prietenește.

Sophia și-a întors privirea goală în direcția vocii și i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

– Avem atâtea de povestit.

Connie a văzut cum vecinul Sophiei a intrat în vorbă cu ea. Cu toate acestea, ochii tinerei nu se uitau la fața lui în timp ce discutau.

Cu o tresărire, Connie s-a dumirit, brusc, că Sophia era oarbă.

Privirile lui Édouard s-au îndreptat spre Connie și spre Falk von Wehndorf, băgând de seamă schimbările apărute în ocuparea locurilor la masă. El stătea pe partea cealaltă, înconjurat de nemți.

– Mai întâi, un toast. Petrecerea aceasta este organizată în cinstea prietenului nostru Falk von Wehndorf, care împlinește astăzi treizeci și cinci de ani.

Toți invitații au ridicat paharele.

– În sănătatea ta, Falk.

– În sănătatea lui Falk! a răsunat corul de voci.

Falk a făcut o reverență glumeață.

– Și a gazdei noastre, Conte de La Martinières, cel care a organizat petrecerea. De asemenea, se pare, a spus Falk aruncând o privire furișă către Connie, că tot el mi-a făcut și un neașteptat cadou aniversar. În sănătatea lui *Fräulein* Constance, care a venit tocmai din sud și care ia parte alături de noi la această petrecere!

Connie și-a păstrat cumpătul, deși toți ochii erau ațintiți asupra ei. Nici prin gând nu i-ar fi trecut vreodată că sosirea ei la Paris avea să fie omagiată de un grup de ofițeri naziști. A luat o sorbitură de șampanie, conștientă că trebuia să rămână lucidă și că n-avea voie să mai bea. A răsuflat ușurată în momentul în care Sarah a început să servească mâncarea, iar invitații și-au mutat atenția de la ea.

În anii ce aveau să urmeze, când Connie își aducea aminte de prima noapte petrecută în Parisul aflat sub ocupație nazistă, era convinsă că cineva veghease asupra-i. Profesorul din stânga ei ținea prelegeri la Sorbona, ceea ce i-a permis ca, în prezența lui Falk, care n-o slăbea din ochi, să facă o descriere cât mai adevărată și mai sinceră a perioadei pe care o petrecuse acolo. Discuția a dat credibilitate identității ei false, iar Édouard îi arunca priviri aprobatoare în timp ce ea ocolea cu măiestrie întrebările lui Falk și își folosea farmecele ca să-i distragă atenția cu zâmbete și ochede cochete.

La sfârșitul serii, când toți ofițerii germani se pregăteau de plecare, Falk i-a luat din nou mâna și i-a sărutat-o.

– Compania ta mi-a făcut o nespusă plăcere, *Fräulein*. Am descoperit că nu ești doar frumoasă, ci și inteligentă, i-a zis, dând, satisfăcut, din cap. Îmi

plac femeile inteligente. Cât timp mai rămâi la Paris?

- Încă nu m-am hotărât, i-a răspuns ea, fără să mintă.
- Constance poate să stea la noi atât cât dorește, a intervenit Édouard, sărindu-i în ajutor, în timp ce-și lua rămas-bun de la musafiri.
- Sper să am plăcerea de a te revedea. Cât mai curând cu putință. *Heil Hitler!*

I-a aruncat o ultimă privire cu ochii lui azurii și a ieșit pe ușa din față. Odată ce a plecat toată lumea, Édouard a încuiat ușa și a tras zăvoarele.

Cum stătea în hol, scăpată de chin, Connie simțea că o părăsea și ultima picătură de energie. Picioarele i s-au înmuiat deodată și abia o mai țineau. Spre norocul ei, Édouard a prins-o la timp și a strâns-o cu un braț liniștitor pe după umeri.

- Hai să mergem, Constance, a zis, conducând-o spre partea din spate a casei. Sigur ești epuizată. O să bem un coniac înainte de culcare, a adăugat, făcându-i semn lui Sarah, care zăbovea pe coridor. Adu-ne, te rog, o tavă în salon.

Recunoscătoare, Connie s-a așezat pe canapea, atât de sfârșită încât avea senzația că nu se mai putea mișca. Édouard a măsurat-o cu atenție preț de câteva minute, până ce Sarah a adus tava cu coniac. După ce și-a văzut paharul plin și au rămas singuri, Édouard l-a ridicat spre ea.

- Felicitări, Constance. Ai fost mirifică astă-seară.

Pentru prima oară l-a văzut zâmbind sincer, iar chipul lui frumos parcă s-a însuflețit dintr-odată.

- Mulțumesc, a murmurat ea, ducând paharul la gură cu ultimele puteri.
- Nu-mi mai rămâne decât să-ți urez bun venit în familia noastră, a spus Édouard, zâmbind din nou.

Au pufnit amândoi în râs la auzul acestor cuvinte. Iar, pe măsură ce se eliberau de tensiunea cumplită acumulată mai devreme, au început să râdă cu lacrimi de lovitura pe care reușiseră s-o dea.

- Dumnezeu, Constance, nici nu-ți închipui ce șoc am avut când m-am trezit cu tine la ușă. Să ai casa plină de ofițeri ai Miliției, Gestapoului și Abwehrului, și să apară în văzul tuturor un agent BEOS rătăcit!

– Nici mie nu mi-a venit să cred când am văzut toate uniforme alea în salon, a zis Connie, clătinând, îngrozită, din cap la amintirea acelei imagini.

- Vorbim mâine mai multe despre cele întâmplare, a spus Édouard. Deocamdată nu pot decât să-ți mulțumesc că te-ai achitat cu brio de sarcină și ți-ai jucat extraordinar rolul. Dar și Dumnezeu a ținut cu noi astă-seară

în multe privințe. Datorită trecutului tău, a fost ușor să-i convingi pe ceilalți că faci parte din familie.

– La cursurile de pregătire de la BEOS, a pufnit Connie în râs, mi-au zis de mai multe ori că vorbesc franceza ca o aristocrată. Nu se potrivea cu rolul meu de învățătoare pariziană. Pare-se că am un stil mult prea afectat, dar m-am străduit să renunț la el.

– Oricum ar fi, trecutul tău ne-a salvat astă-seară. Și se pare că ai și un admirator, i-a zis Édouard, crispându-se deodată la față. E unul dintre puținii mei cunoscuți naziști din Paris care provin, la rândul lor, dintr-o familie aristocratică. Dar nu te lăsa amăgită de el. Falk von Wehndorf e unul dintre cei mai periculoși oameni care conduc actualmente orașul. E nemilos cu cei care trădează cauza nazistă, a adăugat. El e principalul vinovat de arestarea multor membri ai rețelei în care ai fost repartizată.

Connie s-a cutremurat.

– Am înțeles, i-a spus, pe un ton mohorât. Se vede că e un om educat și pare să iubească Parisul.

– Admiră cultura, istoria și eleganța țării noastre, dar râvnește să fie a lui și a patriei lui. Ceea ce-l face cu atât mai periculos. De asemenea, așa cum am băgat amândoi de seamă astă-seară, a spus Édouard încruntând din sprâncene, îi plac femeile. Iar, dacă te dorește... Lasă, că e timp și mâine să vorbim despre viitor.

Édouard a pus jos paharul, s-a ridicat și a venit lângă ea, bătând-o pe umăr.

– Astă-seară nu te interesează decât faptul că ești în siguranță alături de noi și că poți dormi liniștită, i-a zis, oferindu-i brațul. Mergem la culcare?

– Da, i-a răspuns Connie, înăbușindu-și un căscat în timp ce se ridica.

Au traversat coridorul și au urcat la etaj.

– Noapte bună, verișoară Constance, i-a urat Édouard, zâmbitor.

– Noapte bună, Édouard.

După ce s-a dezbrăcat de bijuterii și de haine, Connie s-a întins în patul mare și confortabil. Un val de epuizare i-a năpădit întreg trupul, făcând-o să cadă într-un somn adânc și plăcut.

A doua zi de dimineață s-a trezit, cu o tresărire, și s-a uitat dezorientată prin cameră. Amintindu-și unde se afla, s-a întins la loc pe pernele moi, cu un oftat de bucurie. Ceasul arăta că era trecut de ora zece. A dus mâna la gură, îngrozită. În viața ei nu dormise până atât de târziu. S-a dat jos din

pat, a deschis valiza și a îmbrăcat o bluză simplă și o fustă considerate de Secția F ca fiind potrivite pentru garderoba unei învățătoare. După ce și-a aranjat repede părul în oglindă, a coborât la parter în căutarea lui Édouard și a Sophiei.

– Domnul conte e în bibliotecă, *Mademoiselle*, a anunțat-o Sarah, venind după ea pe coridor. A zis că te așteaptă acolo după ce te trezești. Să-ți aduc micul dejun pe o tavă?

– Doar cafea, mulțumesc, a spus Connie, cu stomacul încă plin după cina îmbelșugată din seara trecută.

În mod clar, alimentele nu erau raționalizate în casa aceea. A urmat-o pe Sarah până în dreptul unei uși, a ciocănit și a intrat.

Édouard stătea într-un fotoliu confortabil, din piele, în biblioteca ticsită de rafturi înalte până-n tavan. La intrarea ei, el a ridicat ochii din ziar.

– Bună dimineața, Constance. Ia loc, te rog, i-a spus, arătând către scaunul din partea cealaltă a șemineului.

– Mulțumesc, a zis ea, așezându-se. Ce colecție superbă de cărți ai, a adăugat, uitându-se admirativ la volumele de pe rafturi.

– Le-am moștenit de la tata, dar și eu sunt pasionat. Vreau s-o extind, dacă reușesc. După miile de cărți arse de naziști în toată Europa, colecția asta e chiar mai prețioasă decât înainte, a oftat Édouard și s-a ridicat în picioare.

Arăta vlăguit și grav în acea dimineață. Își pierduse frenezia din seara trecută. Studiindu-l la lumina zilei și văzându-i ridurile fine de pe chip, părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

– Constance, te rog să-mi povestești în detaliu împrejurările în care ai ajuns la ușa mea.

Connie a început să-i explice cum curierul care trebuia s-o preia din stația Montparnasse nu apăruse, și cum s-a dus la adresa din Rue de Rennes, pe care i-o dăduse Stefan.

– Ai idee dacă te-a văzut cineva când ai intrat în clădire? a întrebat-o Édouard, cu o figură îngrijorată.

– M-am uitat atent, după cum m-a sfătuit Stefan, dar n-am văzut pe nimeni în uniformă prin preajmă. Când să plec, o femeie din apartamentul vecin mi-a spus că Gestapoul a făcut o razie la numărul 17 și i-a arestat pe locatari. Tot ea mi-a zis să ies pe ușa din spate.

– Ți-a văzut fața?

– Poate, însă doar pentru câteva secunde.

– În cazul ăsta, să sperăm că e de încredere, a oftat Édouard. Se pare că norocul ține cu tine, Constance. Apartamentul 17 era una dintre principalele case conspirative ale Rețelei „Savantul“. Așa cum ți-a spus vecina, s-au trezit cu Gestapoul la ușă, chiar cu o seară înainte să vii. Și în continuare descind la diverse sub-rețele și arestează membri. Aproape sigur apartamentul era încă sub supraveghere atunci când ai ajuns tu. Stau la pândă, ca să prindă agenții care n-au aflat ce s-a întâmplat. Așadar, nu putem decât spera că nu le-ai atras atenția, fiindcă ești o figură nouă și nu te-au mai văzut trecând pe acolo. S-au gândit, probabil, că ești prietenă cu alt locatar.

– Stefan mi-a spus că doar pe mine mă puteau trimite la Paris, pentru că nu mă cunoaște nimeni și nu sunt pe listele Gestapoului.

– Într-adevăr. E lucru mare, să știi, i-a zis Édouard, scărpinându-și, gânditor, bărbia, în timp ce Sarah a intrat cu fursecuri și cafea pentru amândoi. Trebuie să-ți spun că ai avut mare noroc că te-a întâmpinat Stefan. E un membru experimentat al Rezistenței franceze, pe care agenții voștri o sprijină pe teren. Noi doi ne-am cunoscut pe alte căi decât organizația voastră. Știind că sunt probleme în Paris, ți-a dat numele meu ca ultimă soluție disperată. Necazul e...

– Da? l-a întrebat Connie, chinându-se să priceapă care era rolul lui Édouard.

– Din cauza... – Édouard a făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit – poziției mele, nu trebuie să afle nimeni de legătura dintre BEOS și Mișcarea de Rezistență. E absolut crucial. Dar iată-te aici, exact conexiunea care le trebuie nemților: un agent BEOS care stă în biblioteca mea și bea cafea.

– Îmi cer mii de scuze, Édouard, că ți-am provocat asemenea neplăceri.

– Nu te învinovățesc pe tine, Constance. Stefan trebuia să trimită pe cineva la Paris ca să afle cât de critică e situația. Te asigur că e mult mai gravă decât își închipuie el.

– Stefan mi-a spus să trimit un raport la Londra cât mai repede cu putință.

– Nu-i nevoie. Nu lucrez pentru guvernul britanic, dar îi cunosc pe toți mai-marii serviciilor secrete și facem schimb de informații. Am luat deja legătura cu Londra azi-dimineață și le-am spus ce s-a întâmplat, a explicat Édouard. Stefan va primi vești cât de curând. Atât Prosper, șeful Rețelei „Savantul“, cât și radiotelegrafistul lui au fost arestați. Alți membri au fugit din Paris sau se ascund undeva în oraș, până la noi dispoziții. Prin urmare,

draga mea Constance, a conchis Édouard, momentan nu ai din ce rețea să faci parte.

– Atunci n-ar trebui să fiu transferată la o altă rețea, din afara Parisului? l-a întrebat Connie.

– În condiții normale așa s-ar întâmpla, a spus Édouard. Dar hazardul a făcut ca aseară să-i cunoști pe unii dintre cei mai influenți nemți din Paris, a adăugat, lăsând cana pe masă și aplecându-se către Connie. Să presupunem, Constance, că ești transferată într-o altă rețea și îți începi misiunea pentru care te-ai pregătit. Dar, într-o zi, *bang!*, făcu el, gesticulând. Ești arestată și adusă la interogatoriu la sediul Gestapoului. Iar atunci se întâmplă altceva: unul dintre bărbații pe care i-ai întâlnit aseară, colonelul Falk, de pildă, intră în sala de interogatoriu. Pe cine vede legată de scaun? Pe nimeni alta decât pe prietena lui, Constance, verișoara contelui De La Martinières, pe care Falk a cunoscut-o cu câteva săptămâni înainte în salonul acestuia. Ce-ar putea să-i treacă prin minte? Crede, cumva, că amicul lui, Édouard, nu știe de activitățile verișoarei? E posibil să-l privească cu mai mare suspiciune pe conte, să-i analizeze pe ceilalți invitați francezi, și să se întrebe dacă sunt cu adevărat susținători loiali ai regimului de la Vichy și ai celui german, așa cum susțin.

– Înțeleg asta, a spus Connie, dar care-i soluția? Și, de fapt, tu pentru cine lucrezi, Édouard?

– Nu-i nevoie să știi asta, i-a răspuns el, repede. E chiar mai bine să nu știi. Ceea ce pot să-ți spun e că, prin eforturile mele, nu fac altceva decât să încerc să-mi eliberez țara de naziști. Și de guvernul-marionetă de la Vichy, condus de compatrioții noștri fricoși, care nu ies din cuvântul nemților ca să-și salveze pielea. De patru ani încoace mă străduiesc să le câștig încrederea. Banii mei, în combinație cu lăcomia lor, mi-au ușurat sarcina, oricât de dezgustătoare ar fi. Dar să nu uiți ce sacrificii fac eu pentru asta, Constance. De câte ori îmi trece vreunul pragul, vreau doar să scot pistolul și să-l împușc.

Chipul lui Édouard era schimonosit, iar mâinile atât de încheștate una de alta încât îi albiseră încheieturile degetelor.

– Dar nu fac asta. Dimpotrivă, îi invit în casa mea, le ofer cel mai bun vin din pivniță, cheltuiesc bani pe piața neagră ca să fac rost de cele mai bune cărnuri și brânzeturi cu care să le umplu burțile, și port conversații politicoase cu ei. Te întrebi, probabil, de ce fac asta? Cum de mă lasă inima să fac așa ceva?

Connie tăcea mîlc; știa că nu era nevoie să-i răspundă.

– O fac pentru că, din când în când, după câteva pahărele de coniac, li se dezleagă limba și mai aflu câte o informație. Iar, uneori, acea informație îmi permite să-i avertizez pe cei aflați în pericol și să le salvez viața compatrioților mei. Pentru asta suport prezența nemților la masa mea.

Connie nu spunea nimic, abia acum înțelegându-i motivele.

– Așa că, vezi tu, a reluat Édouard, nu trebuie să se afle nimic despre legăturile mele cu organizațiile pe care naziștii vor să le distrugă. Nu numai că asta ar duce la moartea bărbaților și femeilor cu care colaborez, dar ar și periclita informațiile prețioase pe care le transmit celor ce au mai mare nevoie de ele. Nu-mi fac atâtea griji pentru viața mea, cât pentru Sophia, de pildă. Simplul fapt că trăiește aici, alături de mine, o face complice la înșelătorie. Și, prin urmare, vinovată, în cazul în care sunt deconspirat. Așadar...

Édouard s-a ridicat brusc, s-a dus la fereastră și s-a uitat la grădina scăldată în razele soarelui.

– Din cauza motivelor de mai sus, mi-e teamă că e cu neputință să-ți continui cariera de agent britanic.

Cuvintele lui Édouard i-au pătruns lui Connie în minte încetul cu încetul. Însă toate acele săptămâni de instrucție, de pregătire mentală și *emoțională* nu se putea să fi fost în zadar, s-a gândit ea.

– Am înțeles. Și ce intenționezi să faci cu mine? l-a întrebat, dându-și seama de tonul ei plângăreț.

– Bună întrebare, Constance. Am anunțat deja Londra că ești cu mine. Și că trebuie să dispară orice dovadă a venirii tale aici. Vor fi înștiințați și cei câțiva care știau de asta, și nu te vor contacta de acum înainte. Vreau să-mi aduci imediat documentele tale de identitate, ca să le ardem împreună. De asemenea, îmi dai valiza, ca s-o arunc. Am aranjat deja să primești alte documente. Din momentul ăsta, a zis Édouard, apăsător, ești doar Constance Chapelle, cu domiciliul în Saint-Raphael, și verișoara mea, așa cum te știi cele câteva persoane pe care le-ai întâlnit deja.

– Dar ce-o să se întâmple cu mine? l-a întrebat Connie. O să primesc ordin să mă întorc în Anglia?

– Deocamdată, nu. E prea periculos. Nu putem risca să fii arestată, a spus Édouard, cu un zâmbet mohorât. Din păcate, în următoarele săptămâni va trebui să joci același rol ca aseară. O să locuiești aici. Poate că, la un moment dat, o să pleci în sud, ca și cum te-ai întoarce acasă, și vedem

atunci cum te putem trimite înapoi în Anglia. Deocamdată, însă, n-ai încotro și trebuie să rămâi aici, cu noi.

– Cei de la Londra și-au dat aprobarea? l-a întrebat Connie, mirată.

– N-aveau de ales, a replicat Édouard, sec, după care s-a întors spre ea și privirea i s-a mai împlânzit. Îți înțeleg dorința de a-ți ajuta țara și dezamăgirea că nu-ți poți îndeplini sarcina. Dar, crede-mă, îți sacrifici cariera pentru o cauză înaltă și demnă. În afară de asta, a adăugat, ridicând din umeri, există și alte moduri în care poți ajuta. Ești o femeie frumoasă și ai fermecat un bărbat extrem de influent. Falk e unul dintre oaspeții noștri frecvenți. Nu știi niciodată ce secrete îți poate divulga.

Connie s-a cutremurat în sinea ei, dar înțelegea foarte bine ce voia Édouard să spună.

– Între timp Sophia a chemat croitoreasa, care trebuie să sosească din clipă în clipă. Ai nevoie de o garderobă demnă de o aristocrată din familiile du Montaine și De La Martinières. Iar Sophiei îi va prinde bine tovărășia unei femei. Rareori iese din casă, din cauza... afecțiunii ei și e foarte izolată. Suferă și de dorul mamei. Ți-aș fi recunoscător dacă i-ai ține de urât din când în când.

– Afecțiunea ei e din naștere? l-a întrebat Connie.

– S-a născut parțial oarbă, așa că părinții noștri n-au descoperit problema imediat, a lămurit-o el. Vederea i s-a deteriorat treptat, dar, până să bage ei de seamă, doctorii n-au mai putut face nimic. Sophia s-a obișnuit ușor cu handicapul ei. Poate să scrie, lucru pe care, slavă Domnului, l-a deprins înainte să orbească complet. Compune niște poezii superbe. Absolut superbe.

În ochii lui Édouard se citea emoția.

– Ce vârstă avea când și-a pierdut vederea definitiv?

– Avea șapte ani când viața ei s-a cufundat în beznă. E de necrezut, totuși, cât de mult i s-au ascuțit celelalte simțuri. Are un auz atât de fin cum n-am mai pomenit vreodată, și, în general, știe cine intră în cameră după sunetul mișcărilor pe care le face acea persoană. Îi place nespus de mult să citească; am dat comandă ca o parte dintre cărțile de aici și din biblioteca de la Gassin să fie copiate în alfabetul Braille. Îi plac îndeosebi poeziile romantici englezi, precum Byron și Keats. Se pricepe și la desen. Prin pipăirea subiectului, reușește cumva să-i transpună forma și culoarea pe hârtie, a zis Édouard, cu un zâmbet duios. Are niște înclinații artistice deosebite și e cel mai drag om din viața mea.

– E și foarte frumoasă, a adăugat Connie.
– Într-adevăr. Nu-i păcat că nu se poate vedea măcar o dată în oglindă? Habar n-are cât e de frumoasă. Bărbații care o întâlnesc pentru prima oară și nu știu despre handicapul ei... sunt absolut vrăjiți. E o splendoare.

– Este.

– Revenind la oile noastre, a zis Édouard și expresia de pe chip i s-a schimbat deodată, du-te în dormitor și adu-mi valiza și documentele tale de identitate. Nu mă simt împăcat să le știu la mine în casă.

Nu era o rugămintă, ci o poruncă. Supusă, Connie a urcat la etaj după valiză. Zece minute mai târziu, și-a văzut actele de identitate transformate în scrum. Édouard a răsturnat conținutul valizei într-un sac, apoi a arătat spre pantofii ei.

– Dă-i înapoi, Constance. Știm amândoi ce se ascunde în toc.

– E singura pereche pe care o am, i-a spus Connie.

– O să primești alții de îndată.

Connie a rămas desculță în mijlocul bibliotecii, simțindu-se îngrozitor de vulnerabilă. Nu avea absolut nimic pe lume în afara hainelor de pe ea.

Cu dexteritatea omului care mai făcuse asta de o sută de ori, Édouard a scos francii ascunși în căptușeala valizei. I-a întins și i-a văzut figura crispată.

– Pe ăștia poți să-i păstrezi, prin generozitatea guvernelor britanic și francez, pentru suferințele pe care le-ai îndurat. Eu și Sophia ne vom ocupa să nu-ți lipsească nimic cât timp locuiești aici. Vei primi, bineînțeles, doar lucruri de cea mai înaltă calitate. Sophia te așteaptă la etaj, împreună cu croitoreasa. Ah, și încă ceva..., a spus Édouard, oprindu-se în dreptul ușii. Nu cred să încerce cineva să ia legătura cu tine. Doar câteva persoane din organizația ta știu unde ești. Dar, în cazul în care descoperă cumva că te afli aici, nu ai voie – repet, *nu* ai voie – să încerci să le răspunzi la mesaje. Ai priceput?

– Da, a spus Connie.

– Altminteri, a zis Édouard, sfredelind-o cu privirea, tot ceea ce-am realizat până acum va fi fost în zadar și mulți oameni vor fi în pericol de moarte.

– Am înțeles.

– Bun. Atunci, du-te repede sus, căci te așteaptă Sophia.

Domnișoară (în limba germană în original)

Doamnelor și domnilor (în limba franceză în original)

Capitolul 12

Trecuse o lună de la sosirea lui Connie în casa familiei De La Martinières. În acest timp, ea a intrat în posesia unei noi garderobe luxoase, a unor încălțări din piele moale – cum nu mai văzuse dinainte să înceapă războiul – și a câtorva perechi de dresuri de mătase. Pe când le aranja în sertare, Connie a oftat la gândul ironiei amare a situației sale. Trăia ca o prințesă, într-o casă în care banii erau din belșug, iar servitorii stăteau la dispoziția ei. Cu toate astea, fațada somptuoasă a vieții pe care era acum obligată s-o ducă nu-i alina durerea captivității. Noaptea se perpelea în pat, chinuită de dorul lui Lawrence, dar și de grija oamenilor curajoși care se pregătiseră alături de ea, iar acum erau pe teren, veșnic în pericol și îndurând suferințe cumplite. Sentimentul de vinovăție o rodea fără încetare. Connie se temea să nu-și piardă mințile în colivia aceea de aur, fără nici o legătură cu lumea de afară.

Salvarea ei era Sophia, de care deja se atașase. Cu intuiția ascuțită de pierderea văzului, ea simțea la Connie pe dată, din simpla inflexiune a vocii, orice urmă de tristețe.

Sophia, la cei douăzeci și cinci de ani ai ei, exact de-o seamă cu Connie, era curioasă să afle cât mai multe despre existența din Anglia a acesteia. Din cauza handicapului ei, nu călătorise niciodată în afara Franței. Într-o după-amiază toridă de iulie Connie i-a descris mlaștinile mohorâte, dar magnifice din Yorkshire și conacul din Blackmoor, casa familiei lui Lawrence. Astfel de povestiri o alinau și o tulburau în egală măsură, dar, cel puțin, o ajutau să păstreze vie amintirea soțului ei.

De curând stătuseră pe terasă, sub soarele blând al amurgului, iar Connie i-a povestit despre el și despre cât de mult o măcina dorul. Cu amabilitatea ei desăvârșită, Sophia i-a pus întrebări despre Lawrence și i-a alinat durerea cu vorbe frumoase.

Mai târziu, Connie a intrat în panică. Prea își dăduse frâu liber gurii; la urma urmelor, n-avea nici o certitudine că De La Martinières-ii nu o țineau acolo pe post de trofeu pe care să-l ofere naziștilor, dacă și când li se năzărea – dar *trebuia* să aibă încredere în cineva.

După care, două seri mai târziu, s-au trezit la ușă cu colonelul Falk von Wehndorf. Sarah a venit s-o anunțe pe Connie, care stătea cu Sophia în bibliotecă.

– Aveți un oaspete, *Madame* Constance, i-a spus Sarah, avertizând-o din priviri.

Connie a încuviințat din cap și, cu inima cât un purice, a intrat în camera în care o aștepta Falk.

– *Fräulein* Constance! Ești chiar mai frumoasă decât ultima oară când ne-am văzut, i-a spus el, apropiindu-se de ea și sărutându-i mâna.

– Mulțumesc, domnule colonel. Sunt...

– Nu uita, i-a reamintit el, că am stabilit să ne tutuim. Mă întorceam de la comandament și m-am gândit: *Ce-ar fi să trec pe la verișoara cea încântătoare a lui Édouard, să văd cum îi priește viața la Paris?* Și, din câte văd, îți priește de minune.

– E o schimbare bine-venită după viața la țară, din sud, i-a răspuns Connie, bățos.

– Voiam să te întreb..., i-a zis el, șovăind câteva clipe, dacă mai târziu, după ce termin un interviu, îmi permiți să te invit la un club, unde să luăm cina și să dansăm puțin.

Lui Connie i s-a strâns stomacul.

– Aș...

În acea clipă, evident prevenit de Sarah, a intrat Édouard.

– Falk! Ce surpriză plăcută! a exclamat, iar cei doi bărbați și-au strâns mâinile călduros.

– Tocmai o întrebam pe fermecătoarea ta verișoară dacă-mi face plăcerea de a mă însoți în oraș astă-seară, a spus Falk.

– Din păcate, am fost deja invitați la cină la unul dintre verii noștri, care locuiește în apropiere de Versailles, a spus Édouard, aruncându-i lui Connie o privire afectuoasă. Scumpa mea, ai lipsit prea mult de la Paris. Văd că ești foarte solicitată. Cu altă ocazie, poate accepți și invitația atât de amabilă pe care ți-a făcut-o Falk.

– Mă simt onorată de invitație, *Herr* Falk, a spus Connie, cu un zâmbet silit.

– Onoarea-i a mea, *Fräulein*. Cum ai spus tu, Édouard, rămâne pe altă dată.

Falk a pocnit din călcâie și, într-o parodie a ceea ce Connie văzuse doar în jurnalele de știri proiectate ca vai de lume, a întins brațul în față și a spus:

- *Heil Hitler!* Trebuie să plec.
- Poate că ne vedem sâmbătă la operă, i-a zis Édouard, în timp ce îl conducea către ușă.
- Ai rezervat o lojă? l-a întrebat Falk, cu privirile ațintite spre Connie.
- Da. Vrei să ne ții companie, *Herr* Falk? l-a invitat Édouard.
- Mi-ar face nespusă plăcere. La revedere, *Fräulein* Constance, a salutat-o, cu o plecăciune.

După plecarea lui, Connie s-a prăbușit pe un scaun, tocmai când reintra Édouard.

– Îmi pare rău, Constance, însă, în mod clar, colonelul are o pasiune pentru verișoara mea cea frumoasă, i-a spus el, strângându-i mâinile într-ale lui. L-am invitat împreună cu noi la operă fiindcă, în felul ăsta, te putem măcar proteja.

– O, Doamne, a oftat Connie, clătinând, neajutorată, din cap.

Édouard a mângâiat-o prietenește pe mână, ca s-o îmbărbăteze.

– Te înțeleg, draga mea. E o înșelătorie urâtă. Păcat că, în seara în care l-ai cunoscut pe Falk, nu ne-am gândit să fi inventat un logodnic care te așteaptă acasă. Acum e deja prea târziu. Trebuie să te descurci cum poți mai bine.

Place de l'Opéra era înțesată de o mulțime elegantă, alcătuită din ofițeri superiori germani, oficialități din Guvernul de la Vichy și burghezia pariziană. Miliția franceză stătea de gardă la intrare.

Era o seară înăbușitoare de iulie, iar Connie, în corsetul strâns al rochiei de culoarea smaraldului, se simțea ca un pui legat și pus în cuptor la o temperatură mult prea ridicată. S-a uitat la hotelul Ritz, locul unde lua deseori ceaiul cu mătușa ei când aceasta venea de la Saint-Raphael. Acum în locul drapelurilor tricolore fluturau steagurile naziste. A închis ochii preț de câteva clipe, căci emoțiile erau copleșitoare. Chiar dacă toată lumea adunată în acea seară se purta ca și cum viața își urma cursul firesc, era doar o prefăcătorie – o pastişă tristă a ceea ce ar fi trebuit să fie. Bineînțeles că nu era la fel... nimic nu mai era la fel.

În drum spre lojă, pe când Édouard s-a oprit să-și salute prietenii, Connie a ajutat-o pe Sophia să urce pe scara impozantă.

– Abia așteptam seara asta, a zis Sophia și s-a așezat pe scaunul comod, din catifea, cu chipu-i frumos luminat de un zâmbet larg. Deși aș fi preferat să nu fie o operă de Wagner, a adăugat, strâmbând din nas. Dar asta le

place prietenilor noștri care conduc țara. Eu sunt o admiratoare a lui Puccini.

La scurt timp a intrat în lojă Falk.

– *Fräulein* Constance, a spus, după ce i-a sărutat mâna, ca de obicei, și a măsurat-o din priviri. Splendidă rochie. Franțuzaicele sunt, cu adevărat, cele mai elegante femei din lume. Poate că ceva din șicul vostru le va influența și pe compatrioatele mele.

A luat un pahar de șampanie de pe tavă, iar, în momentul acela, ușa s-a deschis din nou și a apărut Édouard împreună cu – Connie se uita și nu-i venea a crede – o copie fidelă a lui Falk.

Falk a rânjit văzând nedumerirea lui Connie.

– Ți se pare că vezi dublu? N-ai băut încă destulă șampanie. Dă-mi voie să ți-l prezint pe fratele meu geamăn, Frederik.

– Mă bucur să te cunosc, *Madame*, a spus Frederik, strângându-i mâna, politicos.

Cum stătea lângă fratele lui, Connie a băgat de seamă că, deși cei doi erau identici ca osatură și conformație, ochii lui Frederik erau calzi atunci când zâmbea.

– Iar ea e sora mea, Sophia, a intervenit Édouard.

Frederik s-a întors ca să o salute pe Sophia. A dat cu ochii de ea și a deschis gura ca să spună ceva, dar n-a putut scoate nici un cuvânt. O sorbea din priviri, ca hipnotizat.

Văzând că tăcerea se prelungește, Sophia a întins mâna spre el și a vorbit prima:

– Încântată de cunoștință, domnule colonel von Wehndorf.

Degetele li s-au atins pentru prima dată. Frederik, care nu scosese încă nici o vorbă, i-a strâns tandru mâna preț de câteva secunde stânjenitoare.

– Încântat, *Mademoiselle*, a bâiguit în cele din urmă.

Cu părere de rău, i-a dat drumul la mână, iar Sophia i-a aruncat un zâmbet radios, de parcă se petrecuse ceva minunat. Din fericire, Édouard era distras de alți doi invitați care tocmai își făcuseră apariția, iar Falk nu-și dezlipa ochii de la Connie.

– Care e mai mare dintre voi doi? a întrebat ea, ca să mai destindă atmosfera.

– Din păcate, eu sunt mezinul, i-a răspuns Falk. M-am născut la o oră după fratele meu. Era cât pe ce să nu vin pe lume, poate pentru că i-a supt

el toată energia mamei, a zis Falk și i-a aruncat fratelui său o privire în care se citea dușmănia dintre ei. N-am dreptate, Frederik?

– Îmi cer scuze, frate, dar n-am auzit ce-ai spus, i-a răspuns Frederik, abia atunci luându-și ochii de la Sophia și uitându-se nedumerit la Falk.

– E neimportant. Le spuneam oamenilor că mi-ai luat-o înainte la naștere. Cum, de altfel, ai făcut-o de multe ori de atunci încolo, a zis Falk, râzând la propria-i glumă răutăcioasă și aruncându-i fratelui său o privire ostilă.

– Și n-ai de gând să mi-o ierți în veci, nu-i așa? a spus Frederik cu un zâmbet blând, bătându-și, amical, fratele pe umăr.

– De cât timp ești în Paris, Frederik? l-a întrebat Sophia. Mă mir că nu ne-am cunoscut până acum.

– Fratele meu mai mare a avut treburi mai importante decât să se ocupe de un oraș, s-a amestecat Falk. Face parte din grupul de consiliere al Führerului. Frederik e intelectual, nu militar, mult superior nouă, muritorii de rând din Gestapo.

– Am fost, într-adevăr, trimis la Paris cu rol de emisar, a răspuns Frederik. Führerul e îngrijorat de acțiunile reușite de sabotaj organizate în ultima vreme de Rezistența franceză.

– Cu alte cuvinte, Frederik se află aici pentru că are impresia că Gestapoul nu-și face treaba îndeajuns de bine.

– Nu ăsta-i motivul, Falk, a protestat Frederik, jenat. Problema e că oamenii ăștia sunt isteți și bine organizați și ne-au păcălit de prea multe ori.

– Frate dragă, doar ce-am arestat un număr impresionant de membri ai Rezistenței și agenți BEOS, a replicat Falk. Rețeaua „Savantul” e în degringoladă. La momentul ăsta, mai mult de-atât nici nu se putea face.

– Și pentru asta meritați felicitări, a recunoscut Frederik. Eu mă aflu aici ca să evaluez informațiile și să vedem cum le putem strânge în continuare.

Connie privea tensiunea dintre cei doi frați, care se străduiau să rămână nepăsători la vorbele pe care și le aruncau reciproc. Din fericire s-au stins luminile, iar publicul s-a așezat pe scaune. Frederik a luat loc, repede, lângă Sophia. Connie s-a trezit prinsă între cei doi frați.

– Îți place Wagner, *Fräulein*? a întrebat-o Falk, golindu-și paharul de șampanie și punându-l la loc pe tavă.

– Nu sunt o mare cunoscătoare a operelor lui, dar abia aștept să mă familiarizez cu el, i-a răspuns Connie, cu diplomatie.

– Sper ca, împreună cu *Fräulein* Sophia și Édouard, să ne însoțești la cină după spectacol, a adăugat Falk. E de datoria mea să îi ofer fratelui meu o

ședere cât mai plăcută la Paris.

Connie n-a mai apucat să răspundă, fiindcă vocea lui Falk a fost acoperită de uvertura dramatică a *Die Walküre*¹⁴.

Cum îi displicuse dintotdeauna Wagner, ale cărui subiecte și muzică îi păreau prea apăsătoare, Connie a profitat de moment pentru a studia discret spectatorii din sală. Se simțea teribil de stânjenită la gândul de a se afișa public în compania dușmanului, dar ce putea face? Dacă, așa cum îi spusese Édouard, faptele ei serveau unei cauze mai înalte, trebuia să-și stăpânească dezgustul și să îndure atunci când mâna lui Falk s-a oprit pe genunchiul ei.

Și-a aruncat pe furiș privirea la stânga și a văzut figura extaziată a lui Frederik. Abia apoi a băgat de seamă că ochii lui nu erau îndreptați către scenă, ci către Sophia.

La finalul spectacolului insuportabil de lung, Édouard a acceptat invitația lui Falk și Frederik de a lua cina cu ei, la club. Afară îi aștepta o limuzină a Gestapoului.

Când să urce după fete pe bancheta din spate, Édouard a simțit că l-a izbit ceva în ceafă.

– *Traître! Traître!*¹⁵ a strigat o voce din mulțime.

Șoferul a închis repede portierele, înainte ca mașina să fie bombardată cu ouă clocite. Pe când demarau, Connie a auzit focuri de armă în urma lor. Édouard a oftat, și-a scos batista și s-a curățat cât a putut mai bine de oul stricat de pe umărul sacoului negru.

Sophia s-a agățat de brațul fratelui ei, cu chipul încremenit de spaimă.

– Niște porci! a mârâit Falk de pe bancheta din fața lor. Nu vă faceți griji, făptașii vor fi prinși și am să-i interoghez chiar eu mâine-dimineață.

– N-are rost să te aprinzi așa, Falk, a spus repede Édouard. E vorba doar de niște ouă, nu de gloanțe. Un patriot înverșunat, care încă trăiește în ignoranță.

– Cu cât se trezesc mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea, i-a răspuns Falk.

Odată ajunși la club, Édouard s-a dus pe loc la toaletă, ca să se curețe, și l-a lăsat pe Frederik s-o ajute pe Sophia să coboare treptele.

– Cât de tare îți tremură mâna, i-a spus el, pe un ton blând.

– Urăsc violența de orice fel, a zis Sophia, cutremurându-se.

– Mulți dintre noi o detestă, i-a răspuns Frederik, strângându-i mâna și conducând-o încet către masă.

În momentul în care a ajutat-o să ia loc pe un scaun, i-a pus mâinile pe umeri și i-a șoptit la ureche:

– Nu te teme, *Mademoiselle* Sophia. Alături de mine, n-o să pățești nimic.

Mâna lui Falk aluneca în sus și-n jos pe spatele lui Connie în timp ce dansau. De câte ori degetele îi atingeau pielea dintre umeri și gât, o trecea un fior de repulsie și spaimă. Știa de la Édouard că degetele acelea nu ezitau să apese pe metalul rece al trăgaciului și să ucidă un om. În clipa în care a încercat să-i întoarcă gura spre buzele lui, a simțit pe obraz răsuflarea fetidă și îmbibată de alcool a lui Falk.

– Știi cât de mult te doresc, Constance. Spune-mi, te rog, că vei fi a mea, a murmurat el, cu nasul îngropat în scobitura gâtului ei.

Scârbită, Connie și-a înfrânt cu greu impulsul firesc de a se smulge din brațele lui. Își dădea seama că, indiferent de naționalitatea pe care ar fi avut-o acel bărbat, ea tot ar fi tresărit la atingerea lui. S-a uitat în jur, la celelalte franțuzoaice din club care dansau cu nemți, dar nici una nu era gătită în haine luxoase precum erau ale ei. Judecând după înfățișarea lor, majoritatea erau doar niște biete prostituate. Dar ea era, oare, cu mult mai presus decât ele?

A văzut-o pe Sophia dansând cu Frederik în capătul celălalt al ringului. În realitate nu dansau, fiindcă abia se mișcau. Frederik o ținea de mâini și îi vorbea, liniștit. Sophia zâmbea, dădea aprobator din cap și se apropia din ce în ce mai mult de el. Connie a băgat de seamă cu câtă tandrețe o strângea Frederik în brațe, iar capul ei se odihnea firesc pe pieptul lui. Se distingeau un soi de – Connie căuta cuvântul potrivit – *intimitate* în limbajul trupurilor lor, o comuniune care părea să contrazică faptul că abia se cunoscuseră.

– Săptămâna viitoare scăpăm cumva de vărul cel atât de protector, a zis Falk, aruncând o privire spre Édouard, care, așezat la masă, le urmărea fiecare mișcare. Și să fim doar noi doi.

– Poate, i-a răspuns evaziv Connie, întrebându-se cât avea să-l mai poată duce cu vorba pe bărbatul acela obișnuit să obțină orice dorea. Te rog să mă scuzi, dar vreau să-mi pudrez nasul, a adăugat, odată cu ultimele acorduri ale melodiei.

Falk a încuviințat scurt din cap și au părăsit amândoi ringul.

Când Connie a revenit la masă, i-a găsit pe Falk și Édouard discutând.

- Prietenul meu ar prefera un Renoir, dar, dacă nu se poate, se mulțumește și cu un Monet.

- Ca întotdeauna, o să fac tot ce depinde de mine, Falk. Pari obosită, Constance, a adăugat Édouard atunci când Connie a luat loc la masă.

- Sunt puțin obosită, a recunoscut ea.

- Plecăm de îndată ce reușim s-o luăm pe Sophia de pe ringul de dans, a spus Édouard.

- Mda, a rânjit Falk, și a mai băut o dușcă zdravănă de coniac. Se vede treaba că bărbații din familia mea sunt atrași de femeile din familia ta.

O mașină a Gestapoului i-a dus pe cei trei acasă și i-a lăsat în fața locuinței din Rue de Varenne. Pe drum, Connie și Sophia au rămas tăcute. Tentativele de a face conversație ale lui Édouard s-au soldat cu un mare eșec. Când Sarah le-a deschis ușa, Connie le-a urat noapte bună și s-a dus spre scară.

- Constance, a oprit-o Édouard, înainte să urce. Fii drăguță și vino să bei un pahar de coniac cu mine, în bibliotecă.

Nu era o invitație, ci un ordin. În vreme ce Sarah a condus-o pe euforica Sophia la culcare, Connie l-a urmat pe Édouard în bibliotecă.

- Eu nu vreau coniac, a zis ea când Édouard și-a turnat un pahar.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? E limpede că te supără ceva. E din cauză că au aruncat cu ouă în noi? Te-a sâcâit Falk cu insistențele lui?

Connie s-a trântit pe un scaun și și-a dus degetele la frunte. Au podidit-o lacrimile și nu le-a mai putut stăpâni.

- E prea... a bâiguit, clătinând deznădăjduită din cap. E mai mult decât pot îndura. Simt că trădez toate lucrurile pe care le-am învățat și în care cred. Viața mea e o minciună!

- Constance dragă, nu te mai amări așa. Înțeleg foarte bine ce simți. Cei care nu ne cunosc au, probabil, impresia că războiul nu ne-a afectat foarte mult. Dar ceea ce trăim noi – tu, prin pură coincidență, eu, din convingere, și Sophia, prin asociere – e un chin pentru suflet, a spus Édouard.

- Iartă-mă că ți-o spun, Édouard, dar tu măcar știi *de ce* faci asta. Pe când eu n-am nici o dovadă că ceea ce-mi spui e adevărat! Sunt agent instruit, trimis aici de guvernul britanic ca să apăr două țări care-mi sunt dragi, nu să cinez, să dansez și să stau la taclale cu ofițerii germani. Crede-mă, Édouard, astă-seară, când am auzit-o pe femeia aia strigând „Trădătorule!“,

aș fi vrut să intru în pământ de rușine, a spus Connie, ștergându-și lacrimile de pe obraji. E posibil să moară din cauza noastră!

– Poate că da, poate că nu. În același timp, i-a zis Édouard, fixând-o cu ochii lui căprui, poate că, tocmai datorită acestei seri, o să-i pot avertiza pe cei doisprezece bărbați și femei care se întâlnesc mâine-seară într-o casă conspirativă nu departe de aici, că naziștii au aflat de existența ei. Și, prin urmare, vor putea nu doar să se salveze pe ei, ci și sutele de oameni curajoși care lucrează pentru rețea.

– Cum? l-a întrebat Connie, privindu-l mirată.

– Agenții fac parte dintr-o sub-rețea a „Savantului”, iar numele lor au fost obținute prin tortură de la cei capturați la ultima razie. Falk mi-a zis-o cu gura lui, când erai la toaletă. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Îl știi bine, întotdeauna își dă frâu liber la gură după câteva pahare de coniac. Iar aroganța e dușmanul lui cel mai mare. Îi place să se laude cu succesele lui. Și, din nefericire, a oftat Édouard, deznădăjduit, chiar se pricepe la ceea ce face.

Preț de câteva clipe Connie n-a scos o vorbă, ci doar s-a uitat la el, dorindu-și din tot sufletul să-l poată crede.

– Te implor, Édouard, spune-mi pentru cine lucrezi, ca măcar să pot dormi liniștită la noapte știind că nu-mi trădez țara.

– Mi-e cu neputință, a zis Édouard, clătinând din cap. Trebuie să ai încredere că nu te mint. Poate că o să primești și dovada dintr-o altă sursă mai devreme decât îți închipui. Doar o să ne mai întâlnim cu amicul nostru, Falk. Dacă o să-l auzi că se laudă că a făcut noi arestări, înseamnă că sunt trădător. Dar, dacă acea casă conspirativă o să fie goală când vine Gestapoul, poate că tot ce-am spus până acum e adevărat, a spus Édouard, cu un nou oftat. Îmi dau seama că ți-e greu, că nu tu ai ales drumul ăsta. Dar nu pot decât să afirm, așa cum am făcut de nenumărate ori, că luptăm în aceeași tabără.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi, a stăruit Connie.

– Ca să-ți pun și ție, și multor altora viața în pericol? a spus Édouard, clătinând din cap. Nu pot, Constance. Nici măcar Sophia nu cunoaște detaliile, și așa e cel mai bine. În momentul de față, miza e cu atât mai mare. Îl știi pe Frederik, fratele lui Falk. Face parte dintr-un grup de ofițeri SS de elită din cadrul SD, agenția de informații a Gestapoului. Raportează direct celor mai înalte autorități. În cazul în care și el o să devină unul dintre musafirii obișnuiți ai acestei case, trebuie să fim și mai circumspecți.

– Pare absolut îndrăgostit de Sophia, i-a zis Connie. Dar, mai îngrijorător de-atât – și ea de el.

– Ți-am spus doar că ambii frați provin dintr-o familie aristocratică prusacă. Sunt foarte educați și culți și, așa cum am băgat de seamă astă-seară, foarte diferiți unul de celălalt. Frederik e gânditorul, intelectualul, a spus Édouard, făcând o scurtă pauză înainte să se uite la ea. Cred că l-aș fi simpatizat dacă era în tabăra cuvenită.

Au rămas câteva minute în tăcere, fiecare – pierdut în gândurile sale.

– Cât despre Sophia, a reluat Édouard, e o fire naivă. A fost ocrotită de lume, mai întâi de părinții noștri, apoi de mine. Știe foarte puține despre bărbați și iubire. Să sperăm că *Herr* Frederik o să se întoarcă repede în Germania. Și eu mi-am dat seama de atracția dintre ei.

– Eu cum o scot la capăt cu Falk? l-a întrebat Connie, în cele din urmă. Sunt femeie măritată!

Édouard ținea paharul de coniac între palme și o privea calm.

– Doar ce-am convenit că, uneori, n-ai încotro și trebuie să trăiești o minciună. Gândește-te altfel, Constance: dacă eram conducătorul rețelei în care ai fost repartizată și îți ordonam să continui relația cu Falk, în speranța că avea să-ți divulge informații utile pentru compatrioții noștri, ai fi refuzat să respecti ordinul?

Connie își ferea privirea de Édouard. Înțelegea foarte bine vorbele lui.

– Ținând seama de cele discutate, bineînțeles că aș accepta, a zis Connie, cu jumătate de gură.

– Atunci sper ca, în relația cu Falk, să poți face abstracție de ce-ți spune sufletul și să-ți amintești, de fiecare dată când îți vine să te smulgi din brațele lui, că lupți pentru o cauză mai înaltă decât dezgustul tău față de el. Eu asta trebuie să fac în fiecare zi.

– Nu-ți pasă că mulți dintre compatrioții tăi te consideră trădător?

– Ba normal că-mi *pasă*, Constance. Dar nu asta e important, am dreptate? Mă gândesc mai mult la concetățenii mei, închiși în beciurile lor infecte, torturați, abuzați, uciși, decât la reputația mea. Și cred că soarta mea e mult mai ușoară. Trebuie să plec acum, a anunțat Édouard. Am de lucru.

S-a ridicat, i-a aruncat un zâmbet fugar și a părăsit încăperea.

„Walkiria“ (în limba germană în original) = operă în trei acte a celebrului compozitor german Richard Wagner

„Trădătorule! Trădătorule!“ (în limba franceză în original)

Capitolul 13

Deși Connie n-avea cum să dovedească fără tăgadă că Édouard era cel care îi prevenise pe conspiratori cu privire la razia nemților, atât Falk, cât și Frederik au dezbătut îndelung subiectul câteva zile mai târziu, când au venit la cină. Falk turba de furie, cu atât mai mult cu cât fratele lui asistase la eșecul pe care el, Falk, îl suferise. Ostilitatea lui față de Frederik era aproape palpabilă: o nedisimulată rivalitate între frați. Frederik ajunsese mult mai sus și îi era, în toate privințele, superior lui Falk. Connie se întreba dacă nu cumva brutalitatea deja legendară a lui Falk față de cei care-i cădeau în capcană era alimentată de frustrarea că, în raport cu Frederik, el n-avea să fie niciodată cel mai bun.

– Rezistența ne dă tot mai mari bătaii de cap, a mormăit Falk, cu nasul îndreptat spre farfuria cu supă. Chiar ieri au atacat un convoi german în Le Mans. Au omorât ofițerii și au furat armele.

– Sunt, într-adevăr, bine organizați, a confirmat Frederik.

– Și e limpede că primesc informații din interior. Știu exact când și unde să dea atacul. Trebuie să găsim veriga slabă, frate, a spus Falk.

– Sunt convins că nu există om mai în măsură decât tine, i-a răspuns Frederik.

Falk a plecat devreme în aceea seară, sub pretext că avea treabă la sediul Gestapoului. Faptul că îl măcina eșecul eforturilor lui de a înăbuși Mișcarea de Rezistență și n-o mai sufocase pe Connie cu avansurile lui – o consola prea puțin pe ea pentru cele două ceasuri în care-l ascultase perorând despre cum avea să-și ducă planul până la capăt. Frederik a anunțat că mai zăbovea puțin, dar, când el s-a dus cu Édouard și Sophia în salon, Connie și-a cerut scuze și s-a retras în camera ei. A închis ușa, simțindu-se epuizată psihic de efortul prefăcătoriei continue. Deși trăia în centrul unui oraș asupra căruia era ațintită întreaga atenție a lumii, se simțea mai singură decât oricând. Cum transmisiile radiofonice fuseseră interzise de câteva luni, când naziștii descoperiseră că Aliații le foloseau ca să comunice cu agenții lor, iar ziarele erau pline de minciunile Guvernului de la Vichy, Connie avea senzația că era complet izolată. Nu știa nimic despre acțiunile

Aliaților, nici dacă invazia promisă și mult visată în momentul în care ea tocmai pleca în Franța avea să se mai realizeze.

Édouard refuza să discute astfel de subiecte; iar, dimineața, când Connie cobora la micul dejun, el era deja plecat. Connie habar n-avea unde se ducea și cu cine se întâlnea. Se gândea că, dacă Secția F fusese anunțată unde se afla, ar fi încercat, cumva, să ia legătura cu ea. N-ar fi lăsat-o într-un asemenea hal de neputință, ascunsă în spatele unei zadarnice fațade luxoase, când ea fusese antrenată să ucidă.

– Of, Lawrence, a oftat ea. Cât mi-aș dori să-mi spui ce să fac!

Connie s-a întins pe pat, copleșită de gânduri sumbre, și s-a întrebat pentru a mia oară dacă avea să-și mai revadă vreodată soțul.

Din fericire, Connie a găsit o oarecare consolare atunci când, în august, s-au întezit bombardamentele Aliaților. Pivnița, amenajată cu luxul cu care era obișnuită familia De La Martinières, fusese mobilată cu câteva paturi confortabile, o plită pe gaz pentru cafea și o mulțime de jocuri de salon, ca să nu se plictisească locuitorii ei. Cel puțin, medita Connie, în timp ce citea o carte iar casa se zguduia deasupra lor, bubuiturile înfiorătoare prevesteau invazia iminentă. Connie o aștepta cu nerăbdare; indiferent de deznodământ, avea să fie eliberată de existența fantasmagorică de acum.

*

Ca de obicei, luna august era înăbușitoare la Paris, fără nici cea mai mică adiere mângâietoare de vânt. Connie se obișnuise să-și petreacă după-amiezile în grădină, cu Sophia. Așa cum îi spusese Édouard mai demult, Sophia avea un talent artistic desăvârșit. Connie găsea o floare sau un fruct și i le punea Sophiei în palmă. Mâinile ei delicate explorau forma obiectului, apoi o ruga pe Connie să i-l descrie. După care lua cărbunele și blocul de desen și, o jumătate de oră mai târziu, pe hârtie apărea o lămâie ori o piersică perfectă.

– Cum arată? întreba Sophia, nerăbdătoare. Am reușit să-i redau forma și textura?

Răspunsul lui Connie era întotdeauna același.

– Da, Sophia, ai reușit.

Într-o după-amiază sufocant de caldă, când Connie se simțea pe punctul să-și piardă mințile dacă norii grei și cenușii n-aveau să-și reverse potopul răcoritor, Sophia a scos un pufnet de iritare.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Connie, făcându-și vânt cu o carte.

– Am senzația că, de câteva săptămâni, nu fac decât să desenez aceleași fructe la nesfârșit. Altele nu mai știi? La castelul nostru din Gassin avem o livadă plină de pomi, dar nu mai țin minte ce fructe fac.

După ce a recapitulat toate fructele pe care le știa, Connie i-a promis Sophiei să-i împlinească rugămintea.

– O să mă străduiesc, a spus, râsuflând ușurată la atingerea primilor stropi răcoroși de ploaie. Trebuie să intrăm în casă. Slavă Domnului, vine furtuna.

După ce a condus-o pe Sophia în casă și a lăsat-o pe Sarah s-o ajute să-și schimbe hainele ude, Connie s-a dus în bibliotecă. A zăbovit câteva minute la fereastră, ascultând răgetul înfiorător al cerului, alinată la gândul că sunetul acesta era natural, și nu produs de bombardierele care anunțau dezastrul. Era o vijelie formidabilă și, în răpăitul ploii, Connie s-a apucat să caute printre cărțile lui Édouard, în speranța că avea să descopere noi fructe pe care să le deseneze Sophia.

Édouard a intrat în bibliotecă, tras la față și mai agitat decât de obicei.

– Pot să te-ajut cu ceva, Constance? a întrebat-o, cu un zâmbet silit.

– Caut o carte care descrie fructe. Sora ta s-a plictisit să tot deseneze portocale și lămâi.

– Cred că am exact ce-ți trebuie... Acum câteva săptămâni am cumpărat-o.

Și-a întins degetele lungi până în dreptul unei etajere și a tras din ea un volum subțire.

– Poftim.

– Mulțumesc, a spus Connie, luând cartea. *Istoria fructelor franceze. Volumul 2*, a citit cu glas tare.

– Sigur o să-ți fie de folos. Deși mă îndoiesc că, în Parisul de-acum, s-ar găsi prea multe dintre fructele descrise în carte, a adăugat el, posac.

Connie a răsfoit paginile colorate care descriau fiecare dintre subiecte în imagini și cuvinte.

– Sunt superbe, a exclamat, uluită.

– Și foarte vechi, pe deasupra. Cartea a fost tipărită în secolul al XVIII-lea. Tata cumpărase deja primul volum pentru biblioteca castelului de la Gassin, a explicat el. Una dintre cunoștințele mele, care e negustor de antichități, a descoperit din întâmplare volumul al doilea la Paris, acum câteva săptămâni. Împreună sunt extrem de valoroase. Dar eu nu de-asta colecționez cărți, ci pentru că le consider obiecte de artă.

– E, într-adevăr, splendidă, a zis Connie, trecându-și ușor degetele peste coperta delicată, din pânză verde. Două sute de ani – și arată aproape nouă, a mai zis ea.

– O să duc volumul la castel data viitoare când merg acolo, a spus Édouard. Împreună, se vor potrivi de minune cu livada noastră de acolo. Poți s-o folosești oricând vrei. Sunt sigur că o să ai grijă de ea. Acum te rog să mă scuzi, Constance, dar am niște treburi de rezolvat.

Pe la începutul lui septembrie, Connie a băgat de seamă că Sophia era foarte distrată. De regulă, când îi citea Connie, asculta cu atenție și îi cerea să repete câte o frază pe care n-o înțelegea, dar acum aproape că n-o mai auzea. Aceeași lipsă de concentrare îi afecta și desenele; deseori, când Connie se chinuia să-i descrie o prună goldană rotofeie, creionul Sophiei rămânea nemișcat deasupra foii goale, în vreme ce gândurile ei colindau aiurea.

În schimb, își făcuse obiceiul să scrie într-un carnețel cu coperte de piele. Connie privea fascinată cum Sophia înălța ochii către cer, căutând inspirația, apoi pipăia marginile paginilor, ca să-și dea seama unde să pună stiloul. Dar, ori de câte ori Connie o ruga să-i arate ce scrisese, Sophia refuza.

Într-o după-amiază, pe când stăteau amândouă în bibliotecă, ziua neobișnuit de friguroasă silindu-le să facă pentru prima oară focul în șemineu, Sophia a zis pe neașteptate:

– Constance, tu, care te pricepi atât de bine să descrii lucruri, poți să-mi explici cum e dragostea?

Connie n-a mai reușit să ducă ceașca de ceai la buze, uimită de expresia visătoare a Sophiei.

– Ei bine, i-a zis, luând o sorbitură de ceai și așezând ceașca la loc pe farfurioară, îmi ceri un lucru foarte greu. Bănuiesc că fiecare om simte dragostea în felul lui.

– Atunci spune-mi ce simți *tu*.

– O, Doamne, a zis Connie, căutând cuvintele potrivite. Tot ce pot să spun e că, atunci când eram împreună cu Lawrence, parcă se lumina toată lumea. Chiar și cele mai mohorâte zile îmi păreau însorite, o banală plimbare prin mlaștini devenea un moment magic, doar pentru că era el lângă mine.

Pe măsură ce Connie rememora perioada înflăcărată de la începuturile relației cu Lawrence, simțea cum i se pune un nod în gât.

– Tânjeam după atingerea lui, care nu mi-a părut niciodată amenințătoare, ci tulburătoare și totodată liniștitoare. Mă făcea să mă simt... invincibilă, unică și foarte ocrotită, ca și când n-aveam de ce mă teme în prezența lui. Iar ceasurile dintre aceste momente, când nu eram împreună, îmi păreau nesfârșite. Dar când ne întâlneam, aveam senzația că trecuseră ca fulgerul. El mi-a trezit pofta de viață. Sophia, e foarte... Iartă-mă.

Connie a scos batista și s-a șters la ochi.

– Doamne, Constance! a exclamat Sophia, cu mâinile împreunate și cu ochii mari și orbi împăienjeniți de lacrimi. Îmi dai voie să-ți spun ceva?

– Bineînțeles, a zis Connie, străduindu-se să-și vină în fire.

– Descrii sentimentul ăsta atât de bine. Acum nu mai am nici o îndoială că *este* iubire. Să nu te superi pe mine, Constance, dar trebuie să mă destăinui cuiva, altminteri simt că-mi pierd mințile! Dar nu trebuie să-i suflă o vorbă fratelui meu. Juri?

– Firește, dacă mă rogi tu.

Cu sufletul amar, Connie știa deja secretul pe cale să-i fie împărtășit.

– Ei bine..., a zis Sophia, trăgând aer în piept, de câteva săptămâni încoace mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de Frederik von Wehndorf. Și chiar mai minunat decât atât – e faptul că și el e îndrăgostit de mine! Gata, am zis-o! Slavă Domnului că mi-am luat piatra asta de pe inimă, a spus Sophia, cu un râset de ușurare, și i-a revenit culoarea în obraji.

– Sophia, scumpo...

De data asta, Connie nu și-a mai găsit cuvintele.

– Știu ce-o să zici, Constance. Că nu se poate, că dragostea noastră e imposibilă. Dar chiar nu mă înțelegi deloc? M-am străduit din răputeri să neg, să mă conving că nu putem fi împreună, însă inima nu vrea să mă asculte. Și Frederik simte același lucru. Nu putem împiedica ceea ce simțim. Nu putem trăi unul fără celălalt.

Connie o privea îngrozită.

– Înțelegi, totuși, că relația voastră e imposibilă, atât acum, cât și pe viitor? a zis ea, în cele din urmă. Frederik este ofițer nazist, Sophia. Dacă războiul se încheie anul viitor și câștigă Aliații, mai mult ca sigur că Frederik va fi arestat, poate chiar condamnat la moarte.

– Dar dacă vor câștiga ceilalți?

– Nu vor câștiga, i-a răspuns Connie, care nici nu concepea o asemenea idee. Indiferent care va fi deznodământul acestui război oribil, doi oameni din tabere diferite nu-și vor putea croi o viață împreună. Societatea n-ar accepta.

– Știm asta, firește, a spus Sophia, dar Frederik a găsit deja câteva soluții pentru perioada de după încheierea războiului.

– Voi chiar vă gândiți că o să aveți un viitor împreună? a întrebat-o Connie, strângând din dinți. Unde? Cum?

– Constance, a zis Sophia, trebuie să înțelegi că dacă un șef de stat dictează regimul – asta nu înseamnă că toți cei care sunt siliți să-l ajute îi și împărtășesc crezul.

În acea clipă Connie s-a luat cu mâinile de cap, deznădăjduită.

– Adică Frederik te-a convins că nu e adeptul nazismului? Omul ăsta se numără printre cei vinovați de morțile și distrugerile pricinuite țărilor noastre. Fratele tău mi-a spus că Frederik îi dă raportul direct lui Himmler. E...

– Nu-i așa, Constance! i-a curmat vorba Sophia. Ca și noi, Frederik duce o existență falsă. E om cult și educat și un bun creștin, și nu crede în principiile conducătorului său. Dar ce poate face? a oftat. Dacă ar spune fațăș ce crede, și-ar pierde viața.

Connie se uita disperată la naiva Sophia. O femeie care nu era doar fizic oarbă, ci ale cărei sentimente îi întunecaseră într-atât rațiunea, încât credea orice-i spunea iubitul ei.

– Nu-mi vine să cred ce-mi spui. Dumnezeuule mare! Tu te auzi? Tu înțelegi ce urmărește omul ăsta? Se folosește de tine, Sophia, sau, mai rău, îl suspectează pe Édouard și vede în tine o cale de-a afla adevărul.

– Te înșeli, Constance! a ripostat vehement Sophia. Nu-l cunoști pe Frederik, n-ai idee ce discutăm când suntem doar noi doi. E un om bun și am încredere deplină în el! Când o să se termine războiul, avem de gând să dispărem.

– Nu face asta, Sophia, te rog. N-aveți unde vă duce. Frederik n-are unde să se ascundă, a zis Connie, exasperată de credulitatea Sophiei. Or să-l hăituiască până-l găsesc și-or să-l pedepsească pentru crimele comise împotriva umanității.

– Găsim noi un loc în care să putem fi împreună, a stăruit Sophia, bosumflată ca un copil răzgâiat care nu primise jucăria dorită.

Ideea Sophiei era atât de absurdă, încât Connie nu știa dacă să râdă ori să urle de furie. A încercat altă tactică.

– Sophia, i-a spus ea, cu blândețe, înțeleg că ții foarte mult la Frederik. Dar, așa cum tu singură ai spus-o, e prima oară când te îndrăgostești. Poate că, peste câteva săptămâni, o să gândești mai limpede. Poate că e doar o pasiune trecătoare...

– Nu mă trata ca și când aș fi un copil, Constance. Oi fi eu oarbă, dar sunt femeie în toată firea și știu că sentimentele mele sunt adevărate. Frederik trebuie să revină în Germania pentru câteva săptămâni, dar se va întoarce după mine. O să vezi. Fii drăguță și cheam-o pe Sarah să mă ducă în camera mea, a adăugat, pe un ton poruncitor. Am obosit și vreau să mă odihnesc.

Șocată, Connie a părăsit camera, înțelegând pentru prima oară că, sub exteriorul delicat și vulnerabil al Sophiei, se ascundea o femeie căreia nu i se refuzase niciodată nimic.

Capitolul 14

În zilele care au urmat, Connie s-a tot frământat întrebându-se dacă trebuia să-i spună lui Édouard despre dezvăluirile Sophiei. Făcând asta, trăda singura prietenă și tovarășă pe care o avea în momentul acela. Pe de altă parte, dacă tăcea, se puna pe ea, precum și pe Sophia și pe Édouard, în și mai mare pericol.

După mărturisirea făcută, Sophia devenise distantă față de Connie, care, după-amiaza, își făcuse obiceiul să iasă la plimbare pe Pont de la Concorde și, de acolo, prin grădinile Tuileries, doar ca să scape de senzația claustrofobică pe care i-o trezeau casa aceea și locuitorii ei complicați. Într-una dintre aceste plimbări, pe când se întorcea acasă, a văzut o figură cunoscută care mergea pe bicicletă. Connie s-a oprit, uluită, în vreme ce în ochii verzi ai femeii aceleia a apărut un licăr de recunoaștere, însă bicicleta a trecut mai departe, pe lângă ea.

Venetia...

Connie s-a abținut cu greu să întoarcă privirea, de teamă să nu o vadă dușmanul, și și-a continuat drumul spre casa familiei De La Martinières. Părul lung și negru al Venetiei era tuns într-un bob îngrijit, iar hainele pe care le purta erau menite să o facă pe posesoarea lor să se piardă în mulțime, nicidecum să o scoată în evidență – așa cum îi plăcuse, cândva, Venetiei.

A doua zi, pe la aceeași oră, Connie a traversat podul și s-a dus în grădină, unde a stat pe o bancă și a admirat covorul de frunze arămii al toamnei. Poate că Venetia locuia în zonă... Connie tânjea să vadă de aproape ochii aceia familiari, să îmbrățișeze ceva – pe *cineva* – care făcea parte din trecutul ei.

A repetat plimbarea, la aceeași oră, zi de zi, timp de o săptămână, dar n-a mai întâlnit-o pe Venetia.

În ultima perioadă, Frederik îi vizita mai des decât Falk. Venea neanunțat, deși Sophia nu părea niciodată mirată, și îl întâmpina la ușa salonului cu o bucurie fățișă. Connie nu putea decât să spere că Édouard

avea să bage de seamă ceea ce se întâmpla chiar sub nasul lui, însă el era adesea plecat, iar, când se întorcea acasă, părea obosit și distrat. Prin urmare, Connie și-a ascuns temerile și încerca, pe cât posibil, să le țină companie îndrăgostiților în salon. În momentele acelea, ochii nevăzători ai Sophiei îi sugerau clar că prezența ei nu era dorită. Așa că, după cincisprezece minute de discuții protocolare, Connie se retrăgea.

Din fericire, găsisese un aliat de nădejde în Sarah, femeia care o îngrijise de la naștere pe Sophia și îi era devotată. De multe ori, când o găsea pe Connie pândind la ușa salonului, Sarah venea la ea și-i spunea:

– Ai încredere în mine. Am eu grijă ca *Mademoiselle* Sophia să nu pățească nimic.

Atunci Connie își întrerupea bucuroasă veghea, știind că Sophia era protejată. Sarah era ca o a doua mamă pentru ea.

Deși, aparent, nu se schimbaseră nimic în ritmul de zi cu zi al gospodăriei, pulsul vieții parcă se iuțise. Într-o dimineață, Connie și-a dat seama că Édouard nu venise acasă peste noapte. Arăta epuizat la micul dejun.

– Sunt obligat să plec cu treburi în sud, a anunțat el, după ce au terminat de mâncat.

S-a ridicat, a pornit către ușă, dar s-a oprit în prag.

– Dacă întreabă cineva unde sunt, le zici că vizitez castelul de la Gassin. Mă întorc joi. În caz că apar musafiri neașteptați, mă bazez pe tine, Constance, să-mi aperi sora.

Acestea fiind zise, a dispărut.

În fața lui Connie se profila o nouă zi fără ocupație. Cum Sophia nu se trezise încă, s-a dus în bibliotecă și a deschis un volum de Austen – cărțile deveniseră unicul ei refugiu și își trăia viața prin ochii personajelor despre care citea. Când a ieșit din bibliotecă, hotărâtă să se odihnească puțin înainte de prânz, a găsit o scrisoare pe preșul de la ușă. S-a aplecat, a luat-o de jos și a descoperit cu mirare că îi era adresată ei.

A urcat treptele în grabă, a închis ușa dormitorului și a deschis plicul.

Dragă Constance,

Am aflat că, actualmente, locuiești în Paris. Întâmplarea face ca și eu să mă aflu aici. După cum bine știi, mătușa ta e o veche cunoștință a familiei mele și m-a rugat să văd cum te simți. Stau la Ritz și mi-ar face mare plăcere să luăm ceaiul împreună, azi după-amiază, la ora trei, în Salon. M-aș

bucura nespus să depănăm amintiri despre nopțile petrecute în camera noastră de la internat.

V.
Venetia.

Connie a strâns bilețelul la piept, cuprinsă de agonia nehotărârii: nevoia disperată de interacțiune umană și rușinea de a-și încălca promisiunea făcută lui Édouard.

A luat prânzul în casa tăcută, căci Sophia mânca în camera ei, sub pretext că o durea capul. Apoi, încă nehotărâtă, Connie și-a pus hainele de stradă, după care s-a trântit pe pat. S-a uitat cum limbile ceasului au trecut de ora două și jumătate. În cele din urmă s-a hotărât, și-a pus pălăria pe cap și a ieșit din casă.

Un sfert de oră mai târziu a intrat la Ritz și s-a îndreptat către le Salon d'Été¹⁶, unde luase ceaiul în nenumărate rânduri. Sala era plină de doamne vioaie, în rochii scumpe, și, slavă Domnului, nu vedea nici urmă de uniformă germană. Au trecut zece minute, timp în care Connie a studiat pe îndelete meniul, fiecare secundă scurgându-se parcă mai lent decât cea de dinainte. Poate că era o capcană, poate că era urmărită și trebuia să plece... poate că neliniștea lui Édouard era semn că li se pregătea ceva, iar el fusese deja arestat și acum urma ea...

– Scumpa mea! Ești chiar mai frumoasă decât de obicei!

Connie a întors capul și a văzut-o pe Venetia, gătită cu blănuri și machiaj strident, de nerecunoscut față de femeia pe bicicletă care-i ieșise în cale pe pod în urmă cu trei săptămâni.

Venetia a venit la ea și a îmbrățișat-o, șoptindu-i rapid și distinct la ureche:

– Spune-mi Isobel. Sunt vecina ta, la Saint-Raphael.

Apoi i-a dat drumul din brațe și a luat loc.

– Ce părere ai de coafura mea? a întrebat-o, mângâindu-și părul. M-am tuns de curând. M-am gândit că e momentul să mă maturizez.

– Îți stă minunat... Isobel, i-a răspuns Connie.

– Comandăm? Mi-e o foame de lup după ce am umblat prin magazine toată dimineața, a zis Venetia, trăgănat. Mă gândeam să ciocnim și un pahar de șampanie, fiindcă nu ne-am mai văzut de mult.

– Bineînțeles, a spus Connie, făcându-i semn chelnerului.

În momentul în care a dat comanda, a băgat de seamă că Venetia ținea capul în jos, prefăcându-se că-și căuta țigările în poșetă.

Le-a scos după plecarea chelnerului.

– Vrei una? a întrebat, oferindu-i lui Connie o Gauloise.

– Mulțumesc.

– Deci cum te simți la Paris? a întrebat-o Venetia, aprinzându-i țigara lui Connie, apoi trăgând un fum lung din a sa.

– Foarte bine, mulțumesc. Tu?

– E cu totul altceva față de viața calmă din sud, n-am dreptate?

De îndată ce a sosit tava cu șampanie, Venetia a dat pe gât jumătate de pahar, cu o grabă nedemnă de o doamnă. Connie a mai băgat de seamă și că îi tremurau mâinile când ducea țigara la gură. Iar, când Venetia și-a scos haina de blană și pălăria, i-a văzut umerii descărnați pe sub bluză, obrajii supti și cearcănele negre pe care nici machiajul nu le putea ascunde. Venetia părea să fi îmbătrânit cu zece ani de când nu se mai văzuseră.

În următoarea jumătate de oră au purtat o discuție ridicolă despre mătușa din Saint-Raphael a lui Connie și colege de școală imaginare, pe care amândouă și le „aminteau“. A sosit și ceaiul, iar Venetia a devorat sendvișurile și prăjiturile delicioase, de parcă nu mai mâncase de câteva săptămâni. Măcinată de remușcări, Connie vedea cum ochii umbriți de breton ai Venetiei alergau neliniștiți dintr-o parte în alta.

– Mi-a făcut mare plăcere să te revăd, i-a spus Venetia, pe un ton entuziasmat. Acum trebuie să fug, că am programare la croitoreasa mea din Rue de Cambon. Vrei să vii cu mine? Avem ocazia să mai depănăm amintiri.

– Firește, a primit Connie, știind că nu putea refuza.

– Ne vedem în hol. Mă duc repede să mă pudrez până achiți tu nota.

Venetia s-a ridicat de la masă și Connie i-a făcut semn chelnerului. După ce, ca să plătească șampania și prăjiturile, a cheltuit aproape toți francii primiți de la Secția F, Connie s-a dus în holul hotelului și a așteptat-o pe Venetia să vină de la toaletă. Ea și-a făcut apariția, a luat-o pe Connie de braț și au pornit împreună spre Rue de Cambon.

– Slavă Domnului c-am plecat! a exclamat Venetia. Acum putem vorbi în liniște, căci înăuntru nu îndrăzneam. Nu știi niciodată cine te ascultă. În orașul ăsta pereții au ochi și urechi. Dar măcar mi-a plăcut haleala. N-am mai mâncat așa de bine de câteva zile. Pe unde naiba ai umblat, Connie?

James mi-a zis că ați ajuns în Franța cu același avion. După care ai dispărut de pe fața pământului.

– Te-ai întâlnit cu James? a întrebat-o Connie, încântată să audă un nume cunoscut.

– Da, dar acum câteva zile am auzit că bietul de el nu mai e printre noi, i-a răspuns Venetia. S-a dus tare repede, Dumnezeu să-l odihnească. Însă majoritatea celor din breasla noastră se curăță repede, a adăugat, cu un râset strident.

– A murit? a murmurat Connie, îngrozită.

– Da. Lăsând asta la o parte, zi-mi unde ai stat ascunsă. Și ce naiba cauți în căsoaia aia din Rue de Varennes.

– Venetia, sunt..., a oftat Connie, încă șocată de vestea morții lui James. E o poveste lungă și nu pot să-ți spun ce se întâmplă. Într-o oarecare măsură, pentru că nici eu nu pricep prea bine.

– Nu mă mulțumește deloc explicația, dar trebuie s-o accept. Sper că n-ai trecut în tabăra cealaltă. Am rugat un prieten să te urmărească din Tuileries până acasă și mi-a zis că a văzut un ofițer nazist care a intrat la scurt timp după tine.

– Crede-mă, Venetia, nu pot să-ți spun.

– Ești de partea noastră sau nu? E o întrebare simplă, a insistat Venetia.

– Normal că sunt de partea voastră. A intervenit ceva în noaptea în care am sosit la Paris și așa am ajuns în... situația de acum. Tu ar trebui să înțelegi foarte bine că nu-ți pot da alte detalii, și-a întărit Connie spusele. Iar, dacă cel care m-a salvat în noaptea aceea ar ști unde sunt... ar considera că-l trădez.

– Nu văd de ce, a mormăit Venetia. Nu trădezi pe nimeni dacă iei legătura cu o veche prietenă de familie. Uite care-i treaba, Con, a spus, trăgând-o pe Connie pe trotuarul opus și profitând de ocazie ca să arunce o privire în jur, am nevoie de ajutorul tău. Sigur ai aflat că Rețeaua „Savantul” s-a destrămat. În momentul de față sunt singurul radiotelegrafist care a mai rămas. Și sunt nevoită să mă mut de colo colo, ca să trimit mesaje la Londra fără să-mi urmărească nemții semnalul. Acum două sau trei zile am scăpat ca prin urechile acului. Cineva le-a dat un pont și au venit la apartamentul meu la doar douăzeci de minute după ce plecasem. Deocamdată, am ascuns aparatul în altă casă conspirativă, dar nu e în siguranță. Am nevoie de un loc din care să transmit mesaje urgente la Londra și agenților de aici.

Măine-noapte o să se întâmple ceva colosal și trebuie neapărat să transmit mesaje. Sunt convinsă că știi un astfel de loc, Con.

– Îmi pare rău, Venetia, dar chiar nu știu. Nu-ți pot explica acum, dar sunt foarte îngrădită. Am ordin să nu discut cu nimeni care ar putea face vreo legătură între mine ca agent și persoana în cauză.

– Dumnezeule mare, Con! i-a strigat Venetia, oprindu-se brusc. Ce prostii spui acolo? Ai fost trimisă aici în calitate de agent al guvernului britanic! Nu mă interesează cine-i această „persoană” pe care încerci s-o protejezi și cum a reușit să-ți zăpăcească mințile. Dar eu și mulți alții implicați în evenimentele de mâine-noapte știm că, dacă vom avea succes, mii de francezi nu vor mai fi arestați și trimiși să lucreze ca sclavii în fabricile nemțești. Avem nevoie de ajutorul tău. Sunt sigură că știi un loc în care să mă pot duce, a stăruit, deznădăjduită, Venetia. *Trebuie* să trimit mesajele diseară și cu asta, basta!

Fără nici o tragere de inimă, Venetia a luat-o din nou pe Connie de braț și și-au continuat drumul în tăcere.

Connie se simțea prinsă într-o pânză de păianjen, firele delicate de adevăruri, minciuni și înșelătorii ducând pretutindeni și nicăieri. Se găsea într-un impas moral, nemaștiind nici cui îi era loială, nici în cine să aibă încredere. Revederea cu Venetia îi amintea de realitățile misiunii pe care fusese trimisă s-o îndeplinească. Înfațișarea deplorabilă a Venetiei, foamea și disperarea acesteia nu făceau decât să-i alimenteze sentimentul de vinovăție și descumpănirea.

– Ai putea veni la casa din Rue de Varennes, a spus Connie, dar e riscant. Așa cum știi, vin mulți nemți în vizită.

– Nu-mi pasă, a zis Venetia. De multe ori porcii ăia nu văd nici măcar ce e sub nasul lor.

– Îți dai seama că e periculos, Venetia. Iar alt loc nu știu.

Undeva, într-un colțișor al minții, Connie se gândea că Édouard lipsea de acasă în acea seară și că, în grădină, era o ușă care ducea în pivniță. O folosise în vară, când o surprinseseră sirenele antiaeriene afară. Dar dacă chiar atunci avea să aibă loc un bombardament? Dacă o vedea cineva pe Venetia când intra sau ieșea din casă? Dacă i se năzărea vreunuia dintre gemenii von Wehndorf să vină în vizită, exact atunci când Venetia transmitea din pivniță?

– Sinceră să fiu, Con, nu-mi prea mai pasă de nimic, a oftat Venetia. Majoritatea caselor conspirative din Paris sunt compromise, deși am înțeles

că încep să apară unele noi. În afară de asta, nu văd cum i-ar putea trece cuiva prin minte că un agent britanic transmite informații tocmai din pivnița unei case frecventate de inamici, a spus, întorcându-și privirea spre Connie. Sigur n-ai trecut în cealaltă tabără? Ei, și dac-ar fi așa, oricum sunt un om mort, așa că ce importanță mai are?

Venetia îi cerea să-și dovedească loialitatea. Connie a oftat, resemnată. Trebuia să fie devotată țării și prietenei sale, oricare ar fi fost consecințele.

– Bine. Te ajut.

De îndată ce a ajuns acasă, Connie a găsit un motiv să coboare în pivniță, pretextând că, la ultimul raid aerian, lăsase o carte acolo. A descuiat ușa care dădea în grădină, aflată la capătul scării ce cobora în pivniță, după care a revenit în salon, ca să îi țină companie Sophiei. În timp ce Sophia își plimba agale degetele fine peste noul volum în Braille al poeziilor lui Byron, cu un zâmbet radios pe față, Connie stătea ca pe ace. La șase și jumătate a invocat o durere de cap și a cerut să i se aducă cina în camera ei.

La ora opt a coborât din nou la parter, ca să-i spună lui Sarah că nu era așteptat nici un musafir în acea seară și că se putea duce la culcare. Sophia era deja în camera ei. Connie a început să se plimbe pe parchetul din dormitor, frământându-se tot mai amarnic cu fiecare minut care trecea. Mai mult ca sigur că acum Venetia era în pivniță.

Măcinată de remușcări atunci când se gândea la nevinovata Sophia, căreia nici prin cap nu-i trecea că femeia pe care o primiseră în casă și pe care o ocroteau – îi trăda chiar sub nasul lor, Connie a așteptat, în agonie, să mai treacă o oră.

La zece, a coborât tiptil la parter. Era în bucătăria din fundul casei și se pregătea să coboare în pivniță, ca să verifice dacă plecase Venetia, când a auzit o bătaie ușoară la ușa din față.

Cu inima cât un purice, Connie a deschis ușa bucătăriei, care dădea în holul de la intrare, și a văzut că răspunsese deja Sophia, care reușise să coboare treptele fără ajutor. În prag stătea Frederik și o strângea în brațe pe Sophia. Tulburată, Connie a rămas în întuneric, neștiind cum era mai bine să procedeze. Și-a dat seama că cei doi își dăduseră întâlnire pe ascuns. Ora zece noaptea nu era potrivită pentru vizite, cu atât mai mult cu cât musafirul era un domn, iar gazda – o doamnă neînsoțită. Connie nu știa ce-ar fi trebuit s-o îngrijeze mai mult, onoarea Sophiei sau posibilitatea ca

un agent britanic să se afle, încă, în pivniță – la doar câțiva metri sub un ofițer nazist.

În cele din urmă a ajuns la concluzia că era mai bine să le dea pace. Câtă vreme Frederik se uita în ochii Sophiei, avea măcar o ocupație. De îndată ce i-a văzut c-au intrat în salon, Connie s-a dus, alergând, în camera ei. S-a așezat, țeapănă, într-un fotoliu de la fereastră, așteptând cu sufletul la gură să se termine noaptea mai repede și să vină zorii.

Apoi au apucat-o muștrările de conștiință. Cum putea fi atât de egoistă? Venetia și ceilalți agenți își riscau viața în fiecare zi. O noapte de zbucium era incomparabil mai ușoară decât munca lor.

În cele din urmă, a auzit pași în holul de la parter și scârțâitul treptelor. O ușă s-a închis la etaj, iar Connie a răsuflat ușurată, gândindu-se că Frederik a plecat, iar Sophia s-a dus la culcare. O mira că nu-l auzise ieșind, dar plecase, probabil, tiptil.

A căscat, simțind cum, în locul tensiunii de mai devreme, o năpădea oboseala. S-a urcat în pat și a căzut într-un somn adânc, fără vise. Și n-a auzit ușa casei închizându-se discret la ceasul în care zorii se revărsau peste Paris.

Salonul de Vară (în limba franceză în original)

Capitolul 15. Blackmoor Hall, Yorkshire, 1999

Ningea abundant atunci când Sebastian a plătit taxiul și a scos valiza lui Emilie din portbagaj. Emilie a întors capul ca să vadă Blackmoor Hall pentru prima oară și a dat cu ochii de un conac gotic, din cărămidă roșie, întunecos și auster. Un gargui din piatră îi întâmpina amenințător pe arcada ușii principale, cu gura știrbă măcinată de vânturi și ploi și cu o moviliță de zăpadă în vârful capului.

Nu-și putea face o părere despre împrejurimile casei; momentan, peisajul amintea mai degrabă de Siberia decât de un sat englezesc situat în mlaștinile din nordul Yorkshire-ului. Totul era alb, pustiu și mohorât cât vedeai cu ochii. Emilie s-a cutremurat fără voie, atât de la ger, cât și de la vederea priveliștii sumbre.

– Fir-ar să fie! Credeam că nu mai ajungem! s-a auzit glasul lui Sebastian lângă ea. Sper ca șoferul să se întoarcă acasă cu bine, a adăugat, uitându-se după taxiul care înainta greoi prin nămeții tot mai mari. Până mâine se blochează drumul.

– Adică o să rămânem înzăpeziți? l-a întrebat Emilie, târându-se spre ușă prin zăpada care îi ajungea până la fluierile picioarelor.

– Da, a zis Sebastian. O pățim aproape în fiecare an. Din fericire, avem un Land Rover și un vecin care are tractor.

– Când ninge în Alpii francezi, autoritățile dezăpezesc întotdeauna drumurile, a spus Emilie în timp ce Sebastian apăsa pe masiva clanță emailată.

– Aici ești în Anglia, prințesa mea franceză, țara pe care o paralizează orice fenomen meteo neprevăzut, i-a zis el, zâmbind. Bun venit în umila mea căsuță, Emilie.

Sebastian a deschis ușa și au intrat într-un hol care contrasta izbitor cu albeața scânteietoare de afară. Totul era îmbrăcat în lemn de culoare închisă: pereții acoperiți de lambriuri, scara grosolană, lăcuită – până și șemineul uriaș care domina încăperea era învelit în lemn masiv de mahon. Din păcate nu ardea focul în el, așa că Emilie n-a simțit o prea mare deosebire între temperatura de afară și cea din casă.

– Vino, a zis Sebastian, punându-i valiza la baza scării celei urâte. Sunt sigur că au făcut focul în salon. I-am trimis un mesaj doamnei Erskine ca s-o anunț că venim.

A tras-o după el printr-un labirint de coridoare cu pereții îmbrăcați în tapet verde-închis și împodobiți cu tablouri în ulei care înfățișau cai la vânătoare. Apoi, Sebastian a deschis o ușă și au intrat într-un salon ai cărui pereți erau acoperiți cu un tapet cafeniu-închis William Morrin și pe care erau atârinate alandala tot soiul de tablouri.

– Ei, drăcie! a exclamat el, văzând șemineul plin doar cu cenușă veche. Nu-i stă în fire să facă asta. Să nu-mi zici că și-a dat iar demisia, a oftat. Nu te speria, iubito, aprind focul într-o clipită.

Emilie s-a așezat, înfrigurată, pe apărătoarea căminului, iar Sebastian a așezat rapid vreascurile înăuntru. Până să reușească să le aprindă, lui Emilie îi clănțănneau deja dinții, așa că și-a apropiat, bucuroasă, mâinile de flăcări.

– Bun, a zis Sebastian. Tu stai aici și încălzește-te până când fac eu un ceai și aflu ce naiba s-a întâmplat în lipsa mea.

– Sebastian! a strigat Emilie după el, vrând să-l întrebe unde era baia, însă ușa masivă de stejar s-a închis în urma lui.

În speranța că n-avea să întârzie mult, Emilie s-a așezat în fața focului, să se încălzească, privind cum zăpada se așternea pe pervazul ferestrei și cum ninsoarea se transforma în viscol.

Nu știa multe despre Anglia – mersese cu mama ei în vizită de câteva ori la niște prieteni din Londra –, dar imaginea pe care-o avea despre căsuțele englezești primitive, cuibărite în sătuce de basm, nu se potrivea deloc cu acest colos auster și cu împrejurimile lui.

Douăzeci de minute mai târziu Sebastian nu se întorsese încă, iar Emilie era tot mai disperată. S-a ridicat și a ieșit pe hol, unde a început să deschidă ușile camerelor întunecoase, doar-doar avea să descopere toaleta. În cele din urmă, a găsit una al cărei closet impozant, din lemn, amintea de un tron. La ieșire, a auzit voci răstite răsunând undeva în casă. Pe una n-o cunoștea, dar cealaltă sigur era a lui Sebastian. N-avea nevoie să distingă ce spuneau, ca să-și dea seama că el era foarte nervos.

Regreta că nu-i ceruse mai multe detalii despre viața lui în Yorkshire înainte să se urce în avion și să vină în Anglia. Dar cele două săptămâni scurse de când o ceruse în căsătorie fuseseră nespuse de agitate. Discutaseră mai mult despre fascinantul lor trecut comun decât despre viitor.

Când a revenit la Paris, Emilie i-a povestit tot ce aflase de la Jacques.

– Ce poveste grozavă, a oftat Sebastian. Și cred că asta e abia începutul. Când mai vorbești cu Jacques?

– A promis că-mi spune mai multe când merg să depozitez cărțile din bibliotecă. Cred că l-a secătuit psihic.

– Sunt convins, a zis Sebastian, strângând-o în brațe. Dar există o sinergie subtilă în modul în care s-au reunit familiile noastre.

Emilie a dus mâna la gât și a atins perlele crem – colierul mamei ei –, amintindu-și momentul în care i le dăruise Sebastian, în dimineața nunții lor.

– Le-am răscumpărat de la licitație, iubito, i-a spus el, prinzându-i colierul la gât, după care a sărutat-o. Sigur nu te deranjează să avem o ceremonie atât de restrânsă? Mă gândeam că ultimul moștenitor al familiei De La Martinières ar merita o nuntă mai fastuoasă. Presupun că, la nunta părinților tăi, a venit jumătate din populația Parisului, a adăugat, zâmbind.

– Da, și tocmai de-asta îmi doresc o ceremonie liniștită, i-a răspuns Emilie, cu sinceritate, căci ideea de a fi în centrul atenției o îngrozea.

O nuntă discretă era exact ceea ce-și dorea.

După cununia la care le-au fost martori Gerard și un dealer de artă, prieten cu Sebastian, Gerard a insistat să ia toți patru prânzul la Ritz.

– Părinții tăi și-ar fi dorit mult asta, Emilie, a stăruit el.

Gerard a toastat în cinstea lor, apoi i-a întrebat ce planuri de viitor aveau. Emilie i-a spus că pleca în Anglia cu Sebastian, până la încheierea renovării castelului. Chiar înainte de a părăsi hotelul, Gerard a venit lângă ea și a rugat-o să păstreze în continuare legătura cu el.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, îți stau oricând la dispoziție, Emilie.

– Mulțumesc, Gerard, ești foarte draguț, i-a răspuns.

– Și încă ceva, Emilie. Nu uita că, deși te-ai măritat, castelul e al tău, la fel – și banii obținuți din vânzarea casei din Paris, și numele de De La Martinières. La un moment dat aș vrea să discut și cu tine, și cu soțul tău, despre proprietate și alte chestiuni financiare.

– Sebastian îmi dă toate informațiile de care am nevoie, i-a răspuns Emilie. S-a purtat minunat, Gerard. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

– Sunt de acord, dar, într-o căsnicie, e bine să-ți păstrezi independența. Mai ales din punct de vedere financiar, i-a spus Gerard înainte să-i sărute mâna la despărțire.

În cele din urmă, după ce Emilie a citit câteva exemplare vechi din săptămânalul *Calul și copoiul*, a apărut și Sebastian, cu o figură deopotrivă iritată și spăsită.

– Scuze, iubito. A trebuit să lămuresc câteva lucruri. Vrei un ceai? Mie mi-ar prinde bine, a oftat Sebastian, trecându-și degetele prin păr.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Emilie.

S-a apropiat de soțul ei, iar el a prins-o în brațe.

– Nimic ieșit din comun, cel puțin – în casa asta, i-a răspuns el. A fost așa cum am zis eu. Doamna Erskine și-a dat demisia și a plecat cu o falcă-n cer și cu una-n pământ, jurând să nu mai calce pe-aici. O să se întoarcă, firește. Mereu face așa.

– De ce-a plecat?

– Îți explic cu cea mai mare plăcere la o cană de ceai fierbinte.

Odată instalați comod la gura focului, pe un maldăr de perne și cu câte o cană de ceai cald în mână, Sebastian s-a apucat să-i explice.

– Vreau să-ți povestesc despre fratele meu, Alex. Te avertizez că nu e un subiect despre care-mi place să discut. Mă simt vinovat că nu ți-am spus mai devreme, dar nu mi s-a părut relevant. Până azi.

– Atunci spune-mi acum, l-a îndemnat Emilie.

– Bun, a zis Sebastian, luând o sorbitură de ceai. Ți-am spus deja că mama ne-a abandonat în grija bunicii, pe când eram mici, și a dispărut de pe fața pământului. Alex e mai mic decât mine cu un an și jumătate. Și suntem complet diferiți, cam ca Falk și Frederik. După cum știi mie îmi place ordinea, pe când Alex a fost dintotdeauna... un spirit rebel, mereu în căutarea a ceva, niciodată pregătit sau capabil să trăiască după un program. În fine, amândoi am fost trimiși la internat, unde eu m-am simțit extraordinar și am înflorit, dar Alex a avut numai probleme. L-au exmatriculat și și-a pierdut și locul la universitate, pentru că a fost prins beat la volan. Când a împlinit optsprezece ani, a plecat în străinătate și n-am mai știut despre el vreme de câțiva ani.

– Unde s-a dus? l-a întrebat Emilie.

– N-aveam nici cea mai vagă idee, până într-o zi, când bunica a primit un telefon de la un spital din Franța. Din spusele doctorilor, se pare că ar fi luat o supradoză de heroină. Era pe moarte când l-au găsit, dar a reușit să scape cu bine, a oftat Sebastian. Bunica s-a dus după el și l-a internat într-o clinică privată de dezintoxicare din Anglia. Trebuie să recunosc că Alex s-a

ținut de cuvânt și s-a întors acasă vindecat. Dar, după un timp, a plecat iar în străinătate și l-am văzut abia după moartea bunicii. Îmi trebuie o băutură mai tare. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc, i-a răspuns Emilie.

Sebastian a ieșit din salon, iar Emilie s-a dus la fereastră, a dat draperiile la o parte și s-a uitat la ninsoarea care continua să cadă. Când s-a așezat la loc pe perne, în fața flăcărilor roșietice, a cuprins-o mila pentru proaspătul ei soț. Fratele lui părea să fi fost un om insuportabil.

Sebastian s-a întors cu un gin tonic și s-a întins în brațele lui Emilie, care îi mângâia părul.

– Ce s-a întâmplat mai departe? l-a întrebat ea.

– Imediat după ce a murit bunica și Alex s-a întors acasă și s-a mutat aici, am avut o ceartă foarte urâtă. A ieșit din casă, s-a dus la mașină și, știind că e beat, m-am oferit să-l duc eu unde voia, însă n-a vrut. Ca neghiobul, am urcat în mașină cu el și, după câțiva kilometri, într-o curbă periculoasă, a virat prea larg și a intrat în mașina care venea din sens opus. A fost rănit foarte grav. Eu am avut un noroc chior și am scăpat doar cu câteva coaste fisurate, un braț fracturat și traumatism cervical.

– Dumnezeuule! a exclamat Emilie. Săracul de tine!

– Cum spuneam, a repetat Sebastian, Alex a avut cel mai mult de suferit.

– Foarte trist, a zis Emilie, clătinând din cap, cu ochii la el. Trebuia să-mi fi spus toate astea mai demult.

– Da, și să risc să te răzgândești înainte să te măriți cu mine, a replicat el, cu un zâmbet amar.

– N-am spus așa ceva! i-a răspuns Emilie, pe un ton muștrător. Dar de la tine am învățat că e mai bine să vorbim despre problemele noastre decât să le ținem doar pentru noi.

– Ai dreptate, a încuviințat Sebastian. Cel mai tragic e că Alex a fost mereu extrem de isteț. Mult mai inteligent decât mine. Trecea examenele cu brio, fără să se pregătească, în timp ce eu a trebuit să trudes pentru tot ce-am realizat. Alex ar fi putut avea o viață superbă dacă nu era atât de dezechilibrat și de iresponsabil.

– De multe ori îmi dau seama că oamenii foarte inteligenți suferă la fel de mult ca cei mediocri, a zis Emilie. Tata zicea mereu că e bine să fii înzestrat cu măsură. Prea mult ori prea puțin din orice îți aduce numai necazuri.

– Tatăl tău era un om foarte înțelept și mi-ar fi făcut mare plăcere să-l cunosc, a zis Sebastian, sărutând-o pe nas. Asta a fost povestea fratelui meu

rătăcitor. Cred că ești lihnită de foame. Hai în bucătărie să vedem ce găsim prin frigider. Măcar acolo e cald, fiindcă duduie focul în sobă. După care ne retragem în dormitorul nostru înghețat. Dar cred că găsim soluții să ne încălzim, i-a zis Sebastian, ridicând-o de pe podea. Hai să mâncăm ceva repede și să mergem sus.

În timp ce străbăteau coridoarele friguroase, Emilie i-a pus întrebarea care o măcina:

- Și Alex unde e acum?
- Nu ți-am spus?
- Nu, nu mi-ai spus.
- E aici, firește. Alex locuiește la Blackmoor Hall.

Capitolul 16

În dimineața următoare, Emilie s-a trezit după o noapte agitată, în mare parte – din cauza frigului pătrunzător cum nu mai simțise vreodată. Avea senzația că oasele înghețate stăteau să-i plesnească. Sebastian se scuzase în nenumărate rânduri, explicându-i că sistemul învechit de încălzire nu funcționa pentru că cineva uitase să umple cazanul cu petrol, și i-a promis că avea să rezolve problema cât mai curând.

Emilie și-a furișat tălpile înghețate până ce-a dat de picioarele calde ale lui Sebastian. Camera era cufundată în beznă; prin draperiile de damasc nu pătrundea nici un firicel de lumină. Se întreba dacă Sebastian avea să fie de acord să doarmă cu draperiile trase. Ea prefera să doarmă cu ferestrele descoperite, ca să se trezească învăluită în lumina blândă a zorilor.

Emilie medita la povestea despre fratele lui, pe care el i-o spusese seara trecută. După ce-i dăduse vestea șocantă că Alex locuia la Blackmoor Hall, îi explicase că, fracturându-și coloana în accidentul de mașină, Alex era imobilizat într-un cărucior cu roțile. Acum îl supraveghea în permanență un îngrijitor și locuia într-un apartament special amenajat la parterul aripii de est.

– Îți dai seama că mă costă o avere îngrijitorul, ca să nu mai vorbesc de modificările pe care a trebuit să le facem pentru ca locuința să se preteze la nevoile cuiva cu dizabilități. Dar n-am avut încotro, a spus Sebastian, oftând. În orice caz, n-ai de ce să-ți faci griji în privința lui Alex. E foarte retras și rareori iese din camera lui.

– A reușit să se țină departe de droguri și de băutură după accident? l-a întrebat Emilie, șovăitor.

– În mare parte, da. Dar am schimbat o mulțime de îngrijitori. Pe doi a trebuit să-i dau afară, fiindcă fratele meu i-a obligat să-i aducă alcool. Când vrea, Alex poate să fie extrem de fermecător și de convingător.

În ciuda asigurărilor că n-avea să aibă de-a face cu Alex, Emilie se cutremura la gândul de a trăi sub același acoperiș cu un paraplegic dependent de droguri – fie și în aripi separate ale clădirii.

Sebastian o avertizase că Alex era un mincinos desăvârșit.

– Să nu crezi un cuvânt din ce-ți spune. Alex e în stare să convingă și cel mai inteligent om că negrul e alb.

– Scumpo?

Emilie a simțit atingerea unei mâini calde.

– Da?

– Doamne sfinte! a exclamat Sebastian, pipăind umărul lui Emilie, înfilit într-o mulțime de haine pe care și le trăsese pe ea peste noapte. Ești încotoșmănată ca un eschimos, a râs el. Vino încoace, să te iau în brațe.

Odată cuibărită în îmbrățișarea lui caldă și răsătată cu sărutări, orice temere a dispărut din mintea lui Emilie.

– Nu cred să fie o zi potrivită pentru plimbări, și-a dat cu părerea Sebastian în timp ce-și bea cafeaua în bucătărie și priveau troienele de zăpadă. Stratul are peste treizeci de centimetri, iar, judecând după cer, or să mai cadă ceva ninsori. Îl sun pe Jake, vecinul nostru, să vadă dacă vine cu tractorul până aici, să curețe aleea. Rămânem fără provizii și va trebui să dau o fugă în sat și să cumpăr strictul necesar. Vrei să fac focul în salon, ca să stai acolo? Biblioteca e în capătul holului. Sigur găsești o carte care să-ți țină de urât până când mă întorc.

– Bine, i-a zis Emilie, știind că nu prea avea de ales.

– O să vorbesc să ne aducă cineva petrol, ca să putem porni centrala. Din păcate, s-a scumpit al naibii de mult în ultima vreme și toată căldura se risipește din cauza lemnăriei vechi, a oftat el. Îmi pare rău, scumpo. De câteva luni încoace nu mi-a stat gândul nici la serviciu, nici la casă.

– Pot să te ajut cu ceva? s-a oferit Emilie.

– Nu, dar îți mulțumesc pentru intenție. Dacă tot ajung în sat, o să trec să vorbesc și cu doamna Erskine, fosta menajeră, poate o conving să vină înapoi. Promit că, în câteva zile, lucrurile se vor așeza, i-a zis Sebastian în timp ce mergeau spre salon. Te întrebi, probabil, de ce naiba te-am adus aici, a adăugat, aplecându-se să curețe cenușa din șemineu. O să fie mai bine, îți jur. E o zonă foarte frumoasă, o să te convingi.

– Lasă-mă pe mine, i-a spus Emilie, îngenunchind lângă el. Tu du-te și ocupă-te de ce-ai de rezolvat.

– Ești sigură? Îmi pare rău că ducem lipsă de servitori, a tachinat-o el. Știu că nu ești obișnuită cu o astfel de situație.

– Sebastian, a spus Emilie, înroșindu-se la față, sunt în stare să învăț.

– Normal că ești, glumeam și eu, atâta tot. Plimbă-te liniștită prin casă, deși o să te îngrozească ceea ce vezi. Castelul tău o să ți se pară foarte modern, a spus Sebastian, strâmbându-se, și a ieșit din cameră.

Înfofolită cu două pulovere groase împrumutate de la Sebastian, Emilie s-a învârtit o oră prin casă. Era limpede că multe dintre camerele de la etaj nu mai fuseseră folosite de ani buni și, spre deosebire de ferestrele mari și frumoase ale castelului ei, care lăsau să pătrundă cât mai multă lumină, casa asta era prevăzută cu unele mici și deplorabile, menite să țină frigul la distanță. Culorile mohorâte și mobilierul masiv, din lemn de mahon, îi dădeau impresia că pășise pe scena unei piese din epoca edwardiană.

În timp ce cobora la parter, Emilie se gândea la modificările de care avea nevoie casa. Dar, ca și în cazul castelului ei, ar fi fost un proiect de renovare uriaș. Și nu avea nici cea mai vagă idee de câți bani dispunea Sebastian ca să-l finanțeze. Dar lucrul ăsta conta prea puțin; Emilie știa că situația ei financiară era solidă și că, până la sfârșitul vieții, aveau destui bani ca să trăiască așa cum doreau.

Revenită în salon, s-a muștrătat din nou că nu se interesase de finanțele lui Sebastian înainte ca ei să se căsătorească. Nu că asta i-ar fi schimbat în vreun fel hotărârea, însă acum, că era soția lui, i se părea important să fi știut. Tocmai când se gândea cum să deschidă subiectul mai târziu, a văzut tractorul și Land Roverul lui Sebastian îndepărtându-se de casă pe alea alunecoasă.

Spre prânz, înfometată și plictisită, Emilie s-a dus în bucătărie ca să caute ceva de mâncare în frigider. Și-a încropit un sendviș dintr-un colț de pâine și s-a așezat la masă. Exact atunci s-au auzit o ușă trântindu-se și sunetul răstit al unei voci de femeie. Ușa bucătăriei s-a deschis și a apărut o persoană pirpirie, între două vârste.

– Domnul Carruthers e acasă? Vreau să vorbesc imediat cu el, a spus ea.

Femeia tremura de furie.

– Din păcate, doar ce-a ieșit. S-a dus în sat.

– Tu cine ești? a întrebat-o femeia, cu grosolănie.

– Emilie, soția lui Sebastian.

– Zău așa? În cazul ăsta, nu pot decât să-ți urez noroc. Dacă tot ești soția lui Sebastian, transmite-i că-mi dau demisia. Nu mai suport bătăria lui frate-său. Nici violența lui! Adineauri a aruncat cu cafea fierbinte în mine. Dacă nu mă feream, mă alegeam cu arsuri de gradul trei pe brațe. Am

sunat o prietenă care are un 4x4 și vine să mă ia într-o oră. Nu vreau să mai stau în casa asta afurisită, cu... *nebunul* ăla!

– Am înțeles. Îmi pare nespus de rău, i-a zis Emilie, auzind cum femeia începea să se bâlbâie, probabil din cauza iritării. Vrei să bei ceva? Ar fi bine să discutăm despre cele întâmplate înainte să pleci. Sunt sigură că trebuie să apară și Sebastian...

– N-aveți ce să-mi spuneți ca să mă convingeți să mai rămân, i-a curmat vorba femeia. Sebastian m-a mai convins o dată, și am regretat amarnic. Spre bine tău, sper să nu-l lase pe frate-său în grija ta. Sinceră să fiu, nu văd cum ați mai găsi pe cineva dispus să preia postul. Știai că a plecat și doamna Erskine?

– Da, dar soțul meu zice că o să vină înapoi.

– Greșeala ei. E femeie de treabă și a acceptat să lucreze aici din loialitate față de bunica lor. Am cunoscut-o pe Constance când eram mică și locuiam în sat. Minunată femeie, și mi se rupe sufletul când mă gândesc la câte a îndurat de pe urma băieților. În orice caz, asta nu mai e problema mea. Mă duc să-mi fac bagajul. I-am dat de mâncare, așa că n-ar trebui să te deranjeze până când se întoarce soțul tău. Te sfătuiesc să nu intri la el deocamdată. Lasă-l să se calmeze. De obicei, îi trec nervii după un timp.

– Am înțeles, a zis Emilie, neștiind ce altceva să spună.

Citindu-i, probabil, teama în ochi, femeia s-a mai îmblânzit.

– Nu-ți face griji, dragă. Alex e inofensiv, doar că, uneori, îl apucă frustrarea. Pe cine n-ar apuca, în situația lui? Nu are suflet rău, însă a suferit mult. Iar eu sunt prea bătrână să-i mai suport toanele. Vreau să îngrijesc un moșuleț amabil și calm, nu un băiețel capricios care nu s-a maturizat niciodată.

Emilie nu se putea gândi decât la faptul că femeia aceea urma să plece înainte de întoarcerea lui Sebastian. Așadar, avea să rămână singură într-o casă necunoscută și înfricoșătoare, din care – dată fiind zăpada de afară – nu putea scăpa. Sub același acoperiș cu un nebun paraplegic și bețiv, pe care nu-l văzuse încă. Viața ei din acel moment părea scoasă dintr-un film de groază, iar pe Emilie aproape că o pufnea râsul din pricina ridicolului situației.

– În orice caz, felicitări și casă de piatră, dragă, a zis femeia.

– Mulțumesc, i-a răspuns Emilie, cu un zâmbet ironic.

Femeia a pornit către ușa bucătăriei, după care s-a oprit și s-a întors.

– Spre binele tău, sper că ai știut la ce te înhami. La revedere.

O jumătate de oră mai târziu, din salon, Emilie a văzut o mașină intrând prudent pe alee și pe femeia pe care o întâlnise în bucătărie – înotând prin zăpadă și punându-și valiza în portbagaj. Mașina s-a întors din mai multe mișcări și s-a îndepărtat cu greutate de casă.

A reînceput ninsoarea, umplând cerul cu un vârtej de fulgi mari, ce ridicau un zid și mai impenetrabil între Emilie și restul lumii. A început să-i bubuie inima în piept. O despărteau doar câțiva metri de fratele nebun și erau singuri în casă. Dacă se întetea ninsoarea și Sebastian nu se mai putea întoarce acasă? La ora trei, cerul de ianuarie începea deja să se întunece, pregătindu-se de lăsarea amurgului, apoi a nopții... Emilie s-a ridicat în picioare, bătaile inimii avertizând-o că era în pragul panicii. Suferise multe astfel de atacuri în adolescență și, cu toate că le depășise, trăia veșnic cu spaima că ar fi putut reveni.

– Păstrează-ți calmul și respiră adânc, și-a spus, simțind cum înlăuntrul ei se rostogoleau acele unde puternice și de neoprit.

A început să gâfâie, conștientă că nu se mai putea controla și că degeaba încerca să gândească rațional.

S-a trântit pe canapea, cu capul între genunchi. Secătuită de forțe și cu pleoapele vinete, Emilie se chinuia să respire.

– Te rog, *mon dieu, mon dieu...*¹⁷

– Ai nevoie de ajutor?

O voce adâncă, de bărbat, a răsunat undeva, în depărtare, în vreme ce ei i se învârtea capul, iar prin mâini și picioare o treceau furnicăături groaznice. Nu putea ridica privirea – nu putea risipi nici o răsuflare.

– Te-am întrebat dacă ai nevoie de ajutor.

Vocea era mai aproape acum, mai exact – chiar lângă ea. Poate că simțea un suflu cald pe obraz, o mână care o prindea de degete... nu putea răspunde.

– Presupun că ești soția lui Seb, franțuzaica. Vorbești engleză?

Emilie a reușit să dea din cap, în semn de încuviințare.

– Bine. Mă duc să caut o pungă, ca să sufli în ea. Tu gâfâie mai departe până mă întorc. Măcar înseamnă că n-ai murit.

În starea aceea de semiluciditate, Emilie nu și-a dat seama cât a trecut până să simtă punga de hârtie la gură și nas și să audă aceeași voce calmă care îi spunea să inspire și să expire încet.

Persoana părea să știe ce era de făcut, iar Emilie, asemenea unui copil neajutorat, i-a urmat indicațiile.

– Bravo, te descurci foarte bine. Inspiră și expiră în pungă. Gata, gata, liniștește-te. O să-ți revii repede, crede-mă, a încurajat-o vocea.

În cele din urmă, după ce palpitațiile s-au potolit și a început să-și simtă din nou mâinile și picioarele, Emilie a îndepărtat punga de la gură. S-a întins pe canapea, epuizată și cu ochii închiși, simțind ușurarea care-o năpădea pe măsură ce i se relaxa întregul trup.

Abia după câteva minute de euforie că scăpase cu viață și că răul trecuse, mintea ei a început să se întrebe cine era cavalerul pe cal alb care-i sărise în ajutor. Cu mari eforturi, a deschis o pleoapă obosită și tremurândă și a deslușit un bărbat care era Sebastian și, în același timp, nu era el. Era un Sebastian în culori mai intense – ochi de un căprui mai adânc, cu irișii străbătuți de scânteieri aurii, păr cu reflexe auriu-roșcate, precum și o față alcătuită dintr-un nas perfect, buze mai trandafirii și mai pline și pomeți ascuțiți ce se conturau prin pielea fină, imaculată.

– Eu sunt Alex, a zis bărbatul. Îmi pare bine să te cunosc.

Emilie a închis numaidecât pleoapa și a rămas nemișcată, speriată ca nu cumva prezența fratelui nebun la doar câțiva centimetri de ea să-i provoace un nou atac de panică.

O mână caldă i-a mângâiat degetele.

– Înțeleg că nu vrei să te obosești vorbind cu mine acum. Știu prin ce-ai trecut. Am suferit și eu nenumărate atacuri de panică. Însă nimic nu te pune mai bine pe picioare decât un păhărel de tărie.

Bărbatul care-i vorbea cu atâta blândețe nu avea nimic în comun cu imaginea pe care i-o zugrăvisese Sebastian. Mâna care o mângâia era liniștitoare, nicidecum înfricoșătoare. Emilie și-a luat inima-n dinți, a deschis ochii și s-a uitat la el.

– Bună.

Buzele pline i-au zâmbit, iar ochii i-au aruncat o privire veselă.

– Bună, a îngăimat ea, încă slăbită.

– Vorbim în engleză sau *préférez-vous Français?*¹⁸

– *Français, merci.*¹⁹

Era prea amețită ca să gândească în altă limbă.

– *D'accord.*²⁰

Emilie îl vedea cum o privea în amănunțime.

– Ești foarte frumoasă, i-a spus el, în franceză. Mi-a zis fratele meu. Mult mai frumoasă acum că ai deschis ochii ăștia mari și albaștri, a continuat Alex, într-o franceză ireproșabilă. E timpul să iei și ultima doctorie.

De pe o latură a căruciorului, Alex a scos la iveală o sticlă de whisky.

– Cotoroața care doar ce-a plecat credea că nu știam unde-și ținea băutura. Am reușit să-i sustrag sticla din valiză în timp ce ți se plângea că sunt insuportabil. Sebastian n-a vrut să mă creadă când i-am spus că e o bețivancă și jumătate – dădea pe gât o sticlă de țarie pe zi. Hai să ciocnim amândoi un păhărel.

Alex a manevrat cu abilitate căruciorul până la bufet, pe care l-a deschis, dezvăluind o mulțime de pahare edwardiene prăfuite.

– Nu-i bine să bei de unul singur.

A turnat cu generozitate whisky în două pahare, apoi și le-a fixat bine între picioare și s-a întors la ea.

– Nu știu dacă îmi face bine, a spus Emilie, în momentul în care Alex i-a întins unul.

– De ce nu? Poți spune fără nici o remușcare că e în scop pur medicinal. Haide, zău așa, a insistat el, în sfârșit am ocazia s-o fac și eu pe sora medicală. O să-ți prindă bine, crede-mă pe cuvânt.

– Nu, mulțumesc, a refuzat Emilie, nevrând să-i dea apă la moară.

– Atunci dacă tu nu bei, nu beau nici eu, a zis Alex, punând paharul pe masă. E frig de-ți îngheață sângele aici. Dacă tot nu te pot încălzi cu un strop de whisky, măcar să aprind iar focul.

Emilie l-a urmărit cum răscolea jarul, fiind prea fascinată ca să-i dea o mână de ajutor.

– Seb unde e? a întrebat-o el. S-a dus să se milogească la doamna Erskine să se întoarcă pentru a mia oară?

– Da. A zis că trece și pe la ea dacă tot se duce în sat după mâncare, i-a răspuns Emilie.

– Nu cred c-o să găsească mare lucru la prăvălie. Localnicii au golit rafturile când au văzut că se anunță ninsoare. Ăsta-i cel mai profitabil moment al anului, când se cumpără până și conservele expirate de fasole. Ar trebui să ne considerăm norocoși dacă avem măcar atâta lucru de mâncare astă-seară. A venit iarna de-a binelea, i-a zis el, uitându-se la ninsoarea care continua să cadă. Îmi place perioada asta. Ție nu?

Intimidată de privirea lui pătrunzătoare, Emilie se căznea să-și aducă aminte ce-i spusese Sebastian despre farmecul și puterea de persuasiune ale lui Alex.

– Nu prea. Mi-e frig încontinuu de când am venit.

– Asta nu-i de mirare. Rezervorul de petrol e gol de câteva săptămâni. Spre norocul meu, am pitit câteva radiatoare electrice, ca să nu mor de frig. Nu-i spune lui Seb, că mi le confiscă pe loc. Dar, dincolo de faptul că locuim într-un soi de iglu englezesc, chiar îmi place zăpada. Pe de altă parte, îmi place cam orice lucru care mă scoate din monotonia obișnuită. Iar vremea asta are un dramatism aparte.

– Așa-i, a încuviințat Emilie, fără vlagă.

Alex a aruncat o privire la cele două pahare de whisky de pe masă.

– Ar trebui, totuși, să le dăm pe gât. E păcat să se irosească.

– Mai bine nu, a zis Emilie, clătinând din cap.

– Hm, a spus Alex, încruntând din sprâncene. Bănuiesc că ți-a spus Seb că sunt alcoolic și dependent de droguri.

– A pomenit ceva, i-a răspuns Emilie, cu sinceritate.

– E adevărat că am luat droguri în tinerețe, a recunoscut el. Dar alcoolic n-am fost niciodată. Ceea ce nu înseamnă că nu-mi place să beau. Cui nu-i place? Tu ești franțuzoaică. Presupun că ai băut vin de când erai în fașă, n-am dreptate?

– Bineînțeles.

– Cum ai ajuns să te măriți cu frate-meu?

– Păi..., s-a bâlbâit Emilie, bulversată de indiscreția lui. M-am îndrăgostit. De regulă, asta-i motivul pentru care se căsătoresc oamenii.

– Mda, e unul dintre ele, a încuviințat Alex. În acest caz, se cuvine să-ți urez bun-venit în familia noastră.

În momentul acela s-a deschis ușa salonului. În prag a apărut Sebastian, cu părul learcă de la zăpada care începea să se topească.

Rușinată, Emilie a sărit de pe canapea în întâmpinarea lui.

– Bună. Ce bine-mi pare că te-ai întors teafăr!

– Nu te-am auzit când ai venit, a spus Alex.

Sebastian se uita încruntat la cele două pahare de whisky de pe masă.

– Pentru că a trebuit să las mașina în capătul aleii și să înot prin nămeți cu două ditamai sacoșele în brațe. Ai băut? l-a întrebat pe Alex, cu o privire acuzatoare.

– Nu, dar recunosc că am încercat s-o conving pe proaspăta ta soție să ia o dușcă, fiindcă se simțea rău, i-a răspuns Alex, pe un ton calm.

– Tipic pentru tine, a zis Sebastian, încruntând din sprâncene. Ești bine? a întrebat, întorcându-se către Emilie cu o figură furioasă, nicidecum compătimitoare.

- Acum, da, a spus ea, intimidată.
- Alex, ți-am zis că n-ai ce căuta în partea asta a casei, și-a admonestat Sebastian fratele.
- Așa cum îi explicam lui Emilie, îngrijitoarea m-a lăsat de izbeliște și voiam să te anunț.
- Poftim? Dumnezeu mare, ce tâmpenie ai mai făcut și de data asta?! a răbufnit Sebastian.
- I-am azvârlit cafeaua oribilă de perete. Era atât de beată încât i-a pus sare în loc de zahăr, i-a explicat Alex. A crezut c-am vrut s-o lovesc pe ea.
- De data asta ai întrecut orice măsură, Alex, a spus Sebastian, spumegând de furie. Până și doamna Erskine a refuzat categoric să se mai întoarcă, și n-o pot condamna. Cât despre biata îngrijitoare... chiar nu mă miră faptul c-a plecat, ținând seama de felul în care te porți. N-am idee unde o să gălesc pe altcineva, pe vremea asta.
- Seb, știi bine că nu sunt complet neputincios. Pot să mă hrănesc, să mă îmbrac, să mă spăl și să mă șterg singur la fund. Pot chiar să urc și să cobor din pat noaptea. Ți-am spus de o mie de ori că nu mai am nevoie de un îngrijitor permanent, ci doar de cineva care să mă ajute la treburile casei.
- Iar tu știi foarte bine că nu-i adevărat, a replicat Sebastian, nervos.
- Ba este, a spus Alex, întorcându-se către Emilie. Mă tratează de parcă aș fi un copil de doi ani. N-am ce prostii să fac atâta vreme cât sunt în chestia asta! a adăugat, arătând spre căruciorul cu roțile.
- Emilie avea senzația că asista la un meci de box. Tăcea, fiindcă nu știa ce ar fi putut să spună.
- Ba faci destule, din câte văd, a zis Sebastian. Oricum, urmează câteva zile în care ai șansa să-ți dovedești spusele. Fiindcă n-am cum să gălesc acum pe cineva care să aibă grijă de tine.
- Foarte bine, i-a răspuns, hotărât, Alex. Ți-am zis că e o risipă de bani, dar n-ai vrut să mă ascuți. Gata, plec și vă las să discutați.
- A împins căruciorul până la ușă și a pus mâna pe clanță. Apoi s-a oprit și s-a întors spre Emilie, zâmbitor.
- Îmi pare bine că te-am cunoscut. Și, încă o dată, bun venit la Blackmoor Hall.
- Ușa s-a închis după el, iar în salon s-a lăsat liniștea. Sebastian a luat unul dintre paharele de whisky și l-a dat pe gât dintr-o înghițitură.
- Îmi pare nespus de rău c-a trebuit să înduri asta, Emilie. Probabil că te întrebi în ce casă de nebuni te-am adus. Alex e insuportabil și am ajuns la

capătul răbdării.

– E de înțeles, a zis Emilie. Dar nu-ți face griji pentru mine. O să te ajut atât cât îmi stă-n putere.

– Ești foarte drăguță, dar, momentan, nu știu ce să mai fac. Îl vrei tu? a întrebat-o, arătând spre cel de-al doilea pahar.

– Nu, mulțumesc.

Sebastian l-a luat și l-a dat și pe acesta pe gât.

– Cred că noi doi ar trebui să purtăm o discuție foarte sinceră, fiindcă simt că te-am păcălit ca să te căsătorești cu mine. E dezastru aici. Nu te condamn dacă vrei să renunți și să pleci, i-a zis, prăbușindu-se pe canapea și luându-i mâna într-a lui. Îmi pare rău. Iartă-mă.

– Sebastian, e drept că abia acum descopăr că viața ta e mai complicată decât credeam, a spus Emilie, dar m-am măritat cu tine pentru că te iubesc. Sunt soția ta, iar problemele tale, oricât de mari ar fi, sunt și ale mele.

– Nici nu-ți închipui cât de mari sunt, a oftat Sebastian.

– Atunci spune-mi tu.

– Bine. Dincolo de necazurile cu Alex, realitatea e că sunt falit. Eram deja la fundul sacului când a murit bunica, dar speram ca, odată ce-mi dezvoltam afacerea, să-mi permit măcar să renovez casa. Acum doi ani, însă, s-a întâmplat accidentul lui Alex, iar costurile îngrijirii lui îmi înghit aproape toate veniturile. Am pus ipotecă pe casă, dar abia reușesc să achit ratele, iar banca nu vrea să-mi mai acorde nici un împrumut. Am ajuns în punctul în care nu mi-am permis nici măcar să umplu rezervorul cu petrol. Din cauza asta, cred că voi fi nevoit să vând Blackmoor Hall. Asta, bineînțeles, dacă e și Alex de acord. Jumătate îi aparține lui și nu vrea nici mort să plece de-aici.

– Sebastian, a spus Emilie, timid, știu cât e de dureros să vinzi casa familiei. Dar, din câte mi-ai spus, nu ai de ales. La fel și Alex.

– Ai dreptate. Dar – și tocmai asta mă roade – chiar înainte să te cunosc, afacerea mea începea să prospere. Am luat o serie de hotărâri inspirate și lucrurile mergeau în direcția bună. În fine, a oftat el, acum nu mai are nici o importanță. Eu vorbesc despre Punctul B, dar în momentul de față mă aflu în Punctul A. Întrebarea care se pune e cum să ajung de la unul la celălalt. Și, oricât mi-aș dori, a adăugat, ridicând din umeri, nu cred că am să pot să păstrez casa. Rămâne de văzut cum o scot la capăt cu vecinul de alături. O să țină morțiș să rămână aici – și suntem coproprietari pe casă.

După cum îți poți da seama, nu-i deloc ușor să găsec cazare pentru o persoană în situația lui Alex.

– N-o să-l părăsești, nu-i așa? l-a întrebat Emilie.

– Bineînțeles că nu, Emilie! a replicat Sebastian, ieșindu-și brusc din fire. Ce fel de om mă crezi? Ar fi trebuit să te convingi că nu fug de răspunderi.

– Așa-i, a spus Emilie. M-am exprimat eu greșit. Mă întrebam doar unde o să locuiască el dacă vinzi casa.

– După socotelile mele, banii care or să-i revină ajung ca să-și plătească mulți ani de-acum încolo îngrijirea într-o instituție bună din categoria celor care se ocupă de oameni în situația lui. Chiar dacă refuză să accepte adevărul ăsta, Alex are nevoie de supraveghere permanentă și...

– Sebastian, l-a întrerupt Emilie, în toată discuția am auzit doar „eu, eu, eu“. Adu-ți aminte, te rog, că acum suntem „noi“. Sunt soția și partenera ta și vom rezolva problemele de aici împreună, așa cum și tu m-ai ajutat în Franța.

– Ești foarte drăguță, Emilie, dar, în situația de față, chiar nu știu cum m-ai putea ajuta, a oftat el.

– De ce spui asta? În primul rând, știi că am bani. Și, fiind căsătoriți, ce-i al meu e și al tău. Normal că te pot ajuta. Și *vreau* s-o fac, a repetat ea. Mai ales dacă, așa cum spui, ai nevoie de bani doar până când își revine afacerea ta și începe să-ți aducă venituri mai mari. Privește-mă ca pe un investitor, dacă ți-e mai ușor așa.

Sebastian și-a cuprins capul în palme și a privit-o uluit.

– Ești, într-adevăr, dispusă să mă sprijini financiar?

– Bineînțeles, i-a răspuns ea, ridicând din umeri. Nu văd care-i problema. Tu mi-ai fost alături în ultimele luni. Acum e rândul meu să te ajut.

– Ești un înger, Emilie, a spus Sebastian, strângând-o în brațe. Mă simt atât de vinovat că nu ți-am mărturisit toate astea înainte să ne căsătorim. Dar, sincer să fiu, abia ieri, când am ajuns aici, mi-am dat seama cât de disperată e situația. De asemenea, recunosc că am stat cu capul ascuns în nisip mai mult decât trebuia. Dumnezeuule, când am văzut extrasul de cont, azi-dimineață, am crezut că leșin.

– Încearcă măcar să nu-ți mai faci griji pentru bani, i-a spus Emilie, căutând să-l îmbărbăteze. După ce calculezi suma care-ți trebuie, ți-o transfer în contul din Anglia. Dar, momentan, zic că sunt probleme mai urgente de rezolvat. Cum ar fi să umplem rezervorul cu petrol. Sunt sigură că se poate plăti cu cardul. Măcar o să stăm la căldură.

– Iubita mea, i-a zis Sebastian aruncându-i o privire îngrijorată, ești absolut minunată. Iartă-mă că te-am pus într-o asemenea situație.

– Sst, i-a spus ea. În afară de problema petrolului, care e ușor de rezolvat, e important să găsim o persoană care să se ocupe de Alex. Ești de acord cu mine?

– Categoric. Cea mai rapidă soluție ar fi să angajăm pe cineva de la o agenție, dar costă o avere...

– Doar ce-am zis că banii nu sunt o problemă. Ești sigur că Alex minte când spune că-și poate purta singur de grijă?

– Sincer să fiu, m-am îndoit întotdeauna de capacitatea lui de a-și purta de grijă, a recunoscut Sebastian. E predispus la accidente. Știindu-l, nu m-ar mira să aud că s-a electrocutat punând o conservă de fasole în cuptorul cu microunde, ori folosindu-și computerul ca să comande vin pe internet de la cramele din zonă.

– Deci, ca să fie clar, l-a întrebat Emilie, nu are nevoie de o asistentă medicală calificată?

– Ia niște medicamente pentru circulație, dimineața, dar nevoile lui sunt mai degrabă de natură fizică, practică.

– Dacă nu găsim pe nimeni, pot să mă ocup eu de el o perioadă, i-a sugerat Emilie. Am o oarecare experiență de la mama, care nu se mai deplasa decât în scaunul cu roțile, în ultimele săptămâni de viață. Unde mai pui că sunt medic veterinar, deci știu cum funcționează un corp.

– Dar am eu certitudinea că n-ai să cazi pradă farmecelor lui Alex? i-a zis Sebastian, uitându-se la paharele de whisky goale, apoi aruncându-i o privire amuzată. Sau influenței lui?

– Desigur, i-a răspuns Emilie, abținându-se să-i atragă atenția că el golise paharele, nu soția ori fratele lui. Nu mă miră că-l apucă frustrarea. Iese vreodată din casă?

– Rareori, dar nu mi-l închipui pe Alex mergând miercurea la căminul cultural, unde să joace cărți și să bea suc împreună cu ceilalți infirmi din sat. El așa ar vedea lucrurile. A fost dintotdeauna mai singuratic. Gata, acum știi totul, a zis Sebastian, dându-i drumul din brațe lui Emilie. Ai luat act de felul în care arată întreaga viață a soțului tău. Momentan e un dezastru complet, după cum ți-ai dat seama.

– Nu vorbi așa, Sebastian. Multe dintre probleme nu-s din vina ta. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să ai grijă de fratele tău, de afacerea ta și de casa asta. N-ai ce să-ți reproșezi.

– Mulțumesc pentru susținere, iubito. Ești extraordinară, i-a zis Sebastian, aplecându-se spre ea și sărutând-o tandru pe buze. Hai să sunăm la compania de petrol înainte să închidă, ori să mai rămână și alții fără petrol pe ninsoarea asta. Dacă nu te deranjează să folosesc cardul tău, fii bună și dă-mi-l, ca să le citesc datele de pe el la telefon.

– Mă duc imediat să-l aduc din dormitor. E în geanta mea.

Emilie și-a sărutat soțul pe fruntea întunecată de îngrijorare și a ieșit din cameră. În timp ce urca scările, a simțit un fior de satisfacție. Avea ocazia să-și ajute soțul, așa cum și el o ajutase în ultimele luni. Era un sentiment plăcut.

Doamne, Dumnezeu... (în limba franceză în original)

Preferi franceza? (în limba franceză în original)

Franceza, mulțumesc. (în limba franceză în original)

De acord. (în limba franceză în original)

Capitolul 17

După o săptămână, lucrurile s-au mai calmat la Blackmoor Hall. La capătul a trei zile în care a nins, iar zăpada înghețată a acoperit totul cu o pojghiță alunecoasă, începea, în sfârșit, să se topească, odată cu creșterea temperaturii. Compania de petrol le-a livrat comanda cu o zi înainte, astfel că Emilie s-a trezit într-o atmosferă mai puțin glacială.

Sebastian reușise să-i angajeze lui Alex un îngrijitor de la o agenție. Emilie nu-l mai văzuse din ziua în care făcuse atacul de panică. Adevărul era, medita ea, în timp ce pregătea cafeaua pe care s-o ia în dormitor, că se simțea mult mai liniștită acum. Sebastian îi spusese suma de care avea nevoie ca să acopere cheltuielile în următoarele luni, iar ea îi transferase pe loc banii în cont. Din momentul acela, soțul ei era vizibil mai relaxat.

– Dacă tot suntem înzăpeziți, ar trebui s-o luăm ca pe o lună de miere neplanificată, îi propusese el. Avem vin în pivniță, mâncare în frigider, focul arde în sobă și suntem împreună. Să încercăm să ne simțim bine.

Prin urmare, dimineața leneveau sub plapumă până târziu, apoi își puneau paltoanele și cizmele de cauciuc și mergeau în sat, unde luau o masă englezească grozavă la bistroul local. Pe drumul de întoarcere se băteau cu bulgări și ajungeau acasă înveseliți de aerul rece și proaspăt. Seara stăteau cuibăriți la gura focului, beau vinul adus de Sebastian din pivniță, vorbeau și făceau dragoste.

– Ești atât de frumoasă, spunea Sebastian în timp ce-i săruta trupul gol, la lumina flăcărilor din cămin. Sunt nespus de fericit că ești soția mea.

În urmă cu o zi, dis-de-dimineată, pentru că zăpada începuse să se topească, Sebastian o dusesse pe Emilie în orașul Moulton, ca să-și refacă proviziile de alimente, care scăzuseră simțitor. La insistențele lui, Emilie urcase la volanul Land Roverului, o experiență terifiantă pentru cineva neobișnuit cu poleiul și mai ales cu șofatul pe partea stângă.

– E important să înveți, scumpo, i-a zis el, în timp ce se întorceau acasă cu viteza melcului. Trebuie să te poți deplasa singură cât timp sunt eu plecat la Londra.

După ce a făcut cafeaua, Emilie s-a uitat, fericită, prin bucătărie. Prin simplul fapt că spălase perdelele murdare care atârnavă jalnic la ferestre și pusese o vază cu flori pe masa curată din pin, întreaga încăpere se înveselise nespus de mult. Dintr-un bufet, luase câteva porțelanuri albastre și albe și le înșirase pe polița de deasupra plitei. În timp ce urca treptele cu ceștile de cafea, privea ziua însorită și gheața care dispărea cu repeziciune. O bătea gândul să-i sugereze lui Sebastian să renoveze bucătăria – o mână de vopsea roz ar fi schimbat cu totul aspectul camerei.

A urcat în pat, lângă el, și a sorbit din cafea.

– Ai dormit bine? a întrebat-o Sebastian, ridicându-se în șezut și luându-și cana.

– Da. Am ajuns la concluzia că-mi place casa asta, i-a spus Emilie. E ca o mătușă bătrână și ne iubită, care are nevoie doar de puțină tandrețe.

– Și de *muuulți* bani investiți în ea, a adăugat Sebastian. Că tot veni vorba, acum că s-a topit zăpada și te-ai acomodat cu casa, va trebui să pleci câteva zile la Londra. Te descurci fără mine? Alex pare mulțumit de noul îngrijitor și n-ar trebui să-ți dea bătăi de cap. Ai putea veni cu mine, dar mă așteaptă muncă multă și n-o să am timp de tine. Te-ai plictisi de moarte.

– Unde stai la Londra? l-a întrebat ea.

– De regulă, dorm într-o cămăruță, la un prieten. Nu sunt tocmai condiții ca la Ritz, dar e foarte bună, pentru că nu petrec mult timp acolo, i-a explicat el.

– Câte zile lipsești?

– Cel mult trei, dacă plec mâine-dimineață. Vineri seară sunt înapoi, a promis el. Îți las Land Roverul, în caz că se strică vremea din nou. Eu mai am o rablă cu care să merg până la gară. Iar, data viitoare, poate mergem amândoi la Londra.

– Bine, s-a învoit Emilie, încercând să nu intre în panică la gândul că rămânea singură cu capriciosul Alex și cu o mașină pe care-i era frică s-o conducă. Mă gândeam să zugrăvesc bucătăria. Te deranjează?

– Bineînțeles că nu. Oricum trebuie să trec pe la banca din oraș. Cumpărăm niște vopsea de la magazinul de bricolaj când mă întorc, i-a zis Sebastian, după care s-a întors spre ea și a mângâiat-o pe obraz. Ești o adevărată minune, Emilie.

A doua zi, dis-de-dimineață, Sebastian a plecat la Londra. Cu mintea plină de planuri, printre care și să înceapă să zugrăvească bucătăria, Emilie a

coborât la parter și și-a pregătit cafeaua, fredonând în surdină. După care s-a apucat de treabă.

Până la amiază reușise deja să zugrăvească tot peretele pe care se afla coronamentul de coș, și se mustra că nu-l rugase pe Sebastian s-o ajute să mute bufetul uriaș, care ocupa un perete întreg. În timp ce mânca un sendviș, a auzit o mașină care a oprit în fața casei, apoi a plecat. Bănuind că era poștașul, nu i-a dat atenție. După prânz, s-a apucat de peretele pe care era montată chiuveta.

– Bună, a spus o voce în franceză, în spatele ei.

Cu inima strânsă, Emilie s-a întors și l-a văzut pe Alex în pragul bucătăriei.

– Ce faci aici? l-a întrebat, pe un ton mai aspru decât și-ar fi dorit, din cauza emoției.

– E casa mea, aici locuiesc, i-a răspuns el, prietenește. Voiam să te anunț că noua îngrijitoare și-a luat tălpășița.

– Of, Alex! Ce-ai mai făcut și de data asta?

Emilie a coborât încetișor de pe scară.

– O, Doamne! a exclamat el, prefăcându-se îngrozit. Nu începe și tu să-mi vorbești de sus.

– La ce te așteptai? Am venit aici de doar o săptămână și deja și-au dat demisia doi îngrijitori, i-a răspuns ea.

– E limpede că te-a influențat frate-meu, a zis el, cu amărăciune.

– Ba nu m-a influențat absolut deloc, i-a răspuns Emilie în engleză, ca să-i dea mai clar de înțeles cât de mult se înșela.

– Ce-mi place când spui „absolut deloc”, cu accentul tău franțuzesc, i-a zis el, cu un zâmbet larg.

– Nu schimba subiectul, l-a avertizat Emilie, revenind la franceză.

– Scuze. În orice caz, tipa a plecat și am rămas doar noi doi.

– Trebuie să sun la agenție, ca să găsească rapid pe altcineva.

– Nu-i suna, te rog, Emilie. Mai așteaptă măcar vreo două zile. Vreau să vă dovedesc ție și lui Seb că sunt în stare să-mi port de grijă. Dacă promit solemn că o să mă port frumos – fără băutură, droguri, chefuri la barul din sat etc..., a spus Alex, fixând-o cu o privire imploratoare, îmi acorzi un strop de clemență? La prima abatere, poți să chemi forțele de ordine. N-ai idee cât de mult îmi doresc să nu se ajungă acolo, a adăugat el, clătinând din cap.

Emilie șovăia, neștiind cum să procedeze. În mod normal, ar fi trebuit să-și sune soțul și să se sfătuiască împreună. Pe de altă parte, Emilie își dădea seama că, dacă făcea asta, Sebastian avea să vină imediat acasă. Iar, cum afacerea lui nu stătea tocmai pe roze, asta era ultimul lucru care-i lipsea.

Emilie a ajuns la o hotărâre. Era soția lui Sebastian și avea să se ocupe de fratele acestuia în absența lui.

– Așa facem, a convenit ea. Ai nevoie de ceva anume?

A pus din nou piciorul pe treapta scării, pregătindu-se să zugrăvească și colțul tavanului.

– Deocamdată nu, mulțumesc.

– Să-mi spui dacă-ți trebuie ceva.

Apoi i-a întors spatele, s-a urcat pe scară, a înmuiat trafaletul în vopsea și s-a reapucat de treabă.

S-a lăsat liniștea. Emilie era absorbită de munca ei.

– Drăguță culoare. Ai ales-o bine, a spus Alex, în cele din urmă.

– Mulțumesc. Îmi place mult.

– Și mie. Ceea ce e un lucru bun, ținând seama de faptul că jumătate de bucătărie e a mea.

– Într-adevăr.

A urmat un nou moment de tăcere. După care...

– Pot să te ajut?

Emilie s-a abținut de la comentarii glumețe.

– Nu-i nevoie, mulțumesc.

– Să știi că sunt un maestru al trafaletului, i-a zis Alex, parcă citindu-i gândurile.

– Atunci, vezi că e unul pe chiuvetă. Toarnă-ți niște vopsea în tăviță.

Emilie l-a urmărit pe furiș cum s-a dus la chiuvetă, a luat găleata cu vopsea și a turnat cu îndemânare în tavă.

– E bine dacă încep de aici? a întrebat-o Alex, arătând un petic de perete din stânga bufetului.

– Cum dorești, i-a răspuns Emilie. Păcat că n-am putere ca să mut bufetul din loc.

– Cred că pot să te ajut. Am mai mare forță în trunchi decât majoritatea oamenilor sănătoși, a spus Alex. Îl mutăm amândoi fără nici o problemă.

– Bine.

Emilie a coborât de pe scară și s-a apucat să elibereze rafturile de sus, în vreme ce Alex le golea pe cele de jos. Apoi și-au unit forțele și au tras

bufetul de lângă perete.

– Povestește-mi despre tine, a rugat-o Alex, după ce Emilie a urcat la loc pe scară.

– Ce-ai vrea să știi?

– Chestiile obișnuite: vârsta, adresa și CNP-ul, a glumit el.

– Am treizeci de ani și m-am născut la Paris. Tata era cu mult mai în vârstă decât mama, așa că a murit când eram mică, i-a răspuns Emilie, hotărând să-i dea doar câteva informații sumare, ca să nu pară nepoliticoasă. M-am făcut medic veterinar, am locuit într-un apartament în cartierul Marais și l-am cunoscut pe fratele tău la scurt timp după ce a murit mama. Cam asta e tot.

– Cred că ești prea modestă, a conchis Alex. În primul rând, provii dintr-una dintre cele mai importante familii aristocratice din Franța. Până și *The Times* a scris despre moartea mamei tale.

– Ți-a zis fratele tău?

– Nu, am aflat singur. Am căutat informații despre tine pe internet.

– Atunci, dacă tot știi totul despre mine, de ce mi-ai mai pus întrebări?

– Pentru că eram curios să văd cum aveai să te prezinți tu. În fond, suntem rude acum. Și, între noi fie vorba, nu ești așa cum mă așteptam. Ținând cont din ce mediu vii, mă miră faptul că nu ești genul de prințesă franțuzoaică răsfățată, care debordează de încredere în sine doar datorită numelui pe care-l poartă. Majoritatea tinerelor de condiția ta n-ar alege să devină medici veterinari, n-am dreptate? Ar prefera să-și găsească un soț bogat și să-și petreacă viața plimbându-se între Caraibe, Alpi și Saint-Tropez, în funcție de anotimp.

– Ai descris perfect viața mamei, a spus Emilie, îngăduindu-și un zâmbet.

– Am nimerit-o! a exclamat Alex, rotindu-se, victorios, cu scaunul cu roțile. Deci ai ales o viață diametral opusă celei pe care a dus-o mama ta. Întrebarea este de ce, a continuat, scărpinându-se în barbă și făcând-o pe gânditorul. Bănuiesc că mama ta, Emilie, era mult prea preocupată să fie frumoasă și mondenă, ca să mai aibă timp și de tine. Ți repugnă fastul, ostentația și excesele tocmai pentru că ai fost mereu pe locul secund. Mama ta a fost întruchiparea franțuzoaicei șic și te temei, poate, că n-aveai să reușești niciodată să te ridici la înălțimea așteptărilor ei. Te simțeai ignorată și neiubită. Ceea ce înseamnă că ai crescut complexată. Așa că ai decis să-ți respingi moștenirea așa cum consideri că *ea* – și mama ta – te-au respins pe tine, și să duci o viață complet diferită.

Emilie a trebuit să se agațe de scară ca să nu cadă.

– Și, bineînțeles, a zis Alex, continuându-și analiza pătrunzătoare, când a venit vremea să-ți alegi o profesie, ai decis să fii medic veterinar, un om care îngrijește, adică exact ceea ce n-a fost mama ta. În privința relațiilor cu bărbații... mă îndoiesc că ai avut mulți iubiți. Și uite așa s-a ivit frate-meu, un Făt-Frumos călare pe cal alb, și ți-a căzut cu tronc...

– *Ajunge! Încetează!* Cum poți să spui asemenea lucruri când nici măcar nu mă cunoști?! i-a strigat Emilie, tremurând incontolabil pe scara care se clătina sub ea.

Prevăzătoare, a coborât repede, apoi s-a dus către Alex.

– Cum îți *permiți* să-mi vorbești așa? Nu știi nimic despre mine! Nimic!

– Hm, a zis Alex, zâmbind larg, văd că am trezit prințesa trufașă care trăiește înlăuntrul sufletului tău, oricât de mult te-ai chinui s-o ascunzi.

– Ți-am zis să încetezi!

Înainte să-și poată înfrâna impulsul, Emilie a întins mâna și l-a lovit pe Alex peste obraz. Sunetul a răsunat în toată bucătăria. Șocată de gestul ei, a înmărmurit pe loc. Era prima oară când lovea un om.

– Au! a strigat Alex, frecându-și obrazul.

– Îmi cer scuze. Nu trebuia să fac asta, a zis repede Emilie, îngrozită.

– Nu face nimic. O meritam, a răspuns Alex, spăsit. Am depășit măsura, ca de obicei. Te rog să mă ierți, Emilie.

Fără să-i răspundă, Emilie i-a întors spatele și a părăsit bucătăria. Odată ieșită în hol, a luat-o la fugă pe scări, urcând treptele două câte două. A închis ușa dormitorului, gâfâind, a tras zăvorul și s-a trântit pe pat.

A început să plângă în hohote, cu capul îngropat în saltea. Se simțea dezgolită, vulnerabilă... Cum *putea* Alex să-și închipuie că o cunoștea? Să se joace cu ea, de parcă sentimentele ei erau o glumă și le putea folosi ca s-o umilească?

Ce suflet de monstru avea?

Și-a pus perna pe cap, întrebându-se dacă să-l sune pe Sebastian și să-i spună că nu voia să mai rămână aici și că venea la Londra. Putea să meargă cu Land Roverul până la gară, de unde să ia trenul, iar, în câteva ore, ar fi fost în brațele lui.

Nu, nu face asta, și-a zis în sinea ei. Fusese atenționată în privința lui Alex, știa că era un maestru al manipulării și că nu trebuia să-l ia în seamă, ori să dea fuga, precum un copil neputincios, la soțul ei, care avea destule probleme pe cap în momentul acela. Trebuia să *rabde* cumva... Alex era

doar un băiețel plictisit, care se distra sâcâind oamenii. Iar, dacă tot avea să fie o prezență permanentă în viața ei, alături de Sebastian, trebuia să găsească o cale să se impună în fața lui.

Liniștită de acest gând, însă și epuizată de furia care o copleșise, Emilie a adormit.

Dar nu înainte de a recunoaște în sinea ei că tot ceea ce spusese Alex despre ea era perfect adevărat.

Era întuneric când s-a trezit, dezorientată și lipsită de vlagă. S-a uitat la ceas și și-a dat seama că trecuse de ora șase. A coborât tiptil la parter, aprinzând luminile în urma ei, în speranța că Alex se retrăsese în camera lui. A deschis, temătoare, ușa bucătăriei și a răsuflat ușurată văzând că nu era nimeni acolo. În timp ce punea ceainicul la fiert, a băgat de seamă că pensulele fuseseră bine spălate și lăsate să se usuce pe scurgătorul de vase. Iar de castronul cu fructe de pe masă stătea sprijinit un bilețel.

Dragă Emilie, îmi pare nespus de rău că te-am supărat. Ca de obicei, am întrecut măsura. Se poate să uităm cele întâmplare și s-o luăm de la capăt? Ca să-ți dovedesc cât de mult mă căiesc, am gătit cina pentru amândoi. Mă găsești în camera mea oricând te simți pregătită să dai ochii cu mine.

Alex

Emilie a oftat și s-a așezat la masă, gândindu-se cum să reacționeze. Biletul era, în mod clar, o ofrandă de pace. În ciuda aversiunii pe care i-o purta lui Alex, dacă tot trăiau sub același acoperiș trebuia să se ajungă la un armistițiu. În afară de asta, se gândea Emilie în timp ce pregătea ceaiul, nimic din spusele lui Alex nu putea fi interpretat drept negativ. Pur și simplu făcuse greșeala să uzeze de o familiaritate care nu exista încă între ei. Alex n-o cunoștea aproape deloc, și, totuși, o cunoștea nespus de bine... iar lucrul ăsta avusese darul s-o descumpănească de tot.

În același timp, Emilie își dădea seama că nu știa dacă Alex avea într-adevăr capacitatea fizică de a-și purta singur de grijă. În timp ce-și bea cafeaua, s-a gândit că a doua zi avea să sune la agenție și să-i roage pe cei de acolo să găsească un alt îngrijitor. Sebastian îi lăsase numărul de telefon, pentru orice eventualitate. Însă acum trebuia măcar să verifice cum se simțea Alex. N-avea nici un motiv ca să ia împreună cu el cina pe care se lăudase c-o gătise și care, cel mai probabil era compusă din iahnie de fasole și din pâine prăjită.

Auzind soneria telefonului fix, Emilie s-a ridicat ca să răspundă.

– Bună, scumpo, sunt eu.

– Bună, „eu“, a zis Emilie, surâzând la auzul vocii soțului ei. Ce mai faci? Cum e la Londra?

– Sunt tare ocupat. Încă mă lupt cu mormanul de hârtii care s-a strâns pe biroul meu după atâtea luni. Te-am sunat ca să văd dacă e totul în ordine.

S-a lăsat un moment de liniște înainte ca Emilie să-i răspundă, prudent:

– Toate-s bune.

– Te supără Alex?

– Nu.

– Te-ai plictisit să tot stai singură?

– Mi-e dor de tine, dar în rest sunt bine. M-am apucat să zugrăvesc bucătăria.

– Minunat. Atunci, îți urez noapte bună. Ai numărul meu de mobil, în caz că se ivește vreo urgență. Te mai sun mâine.

– Ai grijă și nu te obose prea tare, l-a rugat ea.

– N-am încotro, dar e pentru o cauză bună. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Emilie a pus receptorul în furcă și și-a luat inima-n dinți să dea ochii cu Alex. În timp ce se îndrepta spre aripa de est, se întreba ce avea să găsească acolo. Ușa care ducea către apartament era întredeschisă. A tras adânc aer în piept și a ciocănit timid.

– Intră! Sunt în bucătărie!

Emilie a împins ușa și a intrat într-un hol mic. Apoi, ghidându-se după vocea lui Alex, a cotit la dreapta și a intrat într-un salon. Spre marea ei mirare, n-au întâmpinat-o haosul și dezordinea la care se aștepta, ci un calm desăvârșit. Pereții erau zugrăviți în gri-pal, iar la ferestre atârnav draperii de culoare bej. Focul ardea vesel în șemineu, între două etajere înalte, pline cu cărți perfect aliniate. Pe lângă unul dintre pereți se întindea o canapea confortabilă, deasupra căreia erau înșirate câteva litografii în alb-negru. Două scaune victoriene retapițate erau așezate de-o parte și de alta a șemineului. O oglindă mare, cu rama poleită, atârna deasupra acestuia, iar în mijlocul măsuței de cafea lustruite cu grijă era așezată o vază cu flori proaspete.

Ordinea, curățenia și atenția pentru detalii din acea cameră erau atât de impresionante – mai ales în comparație cu aspectul dărăpănat al restului casei –, încât riscau să o descumpănească din nou pe Emilie. Din niște boxe

ascunse se revărsau acordurile unui concert de muzică simfonică, ceea ce amplifică starea de calm.

– Bun venit în umila mea locuință, i-a spus Alex, ivindu-se în pragul unei uși din partea opusă a camerei.

– E foarte... frumoasă, a spus Emilie, neputându-și ascunde admirația.

Era exact așa cum i-ar fi plăcut și ei să decoreze o cameră.

– Mulțumesc. Teoria mea e că, dacă tot e musai să-ți petreci viața închis, trebuie să încerci măcar să-ți faci celula cât mai plăcută. Nu ești de aceeași părere?

Emilie a apucat doar să încuviințeze din cap, înainte ca Alex să continue:

– Îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate azi după-amiază. Am făcut o greșală de neiertat. Promit că n-o să se repete. Nu meritai așa ceva. Se poate să uităm ce-a fost și să mergem mai departe? Te rog!

– Da. Și eu trebuie să-ți cer scuze pentru că te-am lovit.

– E de înțeles. Se pare că mă pricep de minune să calc oamenii pe nervi. Recunosc că uneori o fac intenționat. Probabil de plictiseală, a oftat Alex.

– Adică îți place să testezi răbdarea oamenilor? i-a răspuns Emilie. Să vezi până unde poți să întinzi coarda? Să folosești tactica de șoc spunând cu glas tare ceea ce alții n-ar îndrăzni? Să-i umilești și să-i dezarmezi, ca să domini tu situația?

– *Touche*²¹, *Madame*, a spus Alex, privind-o mai respectuos decât înainte. După replica asta și palma de mai devreme, aș zice că suntem chit. Nu crezi? a adăugat, întinzându-i mâna.

Emilie s-a dus la el și i-a strâns-o protocolar.

– Suntem chit.

– Ei, vezi? Ți-am trezit deja aplombul pe care-l țineai ascuns. Nu te-ai dat bătută, ci ai ripostat pe măsură.

– Alex...

– Am înțeles, a spus el imediat. Ajunge cu războiul psihologic. Acum că am lămurit problema, am o sticlă bunicică de Raspail-Ay, pe care o păstram pentru o ocazie specială. Ți torn un pahar?

Aroma delicată a vinului de Ron care se regăsea deseori pe masa părinților ei era extrem de îmbietoare.

– Doar puțin, te rog, a spus Emilie.

– Dacă preferi, nu țin morțiș să beau cu tine. Ca să-ți dovedesc că mă pot controla. Dar ideea e că viața poate fi mult mai plăcută cu o cantitate moderată de vin în ea. Gândește-te numai la strămoșii noștri, care-l

foloseau ca să treacă mai ușor peste toate, a spus Alex, îndreptându-se spre bucătărie. Până și Iisus a fost lăudat că a preschimbato apa în vin. Iar, din Evul Mediu și până în Epoca Victoriană, toată lumea se trezea cu o băutură pe bază de hamei sau struguri în locul cafelei pe care o bem noi dimineața. Apă nu puteau bea – că ar fi murit de febră tifoidă, ciumă sau din cauza cine știe cărui alt parazit scârbos care ar fi putut să le distrugă stomacul. Și uite așa beau începând de dimineață, până ce seara ajungeau turtă, a râs el.

– Ai și tu dreptate, i-a răspuns Emilie, zâmbind amuzată.

– Ce-i rău să încerci să mai estompezi urâtenia vieții? a zis Alex. În fond, existența asta e doar un drum lung și greu către moarte. De ce să nu-l ușurăm puțin, dacă tot putem?

Emilie îl urmăse în bucătăria mică, dar modernă și ergonomică. Geamurile, inoxul și bufetele albe, laminate, străluceau de curățenie. Pe o masă joasă, din mijlocul încăperii, stătea o sticlă de vin, deschisă, dar neatinsă.

– Însă totul trebuie făcut cu moderație, da? a spus ea, uitându-se la Alex.

– Da. Aici m-am cam poticnit eu din când în când, a recunoscut Alex. Dar gata, s-au dus vremurile alea. După cum poți vedea, mai nou sunt un obsedat de control. Îmi place ca totul, inclusiv viața mea, să fie pus la punct.

– Dar ce înseamnă „pus la punct“?

– Bună întrebare, i-a răspuns Alex, turnând vin în două pahare și întinzându-i unul lui Emilie. Cuvintele astea variază în funcție de persoană și pot avea o mulțime de sensuri. Dar, în cazul unuia ca mine, care și-a irosit tinerețea într-un haos total – din motive pe care le vom discuta cu altă ocazie – „pus la punct“ înseamnă să controlez lucrurile care-mi sunt la îndemână. Unul dintre ele e mediul în care trăiesc, a explicat el, sorbind din paharul cu vin. Apropo, dacă bagi de seamă că mă abțiguesc vreun pic, poți să fugi înapoi la muzeul tău edwardian și să rupi orice legătură cu mine. Nu trebuie să-ți fie teamă.

– Nu mi-e teamă de tine, Alex, a spus Emilie, apăsând.

– Mă bucur, a jubilat el, fixând-o cu privirile-i atotștiutoare, și a ridicat paharul. Casă de piatră!

– Mulțumesc.

– Și pentru un nou început al relației noastre! În ceea ce privește mâncarea, să știi că am mizat pe faptul că ești franțuzoică și, mai degrabă, îți iei cetățenie britanică decât să te declari vegetariană, așa că am făcut friptură pentru amândoi.

– Mulțumesc.

Alex a deschis frigiderul, a scos două bucăți de mușchi de vită marinat și le-a pus pe masă. După care s-a dus la cuptorul care ardea și a verificat ceva înăuntru.

– Pot să te ajut? l-a întrebat Emilie.

– Nu, mulțumesc. Bea-ți vinul liniștită. Te deranjează dacă mâncăm aici? Sufrageria mi se pare un pic cam pretențioasă pentru o cină în doi.

– Ai și sufragerie?

– Bineînțeles, i-a răspuns Alex, ridicând din sprâncene.

– Nu mă deranjează câtuși de puțin să stăm aici. Cum ai făcut rost de toată mâncarea asta?

– N-ai auzit de livrare la domiciliu? i-a răspuns el, zâmbind. Fac comandă, iar oamenii de la magazinul din sat îmi aduc totul la ușă.

– E bine de știut, a zis Emilie, și mai mirată de neașteptata capacitate a lui Alex de a-și purta de grijă. Până la urmă, e ceva ce nu poți să faci?

– Când e vorba de chestii practice, pot să fac aproape orice, tocmai de-asta mă enervează că mi se tot bagă pe gât o mulțime de îngrijitori. Recunosc că, la început, nu eram în stare de nimic și Seb a trebuit să-mi angajeze un îngrijitor permanent. Dar în ultimii doi ani m-am adaptat și mi-am întărit mușchii trunchiului, ceea ce-mi permite să-mi susțin greutatea, așa că urc și cobor singur din cărucior. Au existat, ce-i drept, și momente când am calculat greșit și am aterizat în fund, pe podea, dar, din fericire, sunt tot mai rare, a spus Alex, turnând sosul peste salată și punând-o pe masă. Unul dintre lucrurile care mă supără cel mai tare e încetineala cu care fac totul. Dacă uit cartea în salon când mă duc la culcare, trebuie să cobor iar în cărucior, să merg până acolo, să mă întorc și să mă ridic la loc în pat. La fel e și când fac duș sau mă îmbrac. Fiecare activitate umană normală trebuie planificată ca o operațiune militară. Dar, ca în cazul oricărei specii adaptabile, creierul mi s-a obișnuit cu nevoile mele fizice aparte, iar rutina funcționează foarte bine.

– Crezi că te-ai putea descurca fără îngrijitor? l-a întrebat Emilie.

– Uită-te la mine, Emilie, i-a spus el, întinzând brațele. Stau în apartamentul meu curat și ordonat și gătesc cina. *Singur*. I-am spus lui Sebastian de o mie de ori, dar refuză să mă asculte.

– Poate pentru că ține la tine și nu vrea să pățești ceva.

Alex a oftat.

– Hai să facem, de la bun început, un pact că nu vom discuta despre frate-meu și despre motivele lui. E mai bine pentru toată lumea să nu abordăm subiectul.

– Nu văd de ce l-ai critica, i-a zis Emilie. E limpede că a cheltuit o grămadă de bani ca să-ți creeze un mediu plăcut, pe când el trăiește într-o casă care are nevoie de mari investiții.

Alex a pufnit disprețuitor.

– Mda. Cum spuneam mai devreme, e mai prudent să nu discutăm despre fratele meu. Ia loc, te rog, și te servesc eu.

Era ora unsprezece și jumătate când Emilie i-a urat noapte bună lui Alex și a ieșit pe ușa care o ducea înapoi în atmosfera rece și mohorâtă din partea ei de casă, amplificată de lumina și de aerul modern al apartamentului lui Alex. În timp ce urca treptele, se simțea precum Alice în lumea din oglindă.

În corpul principal de clădire căldura se oprise de ore bune, iar în dormitor înghețai de frig. Emilie s-a dezbrăcat iute și s-a vârat sub plapumă. Nu era deloc obosită, ci extaziată, pentru că fusese martora manifestării unei minți evident geniale.

Odată ce ea s-a destins sub influența minunatului vin de Ron, au sporovăit despre Paris, unde Alex petrecuse doi ani, și despre scriitorii lor francezi preferați. După aceea au trecut la muzică și știință, iar Emilie l-a ascultat, captivată și uluită de vastele lui cunoștințe.

În momentul în care și-a exprimat admirația, Alex a ridicat din umeri cu nonșalanță.

– Unul dintre avantajele de a fi lefter într-o capitală era că singurele locuri în care te puteai adăposti de frig erau muzeele, galeriile de artă și bibliotecile. În afară de asta, am și memorie fotografică, i-a explicat, amuzat de reacția ei. Am o memorie de elefant, nu uit nimic. Să ții minte asta pe viitor, Emilie.

De asemenea, ea își amintea cum au stat față în față la masa din bucătărie, și cum, mai târziu, Alex a trecut cu agilitate din cărucior pe canapeaua, la fel de firesc ca orice om normal, cu excepția picioarelor care îi atârnavu ciudat de la genunchi în jos. Atunci și-a dat seama cât de înalt era, și i-a și spus-o. Alex i-a confirmat că înălțimea lui era de 1,92 metri, ceea ce fusese un mare avantaj de când rămăsese paralizat, pentru că avea o „rază de acțiune” superioară.

În sinea ei, Emilie nu putea nega faptul că Alex era un bărbat atrăgător. Practic, era cu mult mai chipeș decât fratele lui. Cu înfățișarea, inteligența și farmecul lui incontestabile, Emilie nici nu îndrăznea să-și închipuie câte inimi de femei frânsese, poate, înainte să aibă accidentul. Masculinitatea înăscută nu-i fusese știrbită de picioarele paralizate. În mod cert nu era o victimă.

Emilie se chinuia să împace descrierea critică pe care i-o făcuse Sebastian despre frate-său – cu bărbatul matur și elocvent alături de care petrecuse seara. Apoi și-a adus aminte de prima lor întâlnire, de ușurința și calmul cu care o ajutase să depășească atacul de panică.

Prin urmare... care dintre cei doi era adevăratul Alex Carruthers?

Toropită de somn, Emilie a adormit întrebându-se cum va fi fost pentru soțul ei să crească alături de un frate care, asemenea lui Frederik din povestea lui Jacques, îi era superior din toate punctele de vedere.

Punct ochit, punct lovit (în limba franceză în original)

Capitolul 18

În dimineața următoare, când a coborât în bucătărie ca să prepare cafeaua, Emilie a rămas mirată să-l găsească pe Alex acolo. Zugrăvisese deja jumătatea de jos a peretelui din spatele bufetului.

– ‘Neața, somnoroaso, i-a spus el, pe un ton vesel.

Emilie s-a înroșit de rușine, regretând că nu se dezbrăcase de cămașa de noapte, de puloverul lui Sebastian și de șosetele groase. Dar nici prin gând nu-i trecuse că avea să aibă musafiri.

– E abia opt și jumătate, i-a răspuns ea, punând ibricul pe foc.

– Știu. Glumeam și eu. Unul dintre dezavantajele de a avea două scânduri inerte pe post de picioare e că zvâcnesc și tresaltă involuntar toată noaptea și nu mă prea lasă să dorm. Am început să simt și niște furnicături prin ele, ceea ce înseamnă că e posibil să-mi recapăt parțial simțurile. Doctorii spun că e semn bun.

– Probabil că te bucuri mult, i-a zis Emilie, sprijinindu-se de chiuvetă. Care a fost prognosticul inițial al medicilor?

– Chestiile obișnuite, i-a răspuns Alex, cu seninătate. Mi-au zis că, nervii fiind vătămați, nu se știe dacă am să-mi mai recapăt vreodată simțurile, și că ei nu-și fac speranțe prea mari. Și multe alte aiureli.

– Deci ți-au spus că ar fi posibil să mergi din nou?

– Nici vorbă. N-ar fi îndrăznit să afirme așa ceva. În ziua de azi, draga mea, medicul poate fi tras la răspundere dacă dă speranțe false unui pacient, a spus el, zâmbind. Dar, în loc să mă încăpățânez și să nu ascult de sfatul lor, am fost cuminte, m-am dus la toate ședințele de fizioterapie și am făcut exerciții și acasă.

– Deci există șansa să te refaci complet, a spus Emilie, așteptând o confirmare de la el.

– Mă îndoiesc, dar omul cât trăiește, speră... Nu merit și eu o cană de cafea, ținând cont că trudesec de când s-a crăpat de ziuă?

– Bineînțeles, a zis Emilie, turnând apa fiartă în cafetieră, după care a scos două căni din bufet.

– După cum vezi, ți-am lăsat ție partea de sus. Cățăratul pe scară nu e punctul meu forte, a râs Alex. Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc. Auzi, Alex? a spus Emilie încet, pe când aștepta să fiarbă cafeaua.

– Ce este, Em? i-a răspuns el. Te deranjează dacă-ți spun Em? Ți se potrivește. Parcă are o sonoritate mai blândă.

– Deloc. Mă gândeam cât de diferit mi-ai părut aseară față de cum mi te-ai descris Sebastian.

– Îl las pe fratele meu să creadă ce vrea, i-a răspuns Alex, ridicând din umeri.

– Cum adică? De ce-ar „vrea“ Sebastian să te porți urât? l-a întrebat Emilie.

– Știi că nu-mi place să discut despre soțul tău, i-a spus Alex, clătinând din deget spre ea. Mai ales la prima oră a dimineții și mânjit de vopsea roz-bombon.

– Atunci de ce-ți necăjești toți îngrijitorii până când îi pui pe fugă? a insistat ea.

– Em, a oftat Alex, am căzut de acord să nu vorbim despre asta. Un singur lucru vreau să te întreb. Dacă tot nu-i doresc și nici n-am un cuvânt de spus în alegerea lor, nu-i normal să scap de ei cumva? Poate că n-am capacitatea fizică să-l împiedic pe Sebastian să-i aducă în casă, dar, așa cum am mai zis, sunt în stare să-mi port singur de grijă.

– Ești absolut convins că te descurci singur?

– Nu mă lua și tu cu de-astea, a spus el, încruntând din sprâncene. După felul ireproșabil în care m-am purtat aseară, nu-i frumos să-i vorbești de sus unui paraplegic.

– Știu, dar mie îmi revine sarcina de a controla totul și...

– Em, a întrerupt-o Alex, nimeni, cu atât mai puțin tu, nu mă *controlează* pe mine. Poate că așa-i place fratelui meu să creadă, dar, în scurtul timp de când ești aici, ai băgat de seamă că am obiceiul enervant de a-i da peste nas.

– Alex, eu încerc să spun, a continuat Emilie, că, dacă nu fac așa cum mi-a cerut soțul meu și nu-ți angajez un nou îngrijitor, iar tu pățești ceva între timp, s-ar putea să nu mi-o ierte niciodată.

– Îți dau cuvântul meu, Em, a zis el, lăsând în sfârșit gluma la o parte, că n-o să pățesc nimic. Acum te rog frumos să nu-ți mai bați capul și să-mi torni odată cafeaua.

O oră mai târziu, Alex s-a scuzat că avea treabă și s-a întors în apartamentul lui. Emilie a terminat de zugrăvit jumătatea de sus a peretelui, după care a acoperit cu grijă zonele pe care le ratase. În timp ce se spăla pe mâini în chiuvetă, s-a uitat pe fereastră și a văzut iarba care începea să încolțească sub stratul tot mai subțire de gheață. După atâtea zile în care nu ieșise din casă, s-a gândit că i-ar fi prins bine să facă o plimbare și să se familiarizeze cu împrejurimile.

Când a ieșit pe ușa din dos, soarele strălucea. A traversat grădina geometrică, despre care și-a închipuit că vara arăta foarte frumos, a deschis o poartă și a ajuns în livadă. Pomii bătrâni și golași păreau morți, dar stratul de paie și de frunze înghețate de la baza lor dovedea contrariul.

Cum stătea pe iarbă la marginea terenului de tenis care nu mai fusese tuns de ani buni, Emilie vedea casa cuibărită într-o vale ocrotită de dealuri blânde. În zare se deslușeau stâncile și crestele negre. Mergând mai departe, a băgat de seamă că se afla pe o pășune pe care cu siguranță că pășteau oile, judecând după excrementele pe care călca. În timp ce admira priveliștea din vârful unui delușor acoperit cu iarbă, a ajuns, bucuroasă, la concluzia că zona aceasta, deși stearpă, avea, într-adevăr, o frumusețe aparte.

Spre după-amiază a dat câteva telefoane în Franța. Potrivit înțelegerii cu arhitectul și constructorii, în următoarele două săptămâni trebuia să facă un drum până acolo, ca să discute cu ei. Și, mai important, să fie de față la mutarea bibliotecii tatălui ei, înainte să înceapă lucrările.

În timp ce bea un ceai în bucătărie, se întreba dacă se cuvenea să-i mulțumească lui Alex invitându-l la o cină pregătită de ea. Voia neapărat să dezlege misterul relației lui cu soțul ei și să înțeleagă de unde venea neînțelegerea dintre cei doi. Și ce moment mai bun să facă asta – decât în absența lui Sebastian?

A bătut la ușă și l-a găsit pe Alex scriind la computerul din biroul lui ordonat.

– Scuze că te deranjez. Vrei să iei masa cu mine diseară? Și să mă ajuți să împing bufetul la loc?

– Excelent, a zis el, încuviințând din cap. Ne vedem mai târziu, a adăugat, cu un semn de „la revedere” din mână, absorbit în mod clar de ceea ce făcea la computer.

– Arăți foarte bine astă-seară, i-a spus Alex, admirativ, intrând în bucătărie. Bluza asta turcoaz se potrivește de minune cu tenul tău.

– Mulțumesc, a zis Emilie, ignorând complimentul. Mai întâi de toate, se poate să mutăm bufetul la loc? După aceea eliberez masa, ca să putem mânca pe ea.

– Se rezolvă pe loc.

Emilie l-a privit pe Alex cum a împins bufetul la perete fără nici cel mai mic efort. Apoi a început să așeze vesela pe rafturile de jos, în timp ce ea se ocupa de cele de sus.

– Gata, a zis Emilie, uitându-se mulțumită prin bucătărie. Nu-i așa că arată mai bine?

– E o revelație. Mai că te invită să intri, i-a răspuns Alex, zâmbind. Ești o gospodină desăvârșită, Em.

– Nu suport culorile mohorâte. Îmi plac căldura și lumina.

– Sunt convins, ținând cont de faptul că ai trăit mare parte din viață în sudul Franței. Am adus un vin bunicel, fiindcă pivnița noastră nu mai are viață lungă, ca să zic așa. Ți-am adus și asta s-o răsfoiești, a zis Alex, întinzându-i o carte. Cred că cele scrise în ea sunt opera unei rude de-ale tale și m-am gândit că ți-ar plăcea să le citești. Sunt nostime, chiar dacă ușor naive.

În timp ce Alex deschidea sticla de vin, Emilie a aruncat o privire în caietul cu coperte scorjite, din piele. Pe prima pagină îngălbenită a descoperit un text în franceză și a încercat să descrie scrisul.

– Sunt poezii, i-a explicat Alex, deși asta se vedea cu ochiul liber. Caligrafia e înfiorătoare, nu-i așa? Mi-a luat câteva ore să deslușesc ce scrie. Poftim și varianta redactată de mine la calculator, i-a zis, întinzându-i câteva foi. Par să fi fost scrise de un copil de cinci ani și, într-adevăr, unele au fost compuse de poet la o vârstă foarte fragedă. Dar calitatea versurilor, pe măsură ce autorul a crescut, dovedește un real talent. Ai văzut numele de la finalul poeziilor?

– Sophia De La Martinières, a rostit Emilie, uitându-se nedumerită la Alex. De unde ai caietul ăsta?

– Acum câteva săptămâni, Seb a luat o carte din bibliotecă, ceva despre fructele franceze, dacă-mi aduc bine aminte. A zis că a găsit caietul laolaltă cu ea și mi l-a dat, ca să descifrez poeziile. Ai idee cine a fost Sophia De La Martinières?

– Da. A fost mătușa mea, sora tatei. Nu prea vorbea despre ea, dar am început să-i aflu povestea de curând. Era oarbă.

– Hm, a zis Alex, ridicând din sprâncene. Acum se explică de ce scria așa de urât.

– Spuneai că, pe lângă caiet, Sebastian a găsit și o carte despre fructele franceze?

– Așa mi-a zis el.

– Jacques, cel de la care am aflat povestea bunicii voastre și a Sophiei, mi-a povestit cum Constance a folosit o carte despre fructe ca să-i descrie Sophiei formele și texturile lor, astfel încât să le poată desena. Se pare că Sophia scria și poezii. Constance se poate să fi luat ambele cărți cu ea atunci când s-a întors în Anglia, după război.

– Ce poveste interesantă, a spus Alex.

– Într-adevăr. Știi unde e cartea despre fructe? Mi-ar plăcea s-o văd și eu.

– N-am mai văzut-o de când a luat-o Seb de pe raft, i-a răspuns Alex, devenind brusc circumspect. Dar trebuie să ții cont de faptul că eu nu ajung la etajerele de sus, așa că e posibil să fie tot acolo.

– O caut eu și, dacă nu reușesc s-o găsesc, îl întreb pe Sebastian atunci când vine acasă, a zis Emilie, reîndreptându-și atenția asupra poeziilor. Sunt foarte frumoase. Uite, la sfârșitul ăsteia Sophia și-a scris vârsta. Avea doar nouă ani când a compus-o. Vorbește despre lucrurile pe care și-ar fi dorit să le vadă. Sunt..., a suspinat Emilie, emoționată până la lacrimi. E atât de trist.

– Asta e preferata mea, a zis Alex, răsfoind caietul, până când a găsit poezia. „Lumina din fereastră“. E atât de elegantă în simplitatea ei, și-mi plac mult rimele. Em, se poate să-mi povestești și mie despre perioada petrecută de bunica în Franța? Mor de curiozitate.

În timp ce pregătea risotto-ul, Emilie i-a povestit cele spuse de Jacques despre Constance. Alex o asculta cu atenție și-i puneă întrebări dacă avea o nelămurire.

– Deocamdată, asta-i tot ce-am aflat, a zis ea, turnând risotto-ul în farfurii. E o coincidență că, după atâția ani, familiile noastre s-au reunit.

– Așa-i, a spus Alex, luând furculița. Absolut incredibil.

Emilie i-a aruncat o privire, simțind ironia din glasul lui.

– Ce vrei să insinuezi? Dacă ai impresia că Sebastian a avut un motiv ascuns ca să-mi caute familia, te înșeli. Ne-am întâlnit absolut întâmplător

la Gassin, pentru că avea treabă în zonă. M-a recunoscut din ziare. Și mi-a spus de la prima întâlnire despre legătura dintre familiile noastre.

- Foarte bine. Înseamnă că nu există nici o problemă, nu?
- Nici una, a spus, ferm, Emilie.
- Putem schimba subiectul, te rog?

După aceea, seara n-a mai fost nici pe departe la fel de relaxată ca cea de dinainte. Atmosfera a rămas încordată. Alex a plecat de îndată ce a terminat de mâncat, iar Emilie și-a făcut o cană de cacao cu lapte și s-a retras în camera ei.

N-avea nici un motiv să se îndoiască de intențiile soțului ei, și-a zis Emilie, urcându-se în pat, rezemându-se de perne și strângând cana între palme. Nu conta cum s-au cunoscut, ci că s-au îndrăgostit, iar apoi s-au căsătorit.

Stătea în pat și citea poeziile Sophiei, scrise cu nespusă candoare și sinceritate, și nu putea să nu se întrebe de ce tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre sora lui mai mică. Aflase de existența Sophiei din întâmplare, pe când era copil și văzuse tabloul din biroul tatălui ei. Înfățișa o tânără frumoasă, cu părul auriu revărsat pe umeri și ochi de peruzea, care mângâia pisica persană așezată în poala ei.

- Cine e doamna aceea, *Papa*? îl întrebase Emilie.

A urmat un lung moment de tăcere înainte ca el să-i răspundă.

- A fost sora mea și mătușa ta, Sophia, a spus Édouard, în cele din urmă.
- E foarte frumoasă.
- A fost, într-adevăr.
- A murit?
- Da.
- Cum a murit, *Papa*?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Emilie, i-a zis Édouard, întunecându-se deodată la față.

Acum, că-și reamintea scena după atâția ani, parcă văzuse lacrimi în ochii tatălui ei.

În dimineața următoare, Emilie și-a luat inima-n dinți și a plecat la Moulton, ca să se aprovizioneze pentru o săptămână. Sebastian urma să sosească în York cu trenul de ora nouă, și o asigurase că avea să ajungă acasă la zece. De îndată ce a intrat pe ușă, Emilie s-a aruncat în brațele lui, bucuroasă să-l revadă.

- Cum te-ai descurcat? a întrebat-o el.
- Foarte bine, i-a răspuns ea, trăgându-l spre bucătărie. Ți place?
- Sebastian a privit cu atenție camera proaspăt zugrăvită.
- Doamne, cât e de schimbată! a exclamat el, admirativ. Cum ai reușit să muți bufetul de una singură?
- M-a ajutat Alex.
- Alex? a întrebat-o Sebastian, întunecându-se la față. Ce căuta aici? Sper că nu te-a deranjat.
- Deloc. S-a comportat ireproșabil. Am atâtea să-ți povestesc, dar le putem discuta și mâine. Ți-e foame? Am făcut supă ceva mai devreme și am cumpărat pâine proaspătă.
- Minunat, a zis Sebastian, așezându-se pe un scaun. Mi-ar prinde bine și un pahar de vin, dacă avem cumva.
- Avem, i-a răspuns Emilie, scoțând sticla pe jumătate goală, adusă de Alex cu o seară înainte, și turnându-i un pahar.
- E foarte bun, a băgat de seamă Sebastian. Nu cred că l-ai cumpărat de la prăvălia din sat.
- Nu, l-a adus Alex. Spune-mi cum a fost la Londra, i-a zis ea repede, ca să schimbe subiectul, nevrând să discute toată seara despre fratele lui.
- Așa cum ți-am spus și la telefon, e o debandadă totală, dar, încet-încet, îi dau eu de cap. Azi n-am făcut altceva decât să reînnoiesc contactele cu clienții din baza de date. S-ar putea să fiu nevoit să plec în Franța săptămâna viitoare. Clientul datorită căruia mă aflam acolo când ne-am cunoscut e încă interesat, și cred că am găsit un Picasso pentru el într-un castel de lângă Menton.
- E aproape de Gassin, i-a zis Emilie, entuziasmată. Poate vin și eu cu tine.
- Mi-ar plăcea, dar nu-i cea mai bună idee, fiindcă doar mă duc și mă întorc. Oricum, parcă ziceai că pleci și tu în Franța peste vreo săptămână.
- Așa e, a recunoscut Emilie. Dar mi-e tare dor de locurile acelea, a adăugat, oftând.
- Sunt convins, i-a zis Sebastian, luând-o de mână. N-a fost cel mai fericit început al șederii tale în Anglia. Dar crede-mă pe cuvânt, scumpa mea, când vine primăvara se luminează tot peisajul. De asemenea, trebuie să recunosc că-mi face plăcere să știu că te gălesc aici. E absolut delicioasă supă. Se anunță o săptămână fără precipitații, așa că mă gândeam să facem o plimbare mâine, ca să-ți arăt o parte dintre frumusețile zonei.

– Ar fi plăcut, a zâmbit Emilie. E ciudat să stau aici fără tine.
– Îmi dau seama. Venirea în Anglia a fost o schimbare majoră. Dar, așa cum am zis acum câteva zile, e vorba de doar câteva luni – cel mult un an – după care ne putem gândi unde ne stabilim. Credeam că, după agitația din ultimele săptămâni, îți dorești să iei o pauză și să te ocupi de proaspătul tău soț.

– Numai să fie aici...

– Emilie, a oftat el, pe un ton ușor exasperat, ți-am zis că o să fac tot ce depinde de mine, dar amândoi trebuie să suportăm această perioadă mai puțin fericită până când îmi pun afacerea pe picioare.

Emilie se muștră pentru egoismul ei.

– Desigur. Poate că, după ce-am realizat în bucătărie, mă apuc să zugrăvesc și restul camerelor, ca să le schimb aspectul. Dormitorul nostru, de pildă.

– Chiar te rog. Orice schimbare e bine-venită. Totuși, țin să te previn că, odată ce începi, n-o să te mai poți opri, dar mă bucur că vrei să faci un astfel efort. Sunt mort de oboseală. Mergem în cameră?

– Du-te și fă o baie până strâng eu aici, i-a sugerat Emilie.

– Mulțumesc, a zis Sebastian, ridicându-se de la masă. Ultimele zile m-au epuizat.

Emilie l-a auzit urcând scările, apoi s-a auzit și zgomotul făcut de țevile vechi din baie. A ieșit repede din bucătărie și a luat-o pe hol, spre apartamentul lui Alex, cuprinsă de remușcări că nu-i spusese soțului ei că fratele lui rămăsese fără îngrijitor, dar incapabilă să-i suporte criza de nervi la aflarea veștii. A bătut la ușă și, dinăuntru, s-a auzit o voce:

– Cine e?

– Emilie. Pot să intru?

– Nu e încuiat.

Alex stătea pe un scaun, lângă șemineu, și citea. A întâmpinat-o cu un zâmbet.

– Bună.

– Bună. Am venit să văd dacă e totul în ordine.

– Nicidecum. Așa cum se și vede, sunt beat turtă și o să mor înecat în propria-mi vomă, i-a răspuns el, glumeț. Bănuiesc că i-ai spus lui Seb că am rămas fără îngrijitor?

– Nu încă. E obosit și n-am vrut să-l stresez și mai tare. O să încerc să-i explic mâine că n-ai nevoie de un îngrijitor permanent. Iar, dacă tot insistă

să aibă cineva grijă de tine, o să-i spun că e de ajuns să angajeze pe cineva cu jumătate de normă, ca să te ajute la treburile casnice. Până la urmă e și în folosul lui, pentru că nu mai cheltuiește atâția bani.

– Em, sunt...

Alex a încruntat din sprâncene la auzul cuvintelor ei și a clătinat din cap.

– Nu contează. Îți mulțumesc că-mi ții partea. De mult nu m-a mai susținut nimeni.

– Da, dar de tine depinde să-i dovedești lui Sebastian că ai nevoie doar de o menajeră, i-a atras ea atenția.

– Într-adevăr. Trebuie să recunosc că nu mă pricep la spălat podele și la făcut patul. De regulă ajung să mă încurc în cearșafuri, a spus Alex, zâmbind. Promit să fiu cuminte. Îți mulțumesc din suflet pentru ajutor. Noapte bună.

– Noapte bună.

Emilie a adus vorba despre Alex a doua zi, pe când stătea cu Sebastian într-un pub liniștit. El s-a întunecat la față atunci când a aflat despre demisia ultimei îngrijitoare, însă Emilie a adăugat iute că, după părerea ei, Alex era în stare să-și poarte singur de grijă și că ar fi trebuit să i se dea șansa s-o dovedească.

– Emilie, a oftat Sebastian, am mai discutat despre asta. Ești foarte drăguță că vrei să-l ajuți pe Alex, dar nu cred că realizezi cât de schimbător e. Dacă se apucă iar de băutură? Ori se accidentează când urcă sau se dă jos din scaunul cu roțile?

– Îl amenințăm că îi angajăm un îngrijitor permanent dacă face prostii. Poate că, având mai multă libertate, n-are să mai fie la fel de frustrat, a stăruit Emilie. Iar dacă montăm un buton de panică în casa mare, măcar știm că e în siguranță.

– Deci, în realitate, tu spui că ești pregătită să-ți asumi răspunderea întreținerii lui? Pentru că eu, a zis Sebastian, sorbind din bere, n-o să am timp, în lunile care urmează, să mă ocup de toate mofturile lui frate-meu. Și vor fi multe, crede-mă că știu ce vorbesc.

– Alex nu mi-a cerut nimic deocamdată. Ba mai mult, m-a ajutat să zugrăvesc bucătăria și a gătit cina într-o seară.

– Zău așa? E limpede că vrea să te fărmece cu orice preț. Îmi pare rău, Emilie, a oftat Sebastian, dar am văzut asta de o mie de ori. Ți-am zis că știe să intre pe sub pielea oamenilor. Iar, din câte-mi dau seama, pe tine te-a

îmbrobodit bine de tot. Poate că vrea să ai tu grijă de el. Îi face o plăcere deosebită să fure tot ce-i al meu, a adăugat el, bosumflat.

– Cum poți să spui așa ceva?! i-a strigat Emilie, uluită de reacția copilărească a soțului ei. Uneori am impresia că amândoi sunteți la fel de nesuferiți. Îmi dau seama că e o situație complicată și că nu-i treaba mea să mă amestec, dar hai să-i facem și lui Alex pe plac o perioadă. Tânjește să fie independent și poate că, în felul ăsta, o să ne înțelegem mai ușor cu el. Nu merită să-i dăm măcar șansa de-a ne dovedi că e capabil?

– Bine, mă dau bătut, a zis Sebastian, după un lung moment de tăcere. Dacă asta vrei, așa facem. Dar chiar ești atât de oarbă încât să nu vezi ce-a făcut? Te-a atras de partea lui, iar eu aș părea un monstru dacă refuz.

– Mulțumesc, i-a spus ea, strângându-l tandru de mână. Vreau doar ca atmosfera din casă să fie mai calmă decât atunci când am venit. Mai ales spre binele tău, pentru că te iubesc. Acum că am rezolvat și asta, avem timp să dăm o fugă până la Haworth? Abia aștept să văd casa parohială în care au trăit surorile Brontë.

*

Seara, după ce Sebastian s-a retras la computerul din birou, presat de probleme urgente, Emilie i-a făcut o vizită lui Alex, care lua masa de seară în bucătărie.

– Sebastian a fost de acord cu propunerea mea.

Pe chipul lui Alex s-a așternut ușurarea.

– Ești o adevărată făcătoare de minuni și nu pot decât să-ți mulțumesc din tot sufletul.

– O să încerc să găsesc o menajeră în următoarele zile. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, spune-mi.

– Atunci, ia loc și ține-mi de urât o jumătate de oră, a spus el.

– Nu pot. Am mâncarea pe foc.

– Nu face nimic, s-a resemnat Alex, întorcând capul înspre farfuria lui. Vă urez o seară plăcută.

– Mulțumim la fel.

La întoarcerea ei, Sebastian era deja în bucătărie.

– Unde-ai fost? Te-am tot strigat.

– Să văd ce face Alex. Toate sunt bune, i-a răspuns Emilie.

– Minunat.

În seara aceea a fost neobișnuit de tăcut.

– Te simți bine, Sebastian? l-a întrebat ea, în timp ce aduna farfuriile de pe masă. Pari... îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic. De fapt, da. Vino aici, Emilie, i-a spus el, făcându-i semn să se așeze pe genunchii lui.

Emilie a făcut întocmai și l-a sărutat blând pe obraz.

– Spune-mi ce te frământă.

– Hm... o să ți se pară că sunt bădăran și imatur. Ideea e că nu vreau să te împart cu nimeni.

– Ce vrei să spui?

– Vezi și tu ce s-a întâmplat deja. Alex te-a convins că n-are nevoie de cineva care să-l îngrijească. Dar, știindu-l singur, o să te simți obligată să treci pe la el ca să vezi ce face. Cum s-a întâmplat și acum. Începe deja să te atragă de partea lui, să te facă să-i acorzi atenție. Probabil că ți se plânge de fratele lui mare și rău și-ți bagă în cap tot felul de minciuni despre mine.

– Nu-i deloc adevărat. Alex nu vorbește niciodată despre tine, i-a răspuns, categoric, Emilie.

– Chestia e că nu-mi convine deloc situația asta. Eu n-o să fiu mereu aici și nici nu vreau să-mi închipui câte discuții intime o să te forțeze să porți cu el. Știu că ți se pare că exagerez, dar n-ai idee ce fel de om e. Cum am zis și mai devreme, s-ar putea să încerce să mi te răpească.

– Asta n-o să se întâmple în veci, i-a spus Emilie, mângâindu-l tandru pe păr. Pe tine te iubesc. Încerc doar să vă ajut.

– Știu asta, scumpa mea. Și îmi dau seama cât de ridicol par, dar Alex e un maestru al manipulării. Nu vreau să distrugă relația atât de frumoasă pe care-o avem.

– N-o s-o distrugă, crede-mă, i-a spus ea, apăsător.

– Poate că n-a fost cea mai bună idee să te aduc aici, a oftat Sebastian, dar, în situația dată, nu văd altă soluție.

– Să știi că îmi... *ne* permitem un apartament în Londra. Acolo am putea fi împreună mai mult timp și...

– Emilie, chiar tu ai spus cu gura ta că „îți” permiți, a replicat Sebastian, vizibil tensionat. Sunt conștient că soția mea bogată își permite lejer să cumpere și să vândă o țărișoară, dacă dorește, dar nu-i răpi chiar toată bărbăția soțului tău. Trebuie să reușesc pe cont propriu, chiar dacă o să ne fie greu o perioadă, a adăugat, întorcându-i capul către el. Înțelegi ce spun?

– Da.

- Îmi pare rău că sunt dificil, dar nu vreau să creadă cineva că m-am însurat cu tine pentru banii tăi.
- Știu asta.
- Bun. Mergem la culcare?

Luni dimineața Sebastian a plecat la Londra și, de acolo, în Franța. Emilie a descoperit o bicicletă veche în șopron și, fiind zi senină, a decis să dea fuga până la prăvălia din sat. După ce a rezemat bicicleta de peretele magazinului, a intrat și s-a așezat la coadă, așteptând să discute cu vânzătoarea.

- Pot să pun și eu asta pe panoul cu anunțuri? a întrebat-o, întinzându-i un bilet pe care scrisese că angaja o menajeră.

Vânzătoarea a luat hârtia, a citit-o și a ridicat, curioasă, ochii la Emilie.

- Da, vă costă o liră pe săptămână. Deci dumneavoastră sunteți soția pe care a adus-o domnul Carruthers din Franța?

Femeia vorbea cu un puternic accent de Yorkshire, iar Emilie se chinuia să înțeleagă ce spunea. În mod clar, veștile circulau rapid în zona aceea; mai mult de-atât, Emilie era conștientă că o trăda accentul.

- Da, eu sunt. Plătesc pentru două săptămâni, a zis, scoțând monedele din geantă.

- Bun, a spus vânzătoarea, luând biletul. Dar nu cred c-o să aveți prea mare succes. Încercați și la ziarul local.

- O să încerc, *merci*... scuze, mulțumesc.

Emilie a ieșit din prăvălie și, tocmai când se îndrepta spre bicicletă, o femeie a venit repede după ea.

- Doamna Carruthers?

Nefiind obișnuită ca lumea să i se adreseze pe numele de familie al lui Sebastian, a durat câteva secunde până să-și dea seama că femeia vorbea cu ea.

- Da.

- Mă numesc Norma Erskine. Am lucrat la menajeră mulți ani la Blackmoor Hall. Mi-am dat demisia chiar înainte să sosești.

- Știu, mi-a spus Sebastian.

- A trecut pe la mine zilele trecute ca să mă convingă să mă întorc, dar i-am spus că nu mai suport și nu e chip să mă înduplece.

Emilie o studia pe femeia plinuță, scundă, cu ochi vioi și calzi.

- Îmi cer scuze dacă te-a supărat Alex, a spus ea.

– Hm. Se petrec multe lucruri în casa aia – lucruri pe care nu le știi, și nu se cade să le afli de la mine, a zis Norma. Tot ce pot să-ți spun e că biata lor bunică se răsucesc în mormânt. Am îndurat și eu cât am putut, fiindcă așa i-am promis ei, dar am ajuns la capătul răbdării. În fine, mi-a părut bine să te cunosc. Sper că știai la ce te înhami când l-ai luat de bărbat. Dar asta nu e treaba mea.

– Știam că-i o situație dificilă, s-a apărut Emilie.

– E puțin spus dificilă, ascultă-mă pe mine, a zis Norma, dând ochii peste cap. Te-ai acomodat bine?

– Încep să mă obișnuiesc, mulțumesc, i-a răspuns Emilie, politicoasă.

– Dacă ai vreodată poftă să bei o cafea, căsuța mea e ultima pe partea stângă, cum ieși din sat. Poți trece pe la mine oricând, să-mi spui cum mai stau lucrurile.

– Mulțumesc. Ești foarte amabilă.

– La revedere.

– La revedere.

Emilie s-a urcat pe bicicletă și n-a mai apucat să bage de seamă privirea compătimitoare din ochii doamnei Erskine.

În zilele următoare, Emilie a zugrăvit dormitorul ei și al lui Sebastian într-o nuanță de roz-pal. S-a dus la Moulton și a cumpărat o plapumă groasă și cearșafuri, fiindcă păturile vechi erau aspre și neplăcut de grele. A dat jos draperiile masive, de damasc, și a cumpărat perdele de dantelă, ca să pătrundă lumina și așa palidă de afară. Apoi a scotocit prin casă în căutarea unor tablouri mai puțin sumbre, cu care să decoreze pereții.

Seara a trecut pe la Alex și i-a dat numărul ei de mobil, la care s-o sune în cazul în care avea nevoie de ceva. Din cauză că, în weekend, Sebastian se arătase extrem de neliniștit, Emilie hotărâse să păstreze o cât mai mare distanță de fratele lui. După ce a terminat de zugrăvit dormitorul, Emilie a coborât în bucătărie ca să-și pregătească ceva de mâncare. A sunat telefonul fix și s-a dus să răspundă.

– Alo?

– Alo, doamna Erskine? a întrebat o voce de femeie.

– Nu, nu e aici.

– Sebastian e acasă?

– Nu, e plecat în Franța.

– Serios? Atunci îl sun pe mobil. Mulțumesc.

Convorbirea s-a încheiat. Emilie a ridicat din umeri și s-a dus să mănânce.

– Am găsit o fată foarte drăguță care să vină să-ți facă curățenie.

Spre sfârșitul săptămânii, Emilie i-a dat vestea lui Alex, care era în fața computerului.

– Excelent, a spus el, zâmbind. Cum o cheamă?

– Jo. Locuiește în sat, cu familia ei. Și-a luat un an de pauză înainte să meargă la facultate, și vrea să câștige niște bani.

– O persoană sub șaiszeci de ani. Asta da, schimbare majoră!

– Vine mâine după-amiază, să te cunoască. Te rog să te porți frumos cu ea, i-a zis Emilie.

– Bineînțeles, Em, a încuviințat Alex.

Emilie a văzut imaginile care se succedau pe ecranul monitorului.

– Ce faci acolo?

– Tranzacționez.

– Ca la bursă?

– Da, dar nu cumva să-i spui lui frate-meu. Probabil că m-ar acuza că am căzut în patima jocurilor de noroc și mi-ar confisca computerul, a râs Alex, întinzând brațele și punându-și-le sub cap. Te servesc cu un ceai?

Simțindu-se vinovată că-l evitase în ultimele zile, Emilie a acceptat.

– Îl fac eu, a spus ea, mergând în bucătăria care, spre marea ei satisfacție, era curată și ordonată. Ți pun zahăr?

– Un singur cub, te rog.

În timp ce aștepta să fiarbă apa, Emilie a aruncat pe furiș o privire în frigider, să vadă dacă Alex avea tot ce-i trebuia. Nu ducea lipsă de nimic. Toate bune, deocamdată... Alex își respecta promisiunea și se purta ireproșabil. Emilie a oftat ușurată, apoi a pus pe tavă două căni, ceainicul, zaharnița și niște lapte.

– Du-le în salon, i-a zis Alex. Vreau să-mi odihnesc ochii puțin.

Emilie a făcut întocmai, iar Alex a venit după ea.

– Cum ai învățat să tranzacționezi? l-a întrebat ea, turnând ceaiul în căni și întinzându-i una.

– Prin nenumărate încercări. Am învățat singur, i-a explicat Alex. E cea mai bună metodă de a câștiga bani pentru cei care nu au viață socială. Și pentru insomniaci. La orice oră din noapte, undeva în lume există o bursă deschisă.

– Și te descurci?

– Din ce în ce mai bine. Fac asta de aproape un an și jumătate și am trecut peste faza pe care cei din breaslă o numesc „norocul începătorului”. Am făcut, ce-i drept, și greșeli la început, dar, în ultima vreme, îmi merge binișor.

– Nu mă pricep deloc la așa ceva, i-a mărturisit Emilie.

– Mie îmi place, pentru că-mi menține mintea activă și, pe deasupra, începe să-mi aducă bani frumoși. Tu ce mai faci?

– Foarte bine, mulțumesc.

– Nu te-ai plictisit să stai singură în mausoleul ăla?

– Am zugrăvit câteva camere.

– Bravo, i-a spus Alex, clătinând din cap. Mă așteptam, totuși, să te văd din când în când.

– Am fost extrem de ocupată.

– Rămâi la cină? Am primit un foie gras fantastic de la piață.

– Am multe de făcut și...

– Aha, deci ai poruncă să stai departe de mine, i-a spus el, glumeț.

– În nici un caz.

– Bine, cum vrei tu, i-a zis el, ridicând mâinile în semn de capitulare.

– Îmi pare rău.

– Dumnezeu mare, Emilie! a răbufnit Alex. E de-a dreptul caraghios să mâncăm singuri, în camere separate, când trăim în mijlocul pustietății.

– Așa-i, a recunoscut ea în cele din urmă.

– Bun. Atunci te aștept pe la șapte și jumătate. Va fi secretul nostru, a zis Alex, făcându-i cu ochiul, în clipa în care ea s-a ridicat și a pornit spre ușă.

Înainte să revină în apartamentul lui Alex, Emilie l-a sunat pe Sebastian pe mobil. I-a răspuns căsuța vocală, așa că i-a lăsat un mesaj, cuprinsă de remușcări că-i ascundea faptul că cina cu fratele lui. Nu mai primise nici un semn de la el de luni dimineța, când plecase de acasă.

– Intră, intră! a strigat Alex, ațâțând focul în salon. Adineauri am primit o veste excelentă! Una dintre companiile tinere în care am investit anul trecut a dat lovitura la Quebec.

– Mă bucur pentru tine, a zis Emilie.

– Mersi, a spus Alex, în culmea fericirii. Alb sau roșu? a întrebat-o, arătând spre cele două sticle de vin de pe măsuta de cafea.

– Roșu, te rog.

– Sebastian pe unde e? a întrebat el, întinzându-i paharul.

– În Franța.

- Ești ca o femeie părăsită. Ar trebui să-i sugerezi să mergi și tu cu el.
- I-am propus, a spus Emilie, așezându-se pe canapea. Dar mi-a zis că e foarte ocupat și nu vreau să-l deranjez de la muncă. Poate data viitoare.
- În acest caz, te-ai gândit cu ce să-ți ocupi timpul până-ți vine soțiorul acasă?
- Nu prea. Până acum mi-am găsit de lucru, iar situația asta e doar temporară.
- Sunt convins, a replicat Alex. Sănătate, a adăugat, luând o sorbitură de vin.
- Dar tu? Crezi că o să rămâi mereu aici?
- Așa sper. Dintotdeauna mi-a plăcut casa asta.
- Atunci de ce ai fugit atât de mult de ea pe când erai tânăr?
- Asta-i altă poveste, a spus Alex, uitându-se la ea. Una în ale cărei detalii e mai bine să nu intrăm, dată fiind situația de față.
- Te rog, spune-mi măcar de ce, cu toată... vrajba dintre tine și fratele tău, ești încă dispus să locuiești sub același acoperiș cu el? Ce-o să se întâmple dacă Sebastian va trebui s-o vândă? Casa are nevoie de reparații majore...
- Nu insista, Emilie. Cel mai bine e să rămânem pe un teritoriu neutru, a avertizat-o Alex. Mai ții minte înțelegerea noastră?
- Ai dreptate. Îmi cer scuze. Tu știi că sunt multe lucruri pe care nu le cunosc și, din cauza asta, mi-e greu să înțeleg situația.
- Nu-i treaba mea să-ți explic, a spus Alex, cu un zâmbet nostalgic. Bun, mâncăm?

După deliciosul foie gras, care îi amintea atât de mult de casă lui Emilie – era mâncarea preferată a tatălui ei –, a făcut o cafea și s-au retras amândoi în căldura plăcută din salon.

- Nu te apasă singurătatea aici, Alex?
- Uneori, dar dintotdeauna am fost o fire solitară, așa că n-o resimt la fel de mult ca alții. Și, cum nu suport nătăraii, sunt puțini cei cu care mi-aș dori să iau cina. Persoanele de față se exclud, firește. Nu crezi că și tu ești singuratică, Em?
- Ba da, a recunoscut ea. N-am avut niciodată mulți prieteni, dar asta și pentru că nu m-am integrat în nici un grup. Colegele mele de la școala particulară din Paris erau răsfățate și prostuțe. Iar la facultate, din cauza numelui pe care-l port, mulți se simțeau stânjeniți în prezența mea.
- Nu mai știu cine a zis că, înainte de a-i iubi pe alții, trebuie să te iubești pe tine. Din câte-mi dau seama, amândoi avem aceeași problemă. În cazul

meu, cel puțin, chiar așa e.

– Așa cum bine ai băgat de seamă la un moment dat, toată viața am simțit că eram o dezamăgire pentru mama. Drept urmare, mi-a fost destul de greu să „mă” iubesc, cum zici tu.

– Eu n-am avut părinți deloc, așa că n-am pe cine să dau vina, a zis Alex, ridicând din umeri.

– Mi-a povestit Sebastian. Poate că tocmai absența lor e unul dintre motive. Mai știi ceva de mama ta?

– Nimic.

– Ți-o mai aduci aminte?

– Am, mai degrabă, crâmpie de amintiri. Majoritatea sunt legate de mirosuri. O țigară cu marijuana, de pildă, mă duce întotdeauna cu gândul la ea. Poate că ai dreptate și de-asta mi-am găsit refugiul în droguri, i-a răspuns Alex, făcând o grimasă. E o chestie genetică.

– Nu pricep de ce și-ar dori cineva să piardă controlul, a spus Emilie, clătinând ferm din cap. Eu detest asta.

– Emilie, noi, toxicomanii, nu facem altceva decât să fugim de noi înșine. Și de realitate. Orice lucru care ne ajută să îndurăm mai ușor suferința vieții e bine-venit, i-a explicat Alex. Partea tristă e că majoritatea oamenilor interesanți pe care i-am cunoscut erau toxicomani. Cu cât ești mai inteligent, cu atât gândești mai mult; cu cât gândești mai mult, cu atât înțelegi cât de zadarnică e viața și îți dorești mai mult să fugi de zădărnicie. Partea bună e că am depășit faza asta. Am încetat să-i mai consider pe alții vinovați de problemele mele. E un drum care nu duce nicăieri. Am încetat să mai fiu o victimă și am început să-mi asum răspunderea pentru faptele mele. În momentul în care am reușit asta, acum câțiva ani, lucrurile au început să se așeze.

– E dureros că tu și Sebastian ați crescut fără părinți. Deși, când eram mică, a oftat Emilie, îmi plăcea să-mi închipui că eram înfiată. În felul ăsta puteam visa că mama mea adevărată m-a iubit, sau că măcar m-a plăcut câtuși de puțin. Mă simțeam atât de singură, chiar dacă trăiam în niște case superbe și înconjurată de tot luxul pe care și l-ar putea dori cineva.

– Mulți oameni își doresc ceea ce nu pot avea, i-a spus Alex, pe un ton grav. În ziua în care te trezești la realitate și înțelegi că asta e un mof, și prețuiești lucrurile pe care le ai, reușești să găsești o oarecare mulțumire. Viața-i o loterie, zarurile sunt aruncate și nu ne rămâne decât să ne bucurăm de ceea ce avem.

- Ai fost la psiholog? l-a întrebat Emilie.
- Bineînțeles. Cine n-a fost?
- Eu, i-a răspuns ea, zâmbind.
- Bravo ție, a spus Alex. Însă, vezi tu, după un timp, mi-am dat seama că și asta îmi crea dependență, așa că am renunțat. De multe ori consilierea psihologică nici măcar nu dă rezultate. Ți se spune că ești defect și că, în general, e altcineva de vină. Ceea ce, bineînțeles, îți dă un motiv în plus să faci orice tâmpenie vrei. Un psiholog chiar mi-a zis că avem tot dreptul să mă înfurii. Așa că, timp de un an, doar asta am făcut. M-am simțit excelent, până când mi-am dat seama că le-am mâhnit și îndepărtat pe toate persoanele la care am ținut vreodată.
- Eu nu mă înfuriam, a spus Emilie, gânditoare.
- N-aș zice asta, dacă ne gândim la palma pe care mi-ai tras-o în bucătărie, acum câteva zile, i-a întors-o Alex, cu un zâmbet ironic.
- Emilie s-a înroșit la față.
- Ai dreptate.
- Scuze, am fost rău. Voiam doar să spun că, uneori, e sănătos să mai sari și la bătaie. Dar nu tot timpul, așa cum am făcut eu. Eh, noi, oamenii, suntem ființe atât de complexe și întortocheate. N-am dreptate, Em? a spus el, clătinând din cap.
- Din câte văd, te cunoști foarte bine, i-a zis Emilie, sincer impresionată.
- Bineînțeles, și îmi dau seama că o să descopăr mereu ceva nou. M-am transformat dintr-un toxicoman recalcitrant într-un obsedat de control care se supără dacă-i tulbură cineva rutina. În același timp, a spus el, meditativ, poate că e singurul mod în care pot supraviețui. Singurul lucru pe care-l pot controla sunt eu însumi. Și nu vreau să risc să mai cad vreodată în patima drogurilor.
- Îți admir foarte mult autocontrolul, i-a mărturisit Emilie, emoționată. Iartă-mă dacă sunt indiscretă, dar a existat vreodată o persoană cu care să ai o relație cu adevărat apropiată?
- Te referi la o femeie?
- Da.
- Au fost o mulțime de femei de care m-am „apropiat” fizic, dar nici o relație de durată. Între noi fie vorba, Em, pe vremea aia nu eram în stare să am o relație cu cineva.
- Dar acum că ți-ai regăsit echilibrul, ți-ai dori așa ceva?
- Alex a privit-o prelung.

- Dacă aş găsi persoana potrivită, da. Chiar mi-ar plăcea.
- Poate că o s-o găseşti într-o zi.
- Poate, a spus Alex, uitându-se la ceas. Din păcate, trebuie să fiu nepoliticos şi să te dau afară, dar trebuie să văd ce mai fac acţiunile mele. E trecut de miezul nopţii şi se deschid bursele din Orientul Îndepărtat.
- Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu, a spus Emilie, ridicându-se. Îţi mulţumesc pentru companie şi pentru foie gras.
- Mi-a făcut mare plăcere, Em.
- Vin mâine cu Jo, menajera, i-a spus ea, apoi s-a oprit în pragul uşii. N-ai idee cât mi-aş dori să te vadă şi Sebastian aşa cum eşti cu adevărat.
- Fratele meu mă vede aşa cum vrea el. Iar eu mă port în consecinţă. Noapte bună, Em.
- Noapte bună.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stătea întinsă în pat şi admira schimbările pe care le făcuse în dormitor, Emilie medita la discuţia din seara aceea.

Se simţise extrem de relaxată în prezenţa lui Alex. Poate pentru că nu erau stânjeniţi de complicaţiile unei relaţii. Îi plăcea felul în care se purta el atunci când erau împreună. Cu toate acestea, soţului ei nu i-ar fi convenit să afle că ei doi se împăcau atât de bine – deşi aşa s-ar fi convenit. Prin urmare, trebuia să fie prudentă.

Emilie a oftat. Dacă fraţii reuşeau să ierte şi să uite trecutul, indiferent de ceea ce ascundea acest trecut, viaţa ar fi fost cu mult mai liniştită la Blackmoor Hall.

Capitolul 19

Sebastian s-a întors acasă la sfârșitul săptămânii, cu un aer extenuat. La cină, Emilie a încercat să discute cu el, însă a tratat-o cu răceală. Mai târziu, când s-au dus la culcare, l-a mai întrebat o dată dacă îl supăra ceva.

– Scuză-mă, e o perioadă mai grea, atâta tot.

– În ceea ce privește afacerile? a insistat ea.

– Da. Doar ce-am aflat că nenorociții de la bancă nu-mi autorizează operațiunile de debitare directă. Pe lângă asta, tipul pe care l-am găsit în Franța și care zicea că s-ar putea să facă rost de un Picasso era, de fapt, un escroc. Cică avea deja oferte de peste șapte milioane pentru tablou, dar nu mi-a arătat decât niște fotografii neclare drept dovadă. Așa că nu sunt în cea mai bună dispoziție, a mormăit el.

– Știi bine că pot să te ajut cu bani, dacă ai nevoie. Trebuie doar să-mi spui, a zis Emilie, masându-i umerii.

– Mulțumesc, Emilie, dar și tu știi că nu-mi place să apelez la tine de câte ori apare o problemă.

– Nu începe iar cu chestii din astea, Sebastian. Și tu m-ai ajutat nespun de mult atunci când am avut nevoie de tine. Dacă iubești pe cineva, nu contează că-i ceri ajutorul, n-am dreptate?

– Poate că voi, femeile, vedeți lucrurile altfel, a spus el, ridicând din umeri. Sunt foarte obosit și trebuie să mă odihnesc.

*

Tot weekendul, Sebastian a stat închis în biroul lui. La cină, abia dacă schimba două vorbe cu ea, iar în pat nu schița nici un gest de tandrețe. Duminică seara Emilie a intrat în dormitor și l-a găsit făcându-și bagajul.

– Pleci? l-a întrebat.

– Plec mâine la Londra.

– Vin și eu cu tine.

– Nu cred că bordeiul în care stau ar fi pe gustul tău.

– Nu-mi pasă, i-a răspuns ea.

– Poate că-mi pasă mie.

– Plătesc o cameră la hotel, i-a zis ea.

– Îți spun pentru ultima oară: nu mai vreau afurisiții tăi de bani!

Consternată, Emilie s-a tras înapoi, ca și când primise o palmă peste față. S-a întins, tulburată, în pat, lângă Sebastian, întrebându-se ce să facă ori să spună și dorindu-și să poată vorbi cu cineva.

A doua zi de dimineață, după ce a sărutat-o în fugă pe obraz și i-a spus că avea să se întoarcă vineri, Sebastian a plecat la Londra.

Era o zi mohorâtă, umedă și ploioasă, pe potrivă stării ei sufletești. Casa mirosea a umezeală, iar Emilie i-a mulțumit lui Dumnezeu că, la mijlocul săptămânii, avea să plece în mult mai însoțita Franță.

Amintindu-și de cartea despre fructe de care pomenise Alex, s-a dus în bibliotecă și s-a apucat să o caute zadarnic în rafturi. A găsit, în schimb, un roman de F. Scott Fitzgerald, pe care l-a luat în salon, cuibărindu-se lângă foc ca să-l citească.

În momentul acela i-a sunat telefonul și a văzut numărul lui Alex.

– Alo?

– Bună, a spus el. Ești bine?

– Da. Tu?

– Și eu, i-a răspuns Alex. Jo, fata pe care ai angajat-o, e foarte drăguță. Nu face mofturi și își vede de treabă. Îmi place de ea și voiam să-ți mulțumesc.

– Mă bucur.

S-a așternut un moment de liniște.

– Sigur te simți bine, Emilie?

– Da.

– În regulă. O zi frumoasă!

– Mulțumesc.

Emilie a încheiat convorbirea, mândră că reușise să-și ascundă amărăciunea. Oricât de mult și-ar fi dorit să discute despre comportamentul bizar și îngrijorător al soțului ei, Alex îi spusese răspicat că nu el era persoana potrivită.

Cu toate astea, douăzeci de minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușa salonului.

– Bună, Alex, a oftat ea.

– Bună, Em. Dacă te deranjez, spune-mi și pleac imediat. Dar, din tonul tău, mi-am dat seama că nu ești deloc bine. Am vrut doar să verific, ca orice vecin cumsecade, că e totul în ordine.

– Mulțumesc, Alex. Ai dreptate, sunt un pic deprimată, a recunoscut ea.

– Eram sigur. Vrei să vorbim?

- Aa... nu știu, i-a răspuns ea, simțind cum o podideau lacrimile.
- Uneori ajută să-ți descarci sufletul. Dacă vrei, pot să fiu eu primul psiholog din viața ta, păstrând, firește, o atitudine neutră și obiectivă. Și pentru mine ar fi o inversare de roluri, a spus el, zâmbind, iar Emilie și-a dat seama că încerca s-o înveselească. Presupun că fratele meu te-a supărat. Spun asta pentru că, deunăzi, a dat buzna în camera mea, fără să bată la ușă – lucru care mă scoate din sărite –, și m-a făcut cu ou și cu oțet că te-am sâcâit.
- Eu nu i-am spus absolut nimic. Ți dau cuvântul meu, Alex.
- N-am nici o îndoială. Pur și simplu avea chef să urle la mine și-i trebuia un pretext, i-a răspuns Alex, prietenește.
- A fost încordat tot weekendul. N-am idee ce-i în mintea lui, a recunoscut Emilie.
- Mda, complicată chestie, a spus Alex, oftând prelung. Desigur, eu aș putea să-ți ofer o analiză detaliată a psihicului soțului tău, ca să înțelegi cu cine te-ai măritat, dar, așa cum am convenit, nu se cade să afli de la mine. Ce pot să-ți spun e că Sebastian a fost dintotdeauna predispus la stări depresive bruște. Spre binele tău, sper să treacă peste asta cât mai repede.
- Și eu, a spus Emilie, arzând de curiozitate să-l întrebe mai multe, dar asta ar fi însemnat să-l pună pe el într-o postură ingrată, iar ea ar fi simțit că-l trăda pe Sebastian. Vremea de-aici te pleoștește și mai tare. Abia aștept să plec miercuri în Franța.
- Ce noroc pe tine. Sunt sigur că o să te mai binedispună. Cu ocazia asta, poate că mai afli ceva despre Sophia și poeziile ei.
- O să-l rog pe Jacques să-mi povestească mai multe.
- Mi-ar plăcea nespun de mult să văd biblioteca din castelul tău, a spus Alex, zâmbind. Cărțile sunt pasiunea mea, în special cele vechi.
- Trebuie împachetate și duse în depozit înainte să înceapă renovările. Mi se face părul măciucă numai când mă gândesc. Dar e pentru o cauză bună.
- Tatăl tău ar fi mândru de tine, Em. E trist că numele De La Martinières o să dispară, sau mai bine zis *a dispărut* în momentul în care te-ai căsătorit cu fratele meu.
- În nici un caz. Intenționez să-l păstrez. Am discutat asta cu Sebastian și n-are nimic împotrivă.
- Totuși, dacă o să aveți un copil, o să-l cheme Carruthers, nu?
- Stai să ajungem acolo, a replicat Emilie, și a schimbat subiectul pe loc. Vrei s-o rog pe Jo să doarmă aici în lipsa mea? La interviu, mi-a zis că e

dispusă s-o facă din când în când.

– Nu-i nevoie. Oricum, mi-a dat numărul ei de telefon, în caz că are loc vreun dezastru. Ai încredere în mine, Em, te rog. Pot să mă descurc singur.

– E trist că stai numai în casă. Chiar nu ți-e dor să ieși la aer?

– Uneori mă mai apucă claustrofobia, a recunoscut el. Când e vreme bună, pot să fac câte o plimbare prin grădinile noastre frumoase, sau ce va mai fi rămas din ele. Să nu-i spui lui Sebastian, dar m-am interesat să-mi cumpăr o mașină adaptată la nevoile mele.

– Bună idee, s-a bucurat ea. Când revin din Franța, poate îți urcăm căruciorul în portbagajul Land Roverului și mergem undeva. Vrei?

– Mai întrebi? a zis el, zâmbind cu gura până la urechi. Mergem să bem o halbă de bere la un bar.

– Atunci așa rămâne, i-a promis Emilie, întrebându-se de ce Sebastian nu făcuse niciodată asta.

Pe de altă parte, dată fiind vrajba dintre cei doi, probabil că ultimul lucru de care-i ardea lui Sebastian era să iasă la bar cu frate-său.

– Gata, am plecat, i-a zis Alex, deblocând frânele căruciorului. Trebuie să-mi îngrijesc familia tot mai numeroasă de acțiuni. Distracție plăcută în Franța, Em. Abia aștept să aud ce bârfe mai afli despre bunică-mea. *Adieu și bon voyage.*²²

Alex a ieșit din cameră, făcându-i cu mâna un scurt semn de salut.

Emilie a sunat la compania de taxiuri pe care i-o recomandase Sebastian și a ajuns la aeroportul Bradford din Leeds, trepidând de entuziasm. În momentul în care avionul s-a înălțat deasupra zonei industriale cenușii din nordul Angliei și a luat-o către sud, în direcția Franței, Emilie regreta că nu reușise să ia legătura cu Sebastian înainte de plecare. Intra mereu mesageria vocală, iar el nu-i răspunsese la nici unul dintre mesaje.

Toanele despre care îi pomenise Alex erau singurul lucru care-i oferea o oarecare alinare. Cu toate astea, stătuse trează toată noaptea, năpădită de spaima că se întâmplase ceva. Transformarea lui bruscă dintr-un soț tandru și înțelegător, într-un bărbat care nu-i răspundea nici măcar la mesaje, era inexplicabilă.

Soarele firav de martie strălucea atunci când avionul a aterizat la Nisa. Emilie a luat în primire mașina închiriată și a pornit către singurul loc în care se simțise vreodată acasă, peisajul cunoscut reconfortând-o și liniștindu-i temerile.

La castel, activitatea era în toi. O furgonetă stătea de strajă la poartă.

Margaux, îmbujorată de efort, a întâmpinat-o cu o îmbrățișare în pragul ușii.

– *Madame*, cât mă bucur să vă văd!

– Și eu pe tine, i-a răspuns Emilie, strângând-o în brațe.

– M-am străduit să-i lămuresc pe muncitori, dar nici eu nu știu chiar totul, a zis Margaux, cu o figură enervată. S-au apucat de bibliotecă.

– Poftim? Le-am zis să nu facă nimic până ce nu ajung eu aici! a exclamat Emilie.

– E vina mea, *Madame*. Au venit acum trei ore și n-am vrut să-i las să trândăvească.

– Nu mai contează, a zis Emilie, înăbușindu-și iritarea. Am ajuns.

– Vreți ceva de băut după o călătorie atât de lungă? a întrebat-o Margaux.

– Un ceai, te rog. Fii drăguță și adu-mi-l în bibliotecă.

– Desigur, *Madame*.

Emilie a luat-o pe coridor și a găsit biblioteca pe jumătate golită. În aer plutea praful adunat de-a lungul secolelor.

– Bună ziua, le-a spus celor patru sau cinci muncitori care așezau cărțile în lăzi impermeabile. Eu sunt Emilie De La Martinières.

– Încântat de cunoștință, *Madame*, a zis un bărbat îndesat, întinzându-i mâna bătătorită. După cum vedeți, avansăm rapid. Aveți o colecție grozavă. Unele dintre cărțile astea sunt foarte vechi.

Giles, după cum i s-a prezentat, s-a apucat apoi să-i explice că fiecare recipient era inscripționat cu numărul raftului corespunzător, care fusese, la rândul lui, numerotat.

– În felul ăsta le puteți aranja exact așa cum au fost, a încheiat el.

– Minunat, a spus Emilie, ușurată să descopere că erau ordonați, competenți și că mânuiau cărțile cu grijă.

Uitându-se prin harababură, l-a zărit pe Anton, fiul lui Margaux, care citea așezat pe podea, în ciuda zarvei din jur.

– Bună, Anton, a zis, apropiindu-se de el.

Copilul a tresărit și a ridicat capul. Privirile îi trădau o oarecare teamă.

– Mă iertați, *Madame* De La Martinières. Mama m-a trimis să-i ajut pe muncitori, dar am găsit cartea asta și am deschis-o și...

Emilie s-a uitat la titlul cărții. Era un exemplar vechi din *Mizerabilii* de Victor Hugo, o cartea pe care și ea o citise de pe rafturile aceleiași biblioteci, în copilărie. Emilie a zâmbit în momentul în care Anton s-a ridicat de jos,

căci îi amintea de Gavroche, băiețelul din mahalaua pariziană descrisă în roman.

– Citește liniștit, i-a spus ea, punându-i o mână pe umăr și îndemnându-l să se așeze la loc. Ți place să citești?

– O, da, foarte mult. Mai ales aici, i-a răspuns Anton, arătând în jur. Când mă ia mama cu ea, vin aici și mă uit la cărți. Dar n-am pus niciodată mâna pe ele până acum, jur, *Madame*, a adăugat, repede.

– Atunci ar fi bine s-o iei pe asta cu tine și s-o termini acasă, i-a zis Emilie. Sunt sigură că o să ai grijă de ea.

– Chiar pot, *Madame*? a întrebat-o Anton, luminându-se la față de bucurie. Mi-ar plăcea nespus de mult. Mulțumesc, *Madame*.

– Spune-mi Emilie, te rog.

– Anton, sper că n-ai făcut vreo prostie!

Margaux, care intrase cu ceaiul cerut de Emilie, s-a uitat, neliniștită, în jur.

– N-a făcut absolut nimic, i-a zis Emilie, luând ceaiul din mâna lui Margaux. E exact ca mine și *Papa*, un șoarece de bibliotecă. Și, în mod clar, un copil foarte isteț, a adăugat, zâmbind. A ales *Les Misérables*, o carte care le pune probleme adulților, darămite unui copil.

– Într-adevăr, a confirmat Margaux, abia încăpându-și în piele de mândrie. E primul din clasă și vrea să studieze literatura la o universitate renumită. Cât timp stați aici, *Madame*? N-a mai rămas decât mobila din camera în care dormiți de obicei. Jean și Jacques s-au oferit să vă pună la dispoziție o cameră acasă la ei, după cum știți.

– Așa e, dar astă-seară dorm aici. Patul și șifonierul din dormitor sunt oricum vechi și deteriorate, așa că pot fi aruncate la gunoi mai târziu. De mâine mă mut la casuță. Ai făcut o treabă excelentă, Margaux. Ți mulțumesc, i-a spus Emilie, recunoscătoare, după ce, ieșind cu toții din bibliotecă, au intrat în bucătăria goală.

– V-am lăsat câteva farfurii, cuțite și furculițe și, firește, ibricul, a spus Margaux. Am păstrat și frigiderul, care oricum e vechi și o să vreți, probabil, să-l înlocuiți.

Pentru prima oară Emilie întrezărea vastitatea proiectului la care se angajase. Până atunci, ocrotită de scutul lui Sebastian, i se păruse realizabil.

– Bineînțeles că o să-l înlocuim, a încuviințat Emilie. Mâine-dimineață mă întâlnesc cu arhitectul și cu managerul de proiect care va supraveghea lucrările.

– Cam cât credeți că vor dura, *Madame*?

Emilie a băgat de seamă că Margaux arăta epuizată.

– Habar n-am. Un an, probabil. Poate un an și jumătate.

– Am înțeles. Ideea e... scuzați-mi îndrăzneala, *Madame*, dar cred că va trebui să-mi caut alt loc de muncă. În fond, n-o să mai am ce îngriji aici.

– Margaux, i-a spus Emilie, dându-și seama că ar fi trebuit să discute cu ea de mai mult timp, lucrezi pentru familia mea de peste cincisprezece ani și mi se pare firesc să-ți plătesc salariul întreg pe durata renovărilor. Am încredere să o stai cu ochii pe muncitori și pe casă în lipsa mea și că o să-mi spui dacă e vreo problemă.

– Sunteți foarte generoasă, *Madame*. Bineînțeles că o să supraveghez totul, i-a răspuns Margaux, vizibil ușurată. Dacă aș putea să nu vă iau nici un ban, aș face-o, dar știți bine că nu sunt bogată. Și încerc să mă chivernisesc pe cât posibil, ca să-i pot plăti studiile lui Anton, a adăugat Margaux, cu o privire deodată tulburată. Uneori, îmi fac griji gândindu-mă la ce s-ar întâmpla dacă n-aș fi aici.

– Dar ești aici, Margaux, a spus Emilie, îmbărbătând-o cu un zâmbet. N-ai de ce să te simți vinovată. Sunt convinsă că o să recuperezi cu vârf și îndesat perioada nelucrată, în momentul în care o să se termine renovarea și va trebui să faci curățenie.

– E foarte frumos ce faceți, iar părinții dumneavoastră ar fi tare mândri, i-a zis Margaux, cu lacrimi în ochi. Păstrați castelul pentru Franța și pentru copiii pe care îi veți avea cu soțul dumneavoastră. V-am lăsat cina pe masă. Trebuie să merg acasă cu Anton și să pregătesc ceva de mâncare și pentru noi.

– Desigur. Ne vedem înainte să plec, și-ți plătesc salariul. Încă o dată îți mulțumesc pentru tot ajutorul.

Margaux a plecat. Emilie a mai zăbovit câteva clipe în sala mare și răsunătoare, după care s-a dus în bibliotecă, să dea o mână de ajutor.

Spre seară, toate cărțile erau încărcate în furgonetă și gata de plecare.

– *Madame* De La Martinières, semnați-mi, vă rog, formularele astea. Confirmă că ați verificat conținutul și că adeveriți că sunt 24.307 volume. Săptămâna trecută, când am discutat cu soțul dumneavoastră, mi-a zis că ar trebui încheiată o poliță de asigurare în valoare de douăzeci și una de milioane de franci, i-a spus Giles.

– Serios? a spus Emilie, ridicând din sprâncene. Nu e cam mult?

– E o colecție impresionantă, *Madame*. Vă sfătuiesc ca, atunci când o aduceți înapoi, să chemați un specialist care să o evalueze așa cum trebuie. În ziua de azi cărțile vechi pot valora o mică avere.

– Aveți dreptate, a recunoscut ea.

Sebastian îi dăduse același sfat, dar ea nu se gândise niciodată la valoarea financiară a colecției, ci doar la cea sentimentală.

– Vă mulțumesc pentru ajutor și sfaturi, a adăugat Emilie.

A privit cum furgoneta dispărea în bezna nopții, apoi a reintrat în bucătărie, ca să mănânce tocana de coadă de vită pe care i-o pregătise Margaux. În fața ei stăteau obiectele din biroul tatălui ei, adunate în grabă în doi saci menajeri negri, cu câteva săptămâni în urmă, când biroul fusese transportat la depozit. În timp ce mânca, a băgat mâna într-unul dintre saci și a scos câteva lucruri la întâmplare. Erau multe scrisori, un amestec de corespondență socială și de afaceri, care datau încă din anii '60. De asemenea, o colecție de fotografii ale părinților ei la Paris și în grădina castelului, la diverse evenimente mondene.

Multe o înfățișau pe Emilie bebeluș, copil sau adolescentă stângace, cu breton lung și corp dolofan din cauza dereglărilor hormonale. Tot scotocind printre lucruri, Emilie a pierdut noțiunea timpului, consolată de regăsirea a nenumărate fragmente din viața tatălui ei. Astfel îl simțea mai aproape, și chiar au podidit-o lacrimile citind scrisorile pe care i le trimisese Valérie.

Din ele reieșea limpede că Valérie își iubise soțul, lucru pentru care Emilie îi era recunoscătoare. S-a șters la nas cu dosul palmei, emoționată și, în mod absurd, mai fericită că o parte din durere începea să dispară pe măsură ce înțelegea trecutul.

Privind în urmă, a înțeles, de asemenea, că rupându-se de familia și istoria ei nu făcuse decât să pună piedici propriului prezent și viitor. Rămâneau, firește, lucruri ce nu puteau fi vreodată iertate... dar, cel puțin, dacă înțelegea *de ce* s-au întâmplat, poate că avea să reușească în sfârșit să se elibereze.

Uitându-se la ceas, Emilie și-a dat seama că trecuse de miezul nopții. A verificat căsuța vocală, ca să vadă dacă primise vreun mesaj de la Sebastian, căruia îi lăsase și ea unul mai devreme, ca să-l anunțe că ajunsese în Franța.

O voce de robot i-a transmis că nu existau mesaje noi. Emilie a oftat și s-a retras de la căldura plăcută a sobei în dormitorul friguros, bucuroasă că fusese prevăzătoare și-și pusese în bagaj buiota ei de nădejde.

În timp ce stătea în pat, a trecut-o obișnuitul fior de adrenalină la gândul indiferenței din weekend a lui Sebastian și a muțeniei lui de după aceea, dar a refuzat să se lase copleșită. În cazul în care, dintr-un motiv sau altul, Sebastian n-o mai iubea, avea să treacă, până la urmă, cu bine și peste asta. În definitiv, experiența din copilărie o învățase să trăiască singură.

La revedere și drum bun. (în limba franceză în original)

Capitolul 20

În dimineața următoare a fost agitație mare, fiindcă Emilie avea întâlnire cu arhitectul și cu șeful de șantier. După ce au dat o raită prin casă și au discutat toate detaliile renovării, Emilie a înghițit în sec la vederea noului deviz rectificat. Dar arhitectul i-a dat asigurări că lucrarea merita fiecare centimă, ținând seama de cât avea să valoreze castelul, odată restaurat.

– Sunt sigur că vom mai discuta de multe ori în următoarele luni, a spus Adrien, șeful de șantier. Ceea ce trebuie să înțelegeți e că, data viitoare, când îl veți vedea, castelul vi se va părea dezolant și că va dura mult timp până ce-și va recăpăta gloria de altădată.

În cele din urmă, după ce a plecat toată lumea, Emilie a închis ușa și s-a plimbat agale prin clădire. Deși știa că era caraghioasă, a vorbit în gând cu camerele și le-a promis că transformările pe care aveau să le sufere nu erau decât spre binele lor.

Îl sunase mai devreme pe Jean, care, pe lângă faptul că-i oferise o cameră, o invitasă să ia masa cu el. Revenind în bucătărie, unde își lăsase valiza și cei doi saci menajeri, Emilie a scos și ultimul teanc de fotografii și de hârtii. A ales un plic îngălbenit și l-a deschis. Înăuntru era o fotografie a lui Édouard în tinerețe – probabil pe la vârsta de douăzeci de ani – stând pe o plajă, cu brațele întinse ocrotitor pe umerii unei frumoase fete blonde. Emilie a recunoscut-o din tabloul agățat în biroul de la Paris al tatălui ei. Era sora lui, Sophia. Tot în plic se găsea și o foaie de hârtie, ruptă dintr-un caiet... Emilie a despăturit-o și a descoperit scrisul dezordonat și copilăresc pe care-l cunoștea deja.

„*Mon frère...*“

– Fratele meu, a murmurat Emilie, străduindu-se să descifreze caligrafia îngrozitoare.

Era un elogiu adus lui Édouard și semnat, ca și celelalte poezii, de Sophia De La Martinières, „14 ani“.

Simțindu-și degetele amorțite de frigul din casa pustie, Emilie s-a așezat în scaunul de lângă sobă. Poezia aceea ilustra mai presus de orice dragostea pe care mica Sophia i-o purta fratelui ei. Oare de ce Édouard nu-i vorbise

niciodată de Sophia? Ce lucru cumplit se întâmplase între ei, care să-l împingă la asemenea tristețe și muțenie? Judecând după tandrețea evidentă care se întrezărea din fotografie, Emilie își dădea seama că trebuie să fi existat un motiv întemeiat.

După ce a vârât fotografia și poezia în geantă, Emilie și-a luat valiza și cei doi saci menajeri și a încuiat ușa castelului pentru ultima oară. Tocmai când intra pe aleea cu pietriș din fața căsuței lui Jean, i-a sunat telefonul mobil. Văzând că era Sebastian, a frânat brusc și a răspuns.

– Unde-ai fost? Am înnebunit de grijă! i-a strigat, aproape urlând, copleșită de un amestec de furie, neliniște și emoție.

– Iartă-mă, scumpa mea. Am uitat încărcătorul în Yorkshire și, marți dimineața, m-a lăsat bateria.

– Asta nu-i o scuză, Sebastian! Cred că puteai să mă suni și de pe alt telefon, s-a răstit Emilie, neputându-se stăpâni.

– Asta am și făcut. Am sunat la Blackmoor Hall marți seară, dar nu mi-a răspuns nimeni și, pe urmă, tu ai plecat în Franța.

– Atunci de ce nu mi-ai dat măcar un mesaj?

– Te rog, Emilie, dă-mi voie să-ți explic. E chiar foarte simplu. Singurul loc în care aveam numărul tău salvat era *în* agenda telefonului mobil a cărui baterie, așa cum ți-am spus, s-a descărcat. Prin urmare, *n-am avut* numărul tău până azi după-amiază, când m-am întors în Yorkshire și am pus mobilul la încărcat.

– Nu puteai să-l suni pe Gerard? El îl are, a insistat Emilie, tremurând de nervi.

– Și numărul lui era tot în agenda telefonului. Te rog, Emilie, a spus Sebastian cu glas obosit, crede-mă că-mi pare nespus de rău. Și, înainte să întrebi, să știi că am căutat un încărcător la Londra, dar telefonul meu e un model atât de vechi, încât nu-l mai găsești la nici un magazin. Mai mult decât n-am avut ce să fac. A fost o întâmplare nefericită și nu mai putem schimba nimic acum. Tot ce pot să-ți spun e că am învățat cât de important e să ai la tine și clasicul carnețel cu numere de telefon și adrese. În afară de asta, ce motiv crezi că aș fi avut să nu te sun?

Logica vorbelor lui a curmat reproșurile pe care Emilie ar mai fi vrut să i le facă. După cum spunea și Sebastian, ce motiv ar fi avut?

– N-ai idee câte griji mi-am făcut. Mai ales după cât de... ciudat te-ai purtat în weekend, i-a zis Emilie. Am ajuns chiar să mă întreb dacă nu cumva m-ai părăsit.

Pe măsură ce furia i se domolea, începeau s-o podidească lacrimile.

– Să te părăsesc? i-a răspuns el, pufnind în râs. Emilie, abia ne-am căsătorit acum câteva săptămâni. Ce fel de om crezi că sunt? Recunosc că n-am fost în apele mele weekendul trecut, dar cu toții avem și zile mai proaste.

– Așa-i, a recunoscut Emilie, mușcându-și buzele de frustrare pentru că trăsesse concluzii pripite.

– Te-a influențat frate-meu, nu-i așa? Ți-a băgat tot felul de idei în cap. Mda, sigur că asta e, a spus el, iar Emilie parcă-l auzea cum clătina din cap.

– Nu-i adevărat, Sebastian. Alex n-a spus nimic rău despre tine.

– Nu mă minți, Emilie. Îl cunosc foarte bine, i-a zis Sebastian, pe un ton deodată tăios.

– Nu mi-a spus absolut nimic, a repetat ea, nedorind să pornească o ceartă la prima discuție pe care o aveau după patru zile. Ziceai că ești acasă, în Yorkshire?

– Da. Cum merge treaba în Franța?

– Cărțile și-au luat zborul, iar castelul așteaptă să intre în renovare.

– Îmi pare rău că n-am putut veni cu tine ca să te ajut, dar pur și simplu nu-mi văd capul de treabă.

– Asta înseamnă că lucrurile merg bine, nu?

– Mda, se putea și mai bine, dar... În fine, tu când vii acasă?

– Măine, i-a răspuns ea.

– O să-ți pregătesc o cină minunată, ca să mă revanșez pentru încurcătura cu telefonul, i-a zis Sebastian. Îmi pare rău, Emilie, dar, crede-mă, n-a fost vina mea. Chiar am încercat să te sun marți seară.

– Ce-a fost, a fost. N-are rost să mai discutăm.

– Ai dreptate. Dacă pot să te ajut cu ceva de aici, trebuie doar să-mi spui.

– Mulțumesc, dar, deocamdată, mă descurc.

– Bine, scumpo. Nu uita să-mi mai dai câte un telefon, a spus el.

– Și tu la fel, i-a spus Emilie, cu un zâmbet stins. Ne vedem mâine.

După ce au încheiat convorbirea, Emilie a rămas câteva clipe cu privirile pierdute în gol, încă neștiind cu certitudine dacă îl credea sau nu. Tatăl ei spunea mereu că sub cele mai banale motive se ascundeau situațiile cele mai dramatice, iar ea spera să-i poată împărtăși punctul de vedere. Însă cele patru zile de tăcere îi sădiseră în suflet sămânța îndoielii.

Și, cu toate că Alex nu spusese nimic negativ la adresa fratelui său, evitase subiectul cu obstinație. Din cauza asta, Emilie bănuia că mai erau multe

lucruri de spus despre soțul ei, lucruri pe care Alex refuza să i le împărtășească. A repornit motorul și a străbătut ultimele sute de metri până la căsuța lui Jean.

Și-a lăsat valiza în portbagaj și a încercat mai întâi ușa cramei, știind că Jean lucra deseori până la ore târzii. Cum era de așteptat, l-a găsit la birou, înconjurat de registre.

Ochii lui căprui și blânzi au zâmbit la vederea ei.

– Bună, Emilie, a salutat-o, ridicându-se de la masă și sărutând-o pe obraji. Mă bucur că ai venit. Camera e gata și cina-i pregătită. Cred că ești epuizată.

– Ești foarte amabil că m-ai invitat să stau aici, Jean. Jacques unde e? l-a întrebat ea, uitându-se prin încăperea întunecoasă, spre banca din fund, pe care Jacques putea fi văzut aproape tot timpul ambalând sticle.

– L-am trimis să aprindă focul în camere. E frig astă-seară, mai ales aici, și nu vreau să răcească. După cum știi, l-a cam chinuit boala în iarna asta. Ceea ce e de înțeles la vârsta lui, a oftat Jean, cu o expresie îngrijorată pe chip. Toate sunt pregătite la castel?

– Da. E începutul unei noi epoci.

– Nici nu-ți închipui cât de mult ne bucurăm, *Papa* și cu mine, că vechiul castel are să rămână în familia De La Martinières. Nu ne-ai salvat doar existența, ci și casa pe care o iubim nespus de mult. Cred sincer că l-ar fi omorât pe *Papa* dacă trebuia să ne mutăm, i-a zis Jean. Hai să mergem în casă și să bem un pahar de vin la gura focului. Rozé-ul de anul ăsta e deosebit de bun. Am avut o toamnă cu vreme perfectă. În câteva zile aflăm dacă am câștigat o medalie la Gala Vinului, care începe cât de curând. Ar fi primul premiu câștigat de podgoria noastră și sunt foarte optimist.

Emilie l-a ajutat pe Jean să stingă luminile din cramă, apoi au luat-o pe potecuța care ducea la casă. Când Jean a deschis ușa bucătăriei, a întâmpinat-o un miros apetisant de mâncare.

– Hai să mergem în sufragerie. Sunt sigur că tata a deschis deja o sticlă de vin.

Jacques moțăia în scaunul de lângă șemineu. Până și Emilie, care-l privise dintotdeauna pe tatăl lui Jean ca pe un om foarte bătrân, și-a dat seama de cât de mult se șubrezise.

– Nu-i mai bine să mergem în bucătărie, să-l lăsăm să se odihnească? a întrebat ea, întorcându-se către Jean.

– Nu-i nevoie, i-a răspuns el, zâmbind larg. De la o vreme e surd de tot. Stai jos, Emilie, a adăugat, arătând spre un scaun, apoi a luat sticla de vin de pe masă. Ia gustă.

Emilie a apucat paharul pe care i-l întindea Jean și a agitat lichidul roz-pal, savurându-i buchetul puternic și aromat.

– Miroase superb, Jean.

– Am pus mai mulți struguri Shiraz decât de obicei și cred că a ieșit un amestec reușit.

Emilie a luat o înghițitură și a zâmbit încântată.

– E minunat.

– E competiție mare aici, în zonă, mai ales că unii au investit o avere în aparatură de ultimă generație. Dar o să mă străduiesc să țin pasul, a spus Jean, ridicând din umeri. Gata, ajunge cu afacerile. Mai discutăm și cu altă ocazie. Cum merg lucrurile în Anglia? Te-ai acomodat cu viața de familie?

Abia acum realiza Emilie ce prăpastie exista între atmosfera stranie, apăsătoare și rece de la Blackmoor Hall și căsuța caldă și primitoare a lui Jean.

– Binișor, deși mi-e greu să mă obișnuiesc cu Anglia. Iar Sebastian a fost mai mult plecat, din cauza serviciului.

– Știu că pleacă des în călătorii, i-a zis Jean. Chiar săptămâna trecută am văzut o mașină necunoscută venind către castel, într-o seară. Așa că, în calitate neoficială de paznic, în lipsa lui Margaux, m-am dus să văd despre ce era vorba, a explicat el. Și am dat nas în nas cu soțul tău.

– Serios? Sebastian a trecut pe aici? l-a întrebat Emilie, căznindu-se să-și ascundă mirarea.

– Da. Nu știi? i-a răspuns Jean, aruncându-i o privire gânditoare.

– Știam că era în Franța. O fi fost prin zonă și a vrut să vadă ce se mai întâmplă la castel, a spus ea, evaziv.

– Probabil. Din păcate, l-am cam speriat când am apărut. Era în bibliotecă, înconjurat de un morman de cărți.

– E limpede că voia să le împacheteze, ca să mă ajute pe mine, a spus Emilie, râsuflând ușurată.

– A stat aici două zile, deși nu l-am mai văzut după acea primă seară, fiindcă n-am vrut să-l deranjez. În definitiv, e soțul tău și are dreptul să vină la castel oricând dorește.

– Așa-i, a spus Emilie, deși, în sinea ei, se întreba de ce nu-i spusese Sebastian că petrecuse două zile la castel.

A cuprins-o din nou neliniștea.

– A fost foarte drăguț că și-a rupt din timpul lui prețios ca să-mi dea o mână de ajutor, a reușit ea să îngaine.

– Știu că te-a sprijinit mult într-o perioadă grea, i-a ținut Jean isonul.

– Într-adevăr. Lăsând asta la o parte, a zis Emilie, abia așteptând să schimbe subiectul, voiam să-ți arăt ce am găsit în casa din Yorkshire.

A scos plicul în care se aflau poeziile pe care i le dăduse Alex.

– Au fost scrise de mătușa mea, Sophia De La Martinières. Ultima oară când am vorbit, Jacques mi-a zis că scria poezii.

I le-a întins lui Jean și, în momentul acela, l-a văzut pe Jacques că a deschis un ochi.

– Ce frumoase sunt..., a murmurat Jean, răsfoindu-le. Vrei să le vezi, *Papa*?

– Da, i-a răspuns Jacques, deschizând ochii, ceea ce a făcut-o pe Emilie să se întrebe dacă nu cumva doar se prefăcea că era surd.

Jean i-a pus foile în mâinile tremurânde. Apoi au rămas în tăcere și l-au lăsat să le citească. Când a ridicat privirea de pe hârtii, erau plini de lacrimi.

– Era atât de frumoasă... Doamne, ce sfârșit tragic... Sunt..., a bâiguit Jacques, copleșit de emoție.

– Poți să-mi spui cum a murit, Jacques? l-a întrebat Emilie, pe un ton blând. Și de ce tata nu vorbea niciodată despre ea? Și cum au ajuns poeziile în casa din Yorkshire a lui Constance?

– Mai ușor, Emilie, i-a zis Jean, punându-i o mână pe braț. L-au tulburat rău poeziile. Hai mai bine să mâncăm ceva până se reculege *Papa*.

– Bineînțeles, i-a răspuns Emilie, temperându-și elanul. Scuză-mă, Jacques. Acum că mi-am pierdut familia, sunt nespus de fericită că am găsit o persoană care le cunoaște trecutul.

– Mai întâi mâncăm, a decretat Jacques.

Jean i-a întins bastonul și l-a ajutat să se ridice în picioare.

La cină, Jacques a fost foarte tăcut. Jean a schimbat înadins subiectul, revenind la discuția despre podgorie și planurile lui de extindere și modernizare.

– Cu investițiile potrivite, sunt convins că, în cinci ani, vom obține un profit frumușel. Ar fi grozav să aducă o contribuție pozitivă domeniului și nu una negativă, a spus el, înflăcărat.

În vreme ce Emilie îl asculta pe Jean și admira pasiunea cu care-i vorbea despre munca lui, se gândea că încă era un bărbat foarte atrăgător. Cu tenul

fin – arămiu, chiar și după o iarnă lungă – și părul castaniu, cârlionțat, care îi încadra chipul, părea mai tânăr decât cei treizeci și nouă de ani pe care-i avea. Când era adolescentă și petreceau mult timp împreună, Emilie făcuse o pasiune pentru el.

În timp ce ea și Jean adunau farfuriile, Jacques a căscat.

– Vrei să te duc la culcare, *Papa*?

– Nu! i-a răspuns Jacques, răspicat. Nu vreau să dorm. M-a apucat căscatul de la emoție. Jean, adu-mi Armagnac-ul, iar eu o să încerc să-i povestesc lui Emilie ce-mi mai aduc aminte. Din păcate pentru mine, a adăugat Jacques, scoțând un sunet între geamăt și râs, asta înseamnă totul. De când ai plecat, Emilie, m-am tot gândit dacă n-ar fi mai bine să iau ce-a mai rămas de povestit – cu mine în mormânt. Pe de altă parte, cum ai putea înțelege prezentul dacă nu cunoști trecutul?

– Jacques, e o lecție pe care și eu o învăț, i-a spus Emilie, cu blândețe. Dacă-ți mai aduci aminte, mi-ai povestit despre sosirea lui Constance la Paris. Tocmai o reîntâlnise pe Venetia și acceptase s-o ajute...

Fratele meu

*Brațul tău puternic, tare
Peste umeri mi-l petreci
Plin de grijă iubitoare.
Mă vezi, oare, mă-nțelegi?*

*Tainic, dârz, plin de putere,
Către mine te apleci
Citind o carte-n tăcere.
Mă vezi, oare, mă-nțelegi?*

*Din lumina ta se naște
Umbra-n care-s eu pe veci,
Și-acum cresc dintr-a ei noapte.
Mă vezi, oare, mă-nțelegi?*

*Spre alt țărm, mai înșorit
Te vei îndrepta, firesc,
Neștiind cât te-am iubit.
M-ai văzut, m-ai înțeles?*

Sophia De La Martinières
1932, 14 ani

Capitolul 21. Paris, 1943

Două zile mai târziu, Édouard s-a întors din sudul țării. Arăta vlăguit și s-a dus direct în camera lui, oprindu-se doar în treacăt pe trepte ca s-o anunțe pe Connie că aveau musafiri în seara aceea. Iată motivul pentru care ea era așteptată în salon la ora șase și jumătate.

Connie nu știa cine aveau să fie oaspeții, dar s-a rugat în gând să nu fie Frederik și Falk. Încă nu-și revenise cu totul după emoțiile din urmă cu două nopți, când Frederik sosise pe neașteptate, iar Venetia transmitea mesaje din pivniță.

În dimineața următoare, după ce Sarah a plecat la cumpărături, Connie a coborât iute în pivniță ca să încuie ușa la loc. Dar ia cheia de unde nu-i. A căutat-o și înăuntru și afară, însă n-a fost chip s-o găsească. Spre norocul ei, dispăruse și orice urmă a Venetiei – nu se simțea nici un pic de miros de Gauloise, iar toate păreau să fie la locul lor. De asemenea, nu avuseseră loc represalii, despre care Connie știa din proprie experiență că nu se lăsau mult așteptate. În cazul în care nemții ar fi interceptat semnalul în zonă, ar fi făcut imediat percheziții în toate casele, știut fiind că radiotelegrafistul avea nevoie de doar câteva ore ca să-și strângă bagajele și să dispară.

La ora șase și jumătate seara, Connie și-a făcut apariția în salon. Visătoare și uluitor de frumoasă în rochia de seară nouă, a coborât și Sophia, condusă de Sarah.

Atunci când Sophia s-a așezat pe scaun, Connie a băgat de seamă că avea o aură care marca deosebirea dintre năzuință și împlinirea ei. Era absolut radioasă: o tânără în deplinătatea frumuseții și puterii trupesti.

Édouard a coborât în salon, vizibil odihnit și părând să-și fi recăpătat calmul obișnuit. Și-a sărutat sora, a complimentat-o și i-a adus la cunoștință lista invitaților. Aceasta cuprindea un amalgam bizar de burghezie franceză, oficialități de la Vichy și nemți.

La ora șapte și jumătate toți musafirii erau prezenți, mai puțin Falk. Frederik și-a cerut scuze în numele fratelui său, care fusese reținut și avea să ajungă mai târziu.

– Astă-noapte a avut loc o spargere la biroul Serviciului de Muncă Obligatorie din Rue des Francs-Bourgeois, le-a explicat el. Rezistența a furat șaiszeci și cinci de dosare și s-a făcut nevăzută. După cum vă puteți închipui, vestea nu i-a căzut deloc bine fratelui meu.

Connie aflate despre programul SMO la cursul de instruire organizat de BEOS. Era un sistem în cadrul căruia toți tinerii francezi – adică în jur de 150.000 de nume – erau înscriși într-un registru. Majoritatea acestora erau luați cu forța în mod constant și trimiși la muncă în fabricile de muniție și liniile de producție din Germania. Deportarea lor iscase multe nemulțumiri în rândul populației franceze, iar Guvernul de la Vichy devenise extrem de nepopular. Din cauza programului SMO, numeroși cetățeni francezi cinstiți ajunseseră să sprijine Mișcarea de Rezistență. Connie își compusese o figură îngrijorată ca să asculte povestirea lui Frederik, iar masca asta nu trăda nici un pic din bucuria pe care o simțea la gândul victoriei câștigate de Rezistență. Și a contribuției Venetiei la această victorie.

– Vă dați seama că vor urma represalii, a spus unul dintre înalții oficiali de la Vichy. Vom fi cât se poate de vigilenți, pentru că trebuie să-i stărpim pe acești rebeli care ne dezbină țara.

*

Pe când luau cafeaua și coniacul, s-a auzit soneria. După câteva clipe a intrat Falk.

– Scuzele mele, Édouard, dar am fost reținut de militanții autohtoni care vor neapărat să submineze regimul.

În timp ce Édouard îi turna un pahar de coniac, Connie a văzut expresia încrâncenată de pe fața lui Falk și sticlirea ciudată din ochii lui. A strâns din dinți atunci când Falk s-a îndreptat către ea.

– *Fräulein* Constance, cum te simți astă-seară?

– Foarte bine, mulțumesc, Falk. Tu?

– După cum cred că ai aflat, am avut niște necazuri cu Rezistența, dar nu-ți face griji, vom lua măsuri și n-or să scape nepedepsiți. Însă am vorbit destul despre muncă. Vreau să mă destind, a zis el, mângâind obrazul lui Connie cu degetele.

Atingerea lui era rece ca gheața.

– *Fräulein*, fii drăguță și...

– Am auzit că a trebuit să te ocupi de o mare problemă, i-a spus Édouard, făcându-și apariția lângă ei, ca să detensioneze situația.

– Așa e, dar făptașii vor fi prinși și pedepsiți. Primim deja informații de la cetățeni francezi care nu simpatizează Rezistența și care vor să ne avertizeze cu privire la trădători. Bănuim că operează prin apropiere. Unul dintre agenții noștri a interceptat un semnal puternic acum două seri, transmis din una dintre casele de pe strada asta. Am percheziționat imediat locuințele vecinilor tăi, dar n-am găsit nimic. Îți dai seama că le-am ordonat ofițerilor mei ca nu cumva să vă deranjeze, a zis Falk.

Connie a încremenit de groază, în vreme ce Édouard părea sincer mirat.

– De unde putea să vină semnalul? a întrebat el. Știu sigur că vecinii mei sunt oameni loiali și pașnici.

– Frate, i-a întrerupt, pe neașteptate, Frederik, dacă s-a întâmplat acum două seri, eram aici. Am venit într-o scurtă vizită la *Mademoiselle* Sophia, iar ea mi-a mărturisit că îi era dor să asculte muzică. Pentru că nu funcționa gramofonul, mi-a zis că era un radio în casă. Bineînțeles că nu-l folosea, știind foarte bine că e ilegal, a adăugat repede Frederik. Dar, în momentul acela, vrând să-i fac pe plac, l-am pornit și am căutat niște muzică simfonică. Prin urmare, Falk, a oftat el, cu o figură spăsită, cred că a fost vina mea. Îmi cer scuze că ți-am dat de lucru. Dar te asigur că SS-ul avea un reprezentat de seamă aici în seara respectivă, și n-am văzut să intre și să iasă decât o pisică.

Până și Édouard, cu tot calmul lui, părea tulburat de mărturisirea lui Frederik. La rândul lui, Falk își privea fratele bănuitor.

– Mda, nu-mi pot aresta superiorul pentru că a comis o ilegalitate din dorința de a intra în grațiile unei doamne, a spus el pe un ton în care se simțea iritarea. O să trecem, firește, incidentul cu vederea, dar sfatul meu, Édouard, este să predai imediat aparatul, ca să evităm alte încurcături.

– Desigur, Falk, i-a răspuns el. Nu eram acasă în noaptea cu pricina. Iar tu, Sophia, nu trebuia să încurajezi o astfel de purtare.

– Dar am ascultat o muzică atât de frumoasă, a zis ea, din scaunul aflat în spatele lor. Recviemul de Mozart merita să ne asumăm riscul, n-am dreptate? a adăugat, risipind tensiunea cu farmecul ei inocent.

Connie a băgat de seamă că Frederik nu-și dezlipea privirile dragăstoase de la Sophia. Juxtapunerea unei perechi identice de ochi, de cealaltă parte a ei – aspri și lipsiți de orice căldură – era frapantă. Dacă ochii erau, într-adevăr, oglinda sufletului, nu exista îndoială că Frederik și Falk se deosebeau precum ziua de noapte, în ciuda exteriorului lor identic.

A doua zi de dimineață Édouard a abordat-o pe Connie în bibliotecă.

– Așadar, Frederik a trecut pe aici în lipsa mea? a întrebat-o el.

– Da, dar nu eu l-am invitat, ci sora ta. N-am știut nimic despre întâlnirea lor.

– Așa, deci! a oftat el, încrucișându-și mâinile pe piept. Mi-am dat seama aseară că relația lor a evoluat. Sunt foarte îndrăgostiți. Sophia ți-a spus ceva despre asta?

– Da, i-a răspuns Connie, cu sinceritate. Am încercat s-o previn despre zădărnicia unei relații cu Frederik, dar n-a fost chip să mă înțeleg cu ea.

– Spre binele Sophiei, nu ne rămâne decât să sperăm că Frederik se va întoarce în Germania cât mai curând, a zis Édouard. Ai fost de față în noaptea când a venit aici?

– Nu. Frederik a ajuns după ce m-am dus la culcare.

– Dumnezeu mare! a exclamat el, ducând, înmărmurit, o mână la frunte. Sophia și-a pierdut mințile! E inacceptabil ca o femeie singură să primească vizita unui bărbat, dar s-o mai faci și pe ascuns, în miez de noapte, asta-i de neconceput!

– Îmi cer scuze, Édouard, dar chiar n-am știut ce să fac, s-a dezvinovățit Connie. Cum să-i fi spus că nu se cădea să-l primească pe Frederik la o oră așa de târzie, când eu sunt doar oaspete în casa ei! N-am dreptul să-i spun ce poate și ce nu poate să facă. Mai ales când e vorba despre relația dintre ea și un înalt ofițer german. Îmi pare nespus de rău.

Édouard s-a trântit pe un scaun, copleșit, brusc, de deznădejde.

– N-ajunge că ne pângăresc și ne distrug frumoasa țară și-i fură bogățiile? Trebuie să-mi fure și sora? Uneori îmi vine să...

– Édouard...

El a rămas câteva clipe cu privirile pierdute în gol.

– Iartă-mă, Constance. Sunt obosit. Și sunt revoltat de purtatea surorii mele. Războiul ăsta parcă nu se mai termină. Rămâne de văzut dacă Frederik se întoarce în Germania curând. Dacă nu, trebuie luate măsuri mai drastice.

– Cel puțin avem consolarea că Rezistența a reușit să fure dosarele de la SMO, i-a zis Connie.

– Așa-i, i-a răspuns Édouard, întorcându-se spre ea, cu o expresie stranie pe chip. Și, crede-mă, vor urma și mai multe. Mult mai multe.

Édouard a părăsit biblioteca, iar Connie a rămas cu cartea în poală, convinsă că Édouard De La Martinières participase la atacul asupra biroului

SMO de noaptea trecută. Gândul ăsta îi aducea o mare mângâiere. Dar nu schimba cu nimic faptul că ea era în continuare prinsă într-o urzeală în care n-avea nici un amestec; pasivă, deși instruită să fie activă... alunecând, încet-încet, pe panta nebuniei...

Oare de ce pomenise Frederik de radio și luase vina asupra lui? Poate pentru că, așa cum spunea Sophia, nu credea în cauza nazistă? Sau știa de semnalul transmis din casă și venise să investigheze chiar el?

Connie și-a luat capul în mâini și a izbucnit în lacrimi. Aproape că uitase motivul pentru care fusese recrutată să lupte. Toți ceilalți păreau să știe ce făceau și ce rol jucau. Ea se simțea precum o minge aruncată dintr-o parte în alta, după cheful și scopurile ascunse ale altora.

– Ajută-mă, Lawrence, a murmurat ea.

S-a uitat prin bibliotecă, iar cărțile i-au răspuns cu priviri reci, tăioase și moarte, copertele lor care semănau între ele netrădând aproape nimic despre conținutul fiecăreia. O metaforă perfectă a vieții pe care ea era nevoită s-o ducă în momentul acela.

La prânz Sophia, pe care Connie o văzuse foarte puțin în ultimele zile, arăta obosită și palidă. A răscolit prin mâncare, după care s-a ridicat de la masă, și-a cerut scuze și a plecat.

Două ore mai târziu, văzând că nu ieșea din camera ei, Connie i-a bătut la ușă. A găsit-o pe Sophia în pat, pământie la față și cu o compresă rece pe frunte.

– Ți-e rău, scumpa mea? a întrebat-o Connie, așezându-se pe marginea patului și strângându-i mâna între palmele ei. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu mă doare nimic. Cel puțin nu fizic, a gemut Sophia, cu un zâmbet stins. Îți mulțumesc c-ai venit, Constance. N-am vorbit mai deloc în ultima vreme. Mi-era dor de tine.

– Sunt lângă tine acum, a îmbărbătat-o Connie.

– Of, Constance! a murmurat Sophia, mușcându-și buzele. Frederik mi-a spus că trebuie să plece în Germania peste câteva săptămâni. Cum o să supraviețuiesc fără el?

Ochii ei orbi erau plini de lacrimi.

– O să supraviețuiești pentru că n-ai încotro, i-a răspuns Connie. Așa cum și eu supraviețuiesc fără Lawrence.

– Ai dreptate, a recunoscut ea. Știu că mă crezi naivă și că nu știu ce înseamnă dragostea. Că o să uit de Frederik, pentru că nu putem avea un

viitor împreună. Dar sunt femeie în toată firea și îmi cunosc inima.

– Vreau doar să te protejez, Sophia, a spus Connie. Îmi dau seama că ți-e foarte greu.

– Connie, sunt sigură că eu și Frederik vom fi împreună. O simt aici, a zis Sophia, ducând mâna la piept, în sufletul meu. Frederik a promis că va găsi o soluție și am încredere în el.

Connie a oftat. Pe fundalul evenimentelor din ultimii ani, când milioane de oameni își pierduseră viețile ori familiile în război, povestea de dragoste a Sophiei părea neînsemnată. Pentru Sophia, însă, era mistuitoare, fiindcă era *a ei*.

– Dacă Frederik a zis că are să găsească o soluție, înseamnă că așa va fi, a încurajat-o Connie, dându-și seama că nu prea avea ce să-i spună.

În cazul în care Frederik avea să plece cât de curând, nu-i rămânea decât să speră că situația avea să se rezolve de la sine.

În următoarele săptămâni somnul le-a fost deseori tulburat de sirenele care spărgeau tăcerea nopților pariziene, avertizându-i pe locuitori să se refugieze în subteran. Connie a auzit despre atacurile RAF²³-ului asupra fabricilor Peugeot și Michelin, care se aflau în centrul zonei industriale de la marginea Parisului. Dacă ar fi fost în Anglia, ar fi citit vestea în *The Times* și ar fi primit-o cu nemăsurată bucurie. Aici, însă, presa număra cetățenii francezi nevinovați care lucrau acolo și care fuseseră uciși.

Când își făcea plimbarea zilnică prin Grădinile Tuileries, Connie parcă simțea pulsul tot mai slăbit al unui oraș și al unui popor care își pierdeau treptat încrederea că războiul avea să se sfârșească vreodată. Mult-promisa invazie a Aliatilor întârzia, iar Connie se întreba dacă avea să se mai întâmple sau nu.

În timp ce ședea pe banca ei obișnuită, pe când aerul se îngreuna din pricina ceții – ca și când se grăbea să pună capăt mai repede acelei zile jalnice –, Connie a văzut-o pe Venetia venind spre ea.

După ce au schimbat politeturile obișnuite, Venetia s-a așezat lângă ea. Deși purta costumația de „femeie bogată“, în ziua aceea renunțase la masca pe care i-o așternea pe față machiajul. Avea pielea străvezie și obraji supti.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat. Îți sunt recunoscătoare, a spus Venetia, scoțând o țigară. Vrei?

– Nu, mulțumesc.

– Noroc cu astea, că-mi potolesc foamea, i-a spus Venetia, aprizându-și țigara.

– Ai nevoie de bani ca să-ți cumperi mâncare? a întrebat-o Connie, socotind că măcar atât lucru putea face pentru ea.

– Nu, mulțumesc. Marea problemă e că fug încontinuu, nu pot sta două zile într-un singur loc, de teamă să nu-mi intercepteze nemții semnalul. Când alergi toată ziua pe bicicletă e greu să-ți faci timp să te oprești undeva și să mănânci.

– Cum merge treaba? a întrebat-o Connie.

– Eh, a zis Venetia, trăgând din țigară, un pas înainte, doi înapoi. Cel puțin grupul nostru e ceva mai organizat decât era astă-vară, când am venit eu. Totuși, nu ne-ar strica o mână de ajutor. Chiar mă gândeam că poate nu contează că nu mai ești oficial agent. Nu văd de ce nu ne-ai putea ajuta din postura de simplu cetățean francez. Iar, odată ce-i cunoști pe oamenii cu care lucrez, poate că reușesc ei să te ajute să părăsești Franța.

– Serios? a zis Connie, înviorându-se brusc. Of, Venetia, îmi dau seama că, pe lângă tine, eu trăiesc în huzur, dar aș face orice, absolut orice, numai să scap din casa aia și să mă întorc în Anglia.

– Le-am spus deja celor din rețeaua mea că m-ai ajutat, și sunt sigură că și ei te pot ajuta să pleci din Franța. Sfatul meu e să participi la următoarea noastră întrunire. Nu-ți pot promite nimic, și trebuie să ții seama că există întotdeauna riscul să avem un trădător printre noi, care să-i informeze pe nemți despre locurile noastre de adunare, dar orice serviciu trebuie răsplătit. În afară de asta, a adăugat Venetia, ești prietena mea și mi-e milă de tine că trebuie să locuiești în casa aia și să stai la masă cu porcii de naziști.

Venetia i-a aruncat lui Connie un zâmbet cald, care i-a readus pe chipul obosit un crâmpei din frumusețea de altădată.

– Că tot veni vorba, cred că tipul la care locuiești are un rol foarte important în Rezistență. Am auzit de un bogătaș din Paris care e subordonatul imediat al lui Moulin, răposatul mare conducător al Mișcării de Rezistență. Dacă e vorba de amicul tău, scumpo, nu mă miră că cei de la Londra au decis să-ți sacrifice strălucita carieră de agent, în momentul în care ai apărut la ușa lui, în văzul Gestapoului. Gata cu vorbăria, trebuie să plec, i-a zis Venetia, ridicându-se de pe bancă. O să-ți comunic locul și ora exactă la care are loc întrunirea de joi. Așa că te las cu bine, și să ne revedem sănătoase!

RAF (Royal Air Force) este forța aeriană a armatei britanice

Capitolul 22

Așa cum stabiliseră, Connie s-a dus joi în Grădinile Tuileries, însă Venetia n-a venit. În cele din urmă, după patru zile în care a așteptat-o pe bancă la aceeași oră, și-a făcut apariția și Venetia, pe bicicletă. N-a salutat-o pe Connie, ci doar s-a oprit în dreptul ei și i-a șoptit, cu privirea ațintită înainte:

– Café de la Paix, arondismentul 9, ora 21.

După care s-a făcut nevăzută.

În următoarele ore, Connie a tot făcut planuri cum să plece din casă neobservată. Édouard în mod sigur n-ar fi lăsat-o să umble noaptea, singură pe străzi. A ajuns la concluzia că cel mai bine era să invoce o migrenă și să urce în camera ei imediat după cină. Tot pe la ora aceea, Édouard se retrăgea de obicei în biroul lui. Odată ce avea să-l știe acolo, ea putea să coboare în bucătărie și să iasă prin pivnița care rămăsese descuiată din cauză că dispăruse cheia.

Seara, după cină, tocmai când ea și Édouard se ridicau de la masă, s-a auzit soneria, iar Sarah s-a dus să răspundă. Câteva clipe mai târziu, a intrat în sala de mese.

– Colonelul Falk von Wehndorf dorește să vă vadă, *Madame Constance*. Vă așteaptă în salon.

Aproape plângând de ciudă, Connie a ieșit pe coridor și a arborat un zâmbet radios înainte de a intra în salon.

– Bună seara, *Herr Falk*. Ce mai faci?

– Bine, dar nu te-am mai văzut de câteva zile, *Fräulein*, și mi s-a făcut dor de frumusețea ta. Voiam să te întreb dacă îmi faci onoarea să mă însoțești la o seară dansantă mai târziu.

Connie a încercat să se eschiveze, dar Falk i-a pus un deget pe buze, clătinând din cap.

– Nu, *Fräulein*, m-ai refuzat de prea multe ori. Astă-seară nu mai cedez. Vin să te iau la ora zece, i-a spus Falk, dând să plece, apoi s-a oprit, gânditor. Sper să fiu foarte binedispus. Ofițerii mei au o întâlnire

importantă la Café de la Paix astă-seară. Ne vedem mai târziu, *Fräulein*, a adăugat, zâmbindu-i.

Acestea fiind zise, Falk a plecat, lăsând-o pe Connie năpădită de groază. Era aceeași cafenea la care urma să meargă și ea. Trebuia s-o avertizeze pe Venetia că Gestapoul știa de întrunirea lor. A urcat iute în camera ei, și-a pus pălăria pe cap, a coborât din nou la parter și s-a dus la ușă. Când să iasă, a apucat-o cineva de braț.

– Unde te grăbești să ajungi la ora asta, Constance?

S-a întors spre Édouard, conștientă de faptul că i se citea panica pe față.

– Trebuie să plec repede. E o chestiune de viață și de moarte! Lasă-mă, te rog, nu înțelegi cât de grav e.

– Constance, hai în bibliotecă, să-mi spui ce anume te supără.

Édouard a tras-o înapoi, autoritar, și a închis ușa.

– Te rog, l-a implorat Connie. Nu sunt prizoniera ta! Nu mă poți ține aici împotriva voinței mele! Trebuie să plec, altfel va fi prea târziu!

– Nu ești prizoniera mea, Constance, dar nici nu pot risca să te las să pleci fără să știu unde mergi. Ori îmi spui adevărul, ori te încui în camera ta. Să nu-ți închipui că activitățile tale, cum ar fi întâlnirea cu o „amică“ la Ritz, au trecut neobservate, a spus Édouard, pe un ton aspru. Ți-am spus de o mie de ori că nu putem risca ca Gestapoul să facă legătura între Rezistență și casa asta.

– Așa-i, a zis Connie, uluită că el știa tot ce făcuse. Femeia cu care m-am întâlnit la Ritz mi-a fost colegă la cursul de instruire din Anglia. M-a rugat s-o ajut. E prietena mea și nu m-a lăsat inima s-o refuz.

– Bun. Atunci spune-mi unde trebuie să mergi astă-seară, a repetat Édouard.

– Prietena mea mi-a zis azi după-amiază că rețeaua ei are o întrunire diseară la ora nouă, la Café de la Paix. Adineauri, Falk mi-a spus că știe de întâlnirea lor. Gestapoul o să stea la pândă. Trebuie să-i avertizez, Édouard. Lasă-mă să plec, te rog, a stăruit Connie.

– Nu, Connie. Știi bine că nu te pot lăsa să faci asta. Dacă te prind și te arestează, știi ce-or să pățească oamenii din această casă.

– Dar nu pot nici să stau cu mâinile-n sân și să-i condamn la moarte. Îmi pare rău, Édouard. Eu mă duc, orice mi-ai spune, i-a zis Connie, îndreptându-se hotărâtă spre ușă.

– NU! a strigat el, apucând-o de umeri.

Connie s-a zbatut să scape din strânsoare, dar, văzând că nu putea, au podidit-o lacrimile de frustrare.

– Calmează-te, Constance, te rog. Nu mă obliga să te plesnesc. *Tu* nu te duci să avertizezi pe nimeni. Mă duc eu, a adăugat Édouard, cu un oftat prelung.

– Tu?!

– Da, am mult mai multă experiență în asemenea situații decât o să ai tu vreodată, i-a răspuns, uitându-se la ceas. La ce oră zicea prietena ta că e fixată întrunirea?

– La nouă. Peste o oră.

– Cred că am timp să iau legătura cu cineva care să le transmită mesajul înainte să se adune, i-a zis Édouard, cu un zâmbet silit. Dacă nu, mă duc eu până acolo. Lasă totul în seama mea. Promit să fac tot ceea ce ține de mine.

– O, Doamne, Édouard, a suspinat ea, pierzându-și firea cu totul și îngropându-și fața în palme. Iartă-mă că ți-am trădat încrederea.

– Discutăm mai târziu. Trebuie să plec imediat, dacă vreau să ajung la timp. Oricui ar veni în vizită, i-a zis el, încruntând din sprâncene, îi vei spune că am o migrenă și că m-am culcat.

– Édouard! și-a amintit Connie deodată. La zece vine Falk să mă ia la o seară dansantă.

– În cazul ăsta, trebuie neapărat să mă întorc până atunci.

După ce Édouard a ieșit din bibliotecă, Connie s-a prăbușit pe un scaun, iar, câteva minute mai târziu, a auzit cum se închidea ușa casei.

– Dă, Doamne, ca Édouard să ajungă la timp, a murmurat ea frângându-și mâinile, cu ochii îndreptați către cer.

Connie s-a postat de strajă la fereastra salonului, ca să vadă când se întorcea Édouard. Nu era frig, însă ea tremura de frică. Ceasul de pe polița șemineului ticăia implacabil, iar când s-a auzit soneria, Connie a tresărit, amintindu-și, brusc, de întâlnirea cu Falk. Dar abia trecuse de ora nouă.

Ieșind pe hol, a văzut-o pe Sarah deschizând ușa, și pe Falk – în prag.

– Ai venit mai devreme, *Herr* Falk, i-a spus ea. Nu sunt gata încă.

– Te înșeli, *Fräulein* Constance, i-a răspuns bărbatul, privind-o cu un zâmbet nefiresc de prietenos. Sunt Frederik. *Mademoiselle* Sophia e cumva acasă? Ți-a spus, probabil, că plec mâine și aș vrea să-mi iau rămas-bun.

– Desigur. E în bibliotecă, i-a spus Connie, arătându-i ușa. Îmi cer scuze că te-am confundat cu Falk, dar urmează să vină și el mai târziu.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, i-a zis Frederik. Nu e nici prima, nici ultima oară când pățesc asta.

A salutat-o din cap, în trecere, apoi a intrat în bibliotecă și a închis ușa după el.

În timp ce se îndrepta către camera ei, ca să se pregătească de supliciul care o aștepta, Connie se întreba dacă lucrurile se puteau complica și mai mult. După ce s-a îmbrăcat, a coborât la parter și și-a reluat locul la fereastră, ca să-l poată avertiza pe Édouard de venirea lui Frederik.

Limbile ceasului arătau ora zece fără un sfert când Connie a auzit zgomot de pași la ușa din față. A dat numaidecât fuga la ea și, de îndată ce-a deschis-o, Édouard i s-a prăbușit în brațe. Gâfâia și abia se ținea pe picioare. Connie nu și-a putut stăpâni un geamăt la vederea sângelui care i se prelingea prin sacou, din umărul drept.

– Doamne, Édouard, ești rănit! Ce s-a întâmplat? l-a întrebat, în șoaptă.

– N-am ajuns la timp. Când am coborât treptele, Gestapoul încercuise localul. Era haos. Se trăgea din ambele tabere... n-am idee cine m-a împușcat. Stai liniștită, Constance, e o rană superficială și n-o să pățesc nimic. Din păcate, nu pot garanta că prietena ta a scăpat cu viață, a lămurit-o el, cu voce stinsă.

– Édouard, i-a zis Connie, îngrijorată, avem un musafir și nu trebuie să te vadă în...

Prea târziu. Édouard nu se mai uita la ea, ci la Frederik și Sophia, care stăteau în capătul celălalt al holului. Frederik îl privea nedumerit.

– Ești rănit? l-a întrebat Frederik.

– Doar o zgârietură, i-a răspuns Édouard. Ieșeam din restaurant și am nimerit într-o încăierare pe stradă.

– Ce s-a întâmplat, Frederik? l-a întrebat Sophia, neputând vedea rana lui Édouard. Ești rănit grav, frate? E nevoie să te ducem la spital? l-a mai întrebat ea, cuprinsă de panică.

– În nici un caz, a murmurat Édouard, amețit de durere. Mă duc în camera mea, să mă spăl.

– Te ajut eu, s-a oferit Connie.

– Nu. Trimite-o pe Sarah să-mi pregătească baia, i-a spus Édouard, contractându-se la față în clipa în care a pus piciorul pe trepte. Sunt sigur că o să-mi revin până mâine-dimineață. Noapte bună.

L-au privit toți trei cum urca agale. De îndată ce a dispărut pe coridor, s-a auzit soneria.

– Nu poate fi decât fratele tău, a zis Connie, luându-și repede haina din cuier. Continuați-vă discuția, *Herr* Frederik. Ne vedem mai târziu, Sophia.

Connie a deschis ușa și a zis, cu un zâmbet larg:

– Sunt gata! Mergem?

Plăcut surprins de nerăbdarea ei, Falk a încuviințat, i-a oferit brațul lui Connie și au coborât la mașina care-i aștepta. Șoferul i-a deschis portiera lui Connie, iar Falk a urcat lângă ea, pe bancheta din spate. Ca de obicei, i se simțea respirația fetidă și îmbibată de alcool. Svastica de pe mâneca vestonului se freca de pielea ei, iar o mână grea o apăsa pe genunchi.

– Ah, ce bine e să te relaxezi din când în când. A fost o zi încărcată, a spus Falk.

– Dar fructuoasă? l-a întrebat Connie, pe un ton cât putea de calm.

– Foarte. Am arestat douăzeci de membri ai Rezistenței. Din păcate, au tras și ei și am pierdut un ofițer bun, care-mi era prieten. Câțiva au reușit să fugă, bineînțeles... dar e de-ajuns să le tragem câteva scatoalce și, pe loc, ne spun cum îi cheamă pe tovarășii lor. Stai liniștită, o să-i găsim și pe cei care au scăpat. Dar de asta mă ocup mâine, i-a zis el, bătând-o pe genunchi. Azi, mulți sunt în spatele gratiilor și vreau să mă relaxez.

Connie îl vedea cum fremăta de mândrie. După ce au intrat în club, ea și-a cerut scuze, s-a dus la toaletă și s-a încuiat într-o cabină. S-a așezat pe capacul closetului și și-a prins capul între picioare. Simțea că-i venea să leșine și abia respira. Nu mai era cale de scăpare. Atunci când Frederik avea să-i spună fratelui său că Édouard venise acasă cu o rană evident făcută prin împușcare, Falk avea să intre la bănuieli. Nu era exclus ca Frederik să fi alertat deja Gestapoul.

Și toate acestea se întâmplaseră din vina ei – ea îi trădase încrederea lui Édouard și, încercând s-o avertizeze pe Venetia, îi distrusese acoperirea clădită și apărută cu imense eforturi. Iar acum îi pusese și viața în pericol.

– Doamne, Dumnezeule! Ce-am făcut? a suspinat Connie.

Ce s-o fi întâmplat cu Venetia? Se număra, oare, printre cei câțiva norocoși care, asemenea lui Édouard, izbutiseră să fugă? Sau era închisă într-o celulă, la sediul Gestapoului, și aștepta tortura cumplită la care erau supuși agenții BEOS și membrii Rezistenței? Știa că erau torturați înainte să fie trimiși în lagărele de exterminare, și doar cei mai norocoși erau împușcați pe loc.

Connie a ieșit din cabină și s-a stropit cu apă pe față. Și-a refăcut machiajul și și-a ținut un discurs de îmbărbătare în oglindă. Știa că trebuia

să-i câştige lui Édouard, în cazul în care nu fusese deja arestat, cât mai mult timp ca să se poată întrema.

Cu *orice* preţ...

Édouard zăcea în pat şi scrâşnea din dinţi de durere. După baie, Sarah îi curăţase rana şi i-o tratase cu antiseptic, apoi îl pansase.

– *Monsieur* Édouard, l-a rugat Sarah, deznădăjduită, ar trebui să mergeţi la spital, ca să fiţi îngrijit aşa cum se cuvine. Chiar dacă n-aveţi nici un organ atins, rana e adâncă, totuşi, şi se poate să fi rămas bucăţi de glonţ înăuntru.

– Sarah, ştii că nu pot să merg la spital, i-a răspuns Édouard, strâmbându-se din pricina usturimii îngrozitoare pe care i-o provoca antisepticul. Trebuie să ne descurăm aici, cum putem mai bine. Frederik a plecat?

– Nu, el şi *Mademoiselle* Sophia sunt încă în bibliotecă.

Édouard i-a strâns mâna.

– Îţi dai seama că, probabil, s-a terminat cu mine. Cel puţin doi ofiţeri ai Gestapoului m-au văzut în cafenea. Din cauza asta, vă vor suspecta şi pe voi, ceilalţi. Sunt...

Édouard a dat să se ridice în capul oaselor, dar durerea l-a silit să se întindă la loc pe perne.

– Sarah, aşa cum am stabilit să procedăm într-o astfel de situaţie, trebuie să pleci cât mai repede cu putinţă şi să le duci pe *Mademoiselle* Sophia şi pe Constance la castelul nostru din sud. S-ar putea să ne trezim cu Gestapoul la uşa din clipă-n clipă.

– *Monsieur*, a zis Sarah, clătinând din cap, ştiţi bine că n-o să fac aşa ceva. Lucrez pentru familia dumneavoastră de treizeci şi cinci de ani şi vă cunosc curajul şi bărbăţia. Porcii ăştia afurisiţi mi-au împuşcat soţul acum doi ani. N-o să vă părăsesc într-un asemenea moment.

– Trebuie, Sarah, spre binele Sophiei, a implorat-o Édouard. Te rog să faci toate pregătirile trebuitoare şi să plecaţi în cel mai scurt timp. Găseşti bani în biroul din bibliotecă şi documente de identitate pentru voi trei. Cu puţin noroc, actele astea or să vă ajute să ieşiţi din Paris, dar va trebui să faceţi rost de altele noi înainte să traversaţi linia de demarcaţie. O să-mi anunţ cunoscuţii că veniţi. Ei or să vă ajute şi...

S-a auzit o bătaie în uşa dormitorului.

– Mergi şi deschide. Pe urmă faci ce ţi-am zis.

Sarah s-a dus la ușă și a deschis-o. În prag, stătea Frederik, cu Sophia la braț.

– Sora ta dorește să te vadă, Édouard, i-a spus Frederik. Își face griji pentru tine. La fel și eu. Putem intra?

– Desigur.

Édouard a văzut cum Frederik, cu o tandrețe paternă, a condus-o pe Sophia la pat și a ajutat-o să se așeze.

– Ce-ai pățit, frate? l-a întrebat Sophia, bâjbâind după mâna lui și strângându-i-o între palmele ei, cu obrazul crispat de teamă. Ești rănit grav?

– Nu, scumpa mea. E doar o zgârietură. Am nimerit în mijlocul unei încăierări.

Édouard era conștient că fiecare cuvânt pe care-l rostea putea fi o condamnare la moarte, atât pentru el, cât și pentru sora lui. Cu toate astea, privirile lui Frederik nu erau ațintite asupra lui, ori a bucăților de glonț pe care Sarah i le scosese din rană și care se găseau într-o tăviță de pe noptieră. Ochii lui o urmăreau doar pe Sophia.

– Am auzit că au avut loc mai multe razii astă-seară.

În momentul acela, Frederik și-a îndreptat atenția spre Édouard și cei doi bărbați au schimbat o privire.

– Trebuie să plec. Dacă ai nevoie de ceva, Édouard, sună-mă direct pe linia mea privată de la sediul Gestapoului. Țasta e numărul.

Frederik a scos un creion și o foaie din buzunarul vestonului și a notat numărul.

– Noapte bună, Sophia, i-a spus. Ai grijă de fratele tău.

I-a sărutat mâna delicat, l-a salutat pe Édouard cu o mișcare a capului și a ieșit din cameră.

Connie a reușit să se întoarcă la Falk cu un zâmbet întipărit pe față, la fel de fals ca rujul roșu care îi acoperea buzele. La masă, Falk a înfulecat totul, în vreme ce Connie mai mult a răscolit mâncarea din farfurie. A întrebat-o despre viața ei de dinainte de război, despre casa din Saint-Raphael și despre planurile ei de viitor.

– E greu să-ți faci planuri până când nu se termină războiul, i-a răspuns ea, în timp ce Falk îi reumplea paharul cu vin.

– Dar sfârșitul e inevitabil, nu-i așa? a întrebat-o el, ținându-o cu privirea.

– Bineînțeles, i-a răspuns Connie, iute. Dar până când francezii nu înțeleg ce e bine pentru ei, perioada de acum rămâne una primejdioasă.

– Mare dreptate ei, a spus Falk, mulțumit de răspunsul ei. Cum te împaci cu vărul tău, Édouard? E un tip interesant, nu?

– Foarte interesant, i-a răspuns Connie, sec.

– Membru al burgheziei franceze, cu o istorie de familie care se întinde pe câteva secole. Un arbore genealogic plin de bărbați curajoși, care și-au riscat viața ca să-și apere țara iubită.

– Au fost, într-adevăr, mulți bărbați viteji în familia lui, a confirmat Connie.

– Totuși, Édouard n-a șovăit să treacă în tabăra Germaniei și a tot mai vastului ei imperiu. M-am întrebat de multe ori de ce ar fi făcut asta un om ca el, a spus Falk, gânditor, fără s-o scape pe Connie din ochi.

– Poate pentru că și el a văzut viitorul așa cum îl vezi tu, i-a răspuns Connie, pe un ton înflăcărat. Și-a dat seama că Franța trebuia să se schimbe ca să supraviețuiască, și, astfel, el a îmbrățișat etosul Führerului.

– E foarte adevărat că vederile noastre de extremă-dreapta avantajează oamenii bogați precum e el. Din păcate, a oftat Falk, există voci care-i pun la îndoială devotamentul față de cauza noastră. Se pare că ar exista legături între el, o organizație clandestină de intelectuali, și Mișcarea de Rezistență. Țiți închipui, firește, că n-am plecat urechea la asemenea clevetiri.

– Pe bună dreptate, Falk. Nu-i nici un om în Paris care să nu fie supus bănuielilor din când în când. Probabil că nici măcar eu n-aș fi scutită de așa ceva! a spus Connie, râzând încetișor.

– Vai, *Fräulein*, te asigur că nu există nici o bănuială la adresa ta. Édouard e acasă astă-seară? a întrebat-o Falk. Poate că, după terminăm aici, am să trec pe la el, ca să-i spun că umblă vorba că ar fi fost implicat într-o acțiune recentă a Rezistenței. Până la urmă, prietenii trebuie să se apere reciproc. Édouard s-a purtat minunat cu mine și cu fratele meu.

– Îl găsești acasă, i-a răspuns Connie, dar e foarte tâziu și sigur s-a culcat. În afară de asta, a adăugat, luându-și inima-n dinți și punând mâna pe brațul lui Falk, parcă ziceai că vrei să te relaxezi astă-seară?

A lăsat, sfioasă, capul într-o parte și i-a aruncat un zâmbet cochet.

Falk s-a înșeninat la față și a lovit cu pumnul în masă.

– Ai dreptate! În seara asta vreau să mă distrez. Hai să dansăm!

Connie și-a lipit trupul de el în timp ce se legănavă în ritmul muzicii. I-a primit mângâierile ca și când ar fi tânjit după ele. I-a simțit dorința pe coapsă atunci când Falk a sărutat-o apăsător și i-a vârât în gură limba lui ca de șopârlă.

– Hai să mergem undeva unde să putem fi singuri, i-a șoptit Connie la ureche, încercând să-l abată de la vizita pe care voise să i-o facă lui Édouard.

– Îndată.

Falk a chemat mașina și au urcat amândoi. După ce i-a dat adresa șoferului, s-a apucat numaidecât să exploreze cu brutalitate toate părțile corpului lui Connie care-i erau la îndemână. Odată ajunși în dreptul clădirii terne, situate la câteva minute de sediul Gestapoului de pe Bulevardul Foch, Falk i-a dat liber șoferului și a tras-o pe Connie înăuntru, iar de-acolo în lift, până la etajul al doilea. Nici n-au apucat bine să intre în apartament, că a și împins-o pe Connie într-un dormitor întunecos.

– *Mein Gott!*²⁴ Aștept clipa asta de când te-am văzut prima oară!

După ce i-a smuls hainele, iar el și-a scos doar mantaua, a trântit-o pe pat și și-a desfăcut fermoarul pantalonilor. Connie a închis ochii ca să-și înăbușe lacrimile în clipa în care a pătruns în ea, frământându-i în același timp sânii cu brutalitate. Sperând să-l ajute să termine mai repede, Connie a început să-și miște șoldurile, mimând plăcerea.

Îl asculta cum gema obscenități în germană, și trebuia să-i îndure răsuflarea fetidă care-i răbufnea în față. Pântecul uscat o durea îngrozitor, în timp ce Falk continua să-i rănească țesutul delicat dinăuntru. Chiar în clipa când Connie credea că avea să leșine, el a scos un răcnet final și s-a prăvălit peste ea.

După ce și-a mai venit în simțiri, Falk s-a ridicat într-un braț și s-a uitat la ea.

– Pentru o franțuzoaică din aristocrație, la pat ești curvă, pur și simplu.

Apoi s-a dat jos de pe ea și a închis ochii.

Crezând că scăpase, Connie i-a mulțumit Domnului că se terminase repede.

Însă zece minute mai târziu, Falk s-a trezit. Cu ochii la ea, a început să se atingă de unul singur. A apucat-o pe Connie de umeri și a tras-o spre el, silind-o să îngenuncheze pe podea. Apoi și-a coborât picioarele pe marginea patului și a prins-o între ele.

– *Herr Falk!* Te rog, nu...

A fost tot ce-a mai putut să spună înainte ca el să-i îndese penisul în gură.

– Voi, ăștia din burghezia franceză, credeți că ne sunteți superiori, i-a zis Falk, strângându-i capul între pulpe ca într-o menghină. Fals! Voi, femeile, sunteți toate la fel: o adunătură de curve!

Până spre zori, Connie a fost supusă la un șir întreg de acte sexuale nefirești și umilitoare. Iar în tot acest timp, Falk și-a continuat diatriba la adresa femeilor. În ciuda rugăminților și lacrimilor lui Connie, abuzurile nu s-au sfârșit. La un moment dat, când Falk a răsucit-o și a așezat-o cu fața-n jos, invadându-i orificii virgine, nicidecum create ca să fie folosite în acest scop, durerea a fost atât de intensă încât Connie și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit în lumina difuză care pătrundea pe fereastră și și-a dat seama că Falk nu mai era în cameră. Cu lacrimile curgându-i pe obraji și abia ținându-se pe picioare, și-a adunat hainele, apoi și-a îmbrăcat trupul plin de sânge și de vânătăi. S-a uitat la ceas și a văzut că tocmai trecuse de ora șase. Cu mișcări greoaie, căci, la fiecare pas, mușchii siluiți își strigau durerea, Connie a reușit să ajungă la ușa dormitorului și a deschis-o. În timp ce căuta, disperată, drumul către ieșire, a ajuns în sufragerie.

Acolo i-a atras atenția o fotografie, unul dintre puținele obiecte de decor din camera austeră. Înfățișa o femeie atrăgătoare, durdulie și drăgăstoasă, cu doi îngerași în brațe – copii în miniatură ale lui Falk.

Connie s-a întors din drum, a intrat în baie, a vomitat, s-a spălat pe față și a băut puțină apă de la robinet. Apoi a ieșit din apartament.

Doamne! (în limba germană în original)

Capitolul 23

Nici n-a apucat să intre bine pe ușa casei familiei De La Martinières, că Sarah i-a și ieșit în întâmpinare.

– *Madame*, te-am așteptat cu orele. Pe unde ai fost? Ce-ai pățit? a întrebat-o, uluită, văzând în ce hal arăta.

Connie nu i-a răspuns, ci a trecut pe lângă ea și a urcat scările în fugă. În baie, a intrat imediat în cadă și și-a frecat fiecare centimetru al trupului până când pielea i s-a înroșit de parcă ar fi fost jupuită.

La parter s-a auzit din nou soneria. De data asta, era Frederik.

– Vreau să vorbesc cu contele, i-a spus el lui Sarah.

– Nu s-a trezit încă.

Nici el n-a băgat-o în seamă. A urcat treptele, sărind câte două deodată, și a intrat în camera lui Édouard.

Acesta, cu ochii sticlind de la febra pe care i-o dădea rana care se infecta rapid, i-a aruncat o privire speriată dintre pernele de care stătea rezemat. Nu și-a dat seama imediat care dintre frați era.

– *Monsieur le Comte*, Édouard, îmi cer scuze că dau buzna așa, a spus Frederik, dintr-o suflare, dar am venit să te previn că tu și familia ta sunteți în mare pericol. Fratele meu bănuiește de mult că ești membru al Rezistenței. Azi-dimineață a trecut pe la biroul meu și mi-a spus că unul dintre ofițerii lui te-a văzut aseară la Café de la Paix, când au arestat o parte dintre membrii Rețelei „Psihologia”. În câteva minute o să vină să vă aresteze, atât pe tine, cât și pe verișoara ta și pe Sophia. Vă rog să plecați cu toții numaidecât, l-a implorat Frederik. Nu e timp de pierdut.

Édouard îl privea, deopotrivă uluit și fascinat.

– Nu pricep... de ce-mi spui toate astea? Și de ce-aș avea încredere în tine?

– Pentru că n-ai de ales. Și pentru că o iubesc pe Sophia. Ascultă, i-a zis Frederik, apropiindu-se de pat și fixându-l cu privirea, ura pe care o porți nației noastre e întemeiată, dar mulți dintre noi a trebuit să fim părtași la o cauză în care nu mai credem. Iar numărul nostru crește pe zi ce trece. Ca și tine, Édouard, am profitat de poziția mea ca să reduc pe cât posibil numărul morților. Și eu am legături cu oameni cunoscuți ție, care luptă să împiedice

frumoasele noastre țări să se distrugă și să-și îngroape istoria sub bocancul nazist. Dar acum n-avem timp de asemenea discuții. Trebuie să te ridici din pat și să părăsești imediat casa.

Édouard a clătinat din cap.

– N-am cum, Frederik. Uită-te la mine, sunt bolnav. Femeile trebuie să plece. Eu aș trezi prea multe bănuieli și doar le-aș încurca.

– Frederik! a răsunat vocea Sophiei, care își căuta iubitul. Ce se întâmplă?

Frederik s-a dus repede la ea și a strâns-o în brațe.

– Nu te speria, scumpa mea Sophia. O să am grijă să nu pățești nimic. Tocmai îi spuneam fratelui tău că sunteți bănuți de trădare și că o să vă treziți cu Gestapoul la ușă din clipă-n clipă. Trebuie să pleci fără întârziere, *mein Liebling*²⁵.

– Sarah mi-a pregătit deja bagajul. Fratele meu i-a spus încă de aseară. Suntem gata de plecare. Édouard, trebuie să te ridici din pat și să te îmbraci și tu, i-a zis Sophia.

– Mașina mea e jos. Pot să vă duc oriunde doriți în Paris, a spus Frederik. Dar trebuie să plecăm acum.

– Nu riști foarte mult ajutându-ne, Frederik? l-a întrebat Édouard, încercând zadarnic să se ridice în capul oaselor.

– Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru cei pe care-i iubim, i-a răspuns Frederik, fără să-i dea drumul Sophiei din brațe.

Sophia s-a smuls din strânsoare și s-a apropiat de pat, căutând pe băjbăie mâna, apoi fruntea lui Édouard.

– Ai febră, dar trebuie să te ridici! Frederik spune că or să vină din clipă-n clipă.

– Sophia, știi foarte bine că mi-e cu neputință să plec la drum, i-a spus Édouard, străduindu-se să-și păstreze calmul. Dar crede-mă, am să găsesc o cale să țin legătura cu tine. Sarah și Constance or să te însoțească și am să vin și eu cât mai repede cu putință. Plecați odată!

– Nu te pot lăsa singur...

– Măcar o dată în viața ta ascultă și de alții, Sophia! Mergi sănătoasă, scumpa mea soră. Să dea Domnul să ne revedem.

Édouard a întins brațele spre ea, a sărutat-o pe obraji, apoi i-a făcut semn lui Frederik s-o scoată din cameră. Din clipa în care s-a închis ușa în urma lor, Édouard și-a silit mintea febrilă să înceapă să urzească un plan de salvare.

Sarah și Connie îi așteptau la parter. Frederik le-a condus la mașină pe cele trei femei și au urcat cu toții.

Chinuit de durere, Édouard s-a dus la fereastră și i-a urmărit cum se îndepărtau.

– Unde vreți să vă duc? le-a întrebat Frederik, arătând ciudat cu șapca de șofer pe cap.

– La Gara Montparnasse. Mai întâi mergem la sora mea, ca să facem rost de acte de identitate, a zis Sarah, singura dintre cele trei femei îndeajuns de stăpână pe sine încât să dea un răspuns.

– După care unde mergeți? a întrebat Frederik.

Connie i-a aruncat lui Sarah o privire atât de tăioasă, încât femeia a închis gura și n-a mai scos o vorbă. Sophia, care nu vedea ce se întâmpla, a răspuns:

– Mergem la castelul familiei noastre de la Gassin.

Frederik a văzut figura îngrozită a lui Connie în oglinda retrovizoare.

– Constance, știu că ți-e cu neputință să ai încredere într-un neamț. Dar crede-mă că și eu risc nespun de mult prin ceea ce am făcut. Mi-ar fi foarte ușor să vă arestez pe toate trei și să vă duc la sediul Gestapoului. Acțiunile mele de azi-dimineață n-or să treacă neobservate, și s-ar putea să plătesc cu viața.

– Ai dreptate, i-a spus Connie, încă zdruncinată după întâmplările din ultimele ore. Iartă-mă, Frederik. Ți mulțumesc din suflet pentru ajutor.

– Deși avem același sânge, eu și fratele meu suntem complet diferiți, a zis Frederik. N-am nici o îndoială că va bănuși că v-am ajutat să fugiți și că are să facă tot ce-i stă în putere ca să-i convingă și pe alții de trădarea mea.

Ajunși la Gara Montparnasse, cele trei femei au coborât din mașină. Frederik le-a scos valizele din portbagaj.

– Mult noroc, le-a spus în șoaptă.

Sophia a dat să-l atingă, dar el a oprit-o.

– Ai uitat că sunt șoferul? Stai liniștită, *mein Liebling*, promit să vin după tine în cel mai scurt timp. Părăsiți Parisul cât de repede puteți.

– Te iubesc, Frederik, s-a grăbit ea să-i spună, înainte să intre în aglomerația din gară.

– Și eu, scumpa mea Sophia. Din toată inima, a murmurat el, în timp ce urca la volan.

La o oră după plecarea femeilor, Falk s-a înființat la locuința familiei De La Martinières din Rue de Varenne. Văzând că nu-i răspundea nimeni la bătăile în ușă, le-a ordonat soldaților s-o spargă. După ce au scotocit prin toată casa, s-au convins că nu mai era nimeni.

Falk a tras câteva înjurături în barbă și s-a întors la comandament.

Când a intrat în biroul lui Frederik, l-a găsit pe acesta strângându-și servieta, pregătit de plecare.

– Adineauri am fost la familia De La Martinières ca să-i arestez. Dar ia-i de unde nu-s. Mai că ai zice că i-a avertizat cineva. Cum e posibil? l-a întrebat Falk, mocnind de furie. Tu ești singurul, dragă frate, căruia i-am împărtășit bănuielile mele.

Frederik a închis servieta.

– Serios? În cazul ăsta, e îngrijorător. Dar chiar tu spui mereu că, la Paris, pereții au ochi și urechi.

Falk s-a aplecat spre el.

– Știi că tu ești vinovat. Mă crezi prost?! Eu mă fac de râs atunci când, de fapt, *tu* ești trădătorul. Și știi că nu e prima oară. Ai mare grijă, frățioare, a rânjit Falk. Poate că pe alții îi amăgești cu vorbele și ideile tale frumoase, dar eu știu cine-mi ești.

Frederik se uita la el cu o privire nevinovată.

– Dacă așa stau lucrurile, frate, ar fi bine să le spui și altora ceea ce știi. Acum trebuie să-mi iau rămas-bun. Sunt convins că ne vom revedea în curând.

– Pfui! a exclamat Falk, iritat, ca de obicei, la culme de aroganța calmă a fratelui său. Te crezi superior, cu diplomele și doctoratele tale, și cu planurile fantasmagorice pe care le-ai născocit ca să-l impresionezi pe Führer! Dar, în realitate, eu sunt cel care trudește zi de zi pentru cauza noastră!

Frederik și-a luat servieta de pe birou și s-a dus către ușă. S-a oprit brusc și a spus, gânditor:

– Nu eu mă cred superior, frate, ci tu te consideri inferior.

– Le dau eu de urmă! a strigat Falk după el, pe coridor. Cu târfa aia care ți-a furat mințile, cu tot!

– La revedere, Falk, a spus Frederik înainte să se închidă ușile liftului.

De furie, Falk a lovit cu pumnul în ușa biroului.

Édouard s-a trezit din somnul lui febril. Fiind beznă, a bâjbâit după cutia de chibrituri pe care o luase la el. A aprins un băț și s-a uitat la ceas. Era trecut de trei; se scurseseră cinci ore de când auzise soldații dând buzna în casa de deasupra lui. Și-a întins membrele amorțite și a atins cu piciorul peretele din celălalt capăt al spațiului strâmt.

Vizuina micuță din subteran, la care ajungeai printr-un chepeng mascat, din pivniță, servise inițial drept ascunzătoare pentru strămoșii lui, în perioada Revoluției Franceze. Încăpeau în ea una sau două persoane. Cu toate astea, umbla vorba că, într-o noapte, pe când Parisul era în flăcări și zeci de nobili – urcați în căruțe și duși la ghilotină, Arnaud De La Martinières, soția lui și cei doi copii se adăpostiseră acolo.

Ghemuit pe vine, Édouard a mai aprins un băț de chibrit, ca să găsească marginea chepengului de deasupra capului. Odată ce l-a descoperit, și-a folosit ultima fărâmbă de putere și l-a deschis.

A ieșit cu greu și a rămas întins pe lespezile umede din pivniță, gemând de durere. S-a târât până la dulapul în care păstrau carafe cu apă, pentru nopțile în care erau obligați să se refugieze acolo, și a băut cu nesaț. Scuturat de frisoane, a lăsat ochii în jos și și-a văzut cămașa îmbibată cu un lichid gălbui, scurs din rana de la umăr. Trebuia să meargă fără întârziere la un doctor, altminteri infecția avea să-i ajungă în sânge. Însă așa ceva era cu neputință. Édouard știa că locuința era sub supraveghere, în caz că vreunul dintre ei s-ar fi întors. N-avea cale de ieșire.

S-a dus cu gândul la sora lui și s-a rugat ca ea, Sarah și Connie să fie în siguranță.

A ridicat privirile la tavanul crăpat al pivniței, dar acesta îi juca în fața ochilor. Așa că a închis ochii și și-a găsit alinarea în somn.

Connie se bucura că Sarah preluase comanda. În timp ce stăteau în vagonul de clasa I, și-a coborât pleoapele ca să nu mai vadă chipurile celor doi ofițeri germani din fața ei. Sarah vorbea cu ei, iar Connie nu putea decât să mulțumească Cerului pentru prezența liniștitoare a femeii mai vârstnice. Sophia tăcea, cu ochii orbi ațintiți pe fereastră la zona industrială de la periferia Parisului, în timp ce trenul își continua drumul către sud. Ce importanță mai avea dacă trăia ori murea? se întreba Connie. Cu o seară în urmă îi fusese violat sufletul; fusese tratată ca un animal – o ființă inutilă, înjosită până la nimicnicie.

Cum putea să mai dea ochii cu Lawrence? Și pentru ce se sacrificase? Ca să-l protejeze pe Édouard și să-i dea timp să găsească un plan de scăpare. Dar Édouard era tot în Paris, singur și rănit. Poate că se afla la sediul Gestapoului chiar în acel moment.

„Am făcut tot ce mi-a stat în putință, Édouard“, s-a tânguit în sinea ei.

Frântă de oboseală, Connie a adormit pe când trenul își purta pasagerii printre câmpiile nesfârșite ale satelor franceze. În fiecare stație o simțea pe Sarah crispându-se lângă ea și uitându-se atentă după agenții Gestapoului care le-ar fi putut căuta. Ofițerii din fața lor au coborât la Le Mans și, cu toate că erau singure în compartiment, Sarah continua să vorbească în șoaptă.

– Coborâm la Amiens și o să stăm la sora mea, care locuiește în apropiere, până facem rost de acte de identitate noi. Édouard a vorbit cu un prieten de-al lui aseară, care să ne ajute să traversăm linia de demarcație. E prea riscant să trecem pe la un punct de control. Colonelul Falk sigur a alertat deja autoritățile să ne caute.

Sophia o privea cu ochi orbi și înspăimântați.

– Nu era vorba să mergem la castelul nostru din sud?

– Acolo mergem, i-a răspuns Sarah, bătând-o prietenește pe mână. Nu-ți face griji, scumpa mea, totul e bine.

Câteva ore mai târziu, la lăsarea serii, cele trei femei au coborât din tren. Sarah a apucat-o, încrezătoare, pe străduțe, s-a dus la ușa unei case din sat și a bătut.

O femeie care semăna cu Sarah a deschis și s-a uitat la ea, cu o figură mirată și totodată bucuroasă.

– Florence, a spus Sarah. Slavă Domnului că te-am găsit acasă!

– Ce cauți aici? Hai repede înăuntru, a zis Florence, uitându-se la cele două femei care o însoțeau. Să intre și prietenele tale.

După ce a închis ușa, Florence le-a condus la masa din bucătăria micuță, le-a invitat grijulie să ia loc, apoi s-a dus să aducă o carafă cu vin, niște pâine și brânză.

– Cine e Florence? a întrebat Sophia, pe un ton autoritar.

– E sora mea, i-a răspuns Sarah, radiind de bucuria revederii. Țsta e satul în care am crescut.

Connie stătea la masă, cu vinul în față, și asculta discuția celor două surori. Încă se resimțea după cele îndurate cu o seară în urmă. A mâncat în

silă puțină pâine cu brânză, chinuindu-se să alunge imaginile cumplite care i se perindau prin fața ochilor.

Florence povestea că Gestapoul adunase de curând mai mulți tineri din sat și-i trimisese în lagărele de muncă din Germania, ca pedeapsă pentru că Rezistența aruncase în aer un pod de cale ferată din apropiere. La rândul ei, Sarah i-a vorbit despre Paris și despre stăpânul ei, Édouard, de soarta căruia nu mai știa nimic.

– Cel puțin astă-seară sunteți în siguranță aici, a zis Florence. Dar, pentru orice eventualitate, pe prietenele tale o să le culc în pod.

A aruncat o privire către Sophia, care nu se atinsese de mâncare.

– Îmi cer scuze, *Mademoiselle* De La Martinières, că nu vă pot oferi condițiile cu care sunteți obișnuită.

– *Madame*, nu pot decât să-ți mulțumesc pentru că ne-ai oferit un acoperiș deasupra capului. Și pentru că ți-ai pus viața în primejdie din cauza noastră. Sunt convinsă că fratele meu te va răsplăti dacă...

Văzând că o podidesc lacrimile, Sarah a cuprins-o de umeri.

– Sophia, îl cunosc pe Édouard de când era doar o sămânță în pântecul mamei voastre. Inima îmi spune că a găsit o cale de salvare, i-a spus Sarah, ducând mâna la piept.

Mai târziu, Sophia și Connie au fost conduse în pod. Sarah a ajutat-o pe Sophia să urce treptele abrupte, a dezbrăcat-o și a băgat-o în pat ca pe un copil.

– Somn ușor, scumpa mea, i-a zis Sarah, sărutând-o pe obraz. Noapte bună, *Madame* Constance.

După ce a plecat Sarah, Connie și-a scos hainele, neîndrăznind să-și privească trupul acoperit de vânătăi, și și-a tras cămașa de noapte peste cap. S-a întins în patul îngust, fericită să-și poată odihni carnea suferindă, și s-a învelit bine cu pătura, căci frigul de decembrie era destul de pătrunzător.

– Somn ușor, Sophia.

– O să încerc să dorm, s-a auzit răspunsul, dar mi-e foarte frig, și mă gândesc întruna la fratele meu. O, Doamne, Constance, mi se rupe sufletul! I-am pierdut și pe Édouard și pe Frederik în aceeași zi!

Suspinele Sophiei au convins-o pe Connie să coboare din pat și să se ducă la ea.

– Dă-te mai încolo. Vin lângă tine, să te încălzesc.

Sophia i-a dat ascultare, apoi s-a cuibărit în brațele lui Connie.

– Trebuie să ne păstrăm speranța că Édouard a scăpat și că va găsi o cale să ajungă la noi, i-a spus Connie, cu o convingere pe care nici măcar ea n-o simțea.

În cele din urmă cele două femei au căzut într-un somn agitat, una în brațele celeilalte, în căutarea căldurii și alinării.

Édouard și-a văzut mama aplecată asupra-i. El era în vârstă de șapte ani, iar ea îl ruga să bea puțină apă, pentru că avea febră.

– Ești aici, *Maman*, a murmurat, zâmbind nălucii minunate și liniștitoare.

În clipa aceea, chipul ei s-a schimbat și a devenit Falk, îmbrăcat în uniformă nazistă și cu pistolul ațintit spre pieptul lui...

Édouard s-a deșteptat, tresărind, și a scos un geamăt la vederea tavanului pivniței. Avea nevoie disperată de apă, căci îl ardea o sete chinuitoare. Dar, când i-a cerut trupului să se miște către dulapul în care se aflau carafele, acesta a refuzat să-l asculte.

În timp ce se zbătea între luciditate și inconștiență, s-a împăcat cu gândul că avea să moară în curând. Aștepta moartea cu bucurie. Tot ce dorea, înainte să-și dea ultima suflare, era s-o știe pe sora lui iubită la adăpost de primejdii.

– Doamne Sfinte, a oftat el, ia-mă pe mine, dar las-o pe ea să trăiască... las-o să trăiască...

În momentul acela, și-a dat seama că halucina din nou în pragul morții, căci un înger cu păr negru ca pana corbului a apărut deasupra lui și i-a pus o cârpă răcoroasă și plăcută pe frunte, apoi i-a picurat apă printre buzele însetate. O lingură cu ceva rău la gust i-a fost băgată cu sila pe gât. S-a înecat, dar a reușit să înghită și a adormit iar. Îngerul a rămas lângă el și visul s-a repetat la nesfârșit. La un moment dat, îngerul l-a ridicat pe un pat, iar el a început să se simtă mai liniștit, mai răcorit, mai confortabil.

După care s-a trezit și a văzut deasupra capului același tavan crăpat, numai că, de data asta, nu se mai învârtea. Pentru prima oară, stătea pe loc. Deci n-a murit, s-a gândit Édouard abătut, ba mai mult: era prins într-o existență fără speranță.

– În sfârșit te-ai trezit! a răsunat o voce de femeie în apropiere.

Édouard a întors capul și a văzut doi ochi verzi și frumoși. Chipul palid pe care se aflau era încadrat de un păr negru ca smoala. Era chipul de înger care îi apăruse în vis. Dar, de fapt, era o femeie în carne și oase, care, printr-un miracol, reușise să pătrundă în pivniță.

– Cine... ești? a întrebat Édouard, tușind ușor ca să-și dreagă glasul.
– Ce nume preferi? i-a răspuns femeia, cu o sticlire amuzată în ochi. Am mai multe dintre care să alegi. Aici numele meu oficial e Claudette Dessally, dar poți să-mi spui Venetia.

– Venetia...

Mintea obosită a lui Édouard se chinuia să-și amintească unde mai auzise numele acela.

– Iar tu presupun că ești Édouard, Conte De La Martinières, nu-i așa? Proprietarul și, în clipa de față, singurul locatar al acestei case?

– Da. Cum ai ajuns aici? E...

– E o poveste lungă, i-a răspuns Venetia, cu nonșalanță. Îți explic când te mai întremezi. Deocamdată, tot ce trebuie să știi e că, atunci când te-am găsit, erai la un pas de moarte. Nu știu prin ce minune am reușit să te salvez, ținând seama de faptul că nu-s renumită pentru abilitățile mele medicale. Sunt foarte mândră de atare realizare, i-a spus ea, cu un zâmbet larg, după care s-a ridicat, a luat o carafă cu apă din dulap și a pus-o lângă el. Bea cât mai multă. O să încerc să încălzesc niște supă la plita pe gaz. Te previn dinainte că la bucătărie mă pricep și mai puțin decât la medicină.

Édouard a încercat să-și ațintească privirea la trupul subțire al tinerei aplecate peste plită, dar i s-au închis ochii din nou.

Mai târziu, când s-a deșteptat, a găsit-o tot acolo, citind pe un scaun de lângă el.

– Bună, i-a spus ea, zâmbitoare. Sper să nu te superi pe mine, dar m-am furișat în casă și am descoperit biblioteca. M-am plictisit de moarte în ultimele zile.

Édouard s-a alarmat imediat. A dat să se ridice în capul oaselor, dar Venetia l-a oprit, clătinând din cap.

– Liniștește-te, te rog. Îți dau cuvântul meu că nu m-a văzut nimeni, chiar dacă *ei* încă stau cu ochii pe casă. Gândește-te că am fost instruită exact pentru genul ăsta de situații. Sunt printre cei mai buni agenți, l-a înștiințat ea, cu mândrie.

– Spune-mi, te rog, cine ești. Și cum de m-ai găsit, a implorat-o el.

– Ți-am spus mai devreme că mă cheamă Venetia și o să-ți explic totul dacă promiți să bei toată supa. Din câte-mi dau seama – ai scăpat de infecție, dar ești încă foarte slăbit și trebuie să-ți refaci forțele.

Venetia s-a ridicat, a luat cratița de cositor, apoi s-a așezat pe marginea patului și a început să-l hrănească cu lingura.

– Da, știu, a zis ea, văzându-l că se strâmba de scârbă. S-a răcit. Am încălzit-o ceva mai devreme, dar ai adormit înainte să apuci s-o bei.

Édouard a refuzat să înghită mai mult de câteva linguri, pentru că stomacul i-a reacționat la fluxul neașteptat de lichid, încercând să-l dea afară.

– Bine, a spus Venetia, punând cratița pe podea. Nu-mi place să curăț vomă, așa că păstrăm supa pentru mai târziu.

– Nici acum nu-mi spui cum m-ai găsit? a întrebat-o Édouard, arzând de curiozitate să afle cum reușise femeia aceea să-i salveze viața.

– Sunt sigură că n-o să-ți convină ceea ce-ai să auzi. În același timp, dacă nu mă furișam aici, nu mai aveai discuția asta acum. Nici cu mine, nici cu altcineva, a adăugat Venetia. Sunt radiotelegrafist BEOS. Când au fost arestați cei mai mulți dintre membrii rețelei mele, am căutat-o pe Connie – cu care am făcut instrucția în Anglia – și am rugat-o să mă lase să folosesc pivnița ta ca să transmit mesaje urgente la Londra. Ar trebui să-mi mulțumești pentru asta, Édouard, fiindcă s-a întâmplat exact în noaptea de dinaintea atacului asupra biroului SMO, în organizarea căruia știu că ai jucat un rol important, i-a zis Venetia, încruntând din sprâncene. În timp ce eram aici, am furat cheia de la ușa pivniței, a adăugat ea, arătându-i-o, în caz că mai aveam vreodată nevoie de un loc în care să mă adăpostesc. După întâmplarea de la Café de la Paix, unde, așa cum bine știi, au fost arestați mulți agenți, am venit aici ca să mă ascund. Bineînțeles, când am ajuns, am văzut că percheziționaseră casa. Așa că am stat la pândă până când a plecat patrula la masă, am sărit gardul grădinii, am intrat în pivniță și te-am găsit aici, mai mult mort decât viu.

Édouard nu părea prea mirat de spusele ei.

– Am înțeles, i-a zis el.

– Să nu te superi pe Connie, a continuat Venetia. A vrut doar să mă ajute să-mi îndeplinesc misiunea pentru care am fost trimisă în Franța. Și, una peste alta, având în vedere faptul că suntem amândoi aici, putem spune că ajutorul ei s-a dovedit o șansă nesperată.

Édouard era mult prea vlăguit ca să-i mai ceară și alte amănunte. Îl durea umărul, așa că și-a schimbat poziția ca să stea mai comod.

– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, i-a spus el.

– Slavă Domnului că există tinctura de iod, a zis Venetia, și că, deasupra noastră, e o casă plină de provizii. Rana ți se vindecă bine, ceea ce înseamnă că ai o constituție foarte robustă. Probabil că datorezi asta alimentelor

minunate cu care vă hrăniți, tu și amicii tăi nemți. Sper să nu te superi pe mine, dar aseară am dat iama în frigiderul tău și m-am delectat cu un delicios foie gras sarnie.

– Venetia, înțelegi că dușmanii pe care i-am primit în casă nu sunt prietenii mei, da? a spus Édouard, pe un ton sever.

– Firește că înțeleg. Te tachinam și eu puțin, i-a răspuns ea, zâmbind.

– Motivul pentru care m-am dus la cafenea în seara aceea a fost că prietena ta, Constance, a aflat de la un ofițer nazist că avea să fie o razie acolo. Voia să vină ea, să te prevină, dar i-am zis că merg eu. Din păcate, am ajuns prea târziu. Și am mai și fost împușcat, pe deasupra.

– Deci suntem chit. Tu ai încercat să-mi salvezi viața, eu te-am salvat pe tine, a conchis Venetia, clătinând din cap. Te deranjează dacă fumez?

– Nu, a spus Édouard, iar Venetia și-a aprins o țigară Gauloise. Încă mai supraveghează casa?

– Nu, au plecat acum vreo două ore și nu s-au mai întors. Nemții au destule probleme pe cap ca să le mai ardă să-și piardă timpul cu unii despre care cred că au fugit deja. Apropo, Constance unde e? l-a întrebat Venetia.

– A plecat cu sora mea și cu menajera în dimineața de după razie, a lămurit-o Édouard. Le-am spus să meargă în sud, dar, în momentul ăsta, n-am idee unde sunt.

– Unde ar trebui să ajungă?

– Aș prefera să nu-ți spun, i-a răspuns Édouard, cu o privire bănuitoare.

– Asta-i culmea! a izbucnit Venetia, jignită de replica lui. E limpede că suntem în aceeași tabără. Știu foarte bine cine ești. Toți cei din Rezistență vorbesc cu mare respect despre tine. Faptul că ai fost deconspirat e o pierdere uriașă pentru cauza noastră. Îmi pare rău că a fost și vina mea într-o oarecare măsură. E lăudabil, totuși, că ai reușit să păstrezi aparențele atât de mult timp. Sfatul meu, Eroule, a spus Venetia, apăsând pe numele de cod al lui Édouard, este să părăsești țara cât mai repede cu putință. Sigur ești pe lista de „priorități” a Gestapoului.

– Nu pot. Sora mea e oarbă și, din cauza asta, extrem de vulnerabilă. Dacă o prinde Gestapoul, în speranța că vor afla de la ea unde sunt..., a zis Édouard, cutremurându-se. Mi-e și groază să mă gândesc ce i-ar face.

– Bănuiesc că le-ai trimis într-un loc ferit?

– N-am avut timp să discutăm prea multe, a oftat Édouard, dar știu unde trebuie să meargă.

– Sora ta e pe mâini bune. Constance a fost cel mai bun recrut de la cursul BEOS, l-a încurajat Venetia.

– E, într-adevăr, o femeie excepțională, a spus Édouard. Tu ce planuri ai, Venetia?

– Din nefericire, atunci când am fugit din casa conspirativă, n-am reușit să iau și radiotelegraful cu mine. Cei de la Londra știu asta și se pregătesc să-mi trimită altul. Am primit ordin să mă dau la fund o perioadă. Așa că te oblojesc pe tine, ca să nu zic că n-am făcut nimic util, a spus ea, zâmbind.

Édouard o privea cu admirație. Își păstrase stăpânirea de sine, în ciuda nenumăratelor primejdii care o pândeau.

– Ești o tânără foarte curajoasă și suntem norocoși să te avem alături de noi, a spus el, cu voce stinsă.

– Sunteți foarte amabil, stimate domn, i-a răspuns ea, fluturând din gene. Îmi fac datoria așa cum știu eu mai bine. Doar râsul ne-a mai rămas, n-am dreptate? E asemenea haos în lume, încât mă străduiesc să trăiesc fiecare zi ca și când ar fi ultima. Ceea ce nu-i exclus. Încerc să privesc totul ca pe o mare aventură.

A schițat un zâmbet larg, dar în ochi i se citea amărăciune.

– Cred că în câteva zile o să te întremezi îndeajuns încât să-ți poți face un plan de salvare, i-a spus ea. Dacă vrei să te ajut, pot să iau legătura cu oamenii mei și să găsim o cale să te scoatem din Franța. Dar, momentan, dacă tot suntem blocați aici, o să dau o fugă până sus, ca să mai iau o carte și să merg la baie. Cât de curând, va trebui să te speli și tu, i-a spus Venetia, strâmbând din nas. Toaletă la pat nu fac. Vrei să-ți aduc ceva, Édouard?

– Nu, mulțumesc, Venetia. Fii cu băgare de seamă, a strigat în urma ei.

– Stai liniștit, i-a răspuns ea, nonșalant.

Sleit de puteri, Édouard s-a întins pe spate și i-a mulțumit sortii că i-o adusese pe femeia aceea extraordinară, care-i salvase viața.

Iubito (în limba germană în original)

Capitolul 24

În dimineața următoare, Sarah le-a spus tovarășelor ei că, deocamdată, era mai bine să rămână acolo unde ajunseseră.

– Trebuie să așteptăm până când putem traversa râul, le-a zis ea la micul dejun. Între timp, *Madame* Constance, sfatul meu e ca în noile documente de identitate să scrie că ești menajeră în Provența. Ai vreo preferință în ceea ce privește numele?

– Hélène Latour? a sugerat Connie, amintindu-și de fiica vecinei mătușii ei, cu care se juca în copilărie pe plaja din Saint-Raphael.

– Sophia va fi sora ta, Claudine. Bineînțeles, a continuat Sarah, coborând tonul, de îndată ce ajungem la destinație Sophia va trebui să se ascundă. Sunt prea mulți localnici care ar putea s-o recunoască.

– Cred că nemții vor veni în căutarea noastră, a zis Connie. Falk știe de existența castelului.

– Édouard mi-a spus că există un loc în care se poate ascunde Sophia. Fără îndoială că cel mai bine ar fi să fugim din țară cu prima ocazie, dar, având în vedere infirmitatea Sophiei, ar fi mult prea chinuitor pentru ea. Cel puțin la castel vom depinde doar de noi. Nici măcar casele conspirative nu mai sunt sigure. Gestapoul plătește bani grei ca să primească informații despre vecinii bănuți că ar adăposti oameni ca noi. Așa că trebuie să ne pregătim pentru cazul în care ne-am trezi cu dușmanul la ușă. Noi două o să ne schimbăm înfățișarea înainte să ne facem fotografiile pentru documentele noi, a spus Sarah, întinzându-i lui Connie o sticlă cu perhidrol. Dacă tu te vaiți, a adăugat, pufnind în râs la vederea expresiei de pe fața lui Connie, gândește-te că eu trebuie să-mi vopsesc părul în roșu. După aceea rămâne să ne ocupăm de hainele Sophiei. Sunt mult prea elegante și atrag atenția.

Connie o privea uluită.

– Ești o adevărată profesionistă, Sarah. De unde știi toate astea?

– Soțul meu a colaborat cu Maquis-ul timp de doi ani, până când a fost prins și executat de Gestapo. În afară de asta, l-am ajutat pe conte în multe dintre misiunile lui riscante. E o chestiune de supraviețuire. Înveți foarte

repede atunci când ești silit de împrejurări. Ai grijă, a zis Sarah, arătând către latrina din spatele casei, în care se găsea și o chiuvetă, să-ți uzi părul înainte să-l decolorezi cu perhidrol.

Connie a plecat, supusă, cu sticluta în mână. Cu toată instrucția ei formidabilă, Sarah, o femeie simplă, era cu mult mai pregătită pentru astfel de situații decât era ea.

Două zile mai târziu, după ce pe stradă a trecut și cea de-a treia mașină de patrulă germană în tot atâtea ore, Sarah a anunțat-o pe Connie că urma să plece în acea seară.

– Ajunge cât mi-am pus sora în pericol, a zis ea. Avem toate documentele, deci putem pleca. Am aranjat totul pentru diseară.

– Bine, s-a învoit Connie, uitându-se la Sophia, care stătea, apatică, la masa din bucătărie.

Părea pierdută în lumea ei, fiind prea fragilă ca să suporte încercările la care o supunea viața. Connie i-a strâns mâna.

– Diseară plecăm, scumpa mea, și, în scurt timp, o să ajungem la castelul despre care mi-ai povestit atâtea.

Sophia a încuviințat din cap, prea abătută ca să vorbească. Era îmbrăcată ca o țărăncuță, cu un jersey gros, din lână bej, care îi accentua paloarea. Connie n-o văzuse să mănânce aproape nimic de câteva zile, iar, în mai multe rânduri, când o însoțise la toaleta de afară, o auzise cum vărsa. Chiar și după ce aveau să traverseze linia de demarcație, le aștepta o călătorie de sute de kilometri până să ajungă la adăpost. Connie se ruga ca Sophia să supraviețuiască, pentru că era limpede că nu se simțea bine.

La ora zece noaptea, Sarah, Connie și Sophia li s-au alăturat altor șase persoane care așteptau, zgribulite, pe malul râului Saône. S-au imbarcat într-o luntre, Connie urcând prima, ca să o poată ajuta pe Sophia. Scurta călătorie prin beznă s-a petrecut într-o tăcere deplină. Odată ajunși pe celălalt mal, pasagerii au coborât fără să scoată o vorbă și au luat-o la fugă pe câmpul înghețat, dispărând în noapte.

– Ține-o pe Sophia de o mână, iar eu o țin de cealaltă, i-a zis Sarah lui Connie. Trebuie să fugim, Sophia, ca nu cumva să ne vadă cineva.

– Unde mergem? a întrebat ea, în șoptă, pe când cele două femei îi călăuzeau pașii cât puteau de repede. E așa de frig că nu-mi mai simt picioarele.

Gâfâind ca o locomotivă, Sarah, al cărei corp durduliu nu era obișnuit cu efortul fizic, nu s-a obosit să-i răspundă.

În cele din urmă, Connie a zărit o lumină pâlpâind în zare.

Sarah și-a încetinit mersul atunci când le-a apărut în față silueta unei clădiri. Lumina văzută de Connie era un felinar atârnat pe peretele unui șopron din apropiere.

– Facem popas aici până se crapă de ziua.

Sarah a deschis ușa șopronului, a luat felinarul din cui și a intrat. În lumina difuză, Connie a văzut baloturile de fân din jur.

– Stai jos, a zis Sarah, printre găfâieli, conducând-o pe Sophia la unul dintre baloturile din fundul șopronului. Măcar suntem ferite de umezeală și pericole.

– Adică o să dormim într-un șopron? a întrebat-o Sophia, îngrozită. O noapte întreagă?

Amuzată de indignarea ei, Connie era cât pe ce să pufnească în râs. Femeia aceea dormise toată viața pe saltele din pâr de cal și perne de puf.

– Da, asta-i situația, i-a răspuns Sarah. Fii cuminte și întinde-te. Îți fac de îndată un culcuș cald, din fân.

Odată Sophia instalată în fân, s-a întins și Sarah lângă ea.

– Trebuie să te odihnești și tu, *Madame* Constance. Ne așteaptă o călătorie lungă. Înainte să uit, ține asta, în caz că pățesc ceva, i-a zis Sarah, întinzându-i o bucată de hârtie. E adresa castelului familiei De La Martinières. Când ajungeți, mergeți direct la crama de pe proprietate. Din ce mi-a spus Édouard, o să vă aștepte acolo Jacques Benoit. Noapte bună.

Connie a citit adresa, a memorat-o, apoi a aprins un chibrit și a ars hârtia, fericită să-și încălzească degetele la flăcăruia trecătoare. S-a cuibărit în fân, și-a cuprins umerii în palme și s-a rugat să vină zorii mai repede.

Când s-a trezit, Connie a băgat de seamă că Sarah își părăsise culcușul. Sophia încă dormea. A ieșit din șopron și s-a dus după colț, ca să se ușureze. Îndată după aceea, a văzut-o pe Sarah venind cu un cal și o căruță în urma ei.

– El e Pierre, fermierul de peste drum. L-am convins să ne ducă la gara din Limoges. E prea riscant să luăm trenul dintr-o stație din apropiere, a zis Sarah.

În cele din urmă, s-a trezit și Sophia; au ajutat-o să se urce în căruță și să se așeze pe un balot de paie. Căruțașul, un francez taciturn și zbârcit, a

pornit la drum.

– Oamenii ăștia se lăcomesc tot mai mult pe măsură ce se prelungește războiul, a bombănit Sarah. Deși i-am spus că tânara pe care o am în grijă e oarbă, mi-a cerut o grămadă de bani ca să ne ducă la gară. Dar, cel puțin, am primit asigurări că e de încredere.

Connie se gândea cât de plăcută ar fi fost acea călătorie vara, în tropot de copite printre colinele Burgundiei. Peste câteva luni pământul, acum înghețat, avea să fie plin de vițe înmugurite. La capătul a patru ore de frig și hurducăieli, căruțașul a oprit la marginea Limoges-ului și le-a zis:

– Vă las aici. N-am curaj să merg mai departe.

– Mulțumim, *Monsieur*, i-a răspuns Sarah, cu glas obosit.

Au coborât toate trei din căruță și au luat-o către centrul orașului.

– Mă simt atât de obosită și de sleită de puteri, a murmurat Sophia, deși celelalte două femei îi susțineau aproape întreaga greutate.

– Încă puțin, scumpa mea, și urcăm în trenul care o să ne ducă la Marsilia, a îmbărbătat-o Sarah.

La gară, Sarah a cumpărat bilete, apoi s-au dus la o cafenea aflată chiar la intrare. Connie a băut, fericită, cafeaua caldă și a mâncat o baghetă, deși era râncedă. Sophia a dus ceașca de cafea la gură, a scos un icnet și a pus-o la loc pe masă. Pe peron, după ce au așezat-o pe Sophia pe o bancă, Sarah a tras-o pe Connie deoparte.

– Nu-i deloc în apele ei, nu-i așa? a zis Connie, îngrijorată. E așa de câteva săptămâni, deci nu putem da vina doar pe călătorie.

– Ai dreptate. Alta-i problema, i-a răspuns Sarah, mohorâtă. Din păcate, situația e mult mai gravă. Uită-te la ea: palidă ca ceara, are grețuri întruna... ai văzut cum a împins cafeaua adineauri, fiindcă nu suporta mirosul? Ce-ți arată astfel de simptome?

În prima clipă, Connie n-a înțeles la ce făcea aluzie Sarah. Apoi a dus mâna la gură, îngrozită.

– Vrei să spui că...

– Nu vreau să spun nimic, i-a răspuns Sarah. Știu sigur. Nu uita că o ajut pe Sophia cu multe lucruri. N-a mai avut sângerări de câteva săptămâni.

– E gravidă? a șoptit Connie, îngrozită.

– Da, dar nu-mi dau seama când s-ar fi putut întâmpla, a oftat Sarah. Nu-mi amintesc să fi existat un moment în care să fi rămas nesupravegheați îndeajuns de mult timp încât să..., a adăugat Sarah, prea scârbită ca să-și

mai ducă ideea până la capăt. Dar n-am nici o îndoială că ăsta-i adevărul. Are toate simptomele unei femei însărcinate.

Cu inima grea, Connie *știa* foarte bine când li se ivise ocazia – și era numai vina ei. Dar nici prin gând nu-i trecuse că o tânără de rangul Sophiei s-ar fi putut deda la un asemenea lucru. Era atât de inocentă... o copilă...

Greșit, și-a zis Connie, în sinea ei. Sophia era femeie și nutrea aceleași visuri și dorințe ca oricare alta. Era de-o seamă cu Connie. Familia De La Martinières și inclusiv ea – o tratau ca pe o fetiță. Iar tatăl copilului – urmările proaspetei vești îi întorceau stomacul pe dos – era un înalt ofițer SS.

– Sarah, a spus Connie, întorcându-se către ea, mai rău de-atât nu cred că se putea.

– Așa-i, a încuviințat Sarah. N-ajungea că poartă în pântec un copil din flori. Dacă se descoperă cine-i tatăl...

Copleșită de mâhnire, Sarah n-a îndrăznit să-și ducă vorba până la capăt.

– Din fericire, nu știe nimeni altcineva, a zis Connie pe când se întorceau lângă Sophia, căci trenul intra în gară.

– O să afli pe pielea ta că întotdeauna mai există cineva care știe, a oftat Sarah. Și nu-și va ține gura. Deocamdată, trebuie s-o ducem pe Sophia la adăpost și pe urmă ne putem gândi cum e mai bine să facem.

În loc să călătorească în luxul de la clasa I, au urcat la clasa a III-a, ca oricare alte femei de condiție modestă. Vagonul aglomerat era murdar și mirosea a trupuri nespălate. Trenul a pornit, în sfârșit, iar Connie a răsuflat ușurată. Cu fiecare metru pe care-l străbăteau erau mai aproape de adăpost.

De câte ori opreau într-o stație, Connie se crispa toată. Nemții mergeau în masă la Marsilia, de teama unei invazii din sudul Franței, astfel că peroanele erau ticsite de militari. Deși vagonul era neîncălzit și incomod, Connie a băgat de seamă că Sarah și Sophia reușiseră să ațipească. Mai presus de teama de a fi arestată, de câte ori închidea ochii Connie reținea oroarea celor întâmplate cu trei zile în urmă.

Cu o stație înainte de Marsilia, a venit controlorul și a anunțat că nemții verificau documentele pasagerilor. Cu inima bubuindu-i în piept, Connie și-a deșteptat tovarășele și le-a dat vestea. Toată lumea din vagon a încremenit, frica era aproape palpabilă. Uitându-se la mulțimea pestriță, Connie se întreba câți dintre ei călătoreau clandestin.

A intrat un ofițer german și a ordonat ca pasagerii să prezinte actele la control. Toți ochii erau ațintiți asupra lui în timp ce înainta pe culoar. Sarah,

Sophia și Connie stăteau pe ultimul rând, iar așteptatea chinuitoare parcă nu se mai termina.

– Documentele, *Fräulein*! s-a răstit el la Sarah, așezată la capătul rândului.

– Îndată, *Monsieur*! i-a răspuns ea și i-a întins, zâmbitoare, hârtiile.

Ofițerul le-a examinat cu atenție, apoi s-a uitat la ea.

– Cine-a eliberat aceste documente, *Fräulein*? a întrebat-o el.

– Primăria orașului Chalon.

Bărbatul le-a mai citit o dată și a clătinat nemulțumit din cap.

– Sunt false, *Fräulein*. Nu ai ștampila corectă pe ele. Ridică-te!

Sarah s-a ridicat, tremurând de spaimă, iar ofițerul a scos pistolul din toc și a împuns-o cu el în burtă.

– *Monsieur*, sunt doar o cetățeană nevinovată. Nu fac nici un rău... vă rog...

– *Aus!* Afară!

Amenințată cu arma, Sarah a coborât din tren, fără să arunce nici o privire către Connie și Sophia. La cea mai mică bănuială, riscău să fie arestate și ele. Câteva secunde mai târziu, a răsunat fluieratul trenului și s-au pus din nou în mișcare.

Toți pasagerii din vagon se uitau la scaunul gol pe care stătuse Sarah. Connie a strâns-o pe Sophia de mână, ca să-i atragă atenția să nu scoată o vorbă, apoi a ridicat, nepăsătoare, din umeri. Femeia era doar o pasageră care se întâmplase să stea lângă ele.

Ajunse la Marsilia, au coborât din tren, ca să aștepte legătura spre Toulon. S-au așezat amândouă pe o bancă de pe peron.

– Dumnezeu mare, Constance! a gemut Sophia. Unde-or fi dus-o pe Sarah? Ce-o să pățească?

– Nu știu, Sophia, i-a răspuns Connie, străduindu-se să-și păstreze calmul. Dar n-aveam cum s-o ajutam. Cel puțin am încredere că n-o să spună nimic despre noi ori despre cei pentru care lucrează la Paris. Ține nespuse de mult la tine și la familia ta.

– Mi-a fost alături de când m-am născut, a suspinat Sophia. Cum o să mă descurc fără ea?

– Mă ai pe mine, i-a spus Connie, mângâind-o pe mână. Promit că o să am grijă de tine.

Când a sosit trenul spre Toulon, Connie a urcat cu inima strânsă. Dacă documentele lui Sarah erau evident false, însemna că și ale lor erau la fel. Și

doar norocul făcuse ca ofițerul să le verifice pe ale ei mai întâi și să uite de ale lor. În timp ce trenul înainta prin Provența, în direcția Coastei de Azur, Connie a trebuit să se obișnuiască cu gândul că nu se mai putea bizui pe sprijinul lui Sarah. Viața ei și a Sophiei atârnavă în întregime de ea.

– Cum te simți azi? a întrebat Venetia, după ce i-a adus o cafea lui Édouard și i-a lăsat-o la capul patului. Nu mai avem lapte. Și, din păcate, s-au terminat și toate conservele pe care le-am găsit în bucătărie.

– Sunt mai bine, mulțumesc, Venetia, i-a răspuns Édouard.

În ultimele două zile nu făcuse altceva decât să doarmă și să mănânce orice îi pregătea Venetia, ca să-și recapete puterile. Astăzi, însă, își simțea mintea limpede, un semn clar de însănătoșire.

– Minunat, i-a zis Venetia. Atunci, ar cam fi cazul să te speli. O baie bună o să te binedispună și o să te facă mai plăcut pentru colocatarii tăi, a adăugat, strâmbând din nas ca să-și întărească ideea.

– Nu e riscant să mergem în casă? a întrebat-o Édouard.

– Deloc. În afară de asta, baia e tocmai în fund și are obloanele trase. În fiecare seară am făcut o baie la lumina lumânării. E sublim! a spus Venetia, întinzându-se și zâmbind. Bea-ți cafeaua până mă duc să dau drumul la apă.

O oră mai târziu, după o baie lungă, Édouard se simțea revigorat. Venetia i-a adus haine curate din dormitorul lui și i-a pus un bandaj nou peste rana care începea să se vindece.

– Sfinte Sisoe, Édouard! a exclamat ea, privindu-l cum cobora treptele pivniței. Ești de-a dreptul uriaș când stai în picioare! Cred că va trebui să dau o fugă în oraș, fiindcă nu mai avem decât mâncare pentru pisici. Până și eu am limitele mele.

– Mă duc eu, i-a spus el.

– Fii serios, Édouard. Eu știu cum să mă fac nevăzută într-o mulțime, pe când tu, *Monsieur le Comte*²⁶, te vezi de la o poștă. Lasă că mă ocup eu. Mă întorc într-o clipită.

Înainte să apuce s-o oprească, Venetia a ieșit pe ușa pivniței și s-a întors, după douăzeci de minute, cu două franzele proaspete. Pentru prima oară Édouard a mâncat cu poftă, convins că recăpătarea apetitului era un semn îmbucurător.

– Am luat legătura cu rețeaua mea și or să caute o soluție ca să te scoată din Franța cât mai curând, a explicat ea. Ți-ar surâde o vacanță la Londra?

Oamenii mei au contactat Forțele Franceze Libere, care au sediul acolo. S-au declarat încântați să te primească și să stea de vorbă cu tine. Asta, în cazul fericit în care ajungi acolo viu și nevătămat. Păcat că ești așa de înalt. Ieși în evidență din cauza asta.

– Cum rămâne cu sora mea, Sophia? Și cu prietena ta, Constance? a spus Édouard, clătinând din cap. Nu pot să fug și să le părăsesc.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Édouard, dar, pentru sora ta, e cel mai bine așa, a zis Venetia. Cum am mai spus, în momentul de față ești pe lista de „priorități” a nemților. Oricum, sperăm ca vacanța să fie de scurtă durată. Se lucrează la strategia pentru invazia Aliaților.

– Acum îmi pare rău că i-am spus Sophiei să părăsească Parisul, a oftat Édouard.

– Ce-a fost a fost, i-a răspuns, stoic, Venetia. Am reușit să trimit un mesaj în sud, să-i anunț pe prietenii noștri de sosirea surorii tale. Vor încerca s-o găsească și s-o ajute în măsura în care vor putea.

– Mulțumesc, Venetia, a spus Édouard, recunoscător. Le-am trimis acolo cu bună-credință, în ideea că aveam să vin și eu după ele.

– N-o să mergi, și cu asta, basta! i-a zis Venetia, tăios. Ți-am văzut fața pe un afiș când am fost în oraș. Ești celebru în Paris, Édouard. Trebuie să părăsești țara cât mai repede.

– Riști mult ajutându-mă.

– Nu mai mult decât de obicei, i-a răspuns ea, încruntând din sprâncene, și i-a zâmbit larg. Dar e momentul s-o luăm din loc cât timp norocul încă ține cu noi. Măine plecăm.

Édouard a clătinat din cap, nu foarte convins.

– Nu cred că e nevoie să-ți mai spun cât de mult prețuiesc ceea ce-ai făcut și încă faci pentru mine.

– N-am nevoie de mulțumiri, Eroule, i-a răspuns ea, răstit, ca să-și ascundă emoția. Ținând seama de câte vieți am auzit că ai salvat în ultimii ani, e o onoare pentru mine.

Connie a ajutat-o pe Sophia să coboare din tren în gara din Toulon. Ploua cu găleata și era beznă când au ajuns pe peron. Connie s-a dus la ghișeul de bilete și a vorbit cu funcționarul din spatele grilajului.

– Mă scuzați, *Monsieur*, când e următorul tren spre Gassin?

– Măine-dimineață, la ora zece, i-a răspuns acesta, răgușit.

– Știți cumva un hotel prin apropiere la care să putem sta peste noapte?

– Luați-o la stânga și o să găsiți unul chiar la colțul străzii, i-a răspuns bărbatul, uitându-se la hainele răvășite ale lui Connie și trântindu-i ușița în nas.

Connie a apucat-o pe Sophia de braț și au pornit-o pe stradă, înspre hotelul recomandat de funcționar. Au ajuns acolo ude până la piele.

Înăuntru, în ciuda aspectului dărăpănat, măcar era cald. Connie a primit o cameră la un preț la care, în mod normal, s-ar fi cazat la Ritz, și a ajutat-o pe Sophia, epuizată și udă leoarcă, să urce la etaj. O oră mai târziu, după ce s-au spălat și s-au uscat cum au putut mai bine în condițiile precare pe care le aveau la dispoziție, Connie a condus-o pe Sophia în micul restaurant al hotelului și a așezat-o la masă.

– Încă puțin și ajungem acasă, a încurajat-o. Te rog, Sophia, încearcă să mănânci ceva.

Au ciugulit amândouă, Connie – cu gândul la Sarah, Édouard și Venetia. S-a îmbărbătat spunându-și că aveau mare noroc să fie libere și la adăpost peste noapte. Pe lângă asta, situația de acum era exact genul de operațiune pentru care se pregătise asiduu. Connie avea, în sfârșit, prilejul să-și dovedească valoarea.

O voce i-a întrerupt meditația.

– Mergeți departe, *Madame*?

A întors capul și, la masa vecină, a văzut un tânăr care le privea curios pe amândouă.

– Ne întoarcem acasă, i-a răspuns Connie, prudent. Locuim pe coastă.

– Ah, Coasta de Azur! Nu cred să existe loc mai frumos pe lume, a zis bărbatul.

– Ai dreptate, *Monsieur*.

– Ați fost în vizită la rude? a întrebat el.

– Da, i-a răspuns Connie, înăbușindu-și un căscat. Și a fost un drum lung și obositor.

– În ultima vreme, orice călătorie e grea. Eu sunt inginer agronom. Din cauza asta, merg peste tot și văd multe. Călătoriți fără însoțitor? a adăugat el, încruntând din sprâncene.

– Da, dar suntem foarte aproape de casă, i-a răspuns Connie, neliniștită de interogatoriul la care era supusă.

– O hotărâre curajoasă în vremurile astea tulburi. Mai ales că, din câte văd, tovarășa dumitale...

Tânărul a mimat doi ochi închiși.

Connie a intrat în panică. Ce fusese în mintea ei să se afișeze în văzul lumii, alături de sora oarbă a unui om căutat de Gestapo?

– Sora mea nu e oarbă, ci doar obosită. E timpul să mergem la culcare, Claudine. Noapte bună, *Monsieur*, a spus ea.

A lăsat-o pe Sophia să se ridice singură de la masă, așteptând până în ultima clipă s-o apuce de braț și s-o conducă spre ieșirea din sală.

– Cine era bărbatul ăla? a întrebat-o Sophia, speriată.

– Nu știu, dar nu sunt sigură că e bine să rămânem aici. E...

În momentul în care a pus piciorul pe prima treaptă, Connie a simțit o mână pe umăr și a tresărit, îngrozită. Era bărbatul din restaurant.

– *Madame*, știu cine sunteți amândouă, i-a spus el, pe un ton scăzut. Nu vă temeți, secretul vostru e în siguranță. M-a anunțat un prieten că o tânără cu semnalmente domnișoarei, a explicat el, arătând spre Sophia, avea să vină aici, călătorind spre sud, și m-a rugat să am grijă de ea și de persoanele care o însoțesc. V-am zărit în gara din Marsilia și m-aș fi prezentat mai devreme, dar am văzut ce-a pățit prietena voastră. Misiunea mea e să vă duc în siguranță până la destinație. Îl cunosc bine pe fratele lui *Mademoiselle* Sophia, a ținut să adauge.

Connie tăcea, neștiind ce să facă.

– E un erou, *Madame*, a adăugat tânărul, uitându-se fix în ochii ei.

Auzind numele de cod al lui Édouard, Connie a dat aprobator din cap.

– Mulțumesc, *Monsieur*. Îți suntem nespuse de recunoscătoare.

– Măine vă conduc la casa lui *Mademoiselle* Sophia. Numele meu e Armand și vă stau la dispoziție. Noapte bună.

– O fi de încredere? a întrebat Sophia, câteva clipe mai târziu, în timp ce urca în pat.

Dacă Gestapoul nu dădea buzna peste ele până dimineață, însemna că era. Connie știa asta, dar s-a abținut să i-o spună Sophiei.

– Așa cred. Fratele tău are multe cunoștințe în Rezistență și le-o fi dat de veste.

– Mă întreb când vine și Édouard? a oftat Sophia. Of, Constance, mă tot gândesc la biata Sarah. Am putea să facem ceva pentru ea?

– Nu putem decât să sperăm că, după ce va fi interogată, o vor elibera și se va întoarce la noi. Culcă-te, Sophia. Gândește-te că mâine-seară vom fi la adăpost.

În dimineța următoare, după micul dejun la care au savurat o pâine nemaipomenit de proaspătă și chiar un croasant abia scos din cuptor, Connie se simțea ceva mai întremată. Așezat în capătul opus al restaurantului, unde își bea cafeaua, Armand i-a făcut semn din cap, apoi s-a ridicat de la masă și s-a uitat la ceas.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, *Madame*. Plec spre gară ca să prind trenul care merge pe coastă, a zis Armand, zâmbind, și a ieșit din restaurant.

Câteva minute mai târziu, Connie și Sophia au pornit și ele spre gară. Atunci când le-a văzut, Armand și-a ridicat pălăria. După ce a cumpărat două bilete și a condus-o pe Sophia la o bancă de pe peron, Connie s-a uitat la Armand, care citea nonșalant un ziar. Trenul a venit și toată lumea s-a înghesuit în dreptul ușilor, într-un stil foarte ne-englezesc. Connie a ajutat-o pe Sophia să urce și a așezat-o pe scaunul de la fereastră. S-a uitat după Armand, dar el urcase, probabil, în al doilea vagon.

Călătoria până la Gassin a durat puțin peste două ore. Connie a admirat mulțimea de sate cochete de coastă, care, vara, se profilau pe fundalul azuriu al mării. Acum, la început de decembrie, acest fundal era cotropit de valurile cenușii care se umflau, furioase. Connie s-a înfiorat. Tot ce spera era ca la sosire să aibă parte de căldură, pentru că înghețase până-n măduva oaselor.

Din fericire, călătoria a decurs fără peripeții. Au ajuns la Gassin pe o ploaie torențială. După ce au coborât, iar puținii pasageri s-au împrăștiat, în gară au rămas doar ele și un măgar legat la căruță. Câteva minute mai târziu și-a făcut apariția Armand, cu două biciclete.

Connie s-a uitat la el, îngrozită.

– *Monsieur*, poate că nu înțelegi, dar Sophia n-are cum să meargă pe bicicletă. Nu putem lua căruța? a sugerat ea.

– Charlotte, măgărița, duce corespondența până în vârful dealului, în satul Gassin, a spus Armand, aruncând animalului o privire afectuoasă. Dacă dispare, e posibil ca sătenii să afle de sosirea Sophiei.

– Mă îndoiesc că măgărița are să sufle vreo vorbă.

– Charlotte e de încredere, a confirmat Armand, zâmbind amuzat, căci și el, și Connie își dădeau seama de ridicolul unei asemenea afirmații. Dar nu pot băga mâna-n foc pentru stăpânul ei, poștașul. Castelul e aproape, la doar cinci minute cu bicicleta. Sophia o să se țină bine de mine.

– Nu! a exclamat Sophia, îngrozită. Nu pot să fac așa ceva.

– Trebuie, *Mademoiselle*. Ia asta, a zis Armand, întinzându-i lui Connie gentuța de voiaj a Sophiei, ca s-o pună în coșul bicicletei, și ajută-mă s-o urc pe *Mademoiselle*.

– Nu mă forța, te rog, a gemut Sophia, speriată.

Udă până la piele, Connie și-a ieșit din răbdări.

– Pentru Dumnezeu, Sophia, urcă pe bicicletă până nu murim cu toții de pneumonie!

Tonul autoritar lui Connie a curmat protestele Sophiei și cei doi au ajutat-o să urce în șa.

– Prinde-mă de mijloc și ține-te bine, i-a spus Armand, încălecând pe bicicletă în fața ei. Pornim!

Connie s-a uitat după Armand, care se hurduca pe drumul accidentat, cu Sophia agățată de el. A plecat pe urmele lor, iar, câteva minute mai târziu, pe când din părul blond-platinat îi curgeau șiroaie de apă, l-a văzut pe Armand ieșind de pe drumul principal. El a înaintat câțiva metri pe cărarea îngustă, apoi s-a oprit, în așteptarea lui Connie.

– Gata, *Mademoiselle*! Iată că ai făcut și prima ta plimbare cu bicicleta.

A ajutat-o pe Sophia, care tremura ca o frunză, să coboare din șa, apoi a pus bicicleta pe pământ, făcându-i semn lui Connie să procedeze la fel.

– De aici o luăm pe jos. E mult prea prost drumul ca să putem merge cu bicicleta. Intrăm prin spatele castelului, străbatem podgoria și ajungem la cramă. Partea bună e că nu ne-am întâlnit cu nimeni de când am plecat de la gară, a spus el, conducând-o pe Sophia pe cărarea plină de gropi și băltoace. Am avut noroc cu ploaia.

– Am ajuns? a întrebat Sophia.

– În câteva minute suntem la cramă, a încurajat-o el.

– Slavă Domnului! a exclamat Sophia, gâfâind de epuizare și de frică.

– Jacques vă așteaptă, a spus Armand.

La auzul acelui nume, Sophia parcă a prins aripi. O clădire masivă și tencuită le-a apărut în față, iar Armand a deschis ușile mari de lemn aflate la mijlocul ei. Atunci când s-au văzut la adăpost, Connie a fost cât pe ce să izbucnească în lacrimi de bucurie.

Înăuntru clădirea era spațioasă, slab luminată și mirosea a struguri fermentați. Butoaie uriașe, din lemn de stejar, stăteau aliniate pe lângă pereți. O siluetă a ieșit printr-o ușă aflată între două butoaie.

– Sophia, tu ești? a șoptit o voce în întuneric.

– Jacques! a spus Sophia, întinzând brațele subțiri, ca de copil.

Un bărbat înalt și solid, la vreo patruzeci de ani, cu fața brăzdată de riduri și arsă de soarele necruțător, s-a apropiat de ea.

– Slavă Domnului că ești nevătămată, draga mea Sophia! a spus bărbatul, strângând-o la pieptul său lat, iar Sophia a început să plângă pe umărul lui. Liniștește-te, sunt aici. O să am grijă de tine, a murmurat, duios, mângâind-o pe părul ud.

Connie și Armand urmăreau scena aceea tandră fără să scoată o vorbă. După un timp, Jacques și-a îndreptat atenția către ei.

– Vă mulțumesc că ați adus-o acasă, le-a spus amândurora, cu glasul sugrumat de emoție. Nu credeam c-o să reușească să ajungă întreagă până aici. V-a văzut cineva venind încoace?

– Jacques, pe ploaia asta abia dacă vedeam la doi centimetri în față, a râs Armand. Mai bine de-atât nici că se putea.

– Minunat, s-a bucurat Jacques. Doamnelor, am făcut focul în căsuța mea și ar fi bine să vă schimbați hainele ude.

Jacques i-a dat drumul Sophiei din brațe și s-a dus la Armand.

– Mulțumesc, prietene. Contează n-o să uite niciodată ajutorul tău.

– N-am făcut mare lucru. Doamnei aici de față ar trebui să-i mulțumești, a zis Armand, arătând spre Connie.

– Unde e Sarah, camerista Sophiei? a întrebat-o Jacques.

– *Monsieur*, nu...

– Sarah a fost arestată chiar înainte de Marsilia, a intervenit Armand.

– Atunci, ea cine e? a întrebat Jacques.

– O prietenă de încredere a contelui și unul de-ai noștri. Constance o să-ți explice totul la timpul potrivit, l-a lămurit Armand.

– Bun, a zis Jacques, părând mulțumit de răspuns. Vino, Sophia, trebuie să te încălzești. Cred că noi doi o să ne revedem în curând, a adăugat, uitându-se la Armand.

– Bineînțeles. La revedere, *Madame* Constance. Sunt convins că ne vom mai întâlni, a spus Armand, cu un zâmbet plăcut.

– Îți mulțumesc din partea amândurora pentru tot ce-ai făcut pentru noi, i-a zis Constance. Te așteaptă drum lung?

– În vremurile astea, nimeni nu pune o asemenea întrebare. Am multe case, a răspuns Armand.

I-a făcut cu ochiul, și-a ridicat peste urechi gulerul jachetei ude, apoi a părăsit crama.

– Urmează-mă, i-a spus Jacques lui Connie, conducând-o pe Sophia pe ușa dintre butoaie, apoi pe un culoar, iar, de acolo, pe altă ușa.

Au traversat o bucătărie curată și îngrijită, apoi Connie s-a simțit învăluită de o căldură plăcută, căci tocmai intraseră într-un mic salon luminat de focul de bușteni care ardea în cămin.

– Merg până sus, ca să vă caut niște haine uscate. Alea din bagaje sunt, probabil, la fel de ude ca cele de pe voi, a spus Jacques, arătând spre sacul de voiaj din piele care lăsase o baltă pe podeaua de piatră.

– Doamne, Constance, a spus Sophia, scoțându-și paltonul și întinzându-i-l, în viața mea nu m-am bucurat atât să ajung undeva!

– A fost, într-adevăr, o călătorie grea, i-a răspuns Connie, dar ai ajuns acasă și te poți odihni.

Jacques a revenit cu două cămăși groase, de flanelă, și cu pulovere de lână pentru amândouă.

– Deocamdată, asta-i tot ce am, a mormăit el, întinzându-le câte o bucată de pânză cu care să-și usuce părul. Mă duc să fac cafea și ceva de mâncare până vă schimbați, a adăugat, apoi a ieșit din cameră, închizând ușa după el.

– Nu înțeleg de ce Jacques nu ne duce la castel, a spus Sophia, în timp ce Connie o ajuta să-și scoată hainele ude. Am o întreagă garderobă acolo.

Connie, neștiind nici unde se afla castelul, nici care era planul lui Jacques, a ridicat din umeri.

– Probabil că s-a gândit că-i mai important să te ducă într-un loc încălzit.

– Da, și mă bucur nespun de mult că sunt aici. Castelul e locul meu preferat, i-a mărturisit Sophia, încheind pe bâjbâite nasturii de la cămașa lui Jacques, care îi ajungea mai jos de genunchi.

– Așază-te lângă foc ca să-ți usuci părul, a sfătuit-o Connie, dezbrăcându-se și adunând mormanul de haine ude, care aveau nevoie să fie stoarse înainte să fie puse la uscat.

Jacques le-a adus o tavă cu cafea și a pus-o pe masa din fața lor.

Connie a sorbit-o în liniște, ascultând discuția dintre Jacques și Sophia, care se interesa de muncitorii de la podgorie.

– Din nefericire, am rămas doar eu. Ceilalți bărbați fie au plecat pe front, fie au fost trimiși la muncă în fabricile nemților. Pe mine m-au lăsat să mă ocup de cramă, fiindcă nemții își alimentează torpilele cu șnapsul făcut de mine. La câțiva kilometri de aici e o fabrică ce produce cu sutele. Ultima oară când au venit, le-am zis că n-am de unde să le mai dau, că au băut ei

prea mult și că, din cauza asta, s-a terminat. Vă dați seama că-i o minciună, le-a lămurit, cu o sticlire vicleană în ochi.

– Credeam că sunt puțini nemți în zonă, a spus Sophia. Că suntem în siguranță aici.

– Din păcate, s-au schimbat multe în ultima vreme, i-a răspuns Jacques. Oamenii trăiesc cu frica în sân, exact ca la Paris. Nu mai departe de acum câteva săptămâni, a avut loc o execuție publică pe hipodromul din La Foux, în apropiere de Saint-Tropez. Nemții au împușcat patru membri ai Maquis-ului, din care face parte și curajosul nostru prieten, Armand. Trăim vremuri tulburi și trebuie să fim foarte prudenți, le-a avertizat el.

– Ce se întâmplă cu castelul? Mai avem menajeră și cameriste? l-a întrebat Sophia.

– Au plecat cu toatele, i-a răspuns Jacques. Castelul e închis de doi ani încoace.

– Atunci, cine o să se ocupe de noi cât timp stăm acolo?

– *Mademoiselle* Sophia, a spus Jacques, strângându-i mâna, n-o să locuiești la castel. Ar fi mult prea riscant. Dacă Édouard a reușit să fugă, acela va fi primul loc în care-l vor căuta. Iar, în caz că te găsesc acolo, or să te aresteze și or să te ducă la interogatoriu. La urma urmelor, ai trăit sub același acoperiș în perioada în care fratele tău ducea o viață dublă.

– Dar nu știu absolut nimic, a zis Sophia, frângându-și mâinile, disperată. Ce vor de la mine? Nu știu nici măcar dacă bietul meu frate e viu sau mort.

În clipa aceea, Connie și-a dat seama cât de mult o protejase pe Sophia fratele ei. Nu-i lipsise nimic în ultimii patru ani. Ducea aceeași viață confortabilă ca înainte să izbucnească războiul. Coconul în care o înveliseră dragostea fratelui și averea familiei o ferise de orice amenințare reală.

– Sophia, scumpa mea, înțelege că nu trebuie să afle nimeni că ești aici. Fratele tău nu ți-a explicat asta? El nu te-a trimis la castel ca să te afișezi în văzul lumii. Te-ai trezi cu nemții la ușă de îndată ce-ar afla de prezența ta, a lămurit-o, din nou, Jacques. Te-a trimis la mine pentru că știm amândoi că există o ascunzătoare în care poți sta la adăpost până la sfârșitul războiului. Sfârșit care, cred eu, e destul de aproape.

– Unde-i ascunzătoarea asta? l-a întrebat Sophia, temătoare.

– Am să-ți arăt, dar după ce mâncăm. Tu, *Madame* Constance, o să locuiești aici, cu mine. Dacă întreabă cineva, le spunem că ești nepoata mea.

– Ești sigur că nu-i mai bine să-mi văd de drum? l-a întrebat Connie. Dacă Armand mă ajută să iau legătura cu rețeaua locală, poate că reușesc, în sfârșit, să mă întorc în Anglia. Sunt...

– Și cine o să aibă grijă de *Mademoiselle* Sophia? a întrebat-o Jacques, vizibil îngrozit de ideea lui Connie. Ca bărbat, sunt multe lucruri la care nu mă pricep, a adăugat, pe un ton stânjenit. Și, cum nu trebuie să știe nimeni de venirea ei, nu pot nici să angajez pe cineva din sat. N-am nici un om de încredere.

– Nu mă lăsa aici, Constance! a strigat Sophia. Nu mă pot descurca singură. Știi bine asta. Rămâi cu mine, te rog, a implorat-o, căutându-i mâna pe băjbâite.

Și iată că, din nou, Connie își vedea spulberate speranțele de-a se elibera de familia De La Martinières. A luat-o pe Sophia de mână și a încuviințat din cap, resemnată.

– Stai liniștită, că nu te părăsesc.

– Mulțumesc, i-a spus Sophia, ușurată, iar Connie a văzut-o ducând instinctiv mâna la stomac. Ascunzătoarea este aici, în casă? l-a întrebat ea pe Jacques.

– Nu, ar fi cu neputință. Nemții vin în vizită de câte ori au chef, ca să-și umfle burțile cu vin și torpilele cu șnapsul meu, i-a răspuns Jacques, oftând prelung. Așa cum spuneam, o să-ți arăt după ce mâncăm.

Spre bucuria lui Connie, Sophia a mâncat toată porția de tocană de legume și fasole pe care o pregătise Jacques.

– Nu știu de ce m-a apucat așa o foame, a spus ea, zâmbind. O fi din cauza aerului provensal.

Connie a dus-o înapoi la scaunul de lângă cămin.

– Mi se închid ochii de somn, Constance, a zis ea, căscând.

– Atunci, culcă-te, a îndemnat-o Connie.

După ce s-a convins că Sophia a adormit, Connie s-a dus în mica bucătărie și l-a ajutat pe Jacques să spele vasele. El s-a apucat să aranjeze farfuriile în bufet, cu o expresie îngândurată pe chip.

– Sophiei n-o să-i placă deloc ascunzătoarea, deși m-am străduit s-o fac cât mai confortabilă. Dar e subterană și friguroasă și nu primește lumină naturală aproape deloc. Marele noroc e că în viața Sophiei oricum nu există lumină, a oftat el. Pentru orice om care vede, ar fi o soartă mai crudă decât

moartea. Să sperăm că nu mai durează mult până când îi batem pe nemți, iar Sophia o să fie liberă.

– O să fim liberi cu toții, a murmurat Connie în engleză.

– Trebuie s-o ducem acolo cât mai curând. N-am vrut să spun asta de față cu ea, dar ieri a fost Gestapoul aici și au percheziționat castelul și crama. Probabil c-au fost anunțați de la Paris că Édouard a fugit. Dar în ascunzătoare n-au cum s-o găsească, a adăugat, ca s-o liniștească. Tu, *Madame*, cum ai ajuns îngrijitoarea Sophiei?

– Păi, am...

Pe fața lui Connie se citea tulburarea.

– *Madame*, sunt două secole de când familia mea administrează crama De La Martinières-ilor. Am crescut împreună cu Édouard. Mi-a fost ca un frate. Amândoi dorim aceleași lucruri pentru țara noastră. Având în vedere că, pentru o vreme, vei trăi sub acoperișul meu, ar trebui să ai încredere în mine.

– Ai dreptate.

Connie a tras aer adânc în piept, apoi s-a apucat să-și depene povestea. Jacques a ascultat-o calm, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul ei.

– Așadar, a conchis el, ești agent de elită. Însă până acum n-ai avut prilejul să-ți folosești cunoștințele dobândite. Mare păcat. Dar, cel puțin, dacă mai vine Gestapoul și te găsește aici, pot să stau liniștit, căci am o profesionistă lângă mine. E posibil să aibă vreo fotografie de-a ta?

– Nu, i-a răspuns Connie. Mai ales că arăt cu totul altfel acum. Mi-am vopsit părul.

– Bun. Măine o să vorbesc cu cineva care să-ți facă documente de identitate noi. O să declarăm că ești nepoata mea și că ai venit de la Grimaud ca să-ți ajuți unchiul la îmbuteliatul vinului și la treburile casnice. De acord?

Connie se întreba câte identități avea să schimbe până să ajungă să părăsească Franța.

– Bineînțeles, Jacques. Cum crezi tu că e mai bine.

– Și, spre norocul tău, te poți instala în dormitorul mic de la etaj, imediat lângă al meu, a continuat Jacques. Îmi pare rău că Sophia nu se poate bucura de același confort, dar trebuie să înțelegi, *Madame* Constance, că, dacă ne bate Gestapoul la ușă în miez de noapte, n-am putea s-o ascundem la timp, din cauza infirmității ei. Și i-am promis fratelui ei că n-o să pățească

nimic. Atât ea, cât și noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să ne atingem scopul.

– Așa-i. Din păcate, mai e o problemă, i-a zis Connie, hotărând că era mai bine să-i spună tot adevărul. Sophia e însărcinată.

Pe chipul lui Jacques s-au perindat toate emoțiile umane, cu groaza încheind șirul.

– Cum? *Cu cine?* Édouard știe? a întrebat-o el, în cele din urmă.

– Nu. Adevărul e că Sophia nici măcar mie nu mi-a mărturisit. Am aflat de la Sarah, camerista ei. Și asta nu-i tot, *Monsieur*, a spus Connie, trăgând aer în piept. Tatăl este un înalt ofițer SS.

Ultimul amănunt l-a lăsat pe Jacques fără grai.

– Îmi pare rău, a murmurat Connie, văzând cât era de șocat.

– Micuța mea Sophia... nu-mi vine să cred, a bolborosit el, clătinând din cap. Și eu, care credeam că are a se teme numai de nemți. Dacă se află că tatăl copilului ei e ofițer SS, francezii or să-i poarte o ură de moarte. Acum câteva săptămâni o femeie din sat, cunoscută că se culca cu inamicul, a dispărut în miez de noapte din casa ei. I-au găsit cadavrul în josul coastei. A fost omorâtă în bătaie și aruncată în mare, a povestit Jacques, clătinând din cap. Asta e o veste cum nu se poate mai rea, *Madame*.

– Înțeleg, i-a răspuns Connie, abătută. Dar ce putem face?

– Ești sigură că nu mai știe nimeni altcineva de relația ei cu acest ofițer? Și de ceea ce a rezultat din ea?

– Absolut sigură.

– Slavă Domnului, a murmurat Jacques, răsuflând ușurat. Să sperăm că va rămâne secret.

– Tot ce pot spune e că Édouard mi-a mărturisit la un moment dat că-l simpatiza pe respectivul bărbat. Că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut fi prieteni. Frederik ne-a ajutat să fugim din Paris, a adăugat Connie. Între noi fie vorba, cred că e un om bun.

– Nu! a strigat Jacques, clătinând vehement din cap. E neamț, și ne-a siluit țara și femeile!

– Sunt de acord, a spus Connie, dar, uneori, fațada pe care ești nevoit s-o afișezi nu arată neapărat ce fel de om ești. Sau care îți sunt convingerile. Gata, acum știi întreaga poveste, a oftat Connie.

– Asta înseamnă că Sophia trebuie să stea ascunsă neapărat. Deși nu știu care va fi soarta ei atunci când se va sfârși războiul, a spus Jacques, pe un ton grav, după care și-a luat capul în mâini. Trebuie să înțelegi că am iubit-o

ca pe copilul meu, de când a venit pe lume. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-ar...

Jacques s-a cutremurat, apoi a dat din cap, mohorât.

– Războiul ne întunecă judecata multora dintre noi. Iar acum i-a distrus viața unei tinere frumoase și vulnerabile. Nu e căderea mea să iau hotărâri în numele ei, însă o mamă nemăritată va întâmpina multe greutăți. Să sperăm că Édouard are să scape cu bine și că are s-o ocrotească și călăuzească din nou pe Sophia. Deocamdată, nouă nu ne rămâne decât s-o protejăm.

Mai târziu, în aceeași seară, Jacques a condus-o pe Sophia înapoi în cramă, unde uriașele butoaie rusești de stejar tronau deasupra lui Connie de la înălțimea celor șase metri ai lor, adăpostind sucul dinăuntru și ajutându-l să fermenteze.

Jacques s-a oprit în fața unui butoi din fundul sălii, a urcat pe scărița din dreptul robinetului imens, a desprins partea din față și a intrat. Connie și Sophia l-au așteptat, trăgând cu urechea la zgomotul doagelor care se mișcau înăuntru. În cele din urmă, Jacques a scos capul din butoi.

– O să-ți fie greu să intri, Sophia, dar stai liniștită, că te țin eu. *Madame* Constance, fii drăguță și ajut-o să urce pe scară, apoi vino după noi.

– Intrăm în butoiul de vin? a întrebat Sophia, nedumerită. Sper că nu aici trebuie să stau ascunsă câteva săptămâni.

– Ia-l pe Jacques de mână, a îndemnat-o Connie, ajutând-o să urce pe scară și să păsească înăuntru, așa cum făcuse Jacques.

Sophia a dispărut în interiorul întunecos, dar se auzea vocea lui Jacques, care încerca s-o liniștească.

– E rândul tău, *Madame* Constance, a răsunat, dinăuntru, glasul lui Jacques.

Connie a urmat exemplul celor doi. Când s-a uitat în butoi, și-a dat seama că fuseseră desprinse trei scânduri de pe fund. Sophia și Jacques, care ținea un felinar, stăteau într-o gaură întunecoasă de sub butoi. A coborât și Connie.

– Ține-te după mine, a îndemnat-o Jacques, ținând-o pe Sophia cu o mână, iar în cealaltă ținând felinarul.

Cu capul plecat, Connie a luat-o pe coridorul îngust, mulțumindu-i Domnului că Sophia era oarbă și obișnuită cu bezna. Galeria – căci asta era – părea să nu se mai termine. Deși, în general, nu se temea de spațiile

închise, până să ajungă Jacques la o ușă joasă și s-o descuie, Connie era deja în pragul isteriei. Au intrat într-o încăpere pătrată, unde Connie a văzut o fereastră prevăzută cu gratii și un perete golaș, de cărămidă. După ce s-a mai obișnuit cu lumina difuză, a văzut un pat, un scaun și o comodă. Era până și un preș întins pe podeaua din piatră.

– Unde ne aflăm, Jacques? l-a întrebat Sophia, agățându-se de brațul lui atunci când a așezat-o pe scaun. E frig și miroase groaznic a umezeală.

– Suntem în pivnița castelului, *Mademoiselle*, i-a răspuns bărbatul. Alături e pivnița de vinuri. Ești în siguranță aici, Sophia.

– Adică trebuie să stau aici? În locul ăsta rece și umed? Și să trec prin galeria aia interminabilă de câte ori vreau să ies la aer? a spus Sophia, vizibil înfricoșată. Nu mă lăsa aici, Jacques, *te implor!*

– *Mademoiselle* Sophia, câtă vreme nu te vede nimeni intrând în castel, nu văd de ce n-ai putea să urci, din când în când, la etaj, dacă sunt toate obloanele trase. Poate chiar să faci o plimbare prin grădina împrejmuită, unde n-are cum să te vadă cineva. Dar, deocamdată, pentru binele tău, aici trebuie să stai.

– Cum o să mă descurc cu spălatul? l-a întrebat, panicată, Sophia. Și cu celelalte treburi pe care trebuie să le facă o doamnă?

Jacques a deschis o ușă și a luminat camera cu felinarul.

– Ai aici cele necesare.

Connie a aruncat o privire înăuntru și a văzut un lighean așezat sub un robinet și un closet. Lampa cu parafină s-a stins pe neașteptate și în jur s-a lăsat beznă.

Asta-i lumea Sophiei, s-a gândit Connie, în timp ce Jacques se chinuia să reaprindă felinarul. Uitându-se la camera care avea să-i fie închisoare, Connie și-a dat seama că, în momentul acela, infirmitatea Sophiei era o binecuvântare.

– Nu pot să stau singură aici! s-a jelit Sophia, frângându-și mâinile. Nu pot!

– N-ai de ales! i-a răspuns Jacques, pe un ton neașteptat de tăios. Cum am spus, ziua o să mai poți ieși de aici, dar noaptea e prea riscant.

– Connie! a strigat Sophia, întinzând mâna după ea. Nu mă lăsa aici, te implor!

– Mai rămâne să-ți arăt, *Madame* Constance, a continuat Jacques, ignorând suspinele Sophiei, cum să ajungi de aici în castel. Cel care a proiectat ascunzătoarea a fost un om isteț; a făcut două ieșiri.

S-a apropiat de zidul din partea opusă și a vârât o cheie în broasca unei ușițe. A deschis-o, iar Connie a dat cu ochii de o imensă pivniță de vinuri. Jacques a condus-o în capătul acesteia și i-a arătat o scară.

– Pe aici ajungi în partea din spate a castelului. Câtă vreme nu deschizi obloanele, poți folosi bucătăria ca să speli și ca să-i pregătești mâncarea Sophiei. Dar nu care cumva să aprinzi vreodată focul. Suntem în vale și s-ar vedea fumul până în sat, a precizat el.

– Am înțeles, a spus Connie, bucuroasă că exista și o cale de acces mai ușor de străbătut.

– Te las cu *Mademoiselle* Sophia, s-o pregătești de culcare. Mâine poți să urci cu ea în castel, ca să faci o baie și să-și ia câteva haine. Mai spun o dată: noaptea nu e voie să ardă nici o lumină la ferestrele castelului. Se vede de la distanță și ne-ar da de gol, a repetat el.

– Am înțeles, a spus Connie.

– Știi să ieși de aici? Îți las un felinar, i-a zis Jacques în timp ce se întorceau în cămăruța unde Sophia plângea, cu capul în mâini.

– Da, i-a răspuns Connie.

După plecarea lui Jacques, Connie s-a așezat lângă Sophia, pe pat, și a luat-o de mână.

– Fii curajoasă, scumpa mea Sophia. Doar noaptea trebuie să stai aici. Nu-i un sacrificiu atât de mare, ținând seama de faptul că viața ta depinde de asta.

– Dar e oribil! Mirosul ăsta...

Sophia a oftat și a pus capul pe umărul lui Connie.

– Constance, stai cu mine până adorm?

– Bineînțeles.

În timp ce o ținea pe Sophia în brațe și o legăna ca pe un prunc, Connie se gândea cum, printr-o curioasă întorsătură a sorții, venise în Franța ca agent BEOS și ajunsese ocrotitoarea și dădaca unui copil aristocrat răzgâiat.

Édouard și Venetia stăteau la marginea unei păduri dese, de unde începea un câmp întins. Erau undeva la vest de Tours, deși, din cauză că până acolo călătorise cu o mulțime de mijloace de transport nespuse de incomode, Édouard avea simțul orientării destul de tulburat. Totuși, însuși faptul că reușise să ajungă era pentru el o izbândă. Bărbatul ghemuit lângă Venetia a luat-o la fugă peste câmp, cu lanterna în mână, în clipa în care a auzit zumzetul unui avion care se apropia. I-a trimis trei semnale luminoase

pilotului, ca să-l anunțe că totul era în ordine, iar avionul a început să coboare spre ei.

– Ei, Édouard, se pare că, până la urmă, o să scapi de aici. Transmite-i Angliei salutări din partea mea, i-a spus Venetia, bine dispusă.

– Așa fac. Ți-ai dori să vii cu mine? a întrebat-o Édouard, uitându-se la ea.

Și, pentru prima oară, a întrezărit un licăr de duioșie sub dârzenia frumoșilor ei ochi verzi.

– Într-o lume perfectă, bineînțeles că da. Nu mi-am mai văzut părinții de peste un an. Dar lumea noastră e departe de a fi perfectă, nu-i așa? Și încă nu mi-am îndeplinit misiunea.

– Cum aş putea să te răsplătesc vreodată pentru tot ce-ai făcut pentru mine? a întrebat-o Édouard, cu ochii împăienjeniți de lacrimi la gândul pericolelor care o pândeau.

În ciuda suferinței fizice, a izolării în pivniță și a călătoriei riscante, umorul, curajul, dar mai ales spiritul Venetiei îl uimiseră și fermecaseră.

– O să-mi fie dor de tine, a adăugat el.

– Și mie de tine, i-a zis ea, zâmbindu-i.

– Dacă, printr-o minune, scăpăm amândoi cu viață din războiul ăsta, mi-ar face plăcere să te revăd, Venetia.

– Și mie, i-a răspuns ea, lăsând ochii în pământ, copleșită, brusc, de stânjeneală.

– Venetia, sunt...

Instinctiv, Édouard a cuprins-o în brațe și a sărutat-o apăsător și pasional pe buze.

În clipa în care a aterizat avionul, Venetia s-a smuls din strânsoare. Iar Édouard a văzut că avea lacrimi în ochi. A apucat-o de bărbie și i-a ridicat capul spre el.

– Fii curajoasă, îngerul meu. Și ai grijă de tine.

– După sărutul ăsta, o să mă străduiesc cu atât mai mult, i-a răspuns ea. Gata, trebuie să pleci.

Au luat-o la fugă spre avionul care avea să-l ducă pe Édouard din patria lui într-a ei.

Înainte să urce la bord, Édouard i-a dat un pachet.

– Dacă tu sau vreunul dintre colegii tăi reușiți să luați legătura cu sora mea, la castel, asta o să-i confirme că sunt viu și nevătămat.

– Găsesc eu o cale să ajungă la ea, a promis Venetia, vârând pachetul în geantă.

Édouard a urcat treptele avionului, apoi s-a întors către Venetia.

– La revedere, îngerul meu. Să dea Domnul să ne revedem cât mai curând!

A intrat, iar ușița s-a închis în urma lui. Venetia a privit cum avionul a rulat pe câmp, a prins viteză și și-a luat zborul către Canalul Mânecii, înspre patria ei.

– Trebuie să plecăm, Claudette, i-a zis Tony, însoțitorul ei, apucând-o de braț și trăgând-o după el.

Venetia a aruncat o privire nostalgică către cerul nopții, unde luna plină preschimba câmpul înghețat într-o feerie de scânteii albe. Și a ajuns la concluzia că Édouard De La Martinières era acel bărbat pe care ar fi putut, în sfârșit, să-l iubească.

*

A doua zi, după ce i-a dat pachetul primit de la Édouard unui curier care avea drum în sud, Venetia s-a urcat în tren și a plecat la Paris. Odată ajunsă la noua casă conspirativă, și-a aruncat geanta cât colo, răsuflând ușurată, și s-a dus în bucătărie ca să-și pună niște apă la fiert.

– Bună seara, *Fräulein*. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Venetia s-a întors și a încremenit, recunoscând ochii cenușii, de gheață, ai colonelului Falk von Wehndorf.

O săptămână mai târziu, timp în care a fost ținută în arestul de la sediul Gestapoului, interogată, apoi torturată fără milă pentru că a refuzat să divulge orice informație, Venetia a fost scoasă în curtea clădirii.

Ofițerul care a legat-o de stâlp i-a aruncat o privire scârbită.

– Fii amabil cu o domnișoară și dă-i o ultimă țigară, a zis ea, clătinându-se ușor pe picioare, dar silindu-se să zâmbească.

Bărbatul a aprins una și i-a băgat-o între buze. Venetia a tras câteva fumuri și a trimis, în gând, toată dragostea ei familiei din Anglia.

În momentul în care ofițerul s-a așezat în poziție de tragere și și-a îndreptat arma către inima ei, Venetia a închis ochii, iar ultimul ei gând a zburat la sărutul lui Édouard De La Martinières.

Domnule Conte (în limba franceză în original)

Capitolul 25. Gassin, sudul Franței, 1999

Jacques era pământiu de oboseală.

– Ajunge, *Papa*. Trebuie să te odihnești, a intervenit Jean, văzându-l sleit de puteri. Te ajut să urci la etaj.

– Dar n-am ajuns la sfârșitul poveștii... Trebuie s-o termin.

– Gata, *Papa*, a hotărât Jean, ajutându-și tatăl să se ridice de pe scaun și conducându-l către ușă. E timp destul. Mai povestești și mâine.

După plecarea lor, Emilie a rămas cu ochii ațintiți la foc. Nu-și putea lua gândul de la Venetia, care descoperise, probabil, cu doar câteva zile înainte să moară, dragostea alături de tatăl ei. O încerca un sentiment de smerenie și venerație față de curajul și forța Venetiei.

Jean a coborât la parter și s-a așezat pe paravanul din fața șemineului.

– Ce poveste de necrezut, nu-i așa? a zis el.

– Da. Chiar acum mă gândeam că moartea timpurie a mătușii mele a avut legătură cu relația ei cu Frederik.

– Știm amândoi ce-au pățit, după război, femeile care au fraternizat cu dușmanul. Au fost unse cu smoală și acoperite cu pene, ori împușcate de vecinii furioși, i-a zis Jean.

Emilie s-a cutremurat.

– Avea atâția bărbați dintre care să aleagă...

– Nimeni nu alege pe cine să iubească, n-am dreptate, Emilie?

– Ce s-o fi întâmplat cu copilul Sophiei? O fi murit și el? s-a întrebat ea, gânditoare.

– Cine știe? Trebuie să așteptăm să-și termine tata povestea, a spus Jean. Dar tot ce-am aflat până acum m-a convins că Frederik era un om bun. Iar povestea tatei nu face decât să demonstreze că locul și momentul în care te naști țin de hazard. Există ființă umană care să lupte și să ucidă de bunăvoie? La vremea aceea, pur și simplu n-au avut de ales, indiferent de tabăra în care se aflau.

– Când te gândești la ce suferințe și lipsuri au îndurat cei din care ne tragem, a zis Emilie, clătinând din cap, începi să prețuiești mai mult viața pe care o ai.

– Chiar așa e. Slavă Domnului că, după al Doilea Război Mondial, Occidentul și-a învățat lecția. Măcar pentru o perioadă, a spus Jean, mohorât. Dar războaie vor izbucni mereu. E în firea omului să-și dorească schimbare și să nu poată menține pacea. Trist, dar adevărat. Partea bună e că împrejurările extreme scot la lumină tot ce-i mai bun în noi. Tatăl tău, de pildă, i-a salvat viața lui Constance, oferindu-se să meargă el la cafenea, ca s-o avertizeze pe Venetia. La rândul ei, ca să-l protejeze pe Édouard, Constance s-a supus celui mai oribil calvar pe care-l poate trăi o femeie. În egală măsură, firește, a oftat Jean, împrejurările extreme pot să scoată și ceea ce-i mai rău în noi, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Falk. De multe ori, puterea corupe.

– Atunci, nu pot decât să mă bucur că n-am nici un pic de putere, a zâmbit Emilie.

– Ba bineînțeles că ai, a spus Jean, încruntând din sprâncene. Nu te mai subestima. Ești o femeie frumoasă și inteligentă. De multe ori, astfel de calități sunt de ajuns, dar, pe lângă ele, tu ai avut norocul să te naști într-o familie respectată și influentă. Deci ai fost înzestrată cu multe daruri. Îmi cer scuze, dar s-a făcut târziu și, ca de obicei, eu trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap.

– Nu-i nici o problemă. Să știi că ai dreptate. Am primit multe daruri și abia acum încep să le prețuiesc, a șoptit Emilie.

– Mă bucur să aud asta, i-a răspuns Jean, ridicându-se de pe scaun. Ne vedem mâine-dimineață.

– Somn ușor, Jean.

Douăzeci de minute mai târziu, Emilie stătea întinsă pe patul vechi din micul dormitor unde locuise și Constance în perioada petrecută acolo. L-a auzit pe Jean folosind toaleta comună, apoi închizând ușa camerei lui.

În clipa aceea, și-a dat seama că Jean și tatăl lui erau singurii oameni de care-o lega o relație aproape familială. Alinată de atare gând, Emilie a adormit.

A doua zi de dimineață, Emilie a coborât în bucătărie și l-a găsit pe Jean îngândurat.

– *Papa* are iar probleme de respirație și am chemat medicul, i-a spus el. Ți dau o cafea?

– Da, mulțumesc. Pot să te-ajut cu ceva?

Văzând dezamăgirea de pe chipul ei, Jean a cuprins-o de umeri.

– N-ai cu ce. E bătrân și slăbit. Îmi pare rău, dar n-o să-și poată continua povestea azi.

– Firește. Iartă-mi egoismul, s-a scuzat ea. Sănătatea tatălui tău e cea mai importantă.

– Va trebui să te întorci cât mai repede dacă vrei să afli continuarea, i-a spus Jean, zâmbind. Avem mereu un pat pregătit pentru tine până când se termină renovările.

– Data viitoare poate că vin și cu soțul meu, a zis ea. În fond, e și povestea bunicii lui.

– Ai dreptate. Ești bună să pregătești tu micul dejun? Mai am câteva probleme de rezolvat înainte să vină doctorul. Sper să nu fie nevoie să-l internez iar pe tata. Ultima oară nu i-a plăcut deloc. Te las. Ne vedem înainte să pleci, i-a spus el, și a ieșit din bucătărie.

După micul dejun, Emilie a urcat în dormitor ca să-și adune puținele lucruri pe care le luase la ea. Jacques tușea în camera alăturată. Emilie a bătut la ușă timid, a deschis-o și a aruncat o privire înăuntru.

– Pot să intru?

Jacques a ridicat mâna în semn de încuviințare.

Avea ochii deschiși și, de îndată ce Emilie s-a apropiat de el, imaginea trupului slab și împușinat i-a amintit de mama ei înainte să moară. S-a așezat pe un colț al patului și i-a zâmbit lui Jacques.

– Voiam să-ți mulțumesc că mi-ai împărtășit povestea de război a familiei mele. Sper ca, după ce te mai întrezezi, să-mi spui și restul.

Jacques a deschis gura și a scos un horcăit.

– Nu încerca să vorbești, i-a spus ea, cu glas blând.

Jacques a prins-o de braț cu degetele care semănau mai degrabă a gheare, demonstrând o forță neașteptată pentru cineva atât de fragil. I-a aruncat un zâmbet crispat și a dat aprobator din cap.

– La revedere și fă-te bine, te rog, a zis Emilie, aplecându-se spre chipul străveziu și sărutându-l ușor pe frunte.

La ora la care Emilie trebuia să plece la aeroport, Jean era la etaj, cu medicul și cu tatăl lui. Ca să nu-l deranjeze, ea i-a lăsat în bucătărie un bilet de mulțumire, a urcat în mașină și a pornit spre Nisa. Își reproșa faptul că boala lui Jacques recidivase din cauza efortului la care se supusese ca să-i spună ei povestea. Era limpede că asta îl secătuisese din punct de vedere emoțional și fizic.

După ce avionul a decolat de pe aeroportul din Nisa, Emilie s-a rugat ca Jacques să se însănătoșească, deși se resemnase la gândul că n-avea să afle niciodată finalul poveștii. Iar, la un moment dat, pe când zbura pe deasupra nordului Franței, și-a îndreptat gândurile către casă – mai exact, către casa în care locuia în prezent.

Ideea de a reveni la Blackmoor Hall după două zile petrecute într-un loc drag inimii ei, n-o încânta câtuși de puțin. Cerul Angliei, rece și cenușiu, și atmosfera tensionată și deprimantă din casă îi dădeau fiori. Pe lângă asta, trebuia să-și întrebe soțul de ce nu-i spusese că a stat două zile la castel...

După ce avionul a coborât prin plafonul gros de nori și a aterizat pe pământul mohorât, Emilie și-a adunat forțele. Aici o așteptau bărbatul și viața care însemnau alegerea ei, chiar dacă lucrurile nu stăteau tocmai pe roze în momentul de față. A ieșit din aeroport, a urcat în Land Rover și s-a muștrat pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. O casă rece și dezolantă și doi frați care se urau – nu se comparau cu suferințele înfiorătoare din povestea pe care i-o relatase Jacques cu o seară în urmă.

Când a ajuns la Blackmoor Hall, n-a văzut mașina veche cu care Sebastian mergea la gară, iar în casă domnea o liniște deplină. Era din nou frig, așa că Emilie a lăsat din mână geanta de voiaj și s-a dus să pornească căldura. Asta îi dădea de înțeles că Sebastian nu trecuse pe acasă de cel puțin câteva zile. Ceea ce era curios, fiindcă vorbiseră cu o zi în urmă, iar el îi spusese că suna de acasă...

Fiind într-o dispoziție iertătoare, Emilie a ridicat din umeri, gândindu-se că Sebastian era obișnuit să locuiască fără căldură și că din pricina asta nu-i trecuse prin minte să pornească centrala. A urcat în dormitor, pe care l-a găsit exact cum îl lăsase cu două zile în urmă. A coborât în bucătărie ca să-și facă un ceai, și a băgat de seamă că jumătatea de cutie de lapte pe care o lăsase în frigider era neatinsă.

– Nu te mai gândi la toate prostiile! s-a muștrat ea.

Poate că Sebastian venise seara târziu, rămăsese peste noapte, iar apoi se întorsese la Londra. Cert era că trebuia să dea fuga la magazin și să se aprovizioneze, altminteri nu aveau ce mânca în seara aceea.

Tocmai când se pregătea să iasă pe ușă, a zărit mașina lui Sebastian venind pe alee. S-a oprit, șovăitoare, în prag, și l-a așteptat să coboare.

– Iubita mea! a exclamat el, venind spre ea cu brațele deschise, iar apoi strângând-o la piept. Ce bine-mi pare că te-ai întors! a adăugat și a sărutat-o repede. Mi-a fost dor de tine.

- Și mie. N-ai idee câte griji mi-am făcut...
- Sst, a zis el, punându-i un deget pe buze. Suntem împreună acum.

*

Din fericire, Sebastian părea să-și fi regăsit buna dispoziție, astfel că au petrecut un weekend plăcut. Au făcut dragoste, au dormit până târziu, au gătit doar când li s-a făcut foame, iar, duminică după-amiază, au dat o raită pe pământurile din jurul casei. În grădini, deși erau neîngrijite, începeau să răsară primii muguri.

– Sunt atâtea lucruri de rezolvat aici, că nici nu știu de unde să încep, a oftat Sebastian, în timp ce traversau peluza din fața casei.

– Îmi place să grădinăresc, i-a zis Emilie. Poate c-am să reușesc eu ceva. Cu ocazia asta, am o ocupație în timp ce ești plecat.

– Ai dreptate, i-a spus Sebastian pe când intrau în bucătărie. Vrei un ceai?

– Da, te rog.

– Nu e tocmai situația ideală. Și, din păcate, o să fiu mai mult plecat în lunile următoare.

– Poate că ar fi cazul să mă mut cu tine la Londra, i-a spus Emilie, pe un ton hotărât, luând cana de ceai din mâna lui. Nu e bine să stăm despărțiți atât de mult timp, mai ales că abia ne-am căsătorit. În afară de asta, e absurd să nu-ți lași nevasta să te ajute cu bani, a adăugat, uimită de propria-i îndrăzneală.

– Ai dreptate. Hai să vedem cum merg lucrurile și mai discutăm peste câteva săptămâni, i-a spus Sebastian, sărutând-o pe nas. Am putea căuta un mic apartament. Nu pot să-mi cazez prințesa în cămăruța oribilă în care stau eu, a adăugat, zâmbind.

Emilie ar fi vrut să-i spună că nu-i păsa unde locuiau, dar, cum Sebastian părea, în sfârșit, deschis la ideea mutării ei la Londra, a hotărât că era mai bine să se abțină.

Seara, însă, a adus vorba despre vizita lui la castelul din Franța.

Stăteau în pat, iar Sebastian i-a aruncat o privire ciudată.

– Ai uitat că ți-am spus? Ai început deja să te ramolești? a adăugat el, pufnind în râs. De ce ți-aș fi ascuns asta?

– Sebastian, sunt absolut sigură că nu mi-ai spus, i-a răspuns ea, hotărâtă să nu cedeze.

– Oricum, ce importanță are? Eu n-am pretenția să-mi ceri voie ori de câte ori vii aici. Vizita la castel n-a fost planificată. Aveam puțin timp liber și

m-am gândit să dau o mână de ajutor la eliberarea bibliotecii. Sper că n-ai nimic împotriva.

– Bineînțeles că nu.

– În acest caz, somn ușor, scumpa mea. Mâine trebuie să mă trezesc devreme, ca să prind primul tren, și vreau să apuc să mă odihnesc.

După ce Sebastian a stins lumina, Emilie a mai rămas trează un timp, gândindu-se la felul în care reușea soțul ei să găsească mereu cele mai plauzibile explicații. Iar, din cauza asta, ea ajungea să fie ridicolă și să descopere că se înșela.

Sau, cine știe, poate chiar *se înșela*...

A scos un oftat ușor și a închis ochii, spunându-și că o căsnicie cerea eforturi, precum și puterea de a face compromisuri.

A doua zi de dimineață, la ora șase, Sebastian a plecat la Londra, iar Emilie a încercat să mai doarmă. În cele din urmă a renunțat, s-a dat jos din pat și a coborât în bucătărie, să prepare cafeaua. Și-a pornit telefonul mobil pentru prima oară de când revenise în Yorkshire, apoi și-a ascultat mesajele. Primise unul singur, de la Jean, care o anunța că Jacques fusese internat într-un spital din Nisa, că răspundea la tratamentul cu antibiotice și că se simțea mai bine. Jean promitea și că avea s-o anunțe de îndată ce Jacques se înzdrăvenea îndeajuns ca să-și poată continua povestea.

Fiind o zi senină, Emilie s-a hotărât să mai dea o raită prin grădini, ca să stabilească ce-ar fi fost de făcut într-o primă fază. Trebuia să-și găsească o ocupație utilă în perioada în care avea să locuiască aici. Odată ajunsă în grădină, și-a dat seama că mare parte a muncilor erau peste puterile ei. Florile aveau nevoie să fie plivite și altoite, iar pământul, fertilizat. Venea primăvara până să-și dea ea seama dacă mai putea fi ceva salvat după atâția ani de părăsire. Trecând prin livadă, și-a dat seama că și aceasta era într-o stare la fel de dezastruoasă.

Descurajată să-și dea seama că planul ei cerea o muncă titanică, Emilie a intrat în casă și și-a mai făcut puțină cafea. A ajuns la concluzia că singurul lucru realizabil era să curețe terasa drăguță din fața bucătăriei, pe care bătea soarele dimineața. Mușchiul crescuse prin toate crăpăturile din dalele vechi, desenând o miriadă de dungi verzi și șerpuitoare. Emilie a întocmit o listă cu produsele pe care trebuia să le cumpere de la magazinul de grădinărit pe care-l zărise la câțiva kilometri în josul drumului. Cu puțin efort și câteva

plante noi, era convinsă că putea crea un spațiu plăcut în care să stai la aer și să te relaxezi.

Odată întoarsă de la magazinul de grădinărit și de la supermarket, Emilie și-a amintit că trebuia să treacă pe la Alex. Avea sentimente confuze față de el. Îl plăcea foarte mult, dar, de câte ori îl vedea, cu toate că el nu-l critica pe Sebastian, gândurile nerostite o tulburau. Cum abia reușise să-și îndrepte relația cu soțul ei, nu voia să riște un nou dezechilibru.

La ora șapte seara, a bătut la ușa cumnatului ei.

– Intră.

Alex lua cina în bucătărie. Și-a ridicat privirea la ea și i-a zâmbit.

– Salutare, plimbăreașo.

– Bună, a zis Emilie, stânjenită. Am venit să văd cum te mai simți.

– Foarte bine. Tu?

– Și eu.

– Mă bucur. Iei masa cu mine? a întrebat-o Alex, arătând spre plăcinta cu cartofi și carne de pe plită. Întotdeauna fac prea multă.

– Nu, mulțumesc. Am gătit și eu puținel. Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Bine. Atunci, te las să mănânci în liniște. Dacă apare ceva, mă suni.

– Așa fac.

– Noapte bună, Alex, i-a spus ea, cu un zâmbet silit, și s-a dus către ușă.

– Noapte bună, Emilie, i-a răspuns el, cu glas trist.

*

În zilele care au urmat, Emilie s-a apucat să elibereze terasa și să curețe ghivecele acoperite de mușchi, pline cu rămășițele unor flori moarte de mult. Pentru moment, a sădit doar panseluțe de iarnă, dar, peste câteva săptămâni, putea să adauge petunii și sporul-casei, și mai putea și să planteze lavandă parfumată în răzoare.

Jean a sunat-o ca s-o anunțe că Jacques fusese externat și că abia aștepta să-și continue povestea, așa că Emilie și-a cumpărat bilet de avion pentru săptămâna următoare. De asemenea, a prins-o la înghesuială pe Jo, tânăra pe care o angajase ca menajeră pentru Alex, și a întrebat-o cum se acomodase cu munca.

– Îmi place la nebunie, doamnă Carruthers, i-a răspuns fata, în timp ce mergeau agale spre bicicleta ei. Alex e foarte drăguț. Și inteligent, pe

deasupra. Anul viitor o să am cursuri de rusă la universitate, și m-a ajutat mult.

– Știe rusă? a întrebat-o Emilie, mirată.

– Da. Și japoneză, și un pic de chineză, și spaniolă. Și, bineînțeles, franceză, a oftat Jo. Mare păcat că e imobilizat în scaunul cu roțile și nu prea poate să iasă din casă. Dar nu-l auzi niciodată să se plângă. În locul lui, eu aș înnebuni.

– Așa-i, a spus Emilie.

Și-a luat la revedere de la Jo, simțindu-se și mai necioplită pentru că-și ignorase cumnatul.

Emilie s-a bucurat când a venit ziua de vineri. Vorbise cu Sebastian o singură dată, dar începea să se împace cu ideea că era prea ocupat ca s-o sune. Sebastian a sosit binedispus și i-a destăinuit că reușise să vândă o pictură realizată de unul dintre noii artiști pe care-i reprezenta, așa că încasase un comision frumos. Emilie i-a propus să vină cu ea în Franța săptămâna următoare, ca să afle și restul poveștii lui Jacques, dar el i-a spus că avea prea multă treabă. În ceea ce-l privea pe Alex, Emilie l-a asigurat pe Sebastian că era bine și că nu-l văzuse aproape deloc.

– Chiar poate să-și poarte singur de grijă, Sebastian.

– Înseamnă că tu ai avut dreptate, iar eu m-am înșelat, i-a răspuns el, iritat.

– N-a fost un reproș, s-a scuzat ea.

Stăteau la aer, pe terasa proaspăt renovată din spatele casei. Emilie a simțit că a luat-o cu frig în clipa în care soarele firav de Yorkshire a dispărut după un nor. S-a ridicat de pe scaun.

– Mă duc să pregătesc cina.

– Că tot vorbeam de călătorii, săptămâna viitoare s-ar putea să plec în Elveția, la Geneva, așa că nu cred să mai ajung acasă în weekend, a anunțat-o Sebastian.

Emilie a dat, gânditoare, din cap.

– Atunci, poate vin eu la tine, din Franța? Ajung ușor cu mașina, că nu-i departe.

– Ar fi frumos, dar nu e o călătorie de plăcere. O să am întâlniri în fiecare zi.

– Bine, a oftat ea, nevrând să se certe cu el, și a intrat în bucătărie ca să pregătească masa.

Sebastian a plecat luni dimineata, iar Emilie a mai rămas o vreme în pat, iritată de-a binelea. Cu toate că se străduia din răputeri să nu se plângă, să-și susțină soțul în eforturile lui de a-și repune afacerea pe picioare și să fie răbdătoare cu plecările lui, realitatea era că-l vedea din ce în ce mai rar. Ce era să facă în Yorkshire de una singură? Să stea toată ziua și să spoiască zidurile crăpate ale unei case care, probabil, avea să se vândă – și care nici măcar nu era a ei – asta i se părea, dintr-odată, fără nici un rost.

Din cauză că hotărâse să-l evite pe Alex, trebuia să-și petreacă tot timpul singură. Emilie a oftat, a coborât din pat și s-a îmbrăcat. Ar fi putut rămâne în cămașa de noapte dacă dorea, fiindcă, oricum, nu venea nimeni în vizită. Atare gând o deprima nespus.

Iată din ce pricină, după ce a dat o fugă cu bicicleta în sat ca să cumpere lapte și pâine – mai bine zis, porcăria pe care o numeau englezii pâine –, Emilie a luat-o în sus pe șosea, până când a ajuns la ultima casă de pe partea stângă. Și-a rezemat bicicleta de zidul colțuros, din piatră, și a bătut la ușă. Dacă n-o găsea pe doamna Erskine, își vedea de drum. Femeia o invitase să treacă pe la ea oricând dorea, iar Emilie găsea că venise momentul să afle mai multe despre cei doi frați și despre relația lor.

Ușa s-a deschis după a doua bătaie, iar zâmbetul cald al Normei Erskine a dat de înțeles că vizita n-o deranja.

– Bună ziua, dragă. Chiar mă întrebam când treci pe la mine, a spus ea, conducând-o pe Emilie pe holul îngust. Poftește. Tocmai puneam ibricul pe foc. Ia loc la masă.

– Mulțumesc, a spus Emilie, studiind bucătăria demodată, dar imaculată.

Bufetele galbene, melaminate, aragazul Baby Belling, frigiderul Electrolux cu colțuri rotunjite, toate astea păstrau atmosfera anilor '60.

– Ia zi, dragă, cum se poartă cu tine frații ăia nesuferiți? a întrebat-o gazda pe Emilie, zâmbind.

– Bine, mulțumesc, i-a răspuns Emilie, politicos.

– Mă bucur să aud asta. Să înțeleg că nu se mai ciondănesc ca de obicei? Poate că ai o influență bună asupra lor.

Norma a pus cafeaua în fața lui Emilie, apoi s-a așezat de partea cealaltă a mesei.

– Deși m-ar mira să reușească cineva să-i împace pe ăia doi.

– Nu știu la ce te referi, i-a zis Emilie.

– Sunt sigură că ai simțit tensiunea dintre ei. Te-ai gândi că, fiind bărbați în toată firea, le-a mai venit mintea la cap. Dar nu cred să-i mai poată

schimba ceva.

– E adevărat că n-au o relație strânsă, a zis Emilie.

– E puțin spus, a oftat Norma, bătând-o pe Emilie pe mână. Înțeleg că ești căsătorită cu unul dintre ei, drăguță, și că vrei să-i fii devotată.

– Așa-i, a confirmat Emilie, dar ai dreptate, e o atmosferă apăsătoare în casă. Și, pentru că nu le cunosc trecutul, mi-e foarte greu s-o înțeleg. Așa că am venit să te rog să mă lămurești. Dacă aș ști de unde vine problema, poate că mi-ar fi mai ușor să-i fac față.

Norma a studiat-o câteva minute, în tăcere.

– Necazul e, dragă, că asta ar însemna să-ți spun unele lucruri nu foarte plăcute despre bărbatul cu care doar ce te-ai căsătorit. Și nu sunt sigură că vrei să le auzi. O să-ți spun adevărul, oricât de urât ar fi. N-aș putea să te mint, doamnă Carruthers. Ești sigură că asta vrei?

– Bineînțeles că nu, i-a răspuns Emilie, dar prefer să știu sigur decât să fac tot felul de presupuneri.

– Conașul Alex bănuiesc că nu ți-a zis nimic.

– Absolut nimic. Refuză să vorbească cu mine despre fratele lui și despre trecutul lor.

– E un băiat cinstit, trebuie să recunosc. Bun, să începem atunci, a zis Norma, lovindu-se cu palmele peste genunchii voinici. Sper să nu fac o greșală că-ți spun toate astea. Te rog să nu uiți că tu m-ai rugat.

– Nu uit, i-a promis Emilie.

– Cred că știi că băieții au fost aduși de mama lor din tabăra de hipioți în care trăiau în America.

– Da, a adevărit Emilie, chinuindu-se să-i înțeleagă accentul pronunțat de Yorkshire.

– Micuții semănau leit. Născuți la un an și jumătate unul față de celălalt, și drăgălași cum n-ai mai văzut. Dar, cu toate că Sebastian era fratele mai mare, a fost limpede de la bun început că ăla mic era mai strălucit. Conașul Alex a învățat să scrie și să citească înainte să împlinească patru ani. De mic știa să-ți intre pe sub piele și mereu mă convingea să-i dau o felie de pandișpan, chiar dacă știam că-și strica pofta de mâncare! a râs Norma. Arăta ca un îngeraș, cu ochii ăia mari și căprui ai lui. Nu mă înțelege greșit, doamnă Carruthers, și soțul tău era un băiețandru minunat, dar, fără supărare, nici pe departe la fel de înzestrat ca fratele lui. Era isteț și frumușel, dar nu se putea compara cu Alex. Cum era de așteptat, Sebastian se ambiționa să demonstreze că el era mai bun, dar Alex câștiga mereu

fluierând, a oftat ea, clătinând din cap. Și, bineînțeles, faptul că bunică-sa îl iubea pe Alex ca pe ochii din cap nu făcea decât să pună paie pe foc.

– Da, cred că i-a fost greu lui Sebastian.

– Foarte greu, iar lucrurile nu s-au îndreptat nici după ce-au mai crescut. Ba mai mult, relația lor s-a înrăutățit. Sebastian îl băga pe Alex în belele ori de câte ori avea ocazia. Trebuia să „câștige” și el din când în când. Sebastian spunea mereu că Alex sărise la bătaie, însă el n-avea nici măcar o vânătaie pe corp.

– Hm, a spus Emilie, șocată, dar înțelegând situația. Alex a ripostat vreodată?

– Nu, i-a răspuns Norma, încruntându-se. Nici măcar o dată. Îl adora pe fratele lui mai mare și nu voia decât să-i intre în voie. Iar, dacă Sebastian dădea vina pe el, Alex accepta fără să cârtească. Soțul tău a avut mereu darul să-i convingă pe oameni că negru-i alb și albu-i negru, a adăugat ea, clătinând din cap. Lucrurile s-au mai liniștit după ce Sebastian a plecat la internat și putea să se laude cu succesele lui atunci când venea acasă. După care Alex a câștigat o bursă de studii la aceeași școală. A plecat de aici triumfal și toată lumea se aștepta să realizeze lucruri mărețe. După un timp, însă, Constance – așa o chema pe doamna Carruthers – a început să primească scrisori de la școală, în care i se spunea că Alex se ținea doar de prostii. Pentru noi, era de neînțeles; băiatul era pâinea lui Dumnezeu, pasionat de cărți, nu de bătaie. În fine, un an mai târziu, a fost exmatriculat și trimis acasă. Pare-se că ar fi dat foc sălii de sport abia construite.

– Chiar să fi făcut asta?

– Directorul școlii așa a zis, iar Alex n-a negat, deși eu și bunică-sa am încercat să aflăm ce s-a întâmplat. Eu am o bănuială, a zis doamna Erskine, încruntând din sprâncene, și Emilie și-a dat seama la ce făcea aluzie. În urma exmatriculării, Alex a trebuit să învețe la liceul local. Să fiu sinceră, eu nu mi-aș fi trimis copiii la școala aia. Era o dărăpănătură, iar Alex făcea notă discordantă. Nu-i plăcea deloc, dar avea rezultate excepționale, deși profesorii erau slab pregătiți, și, pentru că era atât de bun, a fost admis la Cambridge. Bunică-sa nu-și mai încăpea în piele de fericire pentru reușita băiatului ei de aur. Sebastian, care primise cea mai înaltă educație, însă era leneș, a fost admis cu chiu, cu vai la Istoria Artelor, la Universitatea din Sheffield.

Norma și-a întrerupt povestea ca să ia o gură de cafea. Emilie o aștepta în tăcere să continue.

– Vara de dinainte de plecarea lui Alex la Cambridge a început bine. Amândoi băieții se făcuseră mari și începeau să guste din plăcerile vieții de adult. Alex a cumpărat o mașină din banii pe care-i strânsese și mergeau amândoi la bar cu ea. Alex era mândru nevoie-mare de Mini-ul lui vechi, a spus ea, zâmbind. Într-o seară, însă, ne-am trezit cu poliția la ușă. Alex avusese un accident. Din câte ne-au zis, era cherchelit bine și urma să-l țină în arest până ce se trezea din beție. Slavă Domnului că n-a fost nimeni grav rănit, dar ambele mașini se făcuseră zob. Alex a fost acuzat de conducere imprudentă, iar cei de la Cambridge nu l-au mai primit, din cauză că avea cazier.

– Mare păcat! a exclamat Emilie. Pe de altă parte, Sebastian mi-a zis că Alex are probleme cu băutura. Poate că atunci au început.

– Ce pot spune, dragă, e că, până în noaptea aia, Alex n-a pus gura pe băutură dacă știa că urcă la volan. Era atât de mândru de mașina lui, că n-ar fi îndrăznit s-o pună în pericol. Până și-n ziua de azi se jură că a băut doar suc de portocale în seara aia, dar tot alcoolul ăla trebuie să fi intrat în el cumva, n-am dreptate? În fine, dacă tot a pierdut locul la universitate, în toamnă, cu banii pe care-i câștigase lucrând la prăvălia din sat, a plecat în străinătate. Și nu l-am mai văzut timp de cinci ani.

– Da, mi-a zis Sebastian că a dispărut.

– Nimeni nu știa unde era. Bunică-sa înnebunise de grija lui. Se întreba dacă mai trăia, fiindcă nu mai dăduse nici un semn de viață. Într-o zi am primit un telefon de la un spital din Franța și ne-au spus că era într-o stare foarte gravă. Eu, dragă, nu mă pricep la droguri, dar se pare că Alex le încercase pe toate. Constance s-a urcat numaidecât în avion și s-a dus să vadă ce era cu el.

– Ea l-a internat într-un centru de dezintoxicare privat, nu-i așa? a întrebat-o Emilie.

– Într-adevăr. Și s-a întors acasă restabilit, dar n-a durat mult și a dispărut iar. Abia după patru ani l-am revăzut. N-a fost nici măcar la înmormântarea bunică-sii, a spus Norma, cu lacrimi în ochi.

A scos o batistă din mânecă și și-a suflat nasul.

– Iartă-mă, dragă, dar, înainte să moară, Constance a tot întrebat când vine Alex acasă. Nimeni nu știa pe unde umbla. N-a apucat, biata de ea, să-și ia adio de la băiatul ei iubit. Cred că Alex nu și-a iertat niciodată că n-a fost la căpătâiul ei. Indiferent de ce prostii a făcut în călătoriile lui, a iubit-o nespus de mult pe bunică-sa.

– Sunt convinsă.

– El a zis că ne-a trimis multe scrisori cu adresă de expediere, dar noi n-am primit nici una. Chiar n-am primit, a oftat ea. În fine, poate că și din cauza șocului pe care l-a simțit la moartea lui Constance, Alex a rămas aici și s-a străduit să revină pe drumul cel bun. Se gândea să urmeze cursuri ca să devină profesor. Era complet schimbat. Sau, mai bine zis, a spus Norma, printre lacrimi, redevenise omul de altădată. Cum Sebastian era la Londra, mă bucuram că Alex se întorsese și că se putea ocupa de toate, fiindcă eu habar n-aveam ce să fac. După care, într-un weekend, la scurt timp după moartea lui Constance, a venit soțul tău de la Londra. S-au certat îngrozitor, dintr-o pricină sau alta, și l-am văzut pe Alex urcând în mașină. N-a apucat să plece, și Sebastian a urcat lângă el. Mașina a țâșnit pe alee și, la câteva ore distanță, am primit telefon de la spital că băieții erau internați. După cum bine știi, soțul tău a scăpat cu doar câteva zgârieturi, dar Alex a fost grav rănit.

– Alex băuse din nou, nu-i așa?

– Nu, drăguță, a zis Norma, clătinând din cap. Începi să încurci întâmplările. Asta se întâmpla *prima* oară. De data asta, celălalt șofer era beat. La proces, a reieșit din dosarul medical că Alex n-avea nici o substanță în sânge, așa că a scăpat cu fața curată, dacă se poate spune așa, ținând seama de faptul că a rămas paralizat pe viață. Uneori, mă întreb dacă nu cumva ghinioanele se țin scai de tânărul ăsta. În orice caz, după ce Alex a ieșit din spital, soțul tău mi-a spus clar că voia să se ocupe el de îngrijirea lui Alex. Te asigur că eu m-aș fi ocupat bucuroasă de el, însă Sebastian a stăruit să n-o fac, sub cuvânt că și așa aveam destule treburi.

– Până la urmă, de ce ai hotărât să-ți dai demisia? a întrebat-o Emilie.

– Sinceră să fiu, deși știu că Sebastian a încercat să-i ofere fratelui său cele mai bune condiții, îi angaja niște îngrijitori la care eu nici nu m-aș fi uitat, a zis Norma, strâmbând, dezgustată, din nas. Fără îndoială, conașul Alex a fost de aceeași părere cu mine. Mi se părea că soțul tău îi angaja dinadins pe cei mai nesuferiți. Iar, dacă se întâmpla să nimerească unul priceput și care se înțelegea bine cu Alex, Sebastian îi găsea pricină și-l dădea afară. Înțeleg că, la început, Alex avea nevoie de un îngrijitor permanent, dar acum e mult mai puternic și mai capabil. Și mai știu că soțul tău primește pensie completă de însoțitor pentru Alex, dar s-o fi gândit s-o folosească în alte scopuri, a adăugat ea, ridicând din umeri.

Emilie cântărea în sinea ei, fără să scoată o vorbă, cele aflate. Așadar, Sebastian primea bani pentru îngrijirea lui Alex.

– Cum spuneam, vreau să cred, a continuat Norma, aruncându-i o privire vinovată lui Emilie, *vreau* să cred că soțul tău se gândește la binele lui Alex. La urma urmelor, el pleca foarte des la Londra. Dar, dincolo de faptul că eu eram mereu acolo, tot acest du-te-vino de îngrijitori nu-i făcea bine nimănui, mie – cu atât mai puțin. Ultima îngrijitoare, cel puțin, a fost îngrozitoare, a spus Norma, dând ochii peste cap. Dacă nu arunca Alex cana de cafea după ea, cred c-o făceam eu. A venit beată-moartă la muncă de nenumărate ori. Am încercat să-i spun soțului tău, dar n-a vrut să mă asculte. Atunci am hotărât că mi-a ajuns până-n gât.

– Înțeleg.

– Iar acum au căzut toate pe umerii tăi, a oftat Norma. Mi-e milă de tine, dragă.

Emilie nu știa ce să-i răspundă.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea și că ai fost sinceră cu mine, i-a zis.

– Sper că n-am zis nimic deplasat despre soțul tău. Ți-am explicat doar cum stau lucrurile. În adâncul sufletului amândoi sunt oameni buni, a adăugat ea, fără prea mare convingere.

Cele două femei au rămas tăcute. Emilie își dădea seama că Norma fusese foarte diplomată în relatarea poveștii.

– Au crescut sub ochii mei, a oftat Norma, parcă ghicindu-i gândurile. Și-i iubesc pe amândoi, indiferent de purtările lor.

– Mulțumesc pentru cafea, i-a spus Emilie și s-a ridicat de la masă, simțindu-se vlăguită dintr-odată. E târziu și trebuie să mă întorc acasă.

– Desigur.

Norma a condus-o la ușă, apoi și-a lăsat mâna mare și aspră pe umărul lui Emilie.

– Sper că nu te-am băgat în sperieți. Poate c-ar fi fost mai bine să nu-ți fi spus unele lucruri, a adăugat, văzând nedumerirea de pe chipul lui Emilie.

Știa amândouă la ce se referea.

– Dimpotrivă, îți sunt recunoscătoare că mi-ai explicat. În sfârșit, înțeleg cum stau lucrurile.

– Mă bucur. Și ține minte, dragă, când ai poftă de o cafea – mai treci pe aici.

– Așa o să fac.

Emilie a ieșit din casă și și-a luat bicicleta rezemată de zid.

– Ai grijă de Alex, te rog. E foarte fragil.

În ochii Normei se citea întreg mesajul pe care-l ascundeau cuvintele ei.

Emilie a salutat-o, s-a urcat pe bicicletă și a plecat către casă.

Capitolul 26

Emilie n-a trecut pe la Alex în seara aceea. S-a așezat lângă foc, în salon, și a pus pe hârtie tot ce-i povestise doamna Erskine, ca să nu uite nimic.

Nu prea avea cum să se îndoiască de percepția fostei menajere în legătură cu cei doi frați, fiindcă și ea i-o împărtășea pe deplin. Sebastian avea, într-adevăr, darul de a transforma negrul în alb și albul în negru. Emilie știa foarte bine că era maestru în a prezenta lucrurile în lumina pe care-o dorea el.

Dar oare era soțul ei, așa cum îi dăduse de înțeles doamna Erskine, un mincinos, un escroc și o brută, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-și distrugă fratele? Iar dacă, într-adevăr, Sebastian îi purta ranchiună lui Alex – asta însemna că era un om rău pe de-a-ntregul?

Și-a adus aminte de întâmplarea cu telefonul, când Sebastian reușise s-o convingă că fusese ridicolă pentru că se supărase că n-a sunat-o. De asemenea, cu toate asigurările lui cum că-i spusese că avea să treacă pe la castel, ca să ajute la golirea bibliotecii, ea știa foarte bine că nu era adevărat.

Pe lângă asta, de ce nu voia Sebastian ca ea să-l însoțească la Londra și în călătorii, preferând să-și lase soția cu care se căsătorise de mai puțin de-o lună – singură în Yorkshire?

Stop! Începea deja s-o ia razna. Era ceea ce tatăl ei numea „isteria nocturnă” – acea perioadă de timp în care corpul omenesc se află în punctul cel mai vulnerabil, iar mintea își pierde rațiunea și începe să aiureze.

În dormitor, Emilie a scos din gentuța de cosmetice unul dintre somniferele pe care i le prescrisese medicul după moartea mamei ei, și l-a înghițit. Trebuia neapărat să se odihnească. A doua zi avea să-și reia eforturile de a descoperi adevărul.

În seara următoare, la ora șase, Emilie a bătut la ușa lui Alex. Se chinuise o zi întreagă să pună informațiile într-o oarecare ordine logică. L-a auzit invitând-o în apartament și a intrat, înarmată cu o sticlă de vin roșu.

– Sunt la computer, i-a strigat el. O parte dintre copilașii mei au suferit pierderi uriașe azi, din cauză că recolta de sfeclă de zahăr din Fiji e

compromisă. Vino încoace.

– Bună, Alex, a spus Emilie, oprindu-se în pragul ușii și privind fascinată paginile care pâlpâiau, roșii și verzi, și se perindau pe ecranul din fața lui.

– Bună, Emilie, a zis el, fără să-și ia ochii de la ecran. Nu te-am mai văzut de mult.

– Ți-am adus ceva, a spus Emilie, întinzându-i sticla.

Alex a întors capul, a văzut sticla și a făcut o față mirată.

– Ești sigură?

– Da.

– Frumos cadou, a zis el, întorcând căruciorul către ea. Nu mă refeream la vin, ci la vizita ta, a adăugat, zâmbind.

– Îmi pare rău că n-am mai trecut pe la tine în ultima vreme.

– Nu-i nimic, sunt obișnuit să fiu tratat ca un paria. Dar, chiar și așa, mă bucur mult să te văd, Em. Aduc eu paharele, sau te duci tu după ele?

– Mă duc eu.

– Mulțumesc.

După ce Emilie a luat tirbușonul și două pahare din bufet, au mers amândoi în salon. Alex s-a aplecat ca să ațâțe focul, iar ea a desfăcut sticla, a turnat vin în pahare și i-a întins unul. L-a văzut cum o studia cu ochii lui inteligenți.

– *Santé*²⁷, a spus Emilie, și a luat o sorbitură.

– Hai, spune ce-ai de spus, i-a zis Alex, fixând-o cu privirea.

– Poftim?

– E limpede că vrei să-mi spui ceva, sau să mă întrebi ceva. Te ascult.

– Ai dreptate, a zis Emilie, punând paharul pe masă, și și-a tras scaunul mai aproape de el. Ești mincinos, Alex?

– Ce? a râs el. Îți dai seama c-o să spun că nu. De fapt, cred că am fost, pe vremea când luam droguri, dar e ceva normal.

– Scuză-mă, dar am simțit nevoia să te întreb, pentru că vreau să te rog, să te implor chiar, să-mi spui adevărul.

– Da, Onorată instanță, jur să spun adevărul și numai adevărul. Ce se întâmplă, Em?

– Am trecut pe la Norma Erskine ieri.

– Hm, a oftat Alex și a luat o înghițitură de vin. Și ce ți-a zis?

– Mi-a povestit despre copilăria voastră, dar numai pentru că am insistat, a spus Emilie, repede.

– Mda. Și? a întrebat-o Alex, rezervat.

– A fost foarte diplomată, și tocmai de-asta vreau să-ți pun câteva întrebări. Trebuie să mă lămuresc cumva.

– Hm... văd încotro te-ndrești. Exact spre discuția pe care am evitat-o intenționat până acum, a spus Alex, posomorât. Ești sigură că vrei să mergi mai departe? O să-ți spun adevărul, dar ți-l voi spune din perspectiva mea, care poate fi denaturată și părtinitoare, a adăugat.

– Atunci, cred că ar fi mai simplu dacă m-ai lăsa pe mine să-ți pun câteva întrebări scurte mai întâi. Cred că poți răspunde cu „da” sau „nu”.

– Te-ai gândit vreodată să te faci avocat, Emilie? Ai fi strălucită, i-a spus el cu un zâmbet larg, ca să mai destindă atmosfera.

– E o chestiune serioasă, Alex.

– Onorată instanță, permiteți-mi să spun că, în viață, nimic nu e într-atât de *serios* atâta vreme cât ești bine-sănătos.

– *Te rog*, Alex.

– Îmi cer scuze. Am să răspund cu „da” sau „nu”, și n-am să intru în detalii decât dacă mi-o vei cere. Să trecem la treabă!

Emilie a aruncat o privire pe lista ei.

– Prima întrebare: în copilărie, ai fost agresat de fratele tău? E adevărat că adeseori mințea, susținând că tu provocasei o ceartă sau o bătaie, ca să-ți creeze probleme?

– Da.

– Când ai primit bursă de studii la aceeași școală ca fratele tău, a încercat din nou să te pună într-o lumină proastă, înscenându-ți tot felul de infracțiuni? De exemplu, el a fost cel care a provocat incendiul din cauza căruia ai fost exmatriculat?

Alex a ezitat preț de câteva clipe. În cele din urmă, i-a răspuns:

– Așa cred. Ce pot să spun e că nu l-am provocat eu, deși patru colegi și un profesor au jurat că au văzut o persoană, mai exact *pe mine*, ieșind în fugă din sala de sport, după ce i-am dat foc. De la distanță, e foarte ușor să fiu confundat cu Seb.

– De ce nu te-ai apărat? l-a întrebat Emilie.

– Parcă voiai să răspund cu „da” sau „nu”, a zis Alex, încruntând din sprâncene. În fine... Doar nu era să-mi acuz propriul frate, nu? Oricum nu m-ar fi crezut nimeni. Seb reușise să-și câștige o reputație ireproșabilă. Dintotdeauna a fost precum pisica Macavity din poeziile lui T.S. Eliot. Dacă se întâmpla ceva rău undeva, el nu era niciodată de față. Dar n-am nici o

dovadă că ar fi fost el, prin urmare chestiunea rămâne în continuare fără răspuns.

– Am înțeles. Să trecem la următoarea întrebare: ai băut alcool în noaptea în care ați ieșit amândoi cu mașina, la vârsta de optsprezece ani, și ai fost acuzat de conducere imprudentă?

– Nu, cel puțin nu cu știrea mea. La bar, am comandat suc de portocale, ca de obicei, a spus Alex.

– Crezi că fratele tău ți-a turnat alcool în suc?

– Da, i-a răspuns Alex, de data asta – fără nici cea mai mică ezitare.

– L-ai întrebat vreodată?

– Bineînțeles că nu. Ce dovadă aveam?

– Crezi că a făcut asta ca să te împiedice să mergi la Cambridge?

– Da.

– Ai plecat din Yorkshire și din țară ca să scapi de un frate atât de ros de invidie încât nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-ți saboteze orice realizare?

– Da.

– În seara în care s-a întâmplat accidentul, te-ai certat foarte rău cu Sebastian. Motivul a fost că el voia să vândă Blackmoor Hall și tu nu?

– Da.

– Îl consideri pe Sebastian vinovat de accident?

– Nu, i-a răspuns Alex, categoric. Accidentul a fost accident și n-a avut nici o legătură cu el.

– Ești sigur?

Alex a căzut pe gânduri preț de câteva secunde, apoi a oftat adânc.

– Să-ți explic cum s-a întâmplat. Eram supărat pe el și am continuat să ne certăm, fiindcă nu voia să se dea jos din mașina mea. Parcasem pe iarba de pe marginea unui drum de țară și tocmai mă pregăteam să întorc, ca să mergem acasă, când un dement a ieșit din curbă și a intrat direct în noi. Deci, poți privi lucrurile din ambele unghiuri, a zis el, ridicând din umeri. În mod normal, dacă nu mă certam cu frate-meu, n-aș fi ajuns să opresc mașina pe marginea drumului. Dar asta e valabil în orice situație. Ideea e că, pur și simplu, am avut ghinion și nu pot da vina pe soțul tău. Să trecem mai departe, a îndemnat-o Alex.

– După părerea ta, de la accident încoace, fratele tău s-a străduit să-ți facă viața cât mai grea? De exemplu, ți-a angajat îngrijitori, deși știa că nu mai ai

nevoie de ei și nici nu-i vei plăcea? Și i-a concediat pe cei cu care te înțelegeai bine?

– Da.

– După părerea ta, face asta din răutate, sau există un alt motiv? Te șicanează în speranța că vei accepta să vândă casa?

A urmat un nou moment de tăcere. Alex a sorbit din vin și s-a uitat la ea, gânditor.

– Probabil. Casa e pe numele amândurora, așa că n-o poate vinde fără acordul meu. Iar eu nu vreau, din diverse motive. Mai ai și alte întrebări?

Emilie s-a uitat la lista din mâna ei. Mai avea o categorie de întrebări – mult mai neplăcute, legate strict de relația ei cu Sebastian. Dar era mult prea tulburată de cele auzite ca să se încumete să le abordeze și pe acelea.

– Bănuiesc că-ți dai seama, a zis Alex, că, dacă ar fi să-i pui aceleași întrebări fratelui meu, ai primi răspunsuri diametral opuse.

– Știu, i-a răspuns ea. Dar nu uita, Alex, că am și eu ochi și urechi... și creier.

– Mi-e milă de tine, Em, a spus Alex, pe neașteptate. Te-ai trezit prinsă în jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, și nu știi pe cine sau ce să mai crezi.

– Nu mă trata ca pe un copil, Alex, i-a spus Emilie, vizibil iritată. Încerc doar să înțeleg situația. Și m-am lămurit deja că nici unul dintre voi doi nu e tocmai ceea ce pare.

– Nu te contrazic, a spus el. Îmi pare rău dacă te-am jignit. Dar îmi e sincer milă de tine. Îți mai torn vin?

Emilie l-a lăsat să-i umple paharul, urmărindu-l în tăcere.

– De ce trăiești aici? l-a întrebat, în cele din urmă. Mi-ai zis că ai bani. N-ar fi mai sănătos și mai sigur pentru amândoi să vindeți casa și să-și vadă fiecare de drumul lui?

– Asta ar fi soluția rațională, dar ar însemna să lăsăm deoparte emoțiile. Draga mea bunică și-a dorit nespuse de mult ca eu și Sebastian să ne împăcăm. Și-a închipuit – în mod eronat – că asta avea să se întâmple dacă lăsa Blackmoor Hall moștenire pe numele amândurora. Îți dau cuvântul meu că am încercat, am făcut tot ce depindea de mine, dar e cu neputință. Și, sincer să fiu, nu prea mai am energie. M-am împăcat cu gândul că Sebastian are să câștige până la urmă.

– De ce vrea soțul meu neapărat să vândă proprietatea? l-a întrebat Emilie. Din ce mi-a spus, iubește casa asta și vrea să strângă bani ca s-o renoveze.

– Em, eu nu-ți pot spune decât ceea ce știu eu, i-a răspuns Alex. Va trebui să-l întrebi pe el. Am făcut toate eforturile ca să repar relația dintre noi, pentru că asta a fost dorința bunicii. Am dezamăgit-o cumplit în tinerețe, a oftat el. Am adorat-o pe Constance, și, cu toate astea, i-am frânt inima când am fugit de acasă și am căzut în patima drogurilor.

– Bănuiesc că știa de ce plecasei?

– Se poate, dar, sincer să fiu, deși am avut un frate care mi-a pus bețe-n roate exact în perioada în care eram mai influențabil și mai vulnerabil, nu-l pot acuza că el m-a împins să iau droguri. A fost alegerea mea, a mărturisit Alex. Voiam să șterg cumva durerea nereușitelor mele. Ajunsesem într-un punct în care simțeam că n-aș mai fi putut avea o viață normală. Că indiferent ce-aș fi realizat și cât de mult aș fi muncit, avea să se aleagă praful de tot. Înțelegi ce spun?

– Foarte bine, a zis Emilie, clătinând din cap.

– În tot acest timp mi-am rănit bunica iubită, și n-o să mi-o iert niciodată. Faptul că m-am mutat aici și am încercat să mă împac cu Seb mi-a dat senzația că mă revanșam cumva față de ea.

– Te înțeleg.

– Ascultă, Em, a reluat Alex, după un scurt moment de tăcere, îmi fac griji pentru tine. Să nu-ți închipui că, doar pentru că fratele meu mă antipatizează, nu e în stare să aibă relații normale cu alți oameni. Nu vreau să-ți faci o impresie proastă despre el din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi. Vreau ca tu și Seb să fiți fericiți împreună.

– Dar cum aș putea să mai țin la el după tot ce ți-a făcut? l-a întrebat Emilie.

– Am învățat pe pielea mea cât de greu e să fii mereu pe locul al doilea, indiferent dacă doar ți se pare sau chiar așa e. Înțeleg acum ce simțea Seb. Și poate că încă mai simte. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să cunoști sentimentul, a spus Alex, uitându-se fix la ea.

Emilie s-a îmbujorat de rușine.

– Așa-i, a spus ea. Cu toții avem secrete și defecte.

– Și calități. Poate că Seb n-are o minte de savant, însă are o istețime și un spirit practic uluitoare. Pe asta s-a bazat aproape toată viața. Mai dă-i o șansă, te rog, Emilie. Nu renunța încă la relația voastră, a implorat-o.

– Nu renunț, promit.

– Tot nu vrei să mănânci ceva? a întrebat-o Alex. Acum câteva ore am primit produse proaspete de la piață. Cu ocazia asta, poate-mi povestești și

ce-ai mai aflat despre trecutul bunicii mele, câtă vreme ai fost în Franța.

La masă, Emilie i-a depănat cât mai exact cu putință cele aflate de la Jacques.

– Nu mă miră nimic din ceea ce mi-ai spus, a zis Alex, la final. Constance era o femeie minunată, Em. Mare păcat că n-ai apucat s-o cunoști.

Se citea dragostea în ochii lui.

– Nu pot decât să-ți spun că-mi pare nespus de rău.

– Mulțumesc, Em, a răspuns Alex, cu un zâmbet firav. Durerea asta n-o să-mi treacă niciodată, dar poate că așa și trebuie să fie. Moartea ei a fost un semnal de alarmă pentru mine. M-a făcut un om mai bun.

Emilie a băgat de seamă că era trecut de miezul nopții.

– Nu pot să mai stau, Alex. Măine plec în Franța ca să aflu și finalul poveștii, dar ne vedem când mă întorc. Ți mulțumesc că ai fost sincer și corect în ceea ce mi-ai spus despre Sebastian. Noapte bună, i-a urat ea, aplecându-se și sărutându-l delicat pe obraz.

– Somn ușor, Em.

S-a uitat după ea și a oftat. Mai erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, însă își dădea seama că n-o putea face. Emilie trebuia să descopere singură adevărul despre bărbatul cu care se căsătorise. El n-o putea ajuta mai mult.

*

În dormitor, Emilie a urcat în pat cu un sentiment de neliniște, dar și de ușurare la gândul că aflase adevărul despre relația celor doi frați. Acum, că avea toate informațiile, se simțea mult mai capabilă să înfrunte situația. Soțul ei nu era nebun, ci era doar un băiețel nesigur pe el, care nutrea o invidie profundă față de fratele mai mic, superior lui în toate privințele.

Asta însemna că era un om rău?

Nu, *nicidecum*...

Acum, că-l înțelegea pe Sebastian, poate că avea și cum să-l ajute să-și rezolve problemele. Soțul ei avea nevoie să se simtă iubit, prețuit și protejat.

Spre deosebire de cazul unic al lui Frederik și Falk, caracterul unei persoane n-avea cum să fie în întregime bun ori în întregime rău. De obicei nici viața, nici oamenii nu se împărțeau doar în alb sau în negru.

Ori nu cumva încerca să justifice faptele soțului ei pentru că adevărul era mult prea greu de digerat? Emilie a oftat și a stins lumina.

Și anume, nu cumva adevărul era că ea făcuse o greșeală teribilă...?

În după-amiaza următoare, când a ajuns la castel, a izbit-o imaginea ferestrelor și ușilor bătute în scânduri și a pereților acoperiți cu schele. După o lungă discuție cu arhitectul despre desfășurarea lucrărilor, Emilie a pornit spre casa lui Jean, pe care l-a găsit, ca de obicei, la biroul din crămă, ocupându-se de hârtii.

– Mă bucur să te revăd, Emilie, i-a spus el, ridicându-se, apoi a sărutat-o pe obraji.

– Cum se mai simte tatăl tău?

– Începe să se mai întremeze acum, că vine primăvara. Deocamdată se odihnește, ca să-și poată continua povestea diseară. Dar m-a rugat să te previn, a oftat Jean, că n-are să aibă un final fericit.

După o săptămână de frământare mentală și emoțională, care contrasta puternic cu bucuria nespusă a reîntoarcerii în aerul luminos și înmiresmat al primăverii provenșale, Emilie se simțea în stare să înfrunte orice.

– E vorba de *trecutul* meu, Jean, nu de prezent, nici de viitor. Promit să mă țin tare.

Jean a privit-o câteva clipe în tăcere, apoi i-a zis:

– Îmi pari cumva schimbată, Emilie. Nu mi-o lua în nume de rău, dar parcă te-ai maturizat.

– Ai dreptate, Jean, a adevărit ea.

– Se zice că nu ne maturizăm pe deplin decât după ce moare generația anterioară. Poate că ăsta-i câștigul cu care ne alegem de pe urma pierderii lor.

– E posibil, a zis Emilie.

– Acum, dacă tot doarme tata, se poate să discutăm despre podgorie? Vreau să-ți explic planul meu de extindere.

Emilie a încercat să fie atentă la datele și cifrele pe care i le puneau Jean în față, dar nu avea cunoștințele necesare ca să-și dea cu părerea. Nu știa nimic despre industria vinului, și îi era rușine că Jean îi cerea voie să extindă podgoria, când ea n-avea căderea să-i ofere ajutor sau vreun sfat.

– Am încredere în tine, Jean. Știu că o să faci tot ceea ce depinde de tine ca să crești profitabilitatea cramei, i-a spus, în timp ce Jean își aduna hârtiile.

– Îți mulțumesc, Emilie, dar trebuie să discutăm despre ideile mele. Tu deții și terenul, și afacerea.

– Poate că n-ar trebui, a spus ea, din senin. Poate că ar trebui să fie a ta.

Jean i-a aruncat o privire mirată.

– N-ar fi mai bine să continuăm discuția la un pahar de rozé?

S-au așezat pe terasa din spatele casei și au discutat despre cum ar fi putut pune în aplicare ideea lui Emilie.

– Aș putea să cumpăr afacerea, dar să închiriez în continuare terenul. Asta înseamnă că, indiferent de cine ar prelua administrarea cramei după mine – acela n-are să poată s-o separe de castel, i-a propus Jean. N-am cum să-ți ofer prea mulți bani, fiindcă trebuie să iau împrumut de la bancă și o să dureze până achit dobânda. Dar pot să-ți ofer un procent din profitul pe care-l obțin.

– În principiu, propunerea ta mi se pare absolut corectă. O să vorbesc și cu Gerard, să văd ce părere are și să-l rog să verifice dacă există vreo clauză veche care ar interzice asta. Dar, chiar dacă ar fi așa, sunt convinsă că pot s-o elimin, pentru că sunt atotputernică, a spus ea, zâmbind.

– Și-ți stă foarte bine așa, a râs el.

– Se poate, a spus ea, sorbind, gânditoare, din vin. Îndată după moartea mamei, îmi era groază să mă ocup de proprietate și de toate problemele complicate care cădeau pe capul meu odată cu ea. Primul impuls a fost s-o vând. Dar am învățat foarte multe de un an încoace. Poate că sunt mai capabilă decât credeam eu. Iartă-mă, n-am vrut să par arogantă, a adăugat, domolindu-și exuberanța.

– Emilie, problema ta cea mai mare a fost dintotdeauna faptul că ți-a lipsit încrederea în tine, i-a spus Jean. În orice caz, dacă te tentează ideea mea, abia aștept să batem palma. Ne-am luat cu vorba și nu te-am întrebat dacă ți-e foame. Hai să mergem în casă și să mâncăm ceva. Până atunci tocmai bine se trezește și tata.

Jacques arăta cu mult mai zdravăn decât ultima oară când îl văzuse Emilie.

– E de la aerul ăsta de primăvară care-mi mai încălzește oasele, a râs el încetișor, în timp ce mânca supa de doradă proaspătă, cumpărată de la piața locală. Ești pregătită, Emilie? a întrebat-o, după ce s-au instalat în salon. Te previn că e o poveste... complicată.

– Sunt pregătită.

– Dacă nu mă înșală memoria, rămăseseșăm la momentul în care Sophia și Constance au ajuns la castel, iar Édouard a reușit să fugă în Anglia...

Paradis

*Zori trandafirii, o piersică-n pârg,
Marea albastră freamătă-n amurg.
Primăvară de vis, trandafiri rourați
Ce nasu-ți desfată, înmiresmați.
Frumusețea trezită la viață
Simțurile toate ți le răsfată.*

*O chilie tristă, pierdută în noapte,
Mistralul vuieste până departe.
Iarna se-ntinde peste câmpuri uscate,
Frigul mușcă din mâini înghețate.
Frumusețea ne-a părăsit,
A plecat spre un meleag mai ferit.*

*O atingere blândă, o tandră sărutare,
Ce nu va cădea nicicând în uitare.
Brațe ce mă strâng, înflăcărate,
Frumusețea unei inimi curate.
Licăr de speranțe divine,
Paradisul meu e alături de tine.*

Sophia De La Martinières
Aprilie 1944

Capitolul 27. Gassin, sudul Franței, 1944

- Vine cineva! a strigat Jacques. Unde-i Sophia?
- În pivniță. Doarme, i-a răspuns Connie, cu ochii-n patru.
- Du-te și anunț-o, ca nu cumva să ne strige, a spus Jacques, cu un ochi lipit de vizeta ușii de la cramă. Stai! E Armand.

S-a întors, ușurat, către Connie și a deschis ușa. Armand și-a rezemat bicicleta de zid și a intrat. După o lună petrecută doar cu Jacques și Sophia, Connie se bucura nespus de mult să vadă o față nouă.

Cei doi bărbați s-au îmbrățișat călduros, după tipicul franțuzesc, apoi Jacques l-a condus pe Armand prin tunel, până la casă.

- Ia loc, prietene, și spune-ne ce vești ai mai aflat. Suntem complet ruși de lume aici. Constace, ești bună să faci o cafea?

Connie a încuviințat fără tragere de inimă, fiindcă nu voia să piardă nimic din relatarea lui Armand. Rolul ei de companioană și cameristă a Sophiei – o Sophia care, de o lună încoace, refuza să se ridice din patul din pivniță și să iasă la aer în grădina împrejmuată, care nu mânca și nu voia să asculte de încurajările ei – devenea mai greu de suportat pe zi ce trecea.

A pus repede trei cești pe o tavă, a turnat cafeaua și a revenit în salon.

- Mulțumesc, Constance, și un An Nou fericit! i-a spus Armand, luând cafeaua și sorbind din ea cu nesaț.

– Să dea bunul Dumnezeu ca 1944 să fie anul în care țara noastră scapă de sub jugul tiranilor, a adăugat Jacques, pățimaș.

– Să sperăm, a spus Armand și a scos un pachet din geantă. E pentru *Mademoiselle* Sophia, dar nu cred să se supere dacă-l deschizi tu, Constance. Sunt vești bune în el.

Connie a luat pachetul și l-a desfăcut. A văzut pânza verde și decolorată de pe copertă, apoi titlul cărții, și a zâmbit.

– E volumul doi din *Istoria fructelor franceze*, a spus ea, uitându-se la Jacques cu ochi care străluceau de fericire. O carte din biblioteca de la Paris a lui Édouard, care mi-a plăcut. Bănuiesc că asta înseamnă c-a scăpat cu bine?

– Da, Édouard e în viață, a confirmat Armand. Chiar și din locul în care se ascunde, ne ajută în lupta pe care-o ducem. Sunt sigur că *Mademoiselle* Sophia o să se mai înveselească dacă aude că fratele ei e bine-sănătos. Și cine știe? Poate că o să se întoarcă printre noi chiar mai repede decât credem. Dar trebuie să stea la distanță tocmai ca să-și protejeze sora.

– Ai idee cum a reușit să scape? Era bolnav când ne-am despărțit, l-a întrebat Connie, strângând cartea în mâini ca pe un talisman.

– Nu cunosc amănuntele, *Madame*. Dar, din nefericire, am auzit că, de curând, agentul britanic care l-a ajutat a fost executat de Gestapo. Trăim vremuri primejdioase, dar cel puțin Eroul e viu și nevătămat.

– Ai aflat ceva de Sarah?

– Din păcate, nu, i-a răspuns Armand, cu o figură tristă. Ca mulți alții, și ea parcă a dispărut de pe fața pământului. Sophia cum se mai simte?

Connie și Jacques au schimbat o privire.

– Binișor, a mormăit Jacques. Îi e dor de fratele ei și de libertate. Dar ce putem face până când nu se încheie războiul?

– Spuneți-i să nu-și piardă nădejdea. Se va sfârși în curând și vom putea ieși cu toții la lumină. Invazia Aliatilor e aproape, și facem tot ceea ce depinde de noi ca să le dăm o mână de ajutor, a zis Armand, în zâmbetul căruia se citeau o încredere și o speranță molipsitoare. Trebuie să plec.

L-au urmărit cum se îndepărta, amândoi – bucuroși că prezența lui îi ajutase să mai uite de existența lor solitară. Poate că Sophia se simțea prizonieră în pivniță, dar și pe temnicerii ei îi apăsa povara răspunderii de a o apăra.

– În ce stare de spirit mai e azi? a întrebat Jacques, în timp ce Connie strângea ceștile de cafea.

– Neschimbată. E complet deznădăjduită.

– Poate că vestea că fratele ei e în viață are să-i mai ridice moralul.

– Cobor acum să-i spun, a zis Connie.

Jacques a încuviințat din cap, iar Connie a intrat în bucătărie. A luat din cămară o sticlă sigilată de lapte, a pus-o în sacoșa de cârpă în care transporta alimentele în pivniță, apoi și-a petrecut sacoșa peste piept.

– Încearcă s-o convingi să urce puțin în casă, a adăugat Jacques.

– Încerc.

Connie a coborât în butoiul de stejar, a îndepărtat scândurile podelei false, a aprins lampa cu ulei și a pornit prin tunel. Spaima care o năpădise prima oară dispăruse cu desăvârșire. A deschis ușa și a văzut, în lumina

palidă care se strecura pe fereastra micuță, că Sophia încă dormea. Era aproape ora prânzului.

– Sophia, a spus Connie, zgâlțâind-o ușor. Trezește-te, am vești bune.

Sophia s-a răsucit pe partea cealaltă și s-a întins. Prin cămașa albă de noapte începea să i se deslușească pântecul tot mai pronunțat.

– Ce-i? a întrebat-o ea.

– Un curier ne-a adus vești minunate. Fratele tău e viu și nevătămat!

La auzul acestor cuvinte, Sophia s-a ridicat în capul oaselor.

– Și vine încoace? Vine să mă ia de aici?

– În curând, probabil, a mințit-o Connie, dar gândește-te ce minunat e să-l știm teafăr. Ne-a trimis cartea despre pomi fructiferi. Mai ții minte că ai făcut desene după ea, pe când eram la Paris?

– Da, a spus Sophia, strângându-și genunchii la piept. Ce vremuri frumoase!

– Și vor reveni, Sophia, crede-mă.

– Iar în curând va veni și el, a murmurat Sophia, cu privirea pierdută, și o să mă scape din infernul ăsta. Ori poate că va veni Frederik..., a spus, încleștându-și degetele pe mâna lui Connie. Nici nu-ți închipui cât de dormi-e de el.

– Ba da, pentru că și mie mi-e la fel de dor de cineva.

– Ai dreptate. De soțul tău, a spus Sophia, moleșindu-se brusc și întinzându-se la loc pe perne. Parcă nu se mai termină războiul. Cred că o să mor în locul ăsta oribil.

În ultimele săptămâni, nu era zi în care Connie să nu audă aceste cuvinte. Știa, din proprie experiență, că nu prea mai avea ce să-i spună Sophiei ca s-o scoată din starea aceea de lăncezeală.

– Vine primăvara, Sophia, și vine începutul unei noi ere. Trebuie să ai încredere, a încercat s-o îmbărbăteze.

– Îmi doresc asta, sincer, însă noaptea, când stau singură aici, mi-e foarte greu să mai cred în ceva.

– Știu că e greu, dar nu-ți pierde speranța.

Cele două femei au rămas tăcute în cămăruța întunecoasă, Connie întrebându-se de ce nu i-o fi spus Sophia că era însărcinată. N-avea cum să nu-și fi dat seama, având în vedere transformările pe care le suferea corpul ei. De câteva ori abia se abținuse să nu deschidă subiectul. Poate că, datorită faptului că fusese atât de ocrotită de Édouard și Sarah, biata fată nici nu știa ce se întâmpla cu ea. După socotelile lui Connie, femeia din fața

ei avea să nască în mai puțin de șase luni. Iar azi era cu atât mai sigură că un copil avea să fie unicul lucru care s-o scoată pe Sophia din starea aceea de deznădejde. Iată de ce discuția nu mai putea fi amânată.

– Sophia, a spus Connie cu voce blândă, știi că o să ai un copil în curând?

Întrebarea a plutit atât de mult timp în aerul umed și închis, încât Connie s-a gândit că Sophia adormise din nou.

– Da, i-a răspuns Sophia, în cele din urmă.

– E al lui Frederik?

– Bineînțeles că al lui e, s-a răstit Sophia, jignită de întrebare.

– Știi că femeile însărcinate trebuie să-și hrănească bine copiii, da? Și nu doar cu mâncare, ci și cu aer curat și bună dispoziție.

S-a lăsat din nou tăcere.

– Când ai aflat? a întrebat-o Sophia, după un timp.

– Sarah a ghicit de îndată. După care mi-a spus și mie, a lămurit-o Connie.

– Nimic nu-i scăpa, a oftat Sophia, căutându-și o poziție mai confortabilă. Mi-e atât de dor de Sarah.

– Știu asta, și mă străduiesc să te fac să nu-i simți lipsa, dar nu mă pot compara cu ea, i-a spus Connie, deslușind o vagă iritare în propria-i voce.

– Iartă-mă, Constance, a spus Sophia, simțind, pesemne, cum se răcea și mai mult atmosfera din cameră. Știu câtă grijă ai avut de mine și-ți mulțumesc din suflet. În ceea ce privește copilul... mi-a fost prea rușine să-ți spun. Sunt conștientă de ceea ce înseamnă, de ce-am făcut, a continuat, frângându-și mâinile, deznădăjduită. Poate c-ar fi mai bine să mor. Ce-o să zică fratele meu când are să afle? O, Doamne, ce-o să zică?

– O să înțeleagă că ești om și că tot ce-ai făcut – ai făcut din dragoste, a mințit Connie. Iar acum, din dragostea asta se va naște o nouă viață. Nu-ți pierde speranța, Sophia. Trebuie să lupți cum n-ai mai făcut-o vreodată, de dragul copilului.

– Édouard n-are să mi-o ierte în veci. Niciodată. Constance, cum era să-ți spun că, în noaptea în care fratele meu lipsea de acasă, te-am mințit și l-am primit pe Frederik în patul meu și m-am culcat cu el de bunăvoie? Probabil că mă urăști din tot sufletul! a zis Sophia, clătinând din cap, disperată. Cu toate astea ai grijă de mine, pentru că ești un om cumsecade și n-ai încotro. Dar tu nu poți să înțelegi, Constance, cum e să fii o povară pentru toți cei din jur. De când eram mică, n-aveam voie să ies din casă ca nu cumva să cad și să mă rănesc. Nu pot să fac cele mai banale lucruri și trebuie să mă

bizui pe ajutorul altora, nu pot să urc scările singură, să merg la baie, să îmbrac o rochie nouă, cu care nu sunt obișnuită. Spre deosebire de tine, eu nu pot să ies din casă și să mă plimb pe stradă, a suspinat Sophia, prinzându-și capul între palmele ei micuțe. Iartă-mă, Constance, pentru slăbiciunea de care am dat dovadă.

– Nu-i nevoie să-ți ceri iertare, a liniștit-o Connie, punându-i o mână pe umăr. Îmi dau seama că ți-e greu.

– Dar uite că am cunoscut un bărbat, a reluat Sophia, care nu mă privește ca pe o oarbă și nu mă tratează ca pe un copil neputincios, așa cum face familia mea. Frederik mă tratează ca pe o femeie, nu-i pasă de infirmitatea mea, mă ascultă fără să mă privească de sus și mă iubește pentru ceea ce sunt în sufletul meu și mi-aș dori să fiu și la exterior. Dar soarta potrivnică a făcut ca el să fie în tabăra cealaltă, să fie dușmanul. Și, din cauza asta, n-am voie sau, mai bine zis, nu se cuvine să-l iubesc, fiindcă îmi trădez familia – ba chiar țara – și le fac neazuri și mai mari. Iar acum el s-a dus, iar eu îi port copilul în pântec – altă povară pe umerii celor din jurul meu. Te întrebi de ce zac și-mi doresc să mor, Constance? Pentru că știu că viața tuturor ar fi mult mai ușoară fără mine!

Connie o privea, înmărmurită de răbufnirea Sophiei. Realiza, pentru prima oară, că Sophia își înțelegea situația și că se simțea profund vinovată pentru că depindea de sprijinul altora.

– Dacă nu eram eu, a continuat Sophia, Sarah nu s-ar fi urcat în trenul ăla și n-ar fi fost arestată. Probabil că e moartă, ori au trimis-o într-unul dintre lagărele alea oribile, în care oricum va muri.

Connie își căuta cuvintele.

– Sophia, familia ta te prețuiește atât de mult încât nici prin gând nu le-ar trece să te socotească o povară. Toată lumea te iubește nespus de mult.

– Iar eu cum le răsplătesc dragostea? Dezonorându-mi familia, a spus Sophia, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Orice mi-ai spune, Édouard n-are să mă ierte niciodată pentru ceea ce-am făcut. Cum o să-i spun adevărul?

– Avem timp să ne gândim la asta mai târziu, i-a zis Connie. Deocamdată cel mai important lucru e să ai grijă de sănătatea ta și a copilului. Trebuie să faci tot ce ține de tine ca acest copil să vină pe lume. Spune-mi sincer, Sophia, ți-l dorești?

A urmat un lung moment de tăcere.

– Uneori mă gândesc că ar fi mai bine să murim amândoi aici. După care îmi dau seama că toți cei pe care-i iubesc s-au dus, și nu mi-a mai rămas

decât sămânța asta de viață pe care o port în mine. Și e o părticică din el, din Frederik... Doamne, Constance, sunt atât de confuză. Nu mă urăști pentru ce-am făcut?

– Bineînțeles că nu te urăsc, Sophia, a oftat Connie. Trebuie să înțelegi că nu ești singura femeie care a ajuns în situația asta, și nici n-ai să fii ultima. Sunt de acord că s-a întâmplat într-un moment foarte nepotrivit, dar gândește-te că ființa mică și nevinovată care crește în tine n-are nici o legătură cu toate astea. Și, oricare va fi moștenirea sa, orice ne va rezerva viitorul, nu crezi că ești datoare să-i dai copilului tău șansa să-și croiască o soartă? Prea multă moarte și distrugere în jurul nostru. O viață nouă e o speranță nouă, indiferent de împrejurările în care a fost zămislită. Un copil e un dar de la Dumnezeu, Sophia.

După ce și-a încheiat discursul pătimăș, Connie și-a dat seama cât de mult o influențase educația ei catolică. Nu era nimic nesincer în vorbele ei.

– Deocamdată, tot ce poți face e să prețuiești ființa care crește în tine, a adăugat, pe un ton mai cumpătat.

– Ai dreptate, i-a zis Sophia. Ești bună și înțeleaptă, Constance, și n-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Sper ca, într-o zi, să găesc o cale de a te răsplăti.

– Dacă tot vrei să mă răsplătești, nu mai lânzezi aici, cu gândul la moarte, i-a spus Connie. Te rog, Sophia, ajută-mă să vă ajut și pe tine, și pe copilul tău.

– Da, o oftat Sophia. Am fost egoistă și slabă, când alții suferă mai mult decât mine. O să încerc să fiu mai optimistă. Și, poate, când vine Frederik, o să găsim o soluție.

Connie o privea, șocată de naivitatea ei.

– Crezi că mai vine?

– Sunt convinsă, i-a răspuns Sophia, cu siguranța pe care doar dragostea ți-o dă. A promis că vine după mine și știu că n-o să mă dezamăgească.

– În acest caz, Sophia, nu trebuie să-l dezamăgești nici tu.

În următoarele zile, Sophia și-a regăsit pofta de viață. A început să mănânce, urca în castel și ieșea în grădina împrejmuită, unde făcea mișcare alături de Connie.

Într-o dimineață, a adulmecat aerul.

– Miroase a primăvară. O să fie mult mai plăcut când se mai încălzește.

Odată cu venirea lui martie, mimozele au invadat grădina. Nu venea nimeni la castel, iar Jacques refuza s-o lase pe Connie să meargă în sat, la cumpărături, ținând morțiș să se ocupe el de aceste lucruri. Trăiau cu teama de a nu se trezi la ușă cu Gestapoul local, dar, deocamdată, singurul care îi deranjase era un slugoi neamț, trimis să le ceară o sută de sticle de vin și două butoaie de șnaps pentru fabrica de torpile.

– Suntem mai protejați dacă ducem o viață izolată, a spus Jacques într-o seară. Nu putem avea încredere în nimeni și, câtă vreme Sophia e în grija mea, trebuie să fim vigilenți. Așa că n-avem decât să găsim o cale de a suporta singurătatea și monotonia până când se termină războiul, a adăugat, ridicând, zâmbitor, din sprâncene.

Connie nu-l putea contrazice. Obligată să trăiască alături de un necunoscut, ajunsese să se atașeze de Jacques. Pielea bronzată și aspectul lui necizelat ascundeau o minte profundă și ascuțită. În multe seri, după ce Sophia adormea în cămăruța din pivniță, ei doi jucau șah ore în șir. Tot de la Jacques, Connie a învățat multe despre fabricarea vinului și a rămas impresionată de devotamentul acestuia față de prietenul și patronul lui, Édouard. La rândul ei, i-a povestit despre Anglia și despre iubitul ei Lawrence, despre care nu mai știa nimic.

Connie simțea că trăia într-un întuneric permanent, fie în pivniță, cu Sophia, fie în camerele cu obloanele trase ale castelului. Din când în când, o ajuta pe Sophia să urce la etaj și stăteau împreună în biblioteca superbă creată de Édouard și de tatăl lui. Alegea câte o carte și îi citea Sophiei la lumina pâlpâindă a lămpii cu ulei. Pe o etajeră, Connie a descoperit primul volum din *Istoria fructelor franceze* și l-a luat cu ea ca să i-l arate lui Jacques.

– Splendide cărți, a spus el, întorcând paginile fragile, decorate cu imagini frumos colorate. Édouard mi-a arătat volumul ăsta pe care l-a cumpărat tatăl lui cu mulți ani în urmă. Bine măcar că, după două sute de ani, s-au regăsit.

Odată cu primăvara a îmbobocit și trupul Sophiei. Aflată la mijlocul sarcinii, își recăpătase bujorii în obraji de la după-amiezile petrecute sub ramurile umbroase ale castanului din grădina împrejmuită. De câte ori Sophia ieșea la aer, Jacques era cu ochii în patru ca nu cumva să apară musafiri nedoriti. O proteja de parcă era fiica lui.

Într-o seară, după ce Sophia s-a culcat, Jacques a scos o carafă cu vin și a turnat câte un pahar pentru el și Connie.

- Ai idee cam când ar fi sorocul să nască? a întrebat-o el.
 - După socotelile mele, prin iunie, i-a răspuns Connie.
 - Cum o să ne descurcăm? a oftat Jacques. Un prunc nu poate trăi în primele săptămâni de viață într-o pivniță rece și întunecoasă. Pe lângă asta, dacă plânge și-l aude cineva? Cum o să poată Sophia să îngrijească un copil, oarbă fiind?
 - În împrejurări normale, ar ajuta-o o doică. Din păcate, astea nu sunt împrejurări normale.
 - Nu, nu sunt.
 - Se vede treaba că o să fiu și doică, deși habar n-am să îngrijesc un sugar.
 - Am tot stat și m-am gândit, Constance, dacă n-ar fi mai bine să ducem copilul la un orfelinat. În felul ăsta, în afară de noi doi și *Mademoiselle* Sophia, n-ar ști nimeni de existența lui. Ce viitor are să aibă? a spus Jacques dând din cap, abătut. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-o să se întâmple când află Édouard adevărul.
 - Ar fi o soluție, a încuviințat Connie, timid. Dar nu-i momentul s-o împovărăm pe Sophia acum. În sfârșit, se simte bine.
 - Ai dreptate, a spus Jacques, dar am auzit de un orfelinat condus de măicuțe, în Draguignan, care preia astfel de cazuri.
 - Ne mai gândim.
- Connie n-a găsit de cuviință să-i vorbească despre afecțiunea care o lega pe Sophia de copilul ei nenăscut; despre cum îl vedea ca pe o parte din Frederik și ca pe un simbol al dragostei lor – sentimente pe care ea i le insuflase Sophiei, în speranța că asta avea s-o învioreze. Jacques era bărbat și n-avea cum să înțeleagă.
- Rămâne de văzut.

La începutul lui mai, Armand le-a făcut o vizită. A stat cu Jacques și Connie în grădină și au băut rozé din ultima recoltă. Extenuat și tras la față, i-a anunțat că rețeaua lui, a cărei bază de operațiuni era ascunsă în pădurea deasă de pe dealul de la La Garde-Freinet, se pregătea pentru invazia Aliatilor.

– Nemții cred că atacul va porni de pe țărmul Marsiliei și Toulonului, dar Aliții vor debarca pe plajele de lângă Cavalaire și Ramatuelle. Noi, Rezistența, facem tot ce putem ca să-i derutăm și mai tare pe nemți și să le punem bețe-n roate, le-a explicat el, zâmbind. Tăiem liniile telefonice, aruncăm în aer poduri de cale ferată, atacăm convoaiele de arme. Numărul

nostru a ajuns la câteva mii și cu toții luptăm pentru aceeași cauză. Suntem bine organizați, iar englezii ne trimit în secret cât de multe arme pot. Din ce-am auzit, americanii vor conduce atacul sudic de pe mare. Constance, știu că ești pricepută la astfel de lucruri. Poți să ne ajuți? Ne trebuie un curier care...

– Nu, Armand, a spus categoric Jacques. N-a ieșit niciodată din casă și nici nu ne-a deranjat nimeni. Dacă o văd pe Constance venind și plecând de aici cu bicicleta, e riscant pentru Sophia.

– Nu se poate să folosesc intrarea din spate? l-a întrebat Connie, profund mâhnită. Mi-aș dori să-i ajut.

– Știu, Constance, și, poate, la un moment dat, vei avea ocazia. Dar, deocamdată, trebuie să fii aproape de *Mademoiselle* Sophia, i-a răspuns Jacques, aruncându-i o privire muștrătoare.

– Poate că sunt și alte modalități în care să ne ajutați, Jacques, a insistat Armand. Ne vin foarte des piloți britanici, pe care-i scoatem din Franța prin Corsica, și ne-ar prinde bine o casă în care să se poată ascunde până când le sosește barca. Ești dispus să-i primești?

Jacques a oftat, cu inima îndoită.

– Nu vreau să atrag atenția asupra noastră.

– Sunt convinsă că putem găsi o soluție fără să ne expunem, a spus Connie. Sophia e la adăpost în pivniță, departe de cramă, și trebuie să punem umărul la susținerea unei cauze atât de nobile. E principiul care l-a călăuzit dintotdeauna pe Édouard, chiar dacă asta însemna să-și pună familia în pericol, le-a reamintit Connie, hotărâtă să facă ceva util.

– Ai dreptate, Constance, a spus Jacques, în cele din urmă. Cum să refuz? Da, putem să-i găzduim pe piloți în pod.

– Mulțumesc, Jacques, i-a spus Armand, recunoscător.

– Nu mă îndoiesc, Constance, că te vei ocupa de ei așa cum se cuvine, a spus Jacques și s-a ridicat de pe scaun.

– Desigur.

În sinea ei, Connie nu putea să nu se gândească la cât de mult și-ar fi dorit să urce împreună cu piloții în barca ce avea să-i ducă în Corsica.

– Eu sau unul dintre oamenii mei vom lua legătura cu voi atunci când apare ceva, a spus Armand. Trebuie să plec.

Primii doi piloți britanici au sosit o săptămână mai târziu, la ora trei dimineața. Connie le-a adus mâncare și vin, abia stăpânindu-și lacrimile la

auzul accentului lor britanic. Aveau de așteptat douăzeci și patru de ore până să se imbarce spre Corsica. Amândoi bărbații, deși slăbiți și epuizați după câteva săptămâni de fugă neconținută, erau veseli la gândul întoarcerii acasă.

– Nu-ți face griji, dragă, i-a zis unul dintre ei în timp ce-i conducea în pod. Naziștii încep să scape Franța din mână. Hitler pierde controlul – de curând, o parte dintre ofițerii lui superiori au pus la cale o tentativă de asasinat, însă au dat greș. Într-un fel sau altul, în câteva săptămâni o să se termine totul.

A doua zi, în miez de noapte, înainte de plecare, Connie i-a dat un plic unuia dintre piloți.

– Pune-l, te rog, la poștă, când ajungi acasă.

– Bineînțeles. Măcar așa să te răsplătesc după prima haleală comestibilă pe care am mâncat-o în ultimele săptămâni, a spus el, zâmbind.

Connie s-a dus la culcare cu speranța renăscută în suflet. Dacă pilotul ajungea cu bine în Anglia, erau șanse ca Lawrence să afle că era vie și nevătămată.

Pe măsură ce se apropia ziua să nască, Sophia se chinuia tot mai mult atunci când trebuia să urce scara abruptă din pivniță. Cu toate acestea, se citea liniștea pe chipul ei, și plesnea de sănătate.

Connie descoperise puțină lână și niște andrele în dulapul fostei menajere, iar, după-amiază, stătea cu Sophia în grădină și împletea hăinuțe, căciulițe și botoșei. Uneori o privea cu invidie pe Sophia; și ea visa să-și întemeieze o familie, alături de Lawrence. Acum trăia indirect experiența maternității.

În serile calde, ea și Jacques ședeau deseori la masa din grădina căsuței lui, înconjurați de lujerii fragezi de viță care ocroteau bobitele verzi, ce aveau să se transforme nu peste mult timp în struguri grași și zemoși.

– Nu mai e mult și vine vremea culesului, dar nu știu dacă o să găsesc mână de lucru, a oftat Jacques. Toată lumea se gândește la altele, nu la vin.

– Te ajut eu atât cât pot, s-a oferit Connie, deși știa că era un gest inutil.

În mod normal, Jacques avea nevoie de vreo doisprezece bărbați și femei care să lucreze din zori și până-n seară.

– Ești foarte drăguță, Constance, dar cred că altcineva are mai mare nevoie de tine. Știi ceva despre naștere?

– Nimic. Nu le-a trecut prin cap să mă învețe și asta la curs înainte să mă trimită în misiune, i-a răspuns ea, pe un ton ironic. În cărțile pe care le-am citit se vorbește mult despre apă caldă și prosoape. Nu știu cum, dar sper s-o scot la capăt cumva, când va veni momentul.

– Mi-e teamă să nu pățească ceva Sophia și să aibă nevoie de medic, a zis Jacques. Ce ne facem atunci? E prea periculos s-o ducem la spital.

– Cum spuneam, am să-mi dau toată silința.

– E tot ce putem face, scumpa mea Constance, a oftat el.

Un șir constant de piloți s-a perindat prin casa lui Jacques, folosindu-i podul drept loc de popas până la venirea bărcii spre Corsica. Connie a aflat de la ei că planul invaziei Aliatilor era aproape definitivat. Invadarea sudului urma să aibă loc în câteva săptămâni. De câte ori plecau piloții, Connie le mai dădea un plic pe care să i-l trimită lui Lawrence.

Scrisoarea conținea mereu același mesaj:

Dragul meu, nu-ți face griji pentru mine. Sunt vie și nevătămată și sper să mă întorc acasă în curând.

Măcar una dintre scrisori trebuie să ajungă la Lawrence, se gândea ea, într-o noapte de iunie, în timp ce o scria pe cea de-a cincea, înainte să plece pilotul.

Jacques a intrat brusc în salon, cu o figură neliniștită.

– Constance, dă cineva târcoale pe-afară. Mergi sus și zi-le piloților să nu facă zgomot, până mă lămuresc eu cine e.

Jacques și-a luat pușca de vânătoare din cuiul de lângă ușă și a ieșit.

După ce i-a avertizat pe piloți, Connie a coborât la parter și l-a găsit pe Jacques cu pușca ațintită asupra unui bărbat blond, înalt și îngrozitor de costeliv. Ținea mâinile sus.

– Nu te apropia! E neamț! a strigat Jacques, împungându-l cu arma în piept. Stai jos acolo!

A arătat spre scaunul de lângă sobă, unde îl putea prinde în colț.

În momentul în care bărbatul s-a așezat, Connie i-a studiat ochii ce păreau uriași pe chipul descărn timer, părul murdar și încâlcit, pantalonii și cămașa zdrențuite, care atârnav pe corpul lui scheletic. Tot privindu-l, a trecut-o un fior prin inimă. Era cât pe ce să cadă din picioare din cauza șocului.

– Constance, sunt eu, Frederik, a spus bărbatul, cu voce răgușită. Nu mă recunoști fără uniformă?

Connie a ridicat cu greu privirea către el. Expresia ochilor lui era singura care îi oferea un indiciu despre identitatea geamănului din fața ei. Se citea blândețe și teamă în ei, iar Connie a răsuflat ușurată, dându-și seama că spunea adevărul.

– Îl cunoști? a întrebat-o Jacques, întorcându-se spre ea cu o față bănuitoare.

– Da, i-a răspuns Connie. Îl cheamă Frederik von Wehndorf și e colonel SS. Și Sophia îl cunoaște, a adăugat, aruncându-i o otheadă lui Jacques, în speranța că avea să înțeleagă aluzia.

– Așa, deci, a zis Jacques, clătinând din cap, fără să lase pușca din mână. Și, mă rog, ce cauți aici? a întrebat, uitându-se la Frederik.

– Am venit s-o văd pe Sophia, așa cum am promis. Unde este?

Nu i-a răspuns nici Connie, nici Jacques.

– După cum vezi, a continuat Frederik, arătând spre hainele de pe el, nu mai sunt ofițer în armata germană. Mai mult decât atât, sunt căutat de poliție. Dacă mă găsesc, mă trimit de îndată în Germania, unde voi fi executat pe loc pentru trădare.

Jacques a pufnit într-un hohot de râs gutural.

– Ai impresia că te credem? De unde știm că nu-i o înșelăciune? Voi, nemții, sunteți în stare să spuneți orice minciună ca să vă salvați pielea.

– Ai dreptate, a spus Frederik. Nu pot dovedi nimic. Pot doar să vă spun adevărul *meu*. După ce v-am dus pe tine, pe Sophia și pe menajeră la Gara Montparnasse, a adăugat, întorcându-se către Connie, nu m-am întors în Germania. Știam că fratele meu, Falk, n-o să-și găsească liniștea până când nu mă arestează că v-am ajutat să fugiți. Nu e prima oară când se îndoia de loialitatea mea față de cauză. Din cât se vede treaba, am mulți dușmani și nici un prieten.

Suferința și oboseala din ochii lui erau aproape palpabile. Fără uniformă părea mult mai vulnerabil.

– Încotro mergi, Frederik? l-a întrebat Connie.

– Nu m-am gândit decât să ajung la Sophia, așa cum i-am promis, a răspuns el. După ce-am plecat din Paris, a trebuit să mă ascund. Am fugit în Pirinei și am reușit să supraviețuiesc, contând pe mită și pe bunătatea oamenilor. M-am străduit să trec neobservat, am muls până și capre și am hrănit găinile, și am așteptat până când am socotit că puteam porni în

căutarea Sophiei. Au trecut multe săptămâni de când am plecat, a spus Frederik ridicând, deznădăjduit, din umeri.

– E un miracol că ai ajuns fără să te descopere nici una dintre tabere, a spus Jacques, încă bănuitor.

– Gândul că aveam s-o revăd pe Sophia mi-a dat putere. Dar norocul n-o să mai țină cu mine mult timp. Există o persoană care se poate să fi ghicit încotro mă îndrept și care mă urăște îndeajuns de mult cât să mă hăituiască până-n pânzele albe, a oftat Frederik, apoi a clătinat din cap. Știu că voi muri, fie de mâna germanilor, fie de cea a francezilor. Dar am vrut s-o mai văd pe Sophia pentru ultima oară. Te implor, Constance, spune-mi măcar dacă e teafără. Trăiește?

Ochii lui Frederik erau plini de lacrimi. Văzându-l cu arma îndreptată spre piept, aproape de nerecunoscut față de omul de altădată, lui Connie i s-a făcut milă de el. În loc să fugă și să se salveze, preferase să-și riște viața ca s-o revadă pe femeia iubită. Indiferent de naționalitate, convingere politică și de ce făcuse în ultimii ani, ființa din fața ei merita compasiune.

– E bine-sănătoasă, i-a răspuns Connie.

Jacques i-a aruncat o privire amenințătoare, dar Connie nu i-a dat atenție.

– Ți-e foame? Nu cred c-ai mâncat prea mult în ultimele săptămâni.

– Îți sunt recunoscător pentru orice ai să-mi oferi. Dar mai întâi spune-mi, Sophia e aici? Pot s-o văd? a spus Frederik, rugător.

– Îți aduc ceva de mâncare și discutăm. Pune arma jos, Jacques. Frederik n-o să ne facă nimic. Îți dau cuvântul meu. Mai bine urcă în pod și spune-le amicilor noștri că n-au de ce să-și facă griji. A venit o rudă în vizită, dar ei trebuie să stea în continuare ascunși.

– Dacă tu crezi că putem avea încredere în el, a spus Jacques, coborând arma cu inima îndoită, fac cum spui tu.

– Sunt convinsă, a zis Connie, mândră că era, în sfârșit, șefă. Hai în bucătărie, Frederik. Mai stăm de vorbă până îți pregătesc masa.

Frederik s-a ridicat cu greu și Connie și-a dat seama că fiecare pas pe care-l făcea îl costa un efort imens. Ajunsese la capătul călătoriei, iar, în locul adrenalinei, începeau să-l cotopească oboseala, foamea și deznădejdea. Connie a închis ușa bucătăriei în urma lor și i-a făcut semn lui Frederik să ia loc pe scaunul de lemn de la masa micuță.

– Te rog, Constance, spune-mi, Sophia e aici?

– Da, Frederik, e aici.

– Doamne sfinte, a exclamat el, punându-și capul pe brațe și izbucnind în plâns. Când veneam încoace și dormeam în vreun șanț, ori căutam resturi de mâncare prin gunoaie, mă apuca spaima că a murit. De atâtea ori mi-am închipuit asta, că...

Frederik și-a șters nasul pe mânecă și a clătinat din cap.

– Iartă-mă, Constance, înțeleg că nu ți-e milă de mine, dar n-ai idee ce chinuri am îndurat ca să ajung la ea.

– Poftim. Bea asta, i-a spus ea, punându-i un pahar de vin în față și bătându-l prietenește pe umăr. E o minune că n-ai murit pe drum.

– M-a ajutat faptul că atât francezii, cât și conaționalii mei știu că o să se întâmple ceva important. E haos în Franța, Rezistența câștigă teren. Iar noi... *ei*, s-a corectat Frederik repede, se chinuie să-i țină la distanță. Și poate că Franța e ultimul loc în care s-ar gândi cineva să mă caute. Cu excepția unei singure persoane...

– Ia și mănâncă, a spus Connie, punându-i în față o felie groasă de pâine și niște brânză.

– Au venit să percheziționeze castelul? a întrebat-o el, înfulecând pâinea și brânza pe nerăsuflăte.

– Da, au căutat peste tot și n-au găsit nimic. Eu și Jacques am avut grijă să ținem castelul închis și pe Sophia ascunsă. Deocamdată nu bănuiește nimeni că e aici.

– E și Édouard cu voi? a întrebat-o Frederik.

– Nu. Și-a dat seama că ar pune-o în și mai mare pericol pe sora lui, dacă ar veni.

– Nu pot să zăbovesc prea mult timp. Știu că prezența mea vă expune pe toți. Prin urmare, a zis el, sorbind vinul cu lăcomie, o să plec de îndată ce o văd pe Sophia. Mă duci la ea? Te implor, Constance.

– Bine. Vino după mine.

Connie l-a condus pe Frederik în cramă, au intrat în butoiul de stejar și, de acolo, au luat-o pe coridorul care ducea în pivniță.

– Biata mea Sophia, a oftat el, chinuindu-se să înainteze, căci era prea înalt. Cum rezistă? Simte vreodată căldura soarelui pe obraz?

– Trebuie să îndure condițiile astea pentru siguranța ei, a spus Connie, în momentul în care au ajuns la ușă. E posibil să doarmă. Intru eu mai întâi, ca să nu se sperie. Vreau să te previn, Frederik, a adăugat, întorcându-se către el, că și tu vei avea o surpriză.

Connie a bătut în ușa de trei ori, apoi a deschis-o ușor. Sophia stătea pe scaunul de lângă fereastra minuscule, cu o carte pentru nevăzători așezată pe pântec.

– Constance? a spus ea, înălțând capul.

– Eu sunt.

Connie s-a apropiat de Sophia și i-a pus o mână pe umăr.

– Să nu te sperii, a venit cineva să te vadă. Cred că o să te bucuri nespuse de mult când o să afli cine e.

– Sophia, Sophia, dragostea mea, a șoptit o voce din spatele lui Connie. Am venit, *mein Liebling*.

În prima clipă, Sophia a amuțit.

– Visez? Frederik? a murmurat ea. Chiar tu ești?

– Da, Sophia, eu sunt.

Sophia a întins brațele, iar cartea a căzut pe podea.

Connie s-a tras înapoi, privind din ușa cum Frederik se apropia de Sophia și o strângea în brațe. A ieșit din cameră, cu lacrimi în ochi, și a închis ușa după ea.

Capitolul 28

Connie a stat toată noaptea de veghe în salon. La ora două, după plecarea piloților, a venit și Jacques, somnoros, să-i țină companie.

– De o problemă am scăpat. Ce facem cu cealaltă? a întrebat-o, arătând cu degetul înspre podea. E tot împreună cu ea?

– Da.

– Nu te-ai dus să verifici ce fac?

– Ba da, o dată. Stăteau de vorbă.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Constance, dar ești sigură că putem avea încredere în el? Poate că e doar un șiretlic. Profită de o biată fată îndrăgostită.

– Te asigur că nu-i așa. E de ajuns să te uiți la el și îți dai seama că spune adevărul. Nu-i nici o îndoială că a suferit mult în ultimele săptămâni. În afară de asta, noi nici n-am fi ajuns aici dacă nu ne ajuta el să fugim din Paris. Și o iubește din tot sufletul pe Sophia.

– Dar dacă l-a urmărit cineva?

– E foarte posibil.

– Constance, din tot ce-am auzit despre fratele lui, e mai mult ca sigur, a spus Jacques.

– Dar sunt în siguranță în pivniță, nu-i așa? Iar Frederik știe că trebuie să plece cât mai repede cu putință. Ar fi o cruzime să nu-i lăsăm să petrească măcar câteva ore împreună. Fii îngăduitor, Jacques. Au multe să-și spună, având în vedere situația lor.

– Vreau să plece cât se poate de repede, a spus Jacques, cutremurându-se. Dacă se află că am adăpostit un nazist aici, sunt un om mort.

– Măine pleacă. Te rog să mai ai puțină răbdare, Jacques, i-a zis Connie, pe un ton ferm.

Sophia s-a întins pe patul în care abia încăpea singură, darămite în brațele unui bărbat. Îi mângâia fără încetare fața, gâtul și părul, ca să se convingă

că nu visa. De epuizare, Frederik ațipea în răstimpuri, apoi se trezea, tresărind, și o strângea și mai tare la pieptul lui.

– Spune-mi ce putem face, dragostea mea, a zis Sophia. Trebuie să existe un colțișor pe pământul ăsta în care să ne putem adăposti și noi.

Frederik mângâia tandru conturul copilului său care se deslușea prin pielea subțire și albă de pe pântecul Sophiei.

– Trebuie să rămâi aici până ce se naște copilul. N-ai încotro. Eu plec mâine și, cu voia Domnului, o să găsesc un loc în care să mă adăpostesc până la terminarea războiului. Nu mai avem mult de așteptat, crede-mă.

– De câțiva ani aud același lucru, dar parcă nu se mai sfârșește odată, a oftat Sophia.

– Se va sfârși, Sophia, îți jur, dar trebuie să ai încredere, a spus Frederik. Iar, când se va sfârși și voi găsi un loc în care să putem trăi, o să vin după tine și copil.

– Nu mă părăsi, te rog! Nu mai rezist fără tine, *te implor...*

Rugămințile pe care până și ea le știa zadarnice s-au stins în momentul în care și-a îngropat fața la pieptul lui cald.

– Mai avem de așteptat câteva luni și trebuie să fii puternică. Fă-o pentru copil. Într-o zi, vom sta toți trei și-i vom povesti despre curajul mamei lui de a-l aduce pe lume. Sophia, a spus Frederik, sărutând-o tandru pe frunte, nas și buze, am promis că vin și am venit. N-o să te dezamăgesc nici de acum înainte, crede-mă.

– Te cred. Hai să vorbim și despre lucruri mai plăcute. Povestește-mi despre copilăria ta, i-a spus Sophia, disperată să afle cât mai multe despre bărbatul pe care-l iubea – tatăl copilului ei.

– Am crescut în Prusia Răsăriteană, într-un sătuc numit Charlottenruhe, a spus Frederik, închizând ochii și zâmbind la amintirea acelui loc. Am fost norocoși, pentru că familia noastră locuia într-un *Schloss*²⁸ superb, înconjurat de nenumărate hectare de pământ roditor, pe care îl dețineam și-l lucram. Prusiei Răsăritene i se mai spunea și Grâнарul Europei, datorită vastelor ei terenuri agricole. Astfel, noi, cei care trăiam acolo, am prosperat. Am avut o copilărie frumoasă, n-am dus lipsă de nimic, m-am bucurat de dragostea părinților mei și am primit o educație aleasă. Singurul care îmi făcea neazuri era fratele meu, care m-a urât de la bun început.

– Doi frați născuți la o oră distanță, și totuși atât de diferiți, a spus Sophia, gânditoare, mângâindu-se pe pântec. Sper ca micuțul să semene cu tatăl lui și nu cu unchiul. Ce-ați făcut după ce ați terminat școala?

– Falk s-a înrolat în armată, iar eu m-am dus la Universitatea din Dresda, ca să studiez politică și filosofie. Era o perioadă interesantă – tocmai venise Führerul la putere, a explicat Frederik. După sărăcia pe care mulți germani o înduraseră în urma Primului Război Mondial, Hitler a început o serie de reforme menite să le ofere prosperitate și un trai mai bun concetățenilor lui. Asemenea multor tineri radicali și pentru că studiasem politica și-mi plăcea, și eu m-am entuziasmat, a oftat Frederik. Știu că n-o să-ți convină ce spun, dar, în primii ani după ce a devenit Cancelar, Hitler a făcut multe schimbări benefice, iar ideile lui de a transforma Germania într-o putere economică și industrială erau foarte atrăgătoare. Am participat la unul dintre congresele de la Nürnberg și atmosfera era nemaipomenită. Führerul avea o măreție și un farmec care-l făceau irezistibil în fața unui popor obidit. Iar, când vorbea, îi sorbeam fiecare cuvânt. Ne-a redat speranța în viitor, iar noi îl veneram. Eu și prietenii mei ne-am înscris pe dată în partid.

– Mda, a spus Sophia, cutremurându-se. Dar ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

– Ideea este, a zis Frederik, căutând cuvintele potrivite în mintea lui epuizată, că noi doi nu ne putem închipui cum e să cucerești milioane de oameni cu vorbele tale, să fii adorat și să nu existe aproape nici o voce care să te critice. Bănuiesc că ajungi să te simți atotputernic, un fel de dumnezeu.

– Asta așa e, a murmurat Sophia, cu fața îngropată în umărul lui.

– Încă dinainte de război, am rămas îngrozit de felul în care îi trata pe evreii din Germania și de faptul că începuse să interzică religia. După cum bine știi, sunt creștin, lucru pe care, pentru siguranța mea, l-am ținut ascuns. Între timp, fusesem deja recrutat în Serviciul de Informații. A trebuit să accept, Sophia, altminteri, mă împușcau.

– Of, cât ai suferit, scumpul meu Frederik, a spus Sophia, cu ochii în lacrimi.

– Suferința mea nu se compară cu cea a băiețandrilor de treisprezece ani cărora li se pune pușca în mână și primesc ordin să ucidă pentru o cauză pe

care nici măcar n-o înțeleg, a spus Frederik, suspinând la rândul lui. Chiar și eu, prin acțiunile mele, am trimis oameni la moarte. Nici nu-ți închipui ce lucruri oribile am făcut... să mă ierte Dumnezeu pentru ele. Dar mai presus de orice, a adăugat, privind-o cu ochi îndurerați, cum m-ai putea ierta *tu*, Sophia? Cum m-aș putea ierta eu?

– Frederik, te rog...

– Ai dreptate, nu e momentul, a șoptit, mângâindu-i părul cu buzele. Aici, cu tine, mă simt, în sfârșit, împăcat și ocrotit. Dacă ar fi să mor aici și acum, aș fi fericit.

Frederik s-a întins la loc lângă Sophia, cu ochii la umbrele pe care lampa cu ulei le desena pe tavanul tot mai întunecat.

– O să țin minte toată viața această seară. Acum înțeleg că Paradisul nu înseamnă să te afli într-un loc frumos, precum Grădina Edenului, cum spune Biblia, nici să strângi bogății, ca să fii puternic și temut. Astea sunt lucruri superficiale și n-au nici o însemnătate. Iată că, deși mă aflu într-o pivniță umedă și întunecoasă și știu că sunt condamnat la moarte, în brațele tale mi-am găsit liniștea, a spus Frederik, suspinând de emoție. Sufletul meu e în paradis, datorită ție.

– Frederik, strânge-mă, te rog, în brațe, ca și când n-o să-mi mai dai drumul niciodată.

Locuitorii castelului De La Martinières s-au trezit în lumina blândă a zorilor provensali. Cei aflați la suprafață se foiau de colo colo, iar cei din subteran așteptau cu groază ca soarele să se înalțe pe cer.

Dis-de-dimineată, la Londra, Édouard De La Martinières s-a deșteptat într-un zumzet persistent, care, odată ajuns deasupra lui, s-a transformat într-un huruit asurzitor. S-a dus la fereastră și a văzut avioanele care zburau în formație strânsă, într-un șir nesfârșit, pe deasupra capitalei. Era 6 iunie 1944. Sosise Ziua Z.

La ora șapte, Connie a auzit o bătaie timidă în ușa bucătăriei. A deschis-o și l-a văzut pe Frederik, cu ochii încă arzând de dragoste.

– Trebuie să plec în curând, Constance. Ești bună să-mi faci o cafea și, poate, ceva de mâncare? Nu știu când o să mai pun ceva în gură, a adăugat.

– Desigur, a zis Connie. Cred că găsim și niște haine curate pe măsura ta. Ești cam de-o înălțime cu Jacques.

Chiar și de la distanță, Connie îi simțea mirosul greu.

– Ești foarte amabilă, Constance. Sophia te roagă să mergi la ea. Spunea ceva despre o grădină în care poate ieși fără s-o vadă nimeni. Ar vrea să ne despărțim acolo.

– Mă duc pe dată, i-a spus Connie, arătând către ibricul care fierbea pe foc și către pâinea rămasă de cu seară. Baia e chiar lângă bucătărie. Merg să-ți aduc haine curate.

Cum Jacques plecase cu bicicleta în sat, ca să cumpere pâine proaspătă, Connie a scotocit prin șifonierul lui și s-a întors cu un morman de haine care îi păreau potrivite. I le-a întins lui Frederik.

– Alege ce-ți vine. Merg s-o duc pe Sophia în grădină și mă întorc. O să văd dacă găsesc și câțiva franci, ca să ai niște bani de drum.

– Ești un adevărat înger, Constance, și n-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru Sophia și pentru mine. Îți mulțumesc.

Un sfert de oră mai târziu, Constance a ciocănit la ușa Sophiei. A găsit-o în pat, cu fața senină și radiind de frumusețe.

– Am înțeles că vrei să-ți iei rămas-bun de la Frederik în grădină.

– Da. Nu știu când ne vom mai revedea. Și vreau să-mi amintesc de ultimele noastre clipe împreună ca și când am fi liberi să mergem unde dorim.

– Te înțeleg, dar trebuie să fii pregătită să te miști repede, în caz că apare cineva.

– Da. Ești bună, Constance, să mă ștergi pe față și să-mi piepteni puțin părul?

După ce i-a îndeplinit dorința, dichisind-o în lumina slabă din pivniță, deși, cu chipul radiind de iubire, Sophia ar fi arătat minunat chiar și fără s-o aranjeze, Connie a condus-o în grădina împrejmuită și a așezat-o la masa de sub castan.

– Merg să-l aduc pe Frederik, i-a zis Connie.

– Mulțumesc. E o dimineață minunată.

– Este, într-adevăr.

Connie a plecat, iar Sophia a rămas în grădină, bucurându-se de razele calde ale soarelui. A tras în piept aerul înmiresmat, recunoscând parfumul intens al tufelor de lavandă plantate din belșug pe lângă zid.

- Sophia.
- Ce repede ai venit, a spus ea, desfăcând brațele. Constance a plecat?
- Da, i-a răspuns el, după câteva clipe de tăcere.
- Vino și ia-mă în brațe, Frederik. Nu mai avem mult timp de petrecut împreună.

Frederik s-a supus, iar Sophia i-a adulmecat mirosul, altul decât cel pe care-l avusese cu câteva ore mai devreme. Și-a trecut degetele peste obrazul lui, apoi a coborât pe stofa aspră a unei jachete necunoscute.

- Văd că te-ai spălat, iar Constance ți-a dat haine curate.
- Da, e o femeie foarte cumsecade.
- Trebuie neapărat să pleci chiar acum? Mai stai puțin cu mine, i-a zis Sophia, bătând cu palma în scaunul de lângă ea.

După ce Frederik s-a așezat, Sophia i-a luat mâinile. Ea a băgat de seamă că strânsoarea lor era mai puternică decât de obicei, iar palmele – mai moi, pesemne datorită săpunului.

- Cum o să știu de tine după ce pleci? l-a întrebat ea.
- Iau eu legătura cu tine. Dacă-mi spui unde se ascunde fratele tău, poate că-i transmit și lui un mesaj.
- Frederik, ți-am spus și aseară, habar n-am unde e. Stă departe de mine ca să mă protejeze.
- Chiar nu știi unde e?
- Nu! a spus ea, dând, exasperată, din cap. De ce vorbim despre asta când, în câteva minute, o să pleci? Te rog, Frederik, ne-a mai rămas atât de puțin timp împreună, hai să discutăm despre viitor. Mă gândeam să găsim un nume de băiat sau de fată pentru copil.
- Cum vi se pare Falk, ca pe unchiul lui?

Era aceeași voce, dar venea de la distanță. Sophia nu pricepea ce se întâmplă. Mâinile ei îl căutau frenetic.

- Unde ești, Frederik? Ce se petrece?
- Frederik se uita la fratele lui, care se ridicase de pe scaunul de lângă Sophia și ținea pistolul îndreptat către el.

- Văd că ai venit până la urmă, Falk, a spus el.
- Bineînțeles.
- Ți-ai adus și amicii din Gestapo? Așteaptă la poarta castelului, ca să mă ducă înapoi în Germania? l-a întrebat Frederik, cu voce slabă.
- Nu, i-a răspuns Falk. N-am vrut să-mi răpească cineva plăcerea asta. Am vrut, de asemenea, să-ți ofer o ultimă șansă de a te explica. La urma urmelor, ești fratele meu. Măcar atât să fac pentru tine.
- Ești foarte amabil, Falk, a zis Frederik. Cum m-ai găsit?
- Doar un nătâng nu și-ar fi dat seama încotro te-ndreptai. Te urmăresc de câteva săptămâni. Știam că, până la urmă, aveai să mă duci la celelalte persoane pe care vreau să le interoghez. De pildă, domnișoara din fața noastră. Din păcate, refuză să-mi spună unde e fratele ei. Deși sunt convins că știe.
- Nu știu, *Monsieur*! Nu ne-a spus, tocmai ca să ne protejeze! a strigat Sophia.
- Fii serioasă, *Fräulein*. Până și o târfă ca tine, a zis Falk arătând spre pântecul ei, fără prea multă minte, își dă seama că nu sunt atât de credul. Am în buzunar un mandat de arestare pe numele tău, a adăugat, întorcându-se spre Frederik. Ar fi păcat să trebuiască să te omor ca să-ți conving iubita să-mi dea informațiile care mă interesează.
- Cred că ai visat la clipa asta încă de când eram mici, frate, a spus Frederik, privindu-și geamănul cu amărăciune. Aș fi bucuros să mor de mâna ta, dacă n-ar fi la mijloc femeia pe care o iubesc. Dacă mă predau de bunăvoie și merg cu tine în Germania, unde o să fii lăudat pentru ingeniozitatea cu care mi-ai dat de urmă, ești dispus să o cruți? Îți jur pe sufletul mamei noastre că Sophia nu știe unde se ascunde Édouard De La Martinières. Ești de acord cu propunerea mea? i-a spus Frederik, rugător. Vin cu tine și îți ofer toată gloria la care ai râvnit, cu condiția să le cruți viața femeii pe care o iubesc și a copilului nostru.
- Falk s-a uitat la fratele lui și a slobozit un râset sarcastic. Hohotea atât de tare, încât îi tremura pistolul în mână și a trebuit să se stăpânească.
- Of, frate, ești așa un idealist! Toate poeziile alea pe care le citeai în copilărie erau niște aiureli romantice. Credința ta în Dumnezeu, inteligența și cunoștințele tale filosofice cu care te-ai lăudat mereu – nu-ți servesc la

nimic dacă ești rupt de realitate. Viața e rece, grea și crudă. Oamenii nu au acel suflet despre care vorbești tu. Nu suntem cu nimic mai presus decât gângăniile care se târăsc orbește pe fața pământului. N-ai înțeles niciodată realitatea. E o luptă pe viață și pe moarte, frate. Fiecare își vede interesul. Ai impresia că viața ta contează? Sau a ei? Chiar crezi că *iubirea*, a zis Falk, profund disprețuitor, poate învinge orice? Te amăgești singur, Frederik, și așa ai făcut mereu. A venit momentul să te înveți ce înseamnă realitatea.

Falk a mutat pistolul dinspre Frederik înspre Sophia.

– *Asta e „realitatea“!*

Frederik s-a aruncat în fața Sophiei chiar în clipa în care pocnetul armei a răsunat în liniștea zorilor.

A urmat o nouă împușcătură.

Nevătămat, Frederik s-a răsucit către Sophia, ca să vadă dacă pățise ceva. Dar cel care se prăbușise la pământ era Falk. S-a scuturat de câteva ori, în agonie, și a scăpat pistolul din mână. Frederik s-a dus repede și a îngenunchat lângă el, uitându-se în ochii care se învârteau în orbite.

Falk a deschis gura și a reușit să-și ațintească privirea asupra fratelui său.

– Ai câștigat, a bolborosit el.

I-a aruncat un zâmbet resemnat și s-a stins.

S-a lăsat tăcerea peste grădina în care doar păsările mai ciripeau, vesele, salutând noua zi. În cele din urmă, după ce i-a închis ochii fratelui său și l-a sărutat pe frunte, Frederik a ridicat privirea.

În spatele lui Falk a văzut-o pe Connie, cu arma de vântoare a lui Jacques îndreptată înspre locul în care stătuse Falk.

– Mulțumesc, a murmurat Frederik, cu lacrimi în ochi.

– O merita cu vârf și îndesat, a zis Connie. În afară de asta, era momentul să mă folosesc de ceea ce-am învățat la instrucție, a adăugat, cu o umbră de zâmbet pe buze. Am făcut bine ce-am făcut?

Se citea în ochii ei că aștepta cu disperare un răspuns afirmativ.

Frederik s-a uitat la trupul neînsuflețit al fratelui său, apoi s-a întors către Sophia, care, de frică, era albă ca hârtia.

– Da, a spus el. Îți mulțumesc.

A apărut și Jacques.

– Dă-mi pușca, Constance, a spus el, apoi i-a luat-o cu blândețe din mâini.

În clipa aceea, Connie a început să tremure violent. Jacques a cuprins-o de umeri și a condus-o la scaunul de lângă Sophia.

– E mort? a întrebat Jacques, uitându-se la trupul întins pe iarbă.

– Da.

– Nu-mi închipuiam că ești un țintaș atât de bun, Constance.

Jacques s-a aplecat peste Falk și a văzut dâra de sânge care i se prelingea prin uniformă.

– Am fost antrenată să ucid, a replicat Connie.

– Era fratele tău? l-a întrebat Jacques pe Frederik.

– Da, fratele meu geamăn.

– Bănuiesc că știi și alții că a venit aici?

– Nu cred. Voia să se laude că m-a capturat de unul singur.

– Nu ne putem bizui pe asta. Riscul e prea mare, i-a zis Jacques. Trebuie să pleci de îndată, Frederik. E foarte posibil ca, dacă trecea cineva prin preajmă, să fi auzit împușcăturile. *Mademoiselle* Sophia, trebuie să cobori repede în pivniță și să rămâi acolo până hotărâm cum e mai bine să facem. Te conduce Constance.

– Mulțumesc, a spus Sophia, în momentul în care Connie a ajutat-o să se ridice de pe scaun, cele două femei sprijinindu-se una de cealaltă ca să se țină pe picioare.

Frederik a plecat de lângă trupul fratelui său și s-a dus agale către Connie.

– Nu te las să iei vina asupra ta. Falk pe mine mă căuta și eu ar fi trebuit să pun capăt acestei situații. Când or să descopere că a murit, vreau să declar că eu l-am ucis.

– Nu, Frederik. Nu l-am ucis doar ca să vă salvez pe voi doi, a spus Connie, cu ochii pierduți în zare. Am avut și eu motivele mele. Acum măcar știu că nici o femeie n-o să mai îndure ce-am îndurat eu, a adăugat, uitându-se la Frederik. De luni în șir îi doresc moartea.

– Trebuie să scăpăm rapid de cadavru, a zis Jacques. Frederik, vreau să mă ajuți să săpăm o groapă.

– Desigur, a spus Frederik.

– Cel mai sigur e aici, în grădina împrejmuită, ca să nu riscăm să-l mutăm și să ne vadă cineva. Scoate-i uniforma, ca să-i dau foc. Constance, după ce-o duci pe Sophia în pivniță, du-te în bucătărie și vezi că e niște coniac acolo. Bea puțin, ca să te mai liniștești. Deocamdată n-ai cu ce să ne ajuți.

După ce a condus-o pe Sophia, încă în stare de șoc, și i-a promis că Frederik n-o să plece fără să-și ia rămas-bun, Connie a urmat sfatul lui Jacques. Băutura i-a fost de ajutor, chiar dacă nu se putea opri din tremurat, în ciuda zilei călduroase de iunie.

O jumătate de oră mai târziu, s-a întors și Jacques.

– L-am îngropat pe Falk și i-am ars uniforma. Frederik a coborât în pivniță, să-și ia la revedere de la Sophia, după care o să plece.

– Mulțumesc, Jacques.

– Nu, Constance, eu trebuie să-ți mulțumesc, a spus el, privind-o cu și mai mare respect decât înainte. Mă duc să adun câteva lucruri pentru călătoria lui Frederik și, după ce pleacă, mai stăm de vorbă.

– La revedere, dragostea mea, a spus Frederik, strângând-o pe Sophia la piept. Promit să-ți trimit vești, dar, deocamdată, trebuie să ai grijă de sănătatea ta și a copilului nostru. Ascultă ce-ți spun Jacques și Constance. Sunt oameni buni și n-am nici o îndoială că te vor proteja.

– Așa am să fac, a zis Sophia, cu lacrimile curgând năvalnic din ochii ei orbi.

A dus mâna la inelul cu sigiliu de pe al cincilea deget de la mâna dreaptă și l-a tras peste încheietura umflată.

– Ia-l, a spus. E blazonul familiei De La Martinières. Vreau să ți-l dăruiesc ție.

– Atunci, ți-l dau și eu pe al meu. Poartă emblema familiei mele. Lasă-mă să ți-l pun pe deget.

Sophia a întins mâna, iar Frederik i-a pus inelul.

– Facem schimb de inele, a spus el, zâmbind, într-o pivniță oribilă și într-o zi oribilă. Nu e tocmai locul pe care l-aș fi ales, dar e mai bine decât nimic. Să porți inelul, Sophia, și să nu uiți niciodată cât de mult te iubesc. Vei fi veșnic în sufletul meu.

– Și tu într-al meu.

– Trebuie să plec acum.

– Da.

Cu inima grea, Frederik i-a dat drumul din brațe, a sărutat-o pe buze pentru ultima oară și s-a dus spre ușă.

– Orice s-ar întâmpla, spune-i copilului nostru că tatăl său a iubit-o nespus de mult pe mama lui. La revedere, Sophia.

– La revedere, a șoptit ea. Domnul fie cu tine.

Mai târziu, după plecarea lui Frederik, Connie a coborât în pivniță ca s-o îmbărbăteze pe îndurerata Sophia. A găsit-o, însă, ghemuită pe pat și gâfâind.

– Dumnezeu mare! a strigat ea. Credeam că nu mai vii! Copilul...

Sophia a scos un țipăt, zvârcolindu-se din cauza contracțiilor.

– Ajută-mă, Constance! Ajută-mă!

În ziua în care a început eliberarea Franței, iar Aliații au debarcat pe țărmul Normandiei, luptele aprige durând zile în șir, în pivnița întunecoasă au răsunat plânsetele unui nou-născut.

Conac (în limba germană în original)

Capitolul 29. Trei luni mai târziu

Într-o după-amiază plăcută de la sfârșitul lui septembrie, Édouard De La Martinières a intrat în grădina împrejmuită a castelului tocmai pe când apunea soarele. A văzut o femeie așezată sub stejar, cu un prunc în brațe. Ținea capul aplecat spre copil și încerca să-l liniștească.

Édouard s-a apropiat de femeie, nedumerit.

– Bună ziua, a spus, pe un ton aproape întrebător.

A primit răspunsul la întrebare în clipa în care ochii căprui și limpezi s-au uitat la el, mirați de apariția neașteptată.

– Édouard!

S-a dus la ea, iar femeia s-a ridicat, cu copilul în brațe.

– Iartă-mă, Constance... culoarea părului... arăți foarte schimbată. În prima clipă, am crezut că ești Sophia, i-a spus el, zâmbind.

– Nu..., i-a răspuns ea, cu o privire mahnită. Nu-mi vine să cred că ești aici! De ce nu ne-ai dat de veste, Édouard?

– N-am vrut să risc anunțându-vă, a spus el. Chiar dacă Parisul a fost eliberat și De Gaulle a revenit la putere, pericolul n-a trecut și nici n-are să treacă până ce nu va fi eliberată întreaga Franță.

– După ce au debarcat Aliații pe plajele din apropiere, nemții au fugit precum potârnichele, cu Rezistența pe urmele lor, l-a lămurit Constance. Jacques știe de venirea ta?

– Nu. Nu l-am găsit nici acasă, nici în cramă, dar am băgat de seamă că obloanele de la ferestrele castelului erau deschise. Am venit până aici ca să le văd pe Sophia și pe Sarah.

– E minunat să putem trăi liberi, în sfârșit, a spus Connie.

– Sophia e înăuntru? a întrebat-o el.

– Nu, Édouard. Ia loc, te rog, a oftat Connie. Avem multe de vorbit.

– Așa se pare, a zis Édouard, arătând către copil.

Luată prin surprindere de vizita lui, Connie nu știa de unde să înceapă.

– Édouard, nu e... nu e ce-ți închipui tu.

– În cazul ăsta, merg să aduc o carafă de rozé. Revin de îndată.

Connie l-a văzut cum dispărea pe poarta grădinii împrejmuite. În ultimele săptămâni își dorise de multe ori să vină odată momentul acela, chiar dacă-i era groază de el. Iar acum, că venise, nu știa cum avea să găsească cuvintele potrivite ca să-i spună lui Édouard tot ceea ce era de spus. Cu toate că prezența lui mult așteptată avea să o elibereze în sfârșit, Connie l-a privit cu inima grea cum se întorcea cu două pahare și cu carafa de vin.

– Înainte să discutăm, vreau să închinăm un pahar și să sărbătorim că s-a terminat cu infernul ăsta. Franța e aproape liberă și, în curând, o vor urma și alte țări, a zis Édouard, ciocnind paharul cu ea.

– Pentru noi începuturi, a închinat Connie. Aproape că nu-mi vine să cred că s-a terminat.

– Pentru noi începuturi, i-a răspuns Édouard, sorbind din vin. Acum spune-mi, unde e Sarah?

Connie i-a povestit cum fusese arestată pe când se îndreptau către sud.

– Ne-am interesat în ultimele săptămâni și bănuim că a fost trimisă într-un lagăr de muncă. Trebuie să avem răbdare până ce aflăm mai multe, a oftat Connie.

– Să dea Domnul să aflăm cât mai repede, a spus Édouard, vizibil emoționat. De la invazia din nord și din sud, se simte un suflu nou în Franța. Să sperăm că mai-marii germani se vor preda în curând. Dar vor trece mulți ani până să ne revenim după distrugerile și după sutele de mii de morți pricinuite de război. Acum, Constance, lămurește-mă, te rog, ce e cu... *acesta*, a spus Édouard, făcând semn înspre copil. Nu pot să mă prefac că nu sunt șocat. Cum...? *Cu cine...*?

Connie a tras adânc aer în piept.

– Nu e copilul meu. Eu doar am grijă de el.

– Atunci al cui e?

– E nepoata ta, Édouard. Copilul Sophiei.

Édouard s-a uitat la ea cu ochi mari, de parcă era nebună.

– Nu, nu, nu! E cu neputință! Sophia n-ar fi..., a bolborosit, clătinând din cap. Nu! a repetat. E de neconceput!

– Îmi dau seama că ți-e greu să crezi așa ceva. Și eu am reacționat la fel atunci când mi-a spus Sarah. Dar, Édouard, eu am ajutat-o să-l aducă pe

lume. Sophia a intrat în travaliu exact în Ziua Z, așa că am numit fetița Victoria.

Édouard încă își ținea capul în mâini, căznindu-se să priceapă pe de-a-ntregul cele spuse de Connie.

– Înțeleg că ești șocat, a reluat ea. Și îmi pare rău că afli toate astea de la mine. Trebuie să ții cont de faptul că noi toți am tratat-o pe Sophia ca pe un copil. Când, în realitate, ea era de-o seamă cu mine, femeie în toată firea. O femeie care s-a îndrăgostit, a adăugat Connie.

Édouard a ridicat brusc ochii spre Connie.

– De ce tot vorbești despre ea la trecut, ca și când nu mai e aici? Unde e? Spune-mi unde e, Constance!

– Sophia a murit, Édouard, a spus Connie, încet. A murit la câteva zile după ce s-a născut Victoria. A avut o naștere grea și lungă, iar apoi, deși am făcut tot ceea ce depindea de noi, n-am putut opri hemoragia. Și, așa cum bine știi, n-o puteam duce la spital. Jacques a chemat un doctor aici, însă n-a putut s-o salveze, a spus Connie, cu glasul gătit de emoție. Iartă-mă, Édouard. De când s-au întâmplat toate astea, am trăit cu groaza acestei discuții.

Édouard tăcea. După care un urlet gutural s-a înălțat din străfundurile ființei lui, sfâșiind liniștea serii.

– *Nu! Nu!* Nu se poate!

S-a ridicat, a apucat-o pe Connie de umeri și a început s-o zgâlțâie.

– Spune-mi că minți! Spune-mi că visez și că scumpa mea soră e vie și nevătămată! Nu poate fi adevărat!

– Îmi pare rău, dar e adevărat. E adevărat!

Privirea din ochii lui o înspăimânta. Connie strângea copilul la piept, de teamă să nu-l scape din pricina zgâlțâielilor lui.

– Încetează, Édouard! N-ai ce să-i reproșezi lui Constance. Dimpotrivă, ar trebui să-i mulțumești.

Jacques a traversat grădina și l-a tras pe Édouard de lângă Connie, care tremura de spaimă.

– Ascultă bine ce-ți spun, Édouard! Femeia pe care ai atacat-o i-a salvat viața surorii tale. Și-a pus propria viață în pericol ca s-o protejeze – ba chiar

a omorât un om pentru ea! Nu te las să te porți așa cu ea, oricât ai fi de îndurerat și de tulburat!

– Jacques...

Édouard s-a dat înapoi, clătinându-se pe picioare, și s-a uitat la vechiul lui prieten de parcă abia îl recunoștea.

– Spune-mi, te rog, că nu-i adevărat ce mi-a zis, l-a implorat el.

– Din nenorocire, *este* adevărat, Édouard. Sophia a murit acum trei luni, a confirmat Jacques. Am încercat să-ți dăm de veste, dar e haos general de la invazia Aliaților încoace. Nu mă miră că n-ai primit mesajul.

– O, Doamne! O, Doamne! Sophia... Sophia mea!

Édouard a început să plângă. Jacques și-a cuprins prietenul de umeri și l-a strâns în brațe.

– E de neîndurat! Când mă gândesc că din vina *mea* s-a întâmplat asta! Dacă nu puneam Franța înaintea ei, Sophia ar fi fost în viață! Nu ea trebuia să și-o sacrifice, ci eu! *Eu!*

– E, într-adevăr, cumplit că nu mai e printre noi, i-a spus Jacques, cu blândețe, dar nu trebuie să te învinovățești. Sophia te adora, Édouard, și era foarte mândră de contribuția ta la eliberarea Franței.

– Da, însă în vreme ce eu eram la adăpost la Londra, ea suferea aici, în singurătate. Am crezut că trebuia să stau la distanță, că prezența mea ar fi pus-o în și mai mare pericol. Dar uite că a murit!

– Nu uita, dragul meu prieten, i-a spus Jacques, că Sophia a murit la naștere, n-a fost omorâtă de Gestapo. Mă îndoiesc că prezența ta aici ar fi salvat-o.

Suspinele lui Édouard s-au oprit brusc, iar el a ridicat ochii către Jacques.

– Cine e tatăl?

Jacques i-a cerut ajutorul lui Connie din priviri. Ea s-a ridicat și s-a apropiat, temătoare, de Édouard.

– Frederik von Wehndorf. Îmi pare rău, Édouard.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare peste grădină, timp în care Édouard încerca să pătrundă cu mintea cele spuse de Connie. De data asta a oftat, s-a dus, împleticindu-se, la un scaun și s-a prăbușit pe el, de parcă nu-l mai țineau picioarele.

Pe când el stătea în acea tăcere încremenită, Connie i-a zis:

– Tu cu gura ta ai spus că Frederik era un om bun. El ne-a ajutat să fugim din Paris și i-a mai ajutat și pe alții, lucru pentru care a plătit scump, ca și tine, Édouard. Și, indiferent de uniforma pe care o purta, o iubea nespus de mult pe sora ta.

– De asta m-am convins și eu, a spus Jacques.

– L-ai cunoscut? l-a întrebat Édouard, uluit.

– Da, a venit aici ca s-o vadă pe Sophia, l-a lămurit Jacques. Biata de ea, măcar a avut parte de câteva ceasuri de bucurie și alinare înainte să moară. Dar asta nu e tot. Falk...

– Ajunge!

Édouard a deschis gura, vrând să mai spună ceva, dar a închis-o la loc, ca și când cuvintele nu puteau exprima ceea ce simțea în acel moment.

– Mă scuzați, a spus, s-a ridicat de pe scaun și s-a dus către poarta grădinii, împleticindu-se. Vreau să fiu singur.

Seara, Connie i-a dat să mănânce Victoriei și se pregătea s-o culce într-unul dintre dormitoarele din castel. A auzit zgomot de pași pe trepte. Édouard s-a oprit în pragul ușii, pământiu și tras la față, cu ochii roșii de plâns.

– Constance, vreau să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat mai devreme. E de neiertat.

– Înțeleg, a spus Connie, bucuroasă că se mai liniștise. Vrei să-ți vezi nepoata? E o fetiță frumoasă, leită Sophia.

– Nu... nu. Nu pot!

Acestea fiind zise, Édouard s-a întors și a plecat.

În zilele care au urmat, Connie l-a văzut rareori. Édouard se instalase în dormitorul matrimonial, chiar lângă camera ei. Îl auzea noaptea cum se plimba de colo colo, iar dimineața pleca înainte să se trezească ea. Connie îl zărea de la fereastră, în timp ce-o hrănea pe Victoria; o siluetă îndepărtată, care rățăcea printre butucii de viță-de-vie, fiecare mișcare trădându-i amărăciunea. De multe ori lipsea toată ziua, se întorcea la lăsarea nopții și se ducea direct în camera lui.

– Suferă mult, Constance. Dă-i pace. Are nevoie de timp ca să-și revină, spunea Jacques.

Constance înțelegea, dar, cum zilele treceau, iar Édouard nu dădea semne că ar scăpa de depresie, și ea începea să-și piardă răbdarea. Era disperată să se întoarcă acasă. Odată cu eliberarea Parisului, putea călători în liniște și abia aștepta să-și revadă soțul. Și, pentru prima oară după patru ani, să-și îndrepte atenția către viața *ei*.

Dar, până când nu-și revenea Édouard, astfel încât să se poată ocupa de nepoata lui, ea n-o putea părăsi pe Victoria. Fusese prima care o ținuse în brațe și, cum Sophia căzuse la pat și murise după câteva zile, Connie îngrijise copilul în tot acest timp.

S-a uitat la chipul angelic al fetei, care era leită mama ei. La început se temuse ca nu cumva orbirea Sophiei să fi fost ereditară, însă băgase de seamă că frumoșii ochi albaștri ai Victoriei urmăreau culorile vii pe care Connie i le punea în față, ca să verifice. De curând învățase să zâmbescă; de câte ori Connie o lua din pătuț, copilul îi zâmbea cu gura până la urechi. Deocamdată Connie nici nu îndrăznea să se gândească la durerea pe care avea s-o simtă la despărțirea de Victoria. Devenise mama copilului, iar dragostea pe care i-o purta o speria până și pe ea.

Se ruga ca într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, ea și Lawrence să aibă copii lor.

După o săptămână în care Édouard nu făcuse altceva decât să-și jelească sora într-o singurătate deplină, Connie a ajuns la concluzia că trebuia să aibă o discuție cu el. Într-o dimineață, pe când era cu Victoria, a auzit pașii lui Édouard pe palier. L-a prins din urmă tocmai când cobora scările.

- Édouard, trebuie să stăm de vorbă.
- Despre ce? a întrebat-o el, întorcându-se încet către ea.
- Războiul e ca și terminat. Am și eu viața mea și un soț, și vreau să mă întorc în Anglia.
- Atunci, du-te, i-a răspuns el, ridicând din umeri, și a coborât mai departe.
- Stai o clipă, Édouard! Cum rămâne cu Victoria? Trebuie să găsești pe cineva care să aibă grijă de ea după ce plec. Te-ai gândit să angajezi o doică? Te ajut eu să cauți o femeie pricepută.

La auzul acestor cuvinte, Édouard s-a întors din nou spre ea.

– Constance, înțelege odată pentru totdeauna că nu mă interesează copilul *ăsta*, a spus el, pe un ton dezgustat. Din cauza lui și a blestematului său de tată, Sophia nu mai e printre noi.

Connie a rămas uluită de răceala lui.

– Édouard, cum poți să spui că e vina copilului?! E un prunc nevinovat, care n-a cerut să se nască. Sunt... e datoria ta, în calitate de unchi, să ai grijă de el.

– Am spus nu! De ce nu cauți tu o soluție? Poate găsești un orfelinat unde-o primesc și pe ea. Din tot ce mi-ai zis, ar fi bine să rezolvi situația cât mai curând cu putință, a spus el, oftând. Cu cât dispare mai repede din casa asta, cu atât mai bine. Fă cum crezi tu de cuviință. O să-ți restitui, desigur, toți banii pe care îi cheltuiești.

Édouard i-a întors spatele și a continuat să coboare, lăsând-o pe Connie în stare de șoc.

– Cum poate să spună asemenea lucruri oribile? s-a plâns ea, frângându-și mâinile, în timp ce Jacques o asculta cu o figură mohorâtă.

– Suferă, ți-am mai zis. Nu doar după Sophia, ci după tot ceea ce-a pierdut în războiul ăsta. Refuză să accepte copilul pentru că, în felul ăsta, are pe cine să dea vina. În sinea lui, știe că fetița e nevinovată. E un om integru, care n-a fugit niciodată de răspundere, a ținut să întărească Jacques. O să se dea pe brazdă, Constance, n-am nici o îndoială în privința asta.

– Așa o fi, Jacques, dar eu *nu* mai am timp să aștept, i-a mărturisit Connie, disperată. Îmi pare rău că spun asta, dar trebuie să înțelegi că și eu am oameni pe care-i iubesc și abia aștept să-i revăd. Iar faptul că-mi dau seama că, dacă nu exista Victoria, puteam pleca chiar acum acasă, îmi îngreunează și mai mult situația. Dar o iubesc și nu mă lasă inima s-o părăsesc. Cum a putut Édouard să-mi spună s-o duc la orfelinat?

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Connie și-a întors privirea către Victoria, care gângurea fericită pe păturica întinsă în iarbă.

– Probabil că i-ar fi fost mai ușor s-o accepte dacă nu semăna atât de mult cu Sophia, a oftat Jacques. Dar crede-mă, Constance, că va veni o zi în care

o să-și dea seama că fetița asta e singura care-i poate reda bucuria și speranța în viitor. Deocamdată are mintea întunecată de durere.

– Și eu ce fac până atunci, Jacques? Dă-mi un sfat, te rog. Trebuie să merg acasă! Nu pot să mai aștept!

– Lasă-mă să vorbesc și eu cu Édouard. Poate că am să reușesc să-i bag mințile-n cap și să-l conving să nu-și mai plângă de milă.

– Mă bucur că ai spus asta, i-a zis Connie. Din păcate, și eu am aceeași impresie în ceea ce-l privește. A fost o perioadă de mari suferințe. Și nici unul dintre noi n-a fost cruțat, a adăugat.

– După cum am spus, Édouard nu e din fire un om prea indulgent cu sine însuși. O să discut cu el.

Seara, Connie stătea ca pe ghimpi și-l urmărea pe Jacques înaintând printre butucii de viță-de-vie înspre Édouard, care se întorcea acasă. A spus o rugăciune în gând. Dacă exista o persoană de sfatul căreia ar fi ascultat Édouard, aceea era Jacques. El era singura ei speranță.

A așezat-o pe Victoria în coșulețul pe care-l păstra acasă la Jacques pentru momentele în care îl vizita, și a așteptat cu sufletul la gură ca el să se întoarcă. De îndată ce Jacques a intrat pe ușă, s-a văzut pe chipul lui că nu aducea vești bune.

– E de neclintit, Constance. Plin de amărăciune și de ură... parcă e alt om. Nu știu ce să spun. Încă mai cred că, odată cu trecerea timpului, are să revină la sentimente mai bune. Dar tu nu poți aștepta până atunci. Te înțeleg. După câte ai făcut pentru familia asta, n-ar trebui să te simți vinovată că vrei să te întorci la oamenii pe care-i iubești. Așa că poate n-ar strica să ne interesăm la orfelinatul despre care ți-am spus mai demult...

– Nici să n-aud de așa ceva! a strigat Connie, dând ferm din cap. Cum s-o părăsesc pe Victoria? Nu mi-aș ierta-o în veci.

– Constance, nu știu ce-ți închipui tu, dar e un orfelinat curat, iar măicuțele care se ocupă de el se poartă foarte frumos. Sunt șanse mari ca un copil minunat ca Victoria să-și găsească repede o familie, a spus Jacques, cu mai mare convingere decât simțea de fapt. Nu uita că Victoria nu e responsabilitatea ta, și că trebuie să te gândești și la tine.

Connie a rămas tăcută câteva clipe, cu ochii la fetiță.

– Dacă a mea nu e, a cui e?

– Ascultă-mă, a zis Jacques, punându-și mâna peste a ei, războiul e ceva urât și crud, și mulți îi cad victime. Nu doar soldații curajoși care luptă pentru patrie, ci și oameni precum Sophia și fiica ei. La fel și Édouard. Poate că n-o să mai fie niciodată omul care a fost, pentru că, deși își varsă necazul pe toți cei din jur și-i învinuiește de moartea Sophiei, în sinea lui pe el se consideră vinovat. Ajunge cât i-ai ajutat. Mai mult de-atât nu se poate. Ca unul care a ajuns să te respecte și să te admire, cred că ar fi bine să pleci cât mai repede.

– Cum rămâne cu tatăl Victoriei? l-a întrebat Connie. Sunt convinsă că, dacă Frederik ar ști că Sophia a murit, iar Édouard refuză să accepte copilul, l-ar lua el.

– Așa cred și eu, dar ai idee cum să-l găsești? Cine știe unde e... Poate c-a murit și el, a spus Jacques, clătinând din cap. Domnește haosul în toată lumea, Constance. Pretutindeni sunt oameni care au fugit din căminele lor. E o misiune fără sorti de izbândă.

– Ai dreptate. Totul e zadarnic..., a spus Connie, cu amărăciune. Nu există soluții.

– Măine fac un drum până la orfelinatul din Draguignan, ca să vorbesc cu măicuțele dacă o pot lua pe Victoria în grija lor, a spus Jacques, pe un ton blând. Crede-mă, și eu țin la ea. Și nu te-aș îndruma s-o lași într-un astfel de loc dacă n-aș fi sigur că se vor ocupa de ea. Dar e momentul să te scape cineva de povara asta. Cum Édouard nu pare dispus în momentul de față, o s-o fac eu.

În noaptea aceea, Connie s-a zvârcolit în pat, nemaștiind ce era bine și ce era rău. Războiul parcă răsturnase întreaga moralitate a lumii, iar Connie se străduia să și-o păstreze pe a ei.

La un moment dat, i-a venit o idee și s-a ridicat în capul oaselor. Dacă o lua pe Victoria cu ea, în Anglia?

A coborât din pat și a început să se plimbe prin cameră, întorcând problema pe toate fețele.

Nu, ar fi fost de-a dreptul ridicol să se întoarcă acasă cu un copil după ce nu-și mai văzuse soțul de câțiva ani. Ar fi crezut Lawrence o poveste atât de

ciudată? Sau ar fi presupus că mințea și că, de fapt, Victoria era copilul ei?

Indiferent de reacția lui Lawrence, să-i aducă la ușă un copil după patru ani de despărțire – asta nu putea să fie un lucru bun pentru relația lor. Și nici nu era drept față de el.

Năpădită de amărăciune, Connie s-a urcat la loc în pat, cuvintele lui Jacques răsunându-i fără încetare în minte. Nu era doar spre binele ei, ci și al lui Lawrence. Trebuia să accepte inevitabilul. Jacques avea dreptate. Războiul cerea sacrificii. Iar ea și soțul ei făcuseră câte ar fi făcut alții într-o viață.

În seara următoare, Jacques s-a întors de la orfelinat.

– Sunt de acord s-o primească, a anunțat-o el, intrând în grădina împrejmuită. Orfelinatul e ticsit, dar le-am oferit o donație considerabilă și au acceptat. O să plătească Édouard, firește.

Connie a încuviințat din cap, abia stăpânindu-și lacrimile.

– Când vin după ea?

– Ar fi bine pentru toată lumea să plece cât mai curând. O să-i cer banii lui Édouard astă-seară și, în felul ăsta, îi dau ocazia să se răzgândească, a spus Jacques, cu o grimasă. Dacă nu, mâine-dimineață o duc pe Victoria.

– Vin și eu cu tine.

– Crezi că e o idee bună? a spus el, încruntându-se.

– Nimic din toate astea nu e o idee bună, dar, poate, dacă văd unde o să trăiască Victoria, n-am să mă mai simt atât de groaznic, a oftat ea, deznădăjduită.

– Cum dorești, i-a răspuns Jacques. În caz că Édouard nu-și schimbă părerea, plecăm mâine-dimineață, pe la nouă.

Noaptea, după ce Connie a culcat-o pe Victoria, a mai rămas o vreme lângă pătuț, privind pentru ultima oară mișcările pe care ajunsese să le cunoască atât de bine. Apoi, fetița a adormit.

– Îmi pare nespus de rău, copil scump, a murmurat ea.

– N-a fost chip să-l înduplec pe Édouard, a spus Jacques, clătinând abătut din cap, a doua zi de dimineață. I-am cerut banii și mi i-a dat fără să scoată un cuvânt. Pregătește repede copilul de plecare.

Connie adunase deja lucrurile Victoriei – doar-doar trecea mai repede noaptea interminabilă –, așa că s-a dus după copil. Pe când cobora din odaia ei, se ruga pentru o minune – ca Édouard să iasă din grădină sau din casă în clipa în care i-ar fi văzut că o lua pe Victoria și plecau. Édouard, însă, nu era de găsit.

În fața casei era parcat un Citroën vechi.

– Am păstrat niște benzină pentru urgențe, i-a zis Jacques. Ne ajunge cât să mergem până acolo și să ne-ntoarcem.

Mașinuța s-a trezit la viață, scuturându-se din toate încheieturile, și a părăsit castelul. Connie stătea lângă Jacques, cu Victoria în brațe. Deși, în general, era un copil foarte cuminte, fetița a plâns tot drumul până la Draguignan.

Odată ajunși la mânăstire, Jacques a luat valijoara pregătită de Connie și le-a condus la intrare. O măicuță i-a invitat într-o anticameră liniștită, dar Victoria continua să țipe în brațele lui Connie.

– Fii cuminte, Victoria! i-a zis Connie, uitându-se îngrijorată la Jacques. Crezi că-și dă seama de ceea ce se-ntâmplă?

– Nu, Constance, cred că pur și simplu nu-i plac mașinile, i-a răspuns Jacques, cu un zâmbet firav, încercând să destindă atmosfera.

În cele din urmă a apărut o măicuță într-o uniformă albă, scrobită.

– Bun venit, *Monsieur*! l-a salutat pe Jacques, apoi s-a uitat la Connie și Victoria. Acestea sunt fetița și mama ei?

– Nu, a spus Connie. Nu sunt mama Victoriei.

Măicuța a clătinat, neîncrezătoare, din cap.

– Dă-mi copilul.

Connie a tras aer adânc în piept și i-a întins-o pe Victoria. Copilul s-a pornit să țipe și mai tare.

– Mereu plânge așa? a întrebat măicuța, încruntată.

– De obicei nu plânge deloc, a asigurat-o Connie.

– Bun, de acum Victoria e în grija noastră. *Monsieur*? a zis măicuța, uitându-se întrebătoare la Jacques, care a scos iute un plic și i l-a dat. Mulțumesc.

A luat plicul și l-a vârât în buzunar.

– Să sperăm că-i vom găsi o familie bună cât mai repede cu putință. E greu, fiindcă în tumultul de-acum oamenii n-au bani să mai hrănească o gură, a zis ea. Dar e un copil frumușel, chiar dacă urlă ca din gură de șarpe. Mă scuzați, sunt foarte ocupată și trebuie să mă întorc la creșă. Nu vă mai conduc la ieșire.

Măicuța s-a întors cu spatele și a pornit către ușă, împreună cu Victoria. Connie a dat să se ridice și să fugă după ea, dar mâna puternică a lui Jacques a ținut-o pe loc. Văzând-o că plângea în hohote, a cuprins-o de umeri, a condus-o la ieșirea din mânăstire și a ajutat-o să urce pe scaunul din față al mașinii.

Asemenea Victoriei, Connie a plâns tot drumul până acasă.

După ce au oprit în fața cramei, Jacques a bătut-o prietenește pe genunchi.

– Și eu am iubit-o, Constance, dar e mai bine că a plecat acum. Dacă te consolează cu ceva, bebelușii nu-și amintesc aproape nimic despre cei care i-au îngrijit în primele luni de viață. Te rog, nu te mai chinui singură. Victoria s-a dus, iar tu ești liberă să mergi acasă. Privește spre viitor și gândește-te că te întorci în țara ta, la bărbatul pe care-l iubești.

Două zile mai târziu, după ce și-a strâns cele câteva lucruri pe care le avea, și cu Jacques gata să consume și ultimul strop de benzină rămas, ca s-o ducă la gara din Gassin, Connie a coborât treptele castelului. A deschis ușa bibliotecii, cu gândul să pună la loc volumul din *Istoria fructelor franceze*. Avea la ea și caietul cu poeziile Sophiei, pe care voia să-l lase pe biroul lui Édouard. Spera că el avea să citească acele poezii și că, astfel, avea să înțeleagă cât de mult îl iubise sora lui pe Frederik. Mai spera și că vorbele calde și sincere ale Sophiei aveau să-l aline și să-l mai îmbuneze pe Édouard.

Obloanele erau închise; în cameră domnea beznă. S-a dus la fereastră să deschidă unul, ca să vadă unde așează cartea.

– Bună ziua, Constance.

Era cât pe ce să leșine de spaimă. S-a răsucit și l-a văzut pe Édouard șezând în fotoliul din piele.

– Îmi pare rău că te-am speriat, i-a zis el.

– Scuză-mă că te deranjez, dar voiam să-ți înapoiez o carte înainte să plec, l-a lămurit Connie. Și caietul cu poeziile Sophiei. Mă gândeam că ți-ar face plăcere să le citești. Sunt foarte frumoase, Édouard.

I-a întins caietul, năpădită de o asemenea dușmănie față de el, încât nu știa cum să plece mai repede de acolo.

– Nu-i nevoie. Ia-le cu tine în Anglia, ca amintire a tot ceea ce s-a întâmplat aici, în Franța, a spus el.

Connie n-a găsit puterea să se mai sfădească și să-l refuze.

– Plec, Édouard. Ți mulțumesc că m-ai ajutat atunci când am venit în Franța, a reușit ea să spună, și a dat să iasă.

– Constance?

Connie s-a oprit și s-a întors către el.

– Ce e?

– Jacques mi-a povestit că i-ai salvat viața Sophiei atunci când a venit Falk von Wehndorf după fratele lui. Ți sunt profund recunoscător.

– Am făcut doar ceea ce trebuia, Édouard, i-a răspuns ea, tăios.

– Prietena ta cea curajoasă, Venetia, m-a salvat pe mine. Însă, pentru curajul ei, a plătit cu viața, a adăugat el, abătut. Am aflat că a fost executată de Gestapo pe când eram la Londra.

– Venetia a murit! O, Doamne, nu se poate!

Cu lacrimi în ochi, Connie se întreba când aveau să se termine suferințele provocate de război.

– Era o femeie minunată, a spus Édouard, cu o voce mai blândă. N-o s-o uit niciodată. Chiar de curând mă gândeam ce bine-ar fi fost dacă muream și eu odată cu cei pe care i-am iubit și i-am pierdut.

– Nu ți-a fost scris să mori, Édouard. Cum, de altfel, nici mie, i-a spus Connie, apăsător. E datoria noastră, a celor care am supraviețuit, să reclădim viitorul în amintirea lor.

– Așa o fi. Dar sunt lucruri..., a zis Édouard, clătinând din cap, pe care nu le pot uita ori ierta. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, Constance.

Connie a rămas tăcută câteva clipe, gândindu-se la un răspuns. Dar, cum orice cuvânt era de prisos, a deschis ușa, a ieșit din bibliotecă și a tras-o cu putere după ea. L-a lăsat pe Édouard De La Martinières prizonier în trecut și a făcut primii pași șovăitori spre viitor.

Trei zile mai târziu, trenul ticsit de soldați osteniți, care reveneau de pe front, a intrat în gara din Yorkshire. Connie trimisese, la Blackmoor Hall, o telegramă în care își anunța sosirea, dar nu știa dacă o primise cineva, ori dacă Lawrence se întorsese acasă. După ce a coborât din tren, dârdâind de emoție în aerul autumnal al Angliei, Connie a traversat, temătoare, peronul.

Oare venise cineva s-o aștepte?

S-a uitat cu înfrigurare prin mulțimea de oameni sosiți în întâmpinarea rudelor și prietenilor. S-a oprit și a căutat chipul cunoscut al soțului ei. După un sfert de oră de căutări zadarnice, se pregătea să iasă din gară și să aștepte autobuzul care avea s-o ducă peste mlaștini. Deodată, a zărit o siluetă singuratică ce încă aștepta la capătul peronului pustiu. Încărunțise înainte de vreme, iar în mâna dreaptă ținea un baston.

– Lawrence! a strigat ea.

Bărbatul a întors capul la auzul vocii familiare, s-a uitat la ea uluit, și abia apoi a recunoscut-o. Connie a luat-o la fugă spre el și i s-a aruncat în brațe. Mirosul lui, care-i amintea de tot ce era bun și frumos, i-a adus lacrimi în ochi.

– Scumpa mea, iartă-mă, nu te-am recunoscut! Ai părul...

Lawrence o privea năucit.

– Nu-i nimic, a spus Connie, înțeleghătoare.

Amândoi se schimbaseră mult.

– A trecut atâta vreme de când am culoarea asta de păr, încât nu mi se mai pare nimic ciudat.

– Sincer să fiu, a zis Lawrence, studiind-o cu zâmbetul pe față, te prinde de minune. Arăți ca o vedetă de cinema.

– N-aș prea crede, i-a răspuns Connie, privindu-și hainele mototolite pe care le purta de când plecase din sudul Franței.

– Ce mai faci? au întrebat amândoi, într-un glas, apoi au pufnit în râs.

– Sunt obosită, i-a zis Connie, dar nespun de fericită că am ajuns acasă. Am atâtea să-ți povestesc. Nici nu știu de unde să încep.

– Nu mă-ndoiesc, a spus Lawrence. Poți să începi de îndată ce urcăm în mașină. Am cheltuit toate cartelele de benzină ca să te aduc acasă.

– Acasă..., a murmurat Connie, cuvântul acela amintindu-i de toate lucrurile după care tânjea de un an și jumătate.

Simțindu-i emoția, Lawrence a mai strâns-o o dată la piept. După care i-a luat valiza și au plecat braț la braț.

– Da, scumpa mea, te duc acasă.

Trei luni mai târziu, Connie a primit o scrisoare de la Secția F, în care i se cerea să vină la Londra, pentru o întâlnire cu Maurice Buckmaster.

Acesta a întâmpinat-o amical, în momentul în care a intrat în biroul lui din Baker Street, și i-a strâns mâna călduros.

– Constance Chappelle, agentul inexistent. Ia loc, scumpa mea.

Constance s-a conformat, iar Buckmaster s-a cocoțat, ca de obicei, pe birou.

– Deci, Constance, cum e să te-ntorci în Anglia?

– Minunat, domnule, i-a răspuns ea, emoționată.

– Bun. Acum că ești aici, pot să te informez oficial că ai fost desconcentrată.

– Am înțeles, domnule.

– Îmi cer scuze că te-am abandonat de cum ai ajuns în Franța. Din păcate, ai bătut la ușa unuia dintre cei mai puternici și mai importanți membri ai Forțelor Franceze Libere. Am primit ordin de sus să nu ne amestecăm. Le era teamă să nu deconspirăm identitatea „Eroului“. Nu puteam face nimic în situația dată. Mă bucur mult că ai reușit, până la urmă, să te-ntorci acasă vie și nevătămată.

– Mulțumesc, domnule.

– Din nenorocire, dintre cele patruzeci de fete trimise în misiune, paisprezece nu s-au mai întors. Printre ele și prietena ta, Venetia, a zis Buckmaster.

– Știu, i-a răspuns Connie, cu amărăciune.

– Totuși, faptul că ați supraviețuit atât de multe e dovada priceperii și competenței voastre. Mă așteptam să scape mult mai puține. Mare păcat de Venetia. Când a plecat în Franța, chiar eram îngrijorați din cauza firii ei nesăbuite. Dar s-a dovedit a fi unul dintre cei mai buni și mai curajoși

dintre agenții noștri. În momentul de față se discută să fie decorată post-mortem.

– Mă bucur să aud asta. O merită din plin.

– Vestea bună e că Franța-i în sfârșit liberă. Iar BEOS a jucat un rol important în obținerea acestei victorii. Păcat că n-ai avut ocazia să contribui mai mult, Connie. În același timp, fiind protejată de familia De La Martinières, cred că te-ai hrănit mai bine decât mine, a adăugat el, zâmbind. Am auzit chiar că ai locuit la castelul lor din sudul Franței.

– Așa-i, domnule, dar...

A dat să mai spună ceva, dar s-a abținut. În drum spre Londra se gândise dacă să-i spună întreaga poveste a celor petrecute în Franța. Și să-i arate câte sacrificii făcuse. Pe de altă parte, Venetia, Sophia și mulți alții muriseră, în vreme ce ea își putea continua viața, oricâte răni ar fi purtat în suflet.

– Ce e, Constance?

– Nimic, domnule.

– În acest caz, nu-mi rămâne decât să te felicit că te-ai întors acasă. Și să-ți mulțumesc, în numele Guvernului britanic, pentru curajul și dăruirea cu care ți-ai servit țara, a zis Buckmaster, dându-se jos de pe birou și strângându-i mâna. Spre norocul tău, ai scăpat mult mai ușor din războiul ăsta.

– Așa e, domnule, a zis Connie, îndreptându-se către ușă. Am scăpat ușor din război.

Capitolul 30. Gassin, sudul Franței, 1999

Jean s-a ridicat și s-a dus în bucătărie ca să ia sticla de Armagnac și trei pahare. Emilie se uita la Jacques, care-și sufla nasul și-și ștergea lacrimile. Vărsase multe pe parcursul poveștii. Emilie se străduia să-și adune gândurile... avea nenumărate întrebări. Dar era una singură la care voia să primească răspuns pe loc.

– Ești bine, Emilie? a întrebat-o Jean, întinzându-i paharul cu Armagnac și punându-i o mână pe umăr.

– Sunt bine.

– Vrei puțin Armagnac, *Papa*?

Jacques a încuviințat din cap.

Emilie a luat o înghițitură ca să-și facă curaj să pună întrebarea care o măcina.

– Până la urmă, ce s-a întâmplat cu copilul Sophiei și al lui Frederik?

Jacques tăcea, cu privirile pierdute în depărtare.

– Îți dai seama că, dacă aș reuși s-o găsesc, n-aș mai fi singurul urmaș al familiei De La Martinières? a insistat ea.

Jacques tăcea în continuare.

– Emilie, e puțin probabil să știe cineva cine a adoptat copilul, a zis Jean, în cele din urmă. Erau o mulțime de orfani după război. Peste tot era haos. În afară de asta, când a ajuns la orfelinat, Victoria nu avea certificat de naștere care să dovedească cine era. Am dreptate, *Papa*?

– Da.

– Așadar, chiar dacă mama ei făcea parte din familia De La Martinières, a continuat Jean, gândind cu glas tare, copilul era nelegitim și, prin urmare, nu are nici un drept la moștenire.

– Asta nu mă interesează, a spus Emilie. Contează doar că e posibil să mai existe o persoană înrudită cu mine și prin venele căreia curge sângele neamului De La Martinières. Poate că ea are copii... Doamne, ce de

întrebări! a oftat ea. Spune-mi măcar un lucru, Jacques: Frederik s-a ținut de promisiune și a venit după Sophia?

– Da, a răspuns Jacques, regăsindu-și în sfârșit vocea. M-am trezit cu el la ușă, la un an de la terminarea războiului. De la mine a aflat de moartea Sophiei.

– I-ai zis că avea o fetiță? l-a întrebat Emilie.

Jacques a clătinat din cap și a dus o mână tremurândă la frunte.

– Nu știam ce să-i spun. Așa că am mințit și i-am zis..., a bolborosit el, că a murit și copilul. Am socotit că așa era mai bine pentru toată lumea.

Pieptul lui Jacques tresălta de emoție.

– Sunt sigur că ai procedat corect, *Papa*, l-a consolat Jean. Dacă Frederik o iubea, într-adevăr, pe Sophia atât de mult pe cât spui, nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-și găsească fetița. Iar, dacă aceasta ajunsese deja la o familie care nu știa de tatăl ei nazist, era de preferat ca lucrurile să rămână așa.

– Trebuia să protejez copilul..., a spus Jacques, făcându-și semnul crucii. Să mă ierte Dumnezeu pentru minciuna oribilă pe care i-am spus-o. Frederik a fost absolut distrus. Și-a ieșit din minți de durere.

– E de înțeles, a spus Jean, scuturându-se ca de un fior.

– Unde ai îngropat-o pe Sophia? l-a întrebat Emilie.

– În cimitirul din Gassin, i-a răspuns Jacques. Abia după război i-am pus și piatra funerară la căpătâi, ca să nu trezesc bănuieli. Chiar și moartă, Sophia trebuia să rămână ascunsă în continuare.

– Ai idee unde e Frederik? l-a întrebat Jean. Poate că a murit. Ar trebui să aibă peste optzeci de ani, nu?

– Trăiește în Elveția, sub o altă identitate. Când s-a întors în Germania, după mult timp, a descoperit că moșia familiei fusese confiscată de polonezi în momentul în care s-a schimbat granița, iar Prusia Răsăriteană a fost retrocedată Poloniei. Rușii îi împușcaseră părinții. Așa cum au pățit mulți alții după război, și el a fost nevoit să ia viața de la capăt. Ulterior am aflat că, înainte de război, Frederik i-a ajutat pe mulți să fugă din țară, ca să nu ajungă în lagărele de concentrare, iar aceștia l-au răsplătit pentru bunătatea lui. L-au ajutat să înceapă o viață nouă, s-a bucurat Jacques. Vă vine să credeți că a ajuns ceasornicar în Basel? Iar în timpul liber e predicator laic.

Din corespondența pe care am purtat-o, am învățat multe despre iertare și sunt mândru că e prietenul meu. L-am sfătuit pe Édouard în nenumărate rânduri să ia legătura cu Frederik. Semănau foarte bine – amândoi s-au străduit să ajute cât mai mult într-o perioadă de ravagii și masacre cumplite. Mă gândeam că s-ar fi putut consola unul pe celălalt pentru pierderea femeii pe care o iubiseră amândoi. Dar n-a fost să fie, a oftat Jacques.

– Mai corespondezi cu Frederik? l-a întrebat Jean.

– Îmi scrie din când în când, dar nu mai știu nimic de el de peste un an. O fi și el bolnav, ca și mine, a spus Jacques, ridicând din umeri. Nu s-a însurat niciodată. Sophia a fost iubirea vieții lui. N-a existat nici o femeie care să-i ia locul.

– Iar tata...

Pentru Emilie, asta fusese cea mai tristă parte a poveștii.

– Nu-mi vine să cred că a abandonat copilul surorii lui. Era un om atât de bun și de iubitor, cum a putut să se spele pe mâini și să-și renege nepoata?

– Emilie, tatăl tău a fost, într-adevăr, așa cum spui tu, dar și-a adorat și protejat sora toată viața. Gândul că puritatea și inocența ei au fost pângărite de un bărbat, cu atât mai mult un ofițer german, era insuportabil. Cum se putea uita la urmarea acelei aventuri, cum ar fi putut să dea ochii zi de zi cu ființa care-i amintea de fapta Sophiei? Ar fi văzut în copil propriul eșec în a o proteja pe Sophia. Nu-l condamna, Emilie. N-ai cum să înțelegi ce-a fost...

– *Papa*, a intervenit Jean, văzând figura epuizată a tatălui său, e de ajuns pentru azi. Emilie îți mai pune întrebări și mâine. Hai să mergem, a adăugat, luându-l de braț.

Jacques s-a ridicat, apoi s-a întors către Emilie.

– Édouard a sacrificat totul pentru țara lui. A fost un francez adevărat, și poți fi mândră de el. Dar războiul ne-a schimbat pe toți, Emilie.

Ea a rămas gânditoare, cu ochii ațintiți la flăcările din șemineu, iar Jean și-a condus tatăl în camera lui de la etaj.

– Cum te simți? a întrebat-o Jean la întoarcere.

– Sunt șocată de hidoșenia poveștii. Am de meditat la multe lucruri.

– Așa-i. Și toate s-au întâmplat cu doar cincizeci și cinci de ani în urmă, a oftat el. Pare aproape de necrezut.

– Tatăl tău știe unde e copilul Sophiei și al lui Frederik. Sunt sigură de asta, a ținut să precizeze Emilie.

– Se poate, dar cred că nu vrea să-ți spună din motive întemeiate. E hotărârea lui să nu-ți divulge secretul ăsta, și trebuie să i-o respecti.

– Știu, dar trecutul e trecut și nu putem decât spera că am învățat ceva din el. Viața merge mai departe.

– Ai dreptate, însă, în cazul tatei și al altora care au apucat acele vremuri, nu e chiar atât de ușor. Noi suntem generația tânără și putem analiza evenimentele istorice rațional, dar cei care le-au trăit și au suferit din cauza lor nu pot fi la fel de neutri și de obiectivi. Ar fi timpul să mergem și noi la culcare, i-a zis el, bătând-o prietenește pe mână.

*

Spre marea ei mirare, Emilie a adormit de îndată ce a pus capul pe pernă, dar s-a trezit dis-de-dimineată. S-a îmbrăcat și a pornit-o pe aleea care ducea la castel, tânjind după câteva clipe de liniște înainte să înceapă lucrările pe ziua aceea. A deschis poarta grădinii împrejmuite și s-a oprit în fața crucii de lemn pe care, din spusele lui Jacques, o ridicase Frederik în memoria lui Falk atunci când trecuse pe acolo, după război. Ea își închipuise că era mormântul vreunui animal de companie al părinților ei. A trecut-o un fior la gândul că sub pământ, chiar în fața ei, odihneau rămășițele lui Falk. Era de neînchipuit că, în locul acela atât de frumos, se petrecuseră întâmplări atât de violente și de pline de ură.

Emilie regreta că Sebastian și Alex nu erau alături de ea, ca să audă povestea curajoasei lor bunici, care nu primise decorații pentru faptele ei și nici măcar nu le destăinuise familiei. Fusese o femeie remarcabilă, un erou anonim, ca mulți alții în perioada războiului. Iar dintre cei doi nepoți ai ei, unul era ros de invidie față de celălalt... Emilie nu putea să nu-și dea seama de asemănările dintre trecutul proaspăt descoperit al familiei sale și viața ei actuală. Probabil că și Constance văzuse asemănările dintre perechile Frederik-Falk și Alex-Sebastian.

Fiind singură la părinți, Emilie nu cunoscuse rivalitatea dintre frați. Dar, după povestea din seara trecută, începea să înțeleagă cât era de intensă o astfel de rivalitate.

A scuturat din cap, vrând parcă să-și limpezească mintea, căci nu reușea să disece mai mult de o problemă încâlcită deodată, și s-a întors la poarta grădinii. Și-a amintit de pivnița oribilă pe care o descoperise împreună cu Sebastian în după-amiaza în care se cunoscuseră, de încăperea în care Sophia fusese aproape prizonieră, în care născuse și murise. Suferința fizică și sufletească îndurată de mătușa ei o întrista până la lacrimi, dar îi arăta încă o dată cât *era* de norocoasă ea, Emilie. Tocmai când se pregătea s-o ia înapoi pe alee, l-a văzut pe Anton, fiul lui Margaux, venind pe bicicletă către ea. Băiatul s-a oprit și i-a aruncat un zâmbet timid.

– Ce mai faci, Anton? l-a întrebat.

– Foarte bine, mulțumesc, *Madame*. *Maman* mi-a zis să vă aduc asta înapoi, a spus Anton și a scos din coșul bicicletei cartea pe care i-o împrumutase. Vă mulțumesc că m-ați lăsat s-o iau acasă. Mi-a plăcut foarte mult.

– Mă mir că ai terminat-o așa repede. Mie mi-a luat câteva luni, a mărturisit ea.

– Citesc repede, uneori până noaptea târziu. Cărțile sunt pasiunea mea, i-a spus Anton, ridicând din umeri. Din păcate, am cam terminat toate cărțile bune de la biblioteca din sat.

– În cazul ăsta, poți să vii și să-ți alegi ce cărți dorești, odată încheiată renovarea castelului. Nu cred să le termini vreodată, i-a spus ea, zâmbind.

– Mulțumesc, *Madame*, s-a bucurat băiatul.

– Ce mai face mama ta?

– Vă trimite salutări. A zis s-o sunați dacă aveți nevoie de ceva. Cred că o să se mai liniștească după ce revine totul la normal.

– Cu toții ne vom liniști atunci. La revedere, Anton.

– La revedere, *Madame* Emilie.

Emilie s-a întors acasă la Jean și și-a făcut o cafea. Plimbându-se prin cramă, a văzut că Jacques își reluase locul obișnuit la masă și împacheta sticle, în vreme ce Jean lucra de zor la birou. Ca să nu-i deranjeze, a ieșit cu cafeaua în grădină. Nu voia să-l preseze pe Jacques să-i spună unde era copilul adoptat, deși își dorea cu disperare să afle. Cât despre Frederik, tatăl copilului și sursa de inspirație a poeziilor Sophiei – Jacques spusese că, din câte știa el, încă trăia...

I-a venit o idee, pe care le-a împărtășit-o lui Jean și Jacques la masa de prânz.

– De ce nu? a spus Jean. *Papa*, ce părere ai de ideea lui Emilie, să meargă în Elveția ca să-l cunoască pe Frederik?

– Nu știu ce să zic, i-a răspuns Jacques, vizibil stânjenit.

– Nu văd care-ar fi problema, și-a dat Jean cu părerea. Dacă Emilie îi dă poeziile Sophiei, măcar are să aibă o amintire palpabilă a iubirii pe care i-a purtat-o Sophia. Poate că-i mai alină durerea.

– Îmi dai adresa lui, Jacques? l-a întrebat Emilie.

– Să văd dacă o mai găsesc, a spus Jacques, încă reticent. Gândește-te că se poate să fi murit între timp.

– Știu, dar îi scriu și, cu ocazia asta, aflu.

– Ai de gând să-i spui că l-am mințit cu privire la moartea copilului său? a întrebat-o Jacques, temător.

Emilie i-a aruncat o privire nehotărâtă lui Jean, parcă așteptând un sfat de la el.

– *Papa*, dacă Frederik e, într-adevăr, așa cum spui tu, are să înțeleagă de ce i-ai ascuns adevărul. Ai vrut să protejezi copilul.

– Și crezi că ar trece atât de ușor peste faptul că i-am răpit dreptul de a-și cunoaște fiica? a murmurat Jacques.

– Da, i-a răspuns Jean, pentru că de asta depindea siguranța copilului. *Papa*, dacă știi cine e fata și unde se află, cred că a venit momentul să divulgi secretul. E dreptul lui Emilie să știe adevărul, doar e vorba de familia ei.

– Nu! s-a opus Jacques, clătinând din cap. Nu înțelegeți... Nu înțelegeți. Am...

– Jacques, l-a rugat Emilie, punând mâna pe brațul lui, nu te amări, te rog. Dacă tu consideri că nu poți să-mi spui, sunt convinsă că ai motive întemeiate. De un singur lucru vreau să mă asiguri: că știi unde este.

Jacques a rămas tăcut câteva clipe, frământat de îndoieli.

– Da, știu, i-a răspuns el, în cele din urmă. Na, v-am spus! Am încălcat promisiunea pe care mi-am făcut-o acum mulți ani, le-a strigat clătinând din cap, deznădăjduit.

– *Papa*, au trecut ani de-atunci, chiar tu ai spus-o. Nimeni n-ar mai judeca-o pe fiica Sophiei. Nu mai e în pericol.

– Ajunge! a strigat Jacques, izbind cu pumnul în masă, după care s-a ridicat cu greu și și-a luat bastonul. Nu înțelegeți... am nevoie de timp de gândire.

Jean și Emilie l-au privit cum a ieșit din casă cât putea de repede, împleticindu-se.

– Nu trebuia să-l presăm, a oftat Emilie, năpădită de remușcări. L-am supărat.

– Poate că i-ar prinde bine să-și ia piatra asta de pe suflet. Ajunge cât a păstrat secretul, a spus Jean. Scuză-mă, dar trebuie să-mi continui treaba. Ai cu ce să-ți ocupi timpul azi după-amiază?

– Bineînțeles. Tu mergi liniștit la cramă, că mă ocup eu de tot ce-i aici.

După plecarea lui Jean, Emilie a strâns masa și a spălat vasele, apoi și-a luat telefonul mobil. A văzut că avea câteva apeluri de la Sebastian, dar, de data asta, ei nu-i prea venea să-l sune înapoi. Povestea din seara trecută o afectase profund, iar aversiunea față de modul abuziv în care Sebastian îl trata pe fratele lui începea să crească, nicidecum să se domolească.

Simțind nevoia să ia puțin aer, Emilie a pornit la plimbare prin podgorie, frământată de o mulțime de gânduri.

Din spusele lui Jacques, Constance suferise nespus de mult atunci când se văzuse nevoită să părăsească pruncul pe care-l îngrijise din prima clipă de viață. Emilie înțelegea foarte bine motivele care o împiedicaseră pe Constance s-o ia pe Victoria cu ea, în Anglia. Într-o perioadă când nu existau teste ADN, soțul ei ar fi intrat cu siguranță la bănuieli, oricât i-ar fi jurat Constance că nu era copilul ei.

Victoria...

Emilie s-a oprit brusc și s-a așezat pe pământ, printre butucii de viță-de-vie. Dacă, totuși, odată întoarsă în Yorkshire, Constance i-a povestit soțului despre copilul de la orfelinat? Dacă Lawrence, văzând suferința soției lui, acceptase să se întoarcă în Franța și să adopte chiar ei copilul?

Era sigură că, la un moment dat, Sebastian pomenise numele mamei lui. A încercat să și-l amintească, dar, fiindcă n-a reușit, a scos mobilul din

buzunarul pantalonilor și a rămas câteva clipe pe gânduri, întrebându-se pe care dintre cei doi frați să-l sune.

A sunat la numărul soțului ei și i-a răspuns mesageria vocală. Așa că a încercat și la Alex, care i-a răspuns numaidecât.

– Alo, Alex? Sunt Emilie.

– Emilie, mă bucur să te-aud. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc. Cum o chema pe mama ta, Alex? l-a întrebat ea, trecând de îndată la subiect.

– Victoria. De ce te interesează?

Șocată, Emilie a dus palma la gură.

– E... e o poveste lungă, Alex. Promit să-ți explic totul când ne vedem. Mulțumesc mult. La revedere.

Emilie a încheiat convorbirea și a rămas printre vițe, străduindu-se să analizeze ceea ce tocmai aflate.

Victoria era mama lui Sebastian și a lui Alex.

Ceea ce însemna – Emilie a făcut socotelile cât putea de repede – că se căsătorise cu nepotul ei de-a doua spiță...

– Nuuu! a urlat ea, în tăcerea deplină din jur.

S-a întins pe spate, cu capul așezat pe pământul tare ca piatra, încercând să gândească rațional.

Dacă, pe patul de moarte, Constance îi mărturisise lui Sebastian că mama lui, Victoria, fusese adoptată? Și că, de fapt, avea legături de sânge cu familia De La Martinières? Tot Constance îi pomenise de cartea despre fructele franceze și de poeziile Sophiei – probabil bunica *lui*. O fi făcut-o ca să le ofere celor doi frați dovada prin care își puteau revendica moștenirea?

Nu era exclus ca, după aceea, Sebastian să fi făcut cercetări și să fi aflat cine era familia De La Martinières. Iar, când citise despre moartea mamei sale, să se fi gândit că, poate, se alegea și el cu o parte din moștenire.

Dar, așa cum spusese Jacques, ca să dovedească că era moștenitor legitim ar fi avut de dus o luptă juridică nesfârșită. Nu era mai simplu să se însoare cu moștenitoarea legală? Și, după un timp, s-o convingă să treacă banii și castelul pe numele amândurora?

Emilie s-a cutremurat, speriată mai degrabă de propriul ei pragmatism rece și analitic, decât de fățarnicia lui Sebastian. Totul era extrem de logic,

dar nu avea nici o dovadă care să-i susțină bănuiala. Pe lângă asta, oare Sebastian ar fi fost în stare să se însoare cu bună știință cu mătușa lui?

Emilie rămăsese întinsă pe pământul tare, minunându-se de naivitatea ei. Chiar dacă exista altă explicație, iar mintea ei născocea un scenariu machiavelic de care Sebastian nu se făcea deloc vinovat, cum putuse să fie atât de nesăbuită încât să se mărite cu el fără să-l cunoască aproape deloc?

Poate c-o făcuse pentru că el îi oferise sprijin și afecțiune într-un moment în care ea era foarte vulnerabilă, și-a zis, oftând. Într-adevăr, acel Sebastian pe care-l cunoscuse în Franța se purtase desăvârșit de tandru, afectuos și înțelegător. Să fi fost oare doar o prefăcătorie, ca s-o prindă în plasă?

Emilie s-a ridicat în șezut.

– Doamne, Dumnezeu... a murmurat scuturând, disperată, din cap.

Chiar dacă s-ar fi înșelat în privința motivelor lui Sebastian, era îngrozitor de nefericită. Și nu mai avea nici un strop de încredere în soțul ei.

Stoarsă de vlagă și zdruncinată, s-a ridicat cu greu în picioare și a pornit către casă. Există o singură cale de a afla adevărul. Trebuia să-l implore pe Jacques să-i spună dacă avea dreptate.

– Pe unde-ai fost? E aproape întuneric afară, i-a zis Jean, îngrijorat, în timp ce pregătea cina.

– Am simțit nevoia să ies puțin, ca să-mi limpezesc gândurile, i-a răspuns ea.

– Ești foarte palidă, Emilie, a băgat de seamă Jean.

– Trebuie să vorbesc cu tatăl tău cât mai repede cu putință.

– Poftim, a zis Jean, întinzându-i un pahar cu vin. Din păcate, tata s-a retras în camera lui și a cerut să nu fie deranjat. Nu vrea să discute cu tine astă-seară. Trebuie să înțelegi cât de greu îi e și lui. Vrei să-ți dezvăluie un secret pe care-l păstrează de peste cincizeci de ani. Are nevoie de timp de gândire. Fii răbdătoare.

– Nu înțelegi... *trebuie* să aflu înainte să mă întorc acasă. Trebuie!

Se vedea pe ea că era încordată și abătută.

– De ce, Emilie? Ce legătură are secretul tatei cu viața ta actuală?

– Uite că are... Te rog, Jean, întreabă-l tu dacă pot să vorbesc cu el, l-a implorat ea.

– Încearcă să te liniștești, Emilie. Noi doi ne cunoaștem de mult timp. N-ai destulă încredere în mine încât să-mi spui ce te-a tulburat atât de rău? Hai să stăm jos.

Jean a condus-o în salon și a împins-o ușor pe un scaun.

– O, Doamne, Jean! a exclamat ea, îngropându-și fața în palme. Poate chiar îmi pierd mințile.

– Mă îndoiesc, a spus Jean. Ești cea mai rațională femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Spune-mi ce te frământă, a îndemnat-o.

Emilie a tras aer adânc în piept și și-a început povestea din momentul în care îl întâlnise pe Sebastian la Gassin. I-a istorisit în detaliu cum o curtase și i-a descris purtarea lui ciudată din ultima vreme. Apoi, i-a vorbit despre relația lui Sebastian cu fratele său și despre atmosfera ciudată de la Blackmoor Hall. La sfârșit, după ce a înfulecat, fără să se oprească din vorbă, delicioasa tocăniță de iepure făcută de Jean, i-a împărtășit bănuielile ei că Victoria ar fi fost mama lui Sebastian și a lui Alex.

– Dacă Sebastian s-a căsătorit cu mine pentru că i s-a părut cea mai ușoară cale de a pune mâna pe ceea ce consideră că i se cuvine?

– Ușurel, nu te aprinde, a sfătuit-o Jean. N-avem nici o dovadă concretă, în afară de faptul că pe mama lor o chema Victoria.

– Atunci spune-mi, sunt nebună să cred așa ceva despre soțul meu?

– Știm amândoi foarte bine că Sebastian n-a venit aici întâmplător, chiar dacă ți-a zis că avea alte treburi în zonă. Din câte mi-ai spus, ți-a vorbit de la bun început despre relația bunicii lui cu familia ta. Sunt de acord că faptul că pe mama lor o chema Victoria face ca ipoteza ta să fie oarecum plauzibilă. Cu toate astea, a zis Jean, dacă există sau nu o legătură de sânge... Te superi dacă-ți spun de-a dreptul ce cred eu?

– Deloc. Chiar m-aș bucura.

– După părerea mea, pierzi din vedere esențialul, i-a zis Jean. Indiferent dacă Sebastian a avut sau nu un motiv ascuns să se însoare cu tine, tu ești foarte nefericită. Iar caracterul soțului tău nu pare foarte solid, a adăugat, ridicând din umeri.

– Dar, așa cum mi-a spus Alex, e posibil ca purtarea urâtă a lui Sebastian să se limiteze doar la el, la fratele lui, i-a răspuns Emilie.

– Cred că e un pic cam blând când spune asta. E limpede că nu vrea să-ți strice relația cu soțul tău. Alex pare un om cu capul pe umeri. Te pomenești că te-ai măritat cu fratele greșit, a glumit el.

– Alex e, într-adevăr, foarte inteligent, a adevărit ea, stânjenită.

– Înțeleg foarte bine ce simți, Emilie, i-a spus Jean, recăpătându-și tonul serios. A fost alegerea ta să te căsătorești cu omul ăsta și îți dorești ca relația voastră să meargă bine. Nu-ți rămâne altceva de făcut decât să-i ceri lămuriri de îndată ce te întorci acasă.

– Sigur o să mă mintă! O să încerce să se protejeze!

– Din ce văd eu, ți-ai răspuns singură la întrebare, i-a spus Jean, cu amărăciune. Dacă tu crezi că n-ai cum să afli vreodată adevărul de la soțul tău, ce șanse de reușită crezi că are căsnicia voastră?

Emilie tăcea, știind că Jean avea dreptate.

– Suntem căsătoriți de așa de puțin timp, Jean, a zis ea. Nu pot să renunț încă. Nu pot!

– Sunt de acord cu tine. În general, tu iei hotărârile cu mintea, nu cu inima, Emilie. Pentru prima oară în viața ta ai acționat impulsiv, dar nu trebuie să ți-o reproșezi. Încă mai sunt șanse ca lucrurile să meargă bine. *Dacă* afli adevărul de la el.

– O să mă mai liniștesc după ce vorbesc cu tatăl tău, a oftat ea. Reținerea lui îmi întărește convingerea că dezvăluirea va afecta pe cineva.

– Am să vorbesc mâine cu tata, i-a promis Jean. Cu condiția să te mai liniștești.

– Ești atât de apropiat de tatăl tău, a oftat ea, nostalgic. E ceva minunat, dar și neobișnuit.

– Ce-i așa de neobișnuit în a-ți dori să pui pe primul loc persoana care te-a crescut și te-a iubit? Ca și tine, Emilie, a zis Jean, m-am născut când tata era deja înaintat în vârstă, iar mama a murit pe când eram mic. Poate că tocmai pentru c-am fost crescut de părinți maturi am învățat valorile morale ale generațiilor trecute. A noastră, din păcate, pare dezorientată și incapabilă să deosebească binele de rău.

– E curios că și tatăl tău, și al meu s-au însurat la vârste înaintate, a murmurat Emilie, gânditoare. Mă întreb dacă are legătură cu cele trăite în război.

– Se poate, i-a răspuns Jean. Amândoi au văzut latura întunecată a ființei umane. Sunt convins că au trecut mulți ani până să-și recapete încrederea în oameni și-n iubire. S-a făcut târziu, a adăugat el, căscând, și ar fi momentul să mergem la culcare.

– Ai dreptate.

S-au ridicat și și-au urat noapte bună.

– Mulțumesc din suflet, Jean, pentru sfaturile pe care mi le-ai dat. Și-mi cer scuze dacă te-am plictisit cu problemele mele, a spus Emilie.

– Nu m-ai plictisit, Emilie. Până la urmă, suntem aproape ca o familie, i-a zis el, cu blândețe.

– Așa e.

A doua zi Emilie s-a trezit devreme, știind că mai avea doar câteva ore înainte să plece spre Yorkshire.

În cele din urmă, a coborât și Jacques la micul dejun. A dat din cap în semn de mulțumire atunci când Emilie i-a oferit o cafea.

– Cum ai dormit? l-a întrebat ea.

– N-am dormit, i-a răspuns el, ducând cana la gură.

– Te-ai văzut cu Jean azi-dimineață?

– A trecut pe la mine mai devreme și mi-a zis că ți-ai dat seama de ce nu vreau să-ți spun cine e verișoara ta.

– Te rog, Jean, te implor. Trebuie să știu dacă am dreptate. Înțelegi de ce, nu-i așa?

– Da, i-a spus, uitându-se la ea, după care a scos un râset scurt. Ești fată isteată, Emilie. Povestea e interesantă, ce-i drept. Și, într-adevăr, Constance și-a botezat unicul copil după fetița pe care a părăsit-o la orfelinat.

– Adică..., a zis ea, fixându-l cu privirea în așteptarea unei confirmări, fiica ei nu era copilul Sophiei?

– Nu, Emilie, Constance n-a adoptat-o pe Victoria, i-a răspuns Jacques. Și chiar dacă, atât cât am apucat să-l cunosc, soțul tău nu-mi inspiră încredere, te asigur că nu s-a căsătorit cu tine fiindcă își închipuia că era moștenitorul nelegitim al averii familiei De La Martinières.

– Slavă Domnului! a exclamat Emilie, cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Mulțumesc, Jacques.

– Mă bucur că te-am liniștit măcar în privința asta, i-a zis el, sorbind din cafea.

În inima lui Emilie se dădea o luptă între simțământul de ușurare datorat faptului că povestea pe care și-o închipuise nu era adevărată, și cel de vinovăție, care-o încerca pentru că-l crezuse pe Sebastian în stare de asemenea uneltiri.

– Chiar nu vrei să-mi spui cine e Victoria? l-a întrebat ea.

Fără să scoată o vorbă, Jacques a mai luat o înghițitură de cafea, apoi s-a uitat la ea.

– Îți înțeleg curiozitatea. Dar gândește-te, Emilie, că nu viața ta va fi întoarsă pe dos, ci a ei și a familiei sale. În cazul în care mă hotărâsc să dezvălui secretul, ea îl va afla prima, nu tu. Înțelegi?

Emilie și-a dat seama că Jacques îi reproșa egoismul de care dădea dovadă. A lăsat, umilă, capul în pământ.

– Înțeleg. Iartă-mă.

– N-ai de ce să-ți ceri iertare, Emilie. Știu de ce-ți dorești atât de mult să afli.

Jean a intrat în bucătărie și a simțit pe loc tensiunea care plutea în aer.

– Ți-a zis tata că te-ai înșelat? a întrebat-o el.

– Da.

– Cred că ți-a mai venit inima la loc, s-a bucurat Jean.

– Îți dai seama...

Emilie s-a ridicat de pe scaun, profund rușinată că cei doi bărbați știau cât de repede își bănuise soțul de intenții necurate.

– Trebuie să plec, le-a spus ea, brusc, simțind nevoia să fie singură.

Odată ajunsă la aeroportul din Nisa, avea la dispoziție câteva ore în care să se gândească.

– Mă scuzați.

Cei doi bărbați au privit compătimator cum a ieșit din bucătărie și s-a dus să-și ia geanta de voiaj.

– A greșit căsătorindu-se cu bărbatul ăla și ea știe asta, a șoptit Jacques. N-o avea el legături de sânge cu familia De La Martinières, dar e sigur că urmărește ceva.

– Sunt de acord cu tine. Însă ea l-a întâlnit la foarte scurt timp după ce și-a pierdut mama, ultima ei rudă. Nu e de mirare că s-a îndrăgostit de primul bărbat care i-a ieșit în cale, a zis Jean. Era foarte vulnerabilă.

– Partea bună e că a trebuit să se maturizeze rapid și că e mai puternică decât înainte. A învățat multe lecții.

– Așa-i, a adevărit Jean. E cu atât mai deosebită acum.

Jacques se uita la ochii îndurerați ai fiului său.

– Știu că ții la ea. Dar e fată isteță, ca taică-său, și are instincte bune. O să ia hotărârea corectă și-o să se întoarcă acasă, unde-i e locul.

– Aș vrea să fiu la fel de convins ca tine, a oftat Jean.

– N-am nici o îndoială în privința asta.

Emilie a apărut în ușa bucătăriei, palidă și încordată, cu geanta de voiaj în mână.

– Vă mulțumesc pentru ospitalitate și sunt sigură că ne vom revedea curând.

– Cum am mai zis, la noi în casă găsești mereu un pat liber, a asigurat-o Jean, ghicindu-i mâhnirea și încercând s-o îmbărbăteze.

– Mulțumesc, a spus Emilie, lăsând geanta jos. Iartă-mă, Jacques, că am stăruit atât să-mi dezvălui identitatea copilului Sophiei și al lui Frederik. E hotărârea ta. Promit că n-o să mai pomenesc despre asta.

S-a aplecat să-l sărute pe obraji, dar bătrânul a prins-o de mâini înainte să apuce să plece.

– Tatăl tău ar fi fost foarte mândru să te vadă acum. Ai încredere în tine, Emilie. Dumnezeu să te aibă în pază până când ne vom revedea.

– Am să revin curând, ca să văd cum merg renovările, a promis ea. La revedere, Jacques.

A ieșit din bucătărie împreună cu Jean, care i-a cărat geanta până la mașină.

– Ținem legătura, Emilie, i-a spus el, închizând portiera. Dacă ai nevoie de ceva, te ajutăm cu mare drag.

– Știu, a zis Emilie. Vă mulțumesc pentru tot.

Capitolul 31

În drum spre aeroportul din Nisa, Emilie a luat o hotărâre. Nu se simțea în stare să se întoarcă în Yorkshire și să stea singură acolo până când venea Sebastian acasă. S-a decis să ia avionul până la Londra și să-i facă o vizită la galeria de artă. Și să-l roage să-i spună adevărul.

Pe când stătea la ghișeu ca să cumpere un bilet cu aterizare pe Heathrow, se întreba dacă să-l anunțe sau nu pe Sebastian că venea. Poate că ar fi fost mai bine să-i facă o surpriză. Dacă ateriza la Londra la ora două și jumătate, avea destul timp să ajungă la galerie înainte de ora închiderii. Avea să-i spună că-i fusese dor de el și că ardea de nerăbdare să-l vadă.

Odată ce a urcat la bord, deși era încă descumpănită de comportamentul soțului ei, a început să se simtă mai bine. Cel puțin ea era cea care se frământa ca să găsească soluții, *făcea* ceva ca să repare ruptura dintre ei. Trebuia să-l ia la întrebări despre relația lui cu Alex și să afle de ce refuza mereu s-o ia pe ea, soția lui, cu el la Londra.

După ce a aterizat pe Heathrow, Emilie a urcat într-un taxi și i-a dat șoferului adresa galeriei lui Sebastian, de pe Fulham Road. Cuprinsă brusc de panică la gândul că sosea neanunțată, Emilie a scos telefonul mobil și l-a sunat pe Sebastian. I-a răspuns robotul, care a anunțat-o că telefonul era închis.

Douăzeci de minute mai târziu, taxiul a oprit în față la Arté. Emilie a plătit, și-a luat geanta de voiaj și a aruncat o privire în vitrine. Erau obiecte de artă contemporană, exact așa cum spusese Sebastian, iar galeria avea un aspect extrem de elegant. În clipa în care a deschis ușa, a sunat un clopoțel și o blondă atrăgătoare și mlădioasă i-a venit în întâmpinare.

- Bună ziua, doamnă. Doar vă uitați sau doriți să cumpărați ceva?
- Proprietarul e aici? a întrebat-o Emilie, cu voce tăioasă din cauza emoției.
- E în biroul din spate. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc. Fiți amabilă și spuneți-i că îl caută Emilie De La Martinières.

– Imediat, doamnă.

Fata a intrat pe ușa din fundul galeriei, iar Emilie a rămas să admire tablourile expuse. În câteva secunde, a apărut un bărbat elegant, de vârstă mijlocie.

– Doamnă De La Martinières, ce plăcere să vă cunosc! Am auzit că ați vândut un tablou de Matisse anul trecut. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt..., a bâiguit Emilie, nedumerită. Dumneavoastră sunteți proprietarul?

– Da. Mă numesc Jonathan Maxwell.

Bărbatul i-a întins mâna, iar Emilie i-a strâns-o, șovăitor.

– Păreți mirată, a băgat el de seamă, privind-o curios. S-a întâmplat ceva?

– Poate că am greșit adresa, a bolborosit ea. Credeam că Sebastian Carruthers e proprietarul galeriei.

– Sebastian? Nici pomeneală! a râs Jonathan. Ce minciuni v-a spus? Sebastian e impresarul câtorva artiști care își expun, din când în când, lucrările aici. Dar nu l-am mai văzut de ceva timp. O fi ocupat să caute tablouri de pictori francezi pentru clienții lui. Nu el a descoperit și Matisse-ul dumneavoastră nesemnat?

– Ba da, i-a răspuns Emilie, ușurată că măcar *unul* dintre lucrurile pe care i le spusese Sebastian era adevărat.

– Ar fi extraordinar dacă ați reuși să-l autentificați, a spus Jonathan. Bănuiesc că doriți să vorbiți cu Sebastian?

– Da.

– Pot să vă dau numărul lui de telefon, s-a oferit el. Îl am în registru.

– Vă mulțumesc. Știți cumva și adresa biroului său?

– E impropriu spus „birou“. Lucrează într-un apartament în care locuiește cu iubita lui, Bella, unul dintre artiștii pe care-i impresariază, a zis el, arătând spre un tablou mare, în culori vii, plin de maci roșii ca sângele. Am adresa, dacă doriți. Acolo îi trimit Bellei cecurile când mai vând câte un tablou de-al ei. Sfatul meu e să sunați în prealabil și să faceți o programare.

Emilie a simțit că i se înmuiau picioarele, dar nu era momentul să se dea bătută.

– Chiar v-aș ruga să-mi dați adresa, a spus ea, pe un ton vesel. Îmi plac... foarte mult picturile Bellei. Poate că mai are și altele.

– Are atelierul în apartament. E într-unul dintre cartierele construite aproape de Tower Bridge. Nici pe departe o cămăruță, cum trăiau pe vremuri artiștii din Paris. Fată norocoasă, ce pot să spun, a zis Jonathan, schimbând o privire cu Emilie. Numai puțin, să vă aduc adresa.

Dându-și seama că era în pragul unui atac de panică, Emilie a tras de câteva ori aer adânc în piept.

– Poftim, a zis Jonathan, întinzându-i un plic pe care notase adresa și numărul de telefon. După cum v-am spus, ar fi bine să sunați înainte, ca să fiți sigură că-i găsiți acasă.

– Desigur. Vă mulțumesc pentru ajutor.

– Cu mare plăcere. Luați și cartea mea de vizită, a adăugat Jonathan, scoțând una din buzunar. Dacă pot să vă ajut cu ceva pe viitor, vă stau la dispoziție. La revedere, *Madame De La Martinières*.

– La revedere, i-a răspuns Emilie, dând să plece.

– Dacă-l vedeți pe Sebastian, transmiteți-i că o să-i trag o săpuneală zdravănă pentru că v-a mințit, pretinzând că e proprietarul galeriei, i-a spus Jonathan, zâmbind. E băiat de treabă, dar un pic cam zgârcit cu adevărul.

– Îi transmit. Mulțumesc încă o dată.

Emilie a ieșit din galerie și s-a uitat la adresa pe care o ținea între degetele tremurânde. Înainte să-și dea seama ce făcea, a chemat un taxi, a urcat și i-a dat șoferului adresa. De îndată ce-au pornit, a simțit că se sufoca la gândul că mergea într-acolo. A scos o pungă de hârtie din geanta de voiaj, în care rămăsese jumătate din croasantul cumpărat de pe aeroportului din Nisa, și a început să sufle în ea.

– Ești bine, dragă? a întrebat-o șoferul.

– *Oui...* da, mulțumesc.

– Și fiul meu avea atacuri de panică, i-a zis bărbatul, privind-o în oglinda retrovizoare. Respiră adânc și o să-ți treacă.

– Mulțumesc, i-a răspuns ea, emoționată până la lacrimi de amabilitatea acelui necunoscut.

– Te-a supărat ceva, nu-i așa?

– Da, a confirmat Emilie, cu lacrimi de deznădejde curgându-i pe obraji.

– Poftim, i-a zis taximetristul, întinzându-i o cutie cu șervețele prin ferestruica din geamul despărțitor. Stai liniștită, că o să se rezolve. O fată frumoasă ca tine nu cred să ducă o viață prea grea.

Patruzeci de minute mai târziu, taxiul a intrat pe o străduță pietruită dintre două clădiri înalte.

– Pe vremuri aici erau depozitele în care se ținea ceaiul adus din India. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că zona o să se transforme în cartier rezidențial. Apartamentele astea costă câteva milioane. Treizeci și șase de lire, dragă, a adăugat șoferul.

Emilie a plătit, apoi a coborât clătinându-se pe picioare și cu inima tremurându-i în piept. S-a dus la ușa de la intrare și a văzut că fiecare apartament avea butonul lui de interfon. S-a mai uitat o dată pe hârtie, și-a luat inima-n dinți și a apăsă pe butonul cu numărul nouă.

– Da?

– Bună ziua. O caut pe Bella Roseman-Boyd.

– Eu sunt.

– Vin de la Galeria Arté, din Fulham. Jonathan mi-a dat adresa. Aș dori să văd mai multe dintre lucrările tale, a mințit Emilie, străduindu-se să-și ascundă emoția.

– Serios? i-a răspuns vocea. De ce nu m-o fi sunat să-mi zică? Nu așteptam musafiri azi.

– Eu i-am zis că mă grăbesc... pentru că mâine mă întorc în Franța și voiam să fiu sigură că apuc să văd lucrările. Poți să-l suni, dacă vrei. O să-ți confirme pe dată.

În cele câteva clipe de liniște care au urmat, Emilie nu putea decât să spere că o convinsese s-o lase să intre.

– Urcă.

S-a auzit un țârâit și s-a deschis ușa. Emilie a urcat cu liftul până la etajul al treilea, a ieșit în hol și a văzut că ușa apartamentului cu numărul nouă era deja întredeschisă. Și-a făcut curaj și a ciocănit.

– Intră, a strigat vocea. Numai puțin, să curăț vopseaua de pe mine.

Emilie a intrat în apartamentul spațios, ale cărui ferestre mari aveau vedere panoramică asupra Tamisei. O parte a camerei era, evident, destinată atelierului Bellei, cealaltă fiind împărțită între zona cu canapele și bucătărie.

– Bună, a salutat-o o fată nespus de frumoasă, cu o cascadă de păr negru ca abanosul.

În ciuda petelor de pe blugii prespălați, mulați, și tricou, Emilie n-avea cum să nu-i bage de seamă silueta de silfidă.

– Scuze, dar nu mi-ai spus cum te numești.

– Emilie. Ești singură, sau te deranjez? a întrebat-o Emilie, vrând să afle de la bun început dacă era și Sebastian acolo.

– Sunt singură, i-a răspuns Bella. E foarte frumos din partea ta, Emilie, că ai bătut atât drum ca să-mi vezi lucrările. Te-aș servi cu un ceai, dar am rămas fără lapte. Și, sinceră să fiu, nu prea am ce să-ți arăt. În ultima vreme am primit mai mult comenzi de la colecționari particulari, a adăugat, zâmbind cu toată gura și lăsând să i se vadă dinții strălucitor de albi.

– Cine te impresariază? a întrebat-o Emilie, politicos.

– Sebastian Carruthers, dar nu cred că ai auzit de el. Hai să-ți arăt ce am.

– Înainte de asta, pot să merg la toaletă?

– Bineînțeles. E chiar în capătul holului, pe dreapta.

– Mulțumesc.

Emilie a ieșit din cameră și a luat-o pe hol, după cum îi indicase Bella. Erau trei uși, toate întredeschise. În prima cameră se vedea un pat mare, nefăcut. Emilie a scos un geamăt la vederea genții de voiaj a lui Sebastian puse pe un scaun, și a cămășii lui preferate, roz, aruncate peste un maldăr de lenjerie intimă de femeie.

A doua cameră era folosită pentru depozitare, plină-ochi cu cărți și cu tablouri; se mai găseau acolo un aspirator și un suport de haine, înghesuite ca vai de lume printre celelalte obiecte. Era limpede că n-aveai loc să pui un pat în „debaraua” aia, și-a zis Emilie, mohorâtă. Împleticindu-se ușor, a intrat în baie, a tras ușa după ea și a încuiat-o. Pe etajera de deasupra chiuvetei stătea trusa de toaletă a lui Sebastian, în care-și ținea aparatul de ras și aftershave-ul. Periuța lui albastră de dinți zăcea pe chiuvetă.

Emilie s-a așezat pe vasul de toaletă, chinuindu-se din răspuțuri să-și stăpânească emoția și să gândească logic. Deși instinctul o îndemna să fugă de acolo, își dădea seama că trebuia să profite de ocazie ca să afle cât mai multe informații chiar de la sursă. O discuție cu Sebastian n-ar fi dus decât la obișnuitele lui minciuni și amăgiri. S-a ridicat și a tras apa, ca să nu dea de bănuț, apoi a ieșit din baie și a revenit în living.

– Uite, a strigat Bella, e aproape amiază! Lapte pentru ceai n-am, și-mi arde buza după un pahar de vin. Vrei și tu?

– Da, mulțumesc.

– Poți să te plimbi prin atelier și să te uiți la picturi, i-a spus Bella, ducându-se în bucătărie.

Emilie s-a conformat și, oricât i-ar fi displicut, a trebuit să recunoască faptul că Bella era o artistă adevărată. Picturile vibrante și vii trădau

înzestrarea naturală a autorului. Bella era, fără discuție, un tânăr pictor de talent.

– Ia loc aici, a invitat-o Bella, bătând cu palma în canapeaua confortabilă, de piele. Am pictat toată ziua și vreau să-mi odihnesc picioarele un pic. Cum ți se pare? a întrebat-o pe musafira ei, arătând către pânza de pe șevalet, o feerie de stânjenei violete, uriași. Ca artist, am tendința să fiu foarte autocritică, dar cred că începutul e promițător.

– E superb, a spus Emilie, cu admirație sinceră, și s-a așezat pe canapea.

– Nu ți-l pot da, din păcate. L-a comandat un om de afaceri pe care l-a cunoscut Sebastian. Pot să-ți pictez unul asemănător, dacă vrei. Dar abia peste trei luni, pentru că la momentul ăsta am o mulțime de comenzi.

– M-ar interesa, i-a zis Emilie. Cât ceri pe un tablou?

– Sebastian se ocupă de prețuri. Va trebui să vorbești cu el, a lămurit-o Bella, fluturând nonșalant din mână. Cred că între cinci și douăzeci de mii, în funcție de dimensiune.

– E păcat să plătești un intermediar din moment ce sunt aici și putem negocia direct, a fost de părere Emilie.

– Știu, a oftat Bella. Impresarii sunt precum hienele, se hrănesc cu talentul artistului. În cazul meu măcar e o chestie „în familie“, ceea ce mă ajută.

– Scuze, engleza mea e departe de a fi impecabilă, a spus Emilie, cu un zâmbet silit. Să înțeleg că Sebastian e rudă cu tine?

– Nu rudă de sânge. Mai degrabă – cum ziceți voi, francezii – *mon amour*²⁹.

– A, da, s-a prefăcut Emilie că abia atunci își adusese aminte. *Monsieur Jonathan* mi-a spus că e iubitul tău.

– N-aș merge chiar atât de departe, a râs Bella. Se poate spune că avem un fel de „aventură“ care durează de câțiva ani. Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă, când el a venit să-mi vadă expoziția de la St. Martins. Stă la mine atunci când vine la Londra. E o relație foarte relaxată, a adăugat. Ți mai torn vin?

– De ce nu?

Bella a turnat vin în paharul lui Emilie, apoi într-al ei.

– S-a însurat de curând, i-a mărturisit Bella, și am crezut că micul nostru aranjament avea să ia sfârșit. Se pare, totuși, că m-am înșelat. Iartă-mă, am început să bat câmpii, a adăugat, luând o sorbitură de vin.

– Nu te deranjează că e însurat? a întrebat-o Emilie, prefăcându-se curioasă.

– Mottoul meu e că viața-i prea scurtă ca să stai legat de o singură persoană. Relația mea cu Seb merge excelent. Ne convine amândurora. Știe că mă văd și cu alți bărbați, a mărturisit ea, ridicând din umeri. Eu nu sunt genul de femeie geloasă. Dar, trebuie să recunosc, m-a mirat să aud că s-a căsătorit. Nu i-am cerut amănunte. Nici măcar nu știu cum o cheamă pe nevastă-sa, fiindcă nu-i stilul nostru să ne amestecăm unul în viața celuilalt, dar cred că e bogată. Seb a trecut pe aici la doar câteva săptămâni după nuntă, și mi-a adus un colier Cartier superb, a spus Bella, ducând mâna la diamantul splendid care odihnea în căușul gâtului ei grațios. A descoperit și un tablou de Matisse în casa nevestii, pe care l-a vândut și a obținut un comision gras. Și-a cumpărat un Porsche nou, cu care-i place să se plimbe prin Londra. Bietul de el, a oftat Bella, a trăit înglodat în datorii de când îl știu. E îngrozitor de risipitor – cheltuiește fără măsură –, dar s-a descurcat mereu cumva.

– Deci nu depinzi financiar de el?

– Ferească sfântul, a exclamat Bella. Ar fi un dezastru! Dimpotrivă, e chiar pe dos. Spre norocul meu, am părinți îndeajuns de bogați ca să mă întrețină, astfel încât să-mi pot urma visul de a deveni un mare artist. Dar e al dracu' de greu. Totuși, în ultimul timp am început să câștig destul. Atât cât să-mi permit să le spun că nu mai e nevoie să-mi trimită bani lunar. Îți dai seama că asta a fost o mare victorie pentru mine, a adăugat Bella, zâmbind.

– Firește, i-a cântat în strună Emilie, simțind că ajunsese la capătul răbdării.

Trebuia să încheie cât mai repede acea discuție amicală.

– Atunci, poate că am să contribui și eu la independența ta financiară, s-a oferit Emilie. Aș vrea să comand un tablou. Fă-mi legătura cu Sebastian, ca să discut prețul. Te vezi cu el în curând?

– Are o întâlnire cu un potențial client peste câteva ore, dar, după asta, vine acasă. Lasă-mi numărul tău și-i spun să te sune. Mâine-seară trebuie să se întoarcă la căsoiul lui oribil din Yorkshire. Și la nevastă-sa, a zis Bella, dând ochii peste cap. Mie-mi convine de minune, fiindcă pot să-mi petrec weekendurile cum doresc. Mă duc să caut o foaie de hârtie.

– Bine.

– Te deranjează dacă nu-i amestecăm pe Jonathan Maxwell și galeria în înțelegerea noastră? E drept că prin el ne-am cunoscut, dar o să aibă pretenția să-i dau un comision, a explicat Bella. Nu-i spun că ai trecut pe aici, dacă ești de acord. În felul ăsta, îți putem face o ofertă mai bună.

– Cum preferi, a zis Emilie, în timp ce Bella scotocea după o foaie de hârtie într-un sertar.

– Poftim, a spus Bella, întinzându-i una.

După o clipă de ezitare, Emilie și-a notat numele complet, numărul de telefon și adresa din Franța. Apoi a pus foaia pe masă și s-a ridicat.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bella. Îți doresc mult noroc în viitor. Sunt convinsă că vei avea succes, pentru că ești talentată.

– Mulțumesc, a spus Bella, conducând-o la ușă. Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să ne mai întâlnim.

– Da, a zis Emilie, după care a apucat-o, instinctiv, de braț. Pari un om bun, Bella. Ai grijă de tine.

Acestea fiind zise, Emilie s-a întors și a ieșit din apartament.

Dragostea mea (în limba franceză în original)

Capitolul 32

Era aproape miezul nopții când Emilie a ajuns la Blackmoor Hall, cu un taxi luat de la gara din York. Land Rover-ul era încă la aeroport – Sebastian n-avea decât să se ducă după el, dacă dorea. Nu mai era problema ei.

S-a bucurat când a văzut că luminile din apartamentul lui Alex erau încă aprinse – plănuise să plece dis-de-dimineață și voia să-și ia rămas bun de la el.

A luat-o pe coridor și a bătut la ușa lui.

– Intră, Em, i-a strigat el. Ai ajuns târziu. Ce s-a întâmplat, ai pierdut avionul?

Alex stătea pe canapea și citea o carte.

– Nu. Am făcut o oprire la Londra.

El s-a uitat cu atenție la ochii ei măriți și la chipul obosit.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, îngrijorat.

– Am venit să-ți spun că mâine plec în Franța. O să divorțez de Sebastian în cel mai scurt timp.

– Hmm, a oftat el. Ai vreun motiv anume?

– I-am făcut o vizită amantei pe care-o are de mulți ani. Cu ocazia asta, am văzut cu proprii ochi pe unde doarme soțul meu.

– Așa, deci? Aduc coniacul? a întrebat-o Alex.

– Lasă, că merg eu.

Emilie s-a dus în bucătărie și a revenit cu sticla și cu două pahare.

– Știai de ea? l-a întrebat în timp ce turna coniac în pahare.

– Da.

– Știai și că relația lor a continuat chiar și după ce Sebastian și cu mine ne-am căsătorit?

– M-am gândit că era posibil, atunci când am văzut că tot mergea la Londra și nu te lua niciodată cu el. Dar n-aveam nici o dovadă.

– Și nu ți-a trecut prin cap să-mi spui și mie? Credeam că suntem prieteni, Alex! i-a strigat ea.

– Ești nedreaptă, Emilie, i-a răspuns, șocat de vehemența ei. Sebastian m-a prezentat ca pe un ratat care minte, înșală și care ar face orice ca să-l

denigreze pe el. Ești sigură că m-ai fi crezut dacă îți spuneam?

– Nu, i-a mărturisit Emilie, luând o înghițitură zdravănă de coniac. Ai dreptate, nu te-aș fi crezut, a murmurat, ducându-și mâinile la frunte. Am avut o zi cumplit de tensionată.

– Veșnic cumpătată în afirmații, a replicat el, cu un zâmbet ironic. Sebastian știe că ai fost în vizită la iubita lui?

– N-am pornit mobilul de când am plecat de la Londra, așa că habar n-am, i-a răspuns ea, ridicând din umeri.

– I-ai spus Bellei cine ești?

Emilie s-a uitat, încremenită, la Alex. Faptul că știa numele Bellei și că avea habar de rolul important pe care tânăra pictoriță îl jucase în viața lui Sebastian – toate astea amenințau să-i zdruncine calmul dobândit cu greu.

– Nu, i-am zis doar că vreau să comand un tablou, așa că m-a rugat să-i las numele, numărul de telefon și adresa. Asta am și făcut. A promis că i le dă lui Sebastian când se întoarce... acasă.

Se aștepta la multe reacții din partea lui Alex, dar, în nici un caz, să-și dea capul pe spate și să izbucnească în hohote de râs.

– Genială mișcare, Em! Absolut genială! i-a zis el, ștergându-și lacrimile de la ochi. Scuză-mi reacția. Doamne, ce lovitură de maestru! Și exact în stilul tău: discretă, subtilă, elegantă... minunată. De-a dreptul minunată, a adăugat, admirativ. Îți dai seama ce față are să facă Seb în clipa-n care Bella o să-i dea hârtia pe care-s scrise numele și numărul tău de telefon?

– Alex, a oftat Emilie, chiar nu mă interesează părerea lui Sebastian. Nu vreau decât să plec cât mai repede de aici și să merg acasă.

Alex s-a schimbat la față.

– E de înțeles, a spus el, pe un ton serios. Mă crezi că am fost prins între ciocan și nicovală de când ai venit? Am sperat sincer că Seb găsisse o persoană pe care s-o iubească.

– Dacă e capabil să iubească și pe altcineva în afară de el însuși, aceea-i Bella. E frumoasă și talentată. Dacă nu era amanta soțului meu, m-aș fi gândit serios să-i comand un tablou, a spus Emilie, reușind să schițeze primul zâmbet – deși amar – pe ziua aceea. Ai cunoscut-o?

– Da. Înainte să te căsătorești cu Seb, mai venea pe aici în weekend, i-a răspuns Alex, privind-o cu atenție. Ești uluitoare, Em. Cum poți să te porți atât de calm?

– Foarte simplu, i-a răspuns ea, ridicând din umeri. Sebastian nu mai e bărbatul de care m-am îndrăgostit. Sentimentele pe care le-am avut la un

moment dat pentru el s-au stins.

– Nu pot decât să te felicit, chiar dacă nu te cred pe de-a-ntregul. Ești... nemaipomenită. Până și mie îmi vine să-l sugrum pe Seb cu mâinile mele pentru că te-a îndepărtat.

– Mulțumesc, i-a spus ea, ferindu-se să se uite la el. Mai am o întrebare înainte să plec.

– Și anume?

– Care e motivul real pentru care fratele tău *s-a căsătorit* cu mine? Ce puteam eu să-i ofer și nu putea Bella, care, din ce-am înțeles, vine tot dintr-o familie bogată? Pur și simplu nu reușesc să-mi explic, a zis ea, clătinând din cap.

– Ei, dragă Em, a oftat Alex, ca întotdeauna în cazul acestor dileme, răspunsul e chiar sub nasul tău. Și deja l-ai văzut.

– Serios?

– Da, dar mai mult ca sigur că nu i-ai dat atenție.

– Chiar acum mă uit, a zis ea, mijind din ochi, dar nu văd nimic sub nas, în afară de genunchi.

– Ai dreptate. Însă te întreb: ești sigură că vrei să-ți spun eu?

– Normal că vreau. Măine plec în Franța. Căsnicia mea... s-a terminat.

– Fie, a zis Alex, clătinând încet din cap. Dar, de-acum încolo, vorbim fără menajamente.

– N-am nimic împotriva.

– Bine, s-a învoit Alex. Vino cu mine să-ți arăt.

– Bun, a zis Alex, aprinzând lumina în micul birou pe care-l folosea Sebastian când era acasă.

S-a dus la bibliotecă, a căutat sub o carte și a scos o cheie. Și-a răsucit scaunul cu roțile și a descuiat sertarul biroului pe care stătea computerul. A scos un dosar și i l-a dat lui Emilie.

– Proba A. Nu te uita în el până când nu adun toate dovezile.

Alex s-a așezat la computerul lui Sebastian și l-a pornit. A introdus parola și a primit acces la documente.

– De unde-i cunoști parola? l-a întrebat Emilie.

– Când știi că cineva vrea să-ți facă rău cu orice preț, te străduiești să afli astfel de informații. Mai ales atunci când ai timp liber berechet, a zis Alex, în timp ce tasta. În afară de asta, știu perfect cum gândește fratele meu. Nu-i nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama ce urmărește.

– Parola e cumva „Matisse“? l-a întrebat Emilie.
– În sfârșit, te-ai prins! a jubilat Alex, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Problema lui Seb e că, de multe ori, nici măcar nu se obosește să-și ascundă urmele, fiindcă are impresia că poate păcăli pe oricine cu minciunile lui. Iar acum, a zis el, scoțând câteva pagini din imprimantă și întinzându-i-le lui Emilie, iată proba B. Încă puțin și terminăm. Fii drăguță și dă tu ăla jos, a rugat-o, arătând spre un portret în ulei al bunicii lui, care era agățat pe perete.

Emilie l-a luat din cui, scoțând la iveală un mic seif.

– Dacă n-a schimbat cifrul, ceea ce e puțin probabil, trebuie să fie data de naștere a bunicii.

Alex a întins brațul, ca să ajungă la discul seifului, și l-a rotit cu atenție.

– Sper doar ca Seb să nu fi luat din el ceea ce vreau să-ți arăt, a spus, vârând mâna în seif.

A scotocit câteva clipe, apoi, cu un oftat de ușurare, a scos un plic antișoc și unul normal, mic și alb.

– Probele C și D, a anunțat el, închizând seiful și făcându-i semn lui Emilie să pună tabloul la loc. Propun să ne întoarcem în apartamentul meu, în caz că împricinatul vine încoace, ca să-și salveze căsnicia sau, mai bine zis, pielea. În plus, e mult mai cald decât aici.

După ce Alex a oprit computerul și imprimanta, au ieșit amândoi din birou. Odată reîntorși în apartamentul lui, i-a spus lui Emilie să așeze cele patru probe una lângă alta, pe măsuta de cafea.

– Iată c-a sosit și clipa cea mare, a vestit-o el, cu o figură compătimitoare, căutând să citească ceva pe chipul ei. Din păcate, ceea ce-o să afli are să te cam supere.

– Asta-i mai puțin important. În momentul de față, mă interesează să știu de ce a făcut-o.

– Dacă așa stă treaba, uită-te pe primul document.

Emilie a deschis dosarul și, încă din primele pagini, a dat cu ochii de fotografiile ei și ale maică-sii. Erau xerocopii ale mai multor articole publicate în ziarele franceze, în care se vorbea despre moartea mamei sale și se anunța că Emilie era unica moștenitoare.

– Bun. Acum deschide plicul pe care l-am luat din seif și scoate ce-i înăuntru. Umblă cu atenție, căci e foarte veche.

Emilie a băgat mâna în plic și a scos o carte. A rămas șocată la vederea titlului.

– E *Istoria fructelor franceze*. Chiar ieri mi-a spus Jacques că tata i-a dăruit-o lui Constance înainte să se întoarcă în Anglia. Despre ea ziceai că n-o găsești în biblioteca de aici.

– Așa-i, a confirmat Alex. Deschide-o cu grijă și uită-te la cele scrise pe prima pagină.

– Édouard De La Martinières, a citit ea. 1943. Ce-i cu asta?

– Ai un pic de răbdare, i-a zis Alex. Trebuie să-ți mai arăt ceva.

A ieșit din living și s-a întors repede cu un plic, pe care i l-a întins.

– Înăuntru e o scrisoare scrisă de bunica. I-a lăsat-o avocatului ei chiar înainte să moară. Se temea, probabil, că Seb n-avea să mi-o arate. Își cunoștea bine omul...

Emilie a început s-o citească.

Blackmoor Hall, 20 martie 1996

Dragul meu Alex,

Scriu această scrisoare în speranța că, într-o zi, vei reveni la Blackmoor Hall, deși m-am împăcat cu gândul că e posibil să nu mai apuc acea clipă. Scumpul meu nepot, vreau să-ți spun că înțeleg acum de ce ai simțit că trebuia să pleci de aici, dar, în primul rând, vreau să-ți cer iertare pentru că n-am văzut și n-am reacționat așa cum ar fi trebuit la ceea ce ți se întâmpla. Mi-e teamă că te-am dezamăgit și că nu te-am protejat atunci când aveai mai mare nevoie. Dar îmi venea greu să cred că fratele tău, pe care îl iubesc, de asemenea, foarte mult, putea fi atât de perseverent în încercarea lui de a te distruge.

Sper din tot sufletul să mă ierți că m-am îndoit de tine. Și eu m-am lăsat deseori păcălită de fratele tău, a cărui inteligență nu se măsoară cu a ta, dar compensează printr-o istețime și viclenie desăvârșite. Pe de o parte, poate că mă simțeam ușor vinovată că, în calitate de bunică și, apoi, de mamă a voastră, te-am iubit pe tine mai mult din clipa în care te-am văzut. Erai un îngeraș adorabil și iubitor, iar bietul tău frate – mult mai puțin plăcut în toate privințele.

Am citit demult o poezie de Philip Larkin, în care el își exprima dorința de a avea un copil „obișnuit“, înzestrat cu toate darurile, însă din fiecare – cu moderație. Abia acum înțeleg la ce se referea. Căci, în cazul tău, Alex, darurile ți-au adus numai suferință. Iartă-mă că am început să bat câmpii.

M-am rugat mult să te întorci înainte să mor. Pentru că trebuie să hotărâsc ce să fac cu adoratul meu Blackmoor Hall, care, după cum bine știi,

apartține familiei bunicului tău de peste 150 de ani. Întrucât n-am idee unde te afli și de câți bani e nevoie pentru renovarea conacului, nu știu ce-ar fi mai bine să fac. Prin urmare, dragul meu băiat, am hotărât să vă las Blackmoor Hall moștenire vouă, în nădejdea că, fiind amândoi proprietari, asta vă va ajuta să vă împăcați. Îmi dau seama că hotărârea mea nu-i altceva decât dorința deșartă a unei bătrâne naive, aflate la capăt de drum, și nu-i exclus să aibă efectul opus. Nu pot decât să mă rog ca această moștenire să nu fie o povară pentru nici unul dintre voi. În caz contrar, vă dau binecuvântarea să vindeți Blackmoor Hall.

Îți las, de asemenea, această carte – știu cât de mult îți plac manuscrisele vechi – a cărei valoare este mai degrabă una sentimentală decât financiară. Am primit-o de la un prieten cu mulți ani în urmă, pe vremea când Franța era în război. În același plic vei găsi și o poezie scrisă de sora lui, Sophia, la care am ținut nespus de mult. Dacă ești curios, numele proprietarului, scris pe prima pagină, te va ajuta să afli mai multe despre experiențele trăite de bunica ta în Franța, în perioada războiului. Am preferat să păstrez secretul până acum, dar povestea acelei părți din viața mea este una interesantă și, poate, îți va schimba părerea despre femeia care te-a îngrijit așa cum a știut mai bine, însă a făcut și câteva greșeli fatale. Atât cartea, cât și poezia se află la locul lor dintotdeauna – în bibliotecă, pe a treia etajeră din stânga. Poți să le iei oricând dorești.

Pe lângă acestea, vă las jumătate din ce mi-a mai rămas, imensa sumă de 50.000 de lire sterline. Sper din tot sufletul, Alex, ca, într-o zi, să te întorci acasă și să mă ierți. Trebuia să-l iubesc și pe Sebastian, în ciuda multelor lui defecte. Mă înțelegeți?

*Cu drag,
Bunica voastră, Constance X*

Emilie și-a șters lacrimile, stresul zilei lungi și traumatizante doborând-o în cele din urmă.

– Frumoasă scrisoare.

– Într-adevăr, a zis Alex. Să știi, Em, că i-am trimis bunicii trei sau patru scrisori pe vremea când eram plecat din țară și i-am dat adresa mea din Italia. Bănuiesc că Sebastian le-a luat direct din mâna poștașului. Mi-a recunoscut scrisul și le-a subtilizat, pentru ca bunica să creadă că n-am catadicsit nici măcar să-i spun unde eram. Cu alte cuvinte, a oftat Alex, să creadă că nu țineam la ea.

– Nu m-ar mira, a zis Emilie. E un intrigant și jumătate. Mulțumesc că m-ai lăsat să citesc scrisoarea. Dar tot nu pricep ce legătură are cu celelalte lucruri pe care mi le-ai arătat.

– Ia și ultimul dosar.

Emilie l-a luat și a făcut ochii mari în timp ce citea documentele cuprinse în el. S-a uitat la Alex, așteptând o confirmare din partea lui.

– Cum bine vezi, bunica s-a înșelat într-o privință: cartea pe care mi-a lăsat-o nu avea doar valoare „sentimentală“, a spus el, privind-o cum citea.

– Într-adevăr.

– Din păcate, atunci când, în sfârșit, am primit scrisoarea ei și, după ce am ieșit din spital, am căutat cartea în bibliotecă, am făcut greșeala fatală de a-i spune lui Seb ce căutam și unde se afla. N-aveam cum să ajung la ea fiindcă era pe al treilea raft de sus, a explicat Alex, ridicând din umeri. Când mi-a dat-o Seb, i-am arătat-o de bunăvoie. La vremea respectivă încercam să-mi repar relația cu el, așa că, atunci când m-a rugat să i-o împrumut pentru câteva zile, i-am dat-o. Din momentul ăla, de câte ori i-am cerut-o înapoi, a zis că mi-o dă, dar n-a făcut-o. Știindu-l pe Seb, m-am gândit că pune ceva la cale. Am căutat cartea pe internet, așa cum, evident, făcuse și el, și mi-am dat seama că, dacă n-o vânduse deja, era pusă la păstrare în seiful lui. Iată că am avut dreptate, a zis Alex, clătinând trist din cap.

– Dar de ce n-a vândut-o până acum? l-a întrebat Emilie. Iar tu, dacă știi că era atât de valoroasă, de ce nu i-ai zis să ți-o înapoieze?

– Cred că nu te-ai uitat atent la detaliul de pe pagina pe care am xeroxat-o. Eram sigur că Seb n-o s-o vândă, i-a explicat Alex. Un lucru știu sigur despre fratele meu, și anume că e foarte lacom. Nu s-ar mulțumi niciodată cu ceea ce are dacă ar ști că poate câștiga mai mult. Citește cu glas tare ce scrie. Ia-o de la început.

Deși epuizată de oboseală, Emilie și-a îndreptat toată atenția asupra cuvintelor.

ARHIVA DE CĂRȚI RARE

Istoria fructelor franceze

De Christophe Pierre Beaumont. 1756. Două volume. Cea mai frumoasă și mai rară carte despre fructe. Cu ilustrații a cincisprezece specii diferite de pomi fructiferi. Cartea s-a inspirat dintr-o lucrare anterioară de Duchamel, *Anatomie de le Piores*, publicată în anii 1730. Ilustrațiile sunt realizate de Guillaume Jean Gardinier și François Joseph Fortier. Dorința lui Beaumont

a fost aceea de a promova importanța și valoarea nutritivă a pomilor fructiferi. Lucrarea descrie cincisprezece categorii de fructe și diversele lor soiuri: migdale, caise, o dracilă, cireșe, gutui, smochine, căpșuni, agrișe, mere, o dudă, pere, piersici, prune, struguri și o zmeură. Fiecare planșă colorată ilustrează sămânța plantei, frunzele, inflorescența și fructul, și, uneori, secțiuni transversale ale speciilor.

Proprietar: ambele volume se pare că s-ar afla într-o colecție privată din Gassin, Franța.

Valoare: evaluate la aproximativ 5 milioane de lire sterline.

Emilie a terminat de citit și a ridicat ochii către Alex.

– Tot nu pricep.

– Îți explic eu atunci, i-a zis Alex. Am luat legătura cu un anticar din Londra pe care-l cunosc, așa cum bănuiesc că deja făcuse și Alex. Anticarul mi-a spus că, vândute separat, cele două volume valorează, fiecare, în jur de un milion de lire sterline. Însă vândute împreună – valorează de cinci ori mai mult. Acum pricepi, Emilie?

În cele din urmă, ea a înțeles.

– Sebastian căuta primul volum în biblioteca tatei, a spus, sec.

– Exact.

Emilie a rămas tăcută câteva secunde, ca să poată analiza cele aflate.

– În sfârșit, încep să se lege lucrurile. De-asta s-a dus Sebastian în Franța, acum câteva săptămâni. Prietenul meu, Jean, care administrează podgoria, l-a găsit scotocind prin rafturile din bibliotecă. Nu-i de mirare că, în weekendul ăla, s-a întors la Yorkshire prost dispus. E limpede că nu reușise să găsească celălalt volum.

– Măcar atât, s-a bucurat Alex.

– Înțeleg tot, a spus Emilie, mai puțin motivul pentru care s-a însurat cu mine.

– Poate că, negăsind primul volum înainte să înceapă renovarea castelului, și știind că biblioteca urma să fie mutată, a vrut să fie sigur că avea „acces nelimitat“, i-a răspuns Alex, gânditor. Fiind soțul tău, nimeni n-avea dreptul de a-i interzice să intre în castel, iar el își putea vedea liniștit de treabă. Căsătoria voastră i-a permis să-și continue căutările nestingherit.

– Ai perfectă dreptate, a recunoscut Emilie. Iar eu am avut încredere deplină în el.

– Ești gata să deschizi și ultimul plic, Em? a întrebat-o el, arătând spre obiectul de pe masă. Presimt că ăsta o să te supere rău.

– Sunt gata, i-a răspuns Emilie cu stoicism, desfăcând plicul.

Înăuntru se găsea cheia nouă de la ușa principală a castelului. Sebastian îi ceruse una la un moment dat, iar ea i-o dăduse fără să stea pe gânduri. Tot în plic se afla și cheia veche și ruginită: cea care dispăruse.

– Doamne! a murmurat ea, și au podidit-o lacrimile. Deci *el* a intrat pe ascuns în castel în ziua aceea. După care a mai și avut îndrăzneala să se întoarcă aproape imediat, chipurile ca să mă... *liniștească*. Cum a putut să facă așa ceva, Alex?

– Așa cum am zis și mai devreme, trebuia să aibă acces nelimitat. Îmi pare rău, Em, nespun de rău. Dar, ca să fiu drept cu el, știu sigur că era foarte îndrăgostit de tine la început, a spus Alex, mișcat de amărăciunea ei și încercând s-o mai binedispună. N-ai idee cât mi te-a lăudat când s-a întors din Franța, după ce v-ați cunoscut. Poate că n-a fost mânat doar de intenții necurate. S-o fi gândit că putea avea o căsnicie fericită alături de tine. Numai că n-a putut rezista farmecelor Bellei. De zece ani încoace, nu reușește să se rupă definitiv de ea.

– Te rog să *nu-i* cauți scuze, Alex! s-a răstit Emilie. Nu merită compătimirea ta. Lăsând la o parte tot ce mi-a făcut mie, eu știu un lucru: când iubești un om, nu iubești cu jumătăți de măsură, a declarat ea, ferm, ștergându-și brutal lacrimile cu dosul palmei.

Nu voia să le irosească pe el.

– Și eu văd lucrurile la fel, a spus Alex. Cam asta a fost. Îmi pare rău că a trebuit să afli totul de la mine. Mi se rupe sufletul că te-am supărat. Te rog să nu mă urăști și pe mine. Crede-mă, mi-e silă de fratele meu pentru felul în care s-a purtat cu tine.

– Normal că nu te urăsc, l-a liniștit ea, deja sleită de puteri. Eu am insistat să-mi spui.

– Sper să fie așa, i-a zis el, emoționat. Ar trebui să păstrezi tu cartea, a adăugat, arătând spre volumul care stătea, nevinovat, pe masă. Du-o înapoi acolo unde-i e locul.

– Tata i-a dăruit-o bunicii tale, care, la rândul ei, ți-a lăsat-o ție. Îți aparține.

– În circumstanțe normale, ți-aș da dreptate. Însă poate că e mai bine să plece cu tine în Franța, departe de orice pericol, a adăugat. De curiozitate, ai idee unde e celălalt volum? În mod sigur, nu-i în biblioteca tatălui tău.

– N-ai văzut biblioteca, i-a răspuns ea. E imensă – peste douăzeci de mii de cărți. Sebastian n-avea nici o șansă să le verifice pe toate în doar două zile.

– Scuză-mă că-ți spun, Emilie, i-a zis Alex, cu o privire tristă, dar a avut la dispoziție mult mai mult de două zile, nu? Călătoria pe care a făcut-o de curând în Franța a fost doar o ultimă încercare de a se convinge că nu i-a scăpat nimic, până să fie mutate cărțile în depozit. Dar, înainte de asta, a avut timp berechet să scotocească prin castel.

– Ai dreptate, a recunoscut Emilie.

Și-a amintit de perioada în care abia îl cunoscuse pe Sebastian. Și de cărțile despre pomi fructiferi pe care le găsisе împrăștiate prin bibliotecă după așa-zisa spargere. El căutase volumul acela de la bun început.

– În fine, a spus ea, clătinând din cap, îngrozită de fățarnicia lui Sebastian și de naivitatea ei, partea bună e că, din câte știm, deocamdată n-a găsit-o. O s-o mai caut și eu, după ce se termină renovările și aduc biblioteca înapoi. Însă măcar știu, în sfârșit, adevărul. Nu-mi rămâne decât să merg mai departe.

– Emilie, ești absolut remarcabilă, i-a zis Alex, cu sinceră admirație.

– Chiar deloc, a replicat Emilie, scoțând un oftat ce s-a transformat în căscat. Sunt un spirit pragmatic, care s-a lăsat amăgit de o dragoste falsă. Pentru prima oară în viața mea, am avut încredere în cineva – și a fost o greșală. Dar... sunt și lucruri pe care Sebastian nu le știe despre mine.

Alex o privea în tăcere, așteptând ca Emilie să se hotărască dacă avea să-i dea mai multe detalii sau nu.

– De pildă, a zis ea în cele din urmă, nu i-am spus, înainte să ne căsătorim, că nu putem avea copii. Mai exact, *eu* nu pot.

– Hm, a zis Alex, calm. Dar Sebastian te-a întrebat vreodată dacă poți?

– Nu. Însă, moral vorbind, ar fi trebuit să-l previn, nu-i așa? Îmi dădeam seama că ar fi trebuit, dar, rememorând momentul în care s-a întâmplat..., a zis Emilie, neștiind cum să explice, pur și simplu – n-am putut.

– Înțeleg. Iartă-mi curiozitatea, dar de unde știi asta? Dacă e prea dureros, nu-i nevoie să-mi povestești.

Emilie și-a mai turnat puțin coniac în pahar, ca să-și dea curaj, conștientă că *trebuia* să-și descarce inima.

– Când aveam treisprezece ani, a început ea, simțind cum îi creștea pulsul la gândul de a rosti acele cuvinte, m-am îmbolnăvit grav. Tata era la castel, iar eu eram cu mama, la Paris. Ea era ocupată cu petrecerile ei, așa că una

dintre menajere i-a spus că eram bolnavă și că ar fi trebuit să cheme doctorul. Mama s-a uitat la mine cum zăceam în pat, mi-a pus mâna pe frunte și a spus că, până dimineață, avea să-mi treacă. După care a ieșit la cină în oraș. În zilele următoare, a spus Emilie, sorbind din coniac, starea mea s-a agravat. Până la urmă mama a chemat medicul, un prieten de-al ei, care mi-a pus diagnosticul de toxiinfecție alimentară. Mi-a dat niște pastile și a plecat. La o zi după asta, mi-am pierdut cunoștința. Mama era plecată, așa că menajera a chemat ambulanța și m-au dus la spital. Au stabilit că sufeream de boală inflamatorie pelvină. Era ceva rarism la o persoană de vârsta mea, așa că nu-i de mirare că primul doctor nu s-a gândit la asta. Din păcate, se vindecă ușor dacă e diagnosticată în fază incipientă, dar are efecte devastatoare asupra zonei, dacă nu e tratată la timp. Prin urmare, a oftat Emilie, mi-au spus că nu voi putea avea copii.

– Groaznic, a spus Alex, cu o privire compătimitoare.

– Ești prima persoană, Alex, căreia îi spun asta, a mărturisit Emilie, frapată de propria-i sinceritate. Nu m-am simțit niciodată în stare să rostesc cuvintele cu glas tare. Sunt...

Au început să-i tremure umerii, a dus mâinile la față și a izbucnit în lacrimi.

– Of, Emilie... scumpa mea... îmi pare nespun de rău.

A cuprins-o cu un braț și a tras-o spre el. Emilie s-a cuibărit la căldura pieptului său și a continuat să plângă. Alex nu spunea nimic, ci doar o mângâia pe păr, timp în care suspinele ei s-au transformat în sughițuri și a început să-i curgă nasul.

– Cum de a putut mama să ignore cât eram de bolnavă? De ce n-a văzut?

– Nu știu, Em. Îmi pare rău.

I-a întins o batistă.

– Iartă-mă, a spus ea, trăgându-și nasul. Nu știu ce m-a apucat.

– E de înțeles, a murmurat Alex cu blândețe. Durerea asta face parte din tine și e bine să vorbești despre ea. Te ajută să te descarci.

– Când eram mică și mi s-a spus că n-aveam să pot avea copii, am încercat să mă conving că asta nu conta prea mult. Dar contează, Alex! a strigat ea. Contează din ce în ce mai mult, cu fiecare an care trece! Și îmi dau seama că nu pot realiza exact acel lucru pentru care cred că am fost creați și care ne dă un rost în viață!

– Ești absolut sigură de asta? a întrebat-o Alex.

– Dacă te referi la minunile pe care le face medicina modernă în cazul femeilor sterile, crede-mă că nu sunt posibile și în cazul meu, i-a răspuns ea, apăsât. Nu pot să produc ovule și nici nu am un uter îndeajuns de sănătos, în așa fel încât să folosesc ovulele altei femei.

– Poți înfia un copil, a zis Alex.

– Ai dreptate, i-a răspuns ea, suflându-și nasul.

– Am adus vorba de asta pentru că e un lucru la care m-am gândit și eu. Întâmplarea face ca și eu să fiu infertil. Nu intru în amănunte, a spus Alex, cu o umbră de zâmbet, dar, cu toate că „instrumentul” funcționează perfect, din cauza accidentului – trage cu gloanțe oarbe. Mi-ar fi plăcut să am copii. Grozavă pereche formăm! a adăugat, râzând pe îndelete.

– Da, a murmurat Emilie, găsind asemenea alinare în brațele lui, încât nu-i mai venea să se miște de-acolo.

Apoi s-a îndreptat de spate și l-a privit în față.

– Înainte să plec, ceea ce se va întâmpla în curând, vreau să-ți cer scuze pentru că m-am îndoit de tine la început. Ești cea mai curajoasă și mai minunată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

– Draga mea Em, ți s-a urcat coniacul la cap, i-a răspuns Alex. Nu sunt deloc așa cum spui tu.

– Ba da, l-a asigurat, ridicându-și, brusc, privirea către el. Ești singurul de care îmi pare rău că trebuie să mă despart.

– O, Doamne! Termină, că mă faci să roșesc, a spus Alex, mângâind-o pe obraz. Dacă tot ne facem complimente și ținând seama că sunt slabe șanse să ne revedem, vreau să-ți spun că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, mda..., a oftat el prelung. O să-mi fie dor de tine, Em. Zău. Acum fugi și culcă-te, că e aproape trei dimineața. Nu uita cartea și te rog să mă anunți dacă găsești și celălalt volum. Îți las adresa mea de e-mail. Mi-ar plăcea să ținem legătura.

– Ce-o să-i spui lui Sebastian? l-a întrebat ea, făcându-și griji pentru Alex.

– Dacă pomenește ceva de dispariția cărții – a cărții *mele* –, ar fi aceeași poveste pe care mi-o spune de doi ani încoace, a zis Alex, ridicând din umeri, cu un zâmbet ironic. Iată că minciuna lui s-a adevărat. Cartea a dispărut de-a binelea.

– Dar dacă se gândește că ai luat-o tu și te șicanează și mai mult?

– Nu-ți face griji pentru mine, Em. Ai destule pe cap. Pot să mă apăr singur. Gata cu discuțiile, fugi de-aici, a adăugat, zâmbitor.

Emilie s-a ridicat și a luat de pe masă cartea, dosarul și paginile xeroxate.

– Îți mulțumesc din suflet, Alex. Ai grijă de tine, te rog.
S-a aplecat și l-a sărutat pe obraji. Apoi, instinctiv, l-a cuprins în brațe și l-a strâns cu putere.

– *Bonsoir, mon ami.*³⁰

– *Adieu, mon amour*³¹, a șoptit Alex în urma ei.

Noapte bună, prietene. (în limba franceză în original)

Rămas-bun, dragostea mea. (în limba franceză în original)

Capitolul 33

Odată întoarsă în dormitor, Emilie n-a încercat să se mai culce, știind că ar fi stat ca pe ghimpi la gândul că Sebastian putea apărea în orice clipă. Așa că, în zori, a chemat un taxi, a îndesat mare parte a lucrurilor ei într-o valiză și s-a așezat pe marginea patului, întrebându-se dacă să-i lase sau nu soțului ei un bilețel. După ce a ajuns la concluzia că nu era o idee bună, i-a scris unul lui Alex, în care îi lăsa și adresa ei de e-mail, și i l-a strecurat pe sub ușa.

În timp ce taxiul o ducea pentru ultima oară departe de casa aceea, singurele ei regrete și griji se îndreptau către Alex. Era foarte probabil ca Sebastian să se răzbune din nou pe fratele lui. Dar ce putea face ea?

Câteva ore mai târziu, pe când avionul aluneca lin pe cer, purtând-o departe de greșeala cumplită pe care o făcuse, Emilie a închis ochii și și-a golit mintea. De îndată ce a ajuns la Nisa, s-a cazat la cel mai apropiat hotel, s-a întins pe pat și a adormit.

Pe înserat, când s-a trezit, se simțea groaznic – slăbită, zdruncinată și cu o migrenă insuportabilă din cauza coniacului de seara trecută. A comandat un hamburger în cameră, dându-și seama că nu mâncase nimic în afară de croasantul de la ultimul dejun. A ronțăit în silă, apoi s-a întins pe perne, gândindu-se că n-avea unde locui în acel moment. Apartamentul din Paris era închiriat până la sfârșitul lui iunie, iar castelul era în renovare.

A decis să rămână la hotel peste noapte și să plece spre Gassin a doua zi dimineață. Era convinsă că Jean avea s-o găzduiască pentru câteva zile, până se hotăra ce voia să facă în continuare. Avea varianta de a închiria o casuță în zonă. În felul ăsta, era aproape de castel și putea supraveghea lucrările.

Emilie s-a oprit brusc. Era prea devreme ca să-și facă planuri de viitor.

Se întreba dacă Sebastian se întorsese, între timp, în Yorkshire. Era conștientă de faptul că trebuia să strângă din dinți și să-l sune pe Gerard cât mai curând, ca să-l roage să-i recomande un bun avocat care se ocupa de divorțuri. Din fericire, fiind căsătoriți de scurt timp, ea nu apucase să modifice nici un document și nici nu aveau bunuri comune. Emilie și-a

amintit de diamantul frumos pe care Sebastian i-l cumpărase Bellei, la scurt timp după ce ea îi dăduse un cec de 20.000 de lire sterline, și de Porsche-ul pe care nu-l văzuse niciodată, și a simțit că i se făcea rău.

Și-ar fi dorit să aibă atitudinea calmă și îngăduitoare a lui Alex față de fratele lui, dar, așa cum îi spusese el la un moment dat, furia e benefică, te ajută să te vindeci mai repede. În afară de asta, atâta vreme cât era furioasă, nu simțea durerea, deși știa că n-avea să poată s-o evite la nesfârșit. Se mira și ea de cât de puține simțea deocamdată; pasiunea cu care îl iubise pe Sebastian la începutul relației lor fusese covârșitoare. Îi furase mințile. Pe de altă parte, poate că nu fusese niciodată o dragoste adevărată, precum aceea pe care Constance i-o descrisese cândva Sophiei. Cel puțin nu una durabilă – care, deși mai domoală, era trainică și-i ajuta pe cei doi parteneri să depășească cu bine greutățile vieții.

Sebastian sosise odată cu mistralul și o răscolise până în străfundurile ființei. Dar se simțise vreodată îndeajuns de încrezătoare în sine încât să se poarte firesc în prezența lui? Abia acum realiza în ce tensiune trăise anul trecut, eforturile pe care le făcuse ca să-i fie pe plac, și cât de mult îi întunecase rațiunea bucuria de a-l avea alături de ea. Fuseseră atâtea momente în care ar fi trebuit să fie mai puternică și să-l înfrunte, dar Sebastian o dominase de la bun început. Făcea mereu numai ceea ce voia el, iar ea îl urma, dispusă să plece capul, să ocolească adevărul și să creadă tot ce i se spunea.

Asta nu era dragoste, și-a zis Emilie.

A deschis televizorul, ca să alunge tăcerea apăsătoare din cameră. Se întreba dacă alcoolul o făcuse să-i povestească lui Alex despre reacția – sau, mai bine zis, lipsa de reacție – a mamei sale când era mică.

I se părea ireal acum; atâția ani în care ținuse ascunse consecințele nepăsării maică-sii. Lăsase amărăciunea și ranchiuna să crească în ea ca o buruiiană și să-i sugrume optimismul, inima și încrederea în oameni. Dar, în ultimele săptămâni, Alex o învățase că ura și regretele erau inutile. Singura persoană care suferă ești tu însuși.

Dragul de Alex... cât era de blând și de înțelept. Și-a amintit de strânsoarea plăcută a brațelor lui, pe când ea plângea. Atingerea lor era moale și alinătoare. De ce *lui* i-a putut spune ceea ce soțului ei n-a reușit niciodată să-i mărturisească?

Emilie s-a muștrătat singură și a pus capăt acelor gânduri. Episodul englez se încheiase. Trebuia să încerce să ierte, să uite și să meargă mai departe.

– Bună, Emilie! Nu ne-am mai văzut de mult, i-a spus Jean, zâmbindu-i compătimator, în clipa în care a intrat în cramă.

– Locul ăsta e irezistibil, i-a răspuns ea, pe un ton ironic, apoi a băgat de seamă doi ochi strălucitori ce-o priveau de pe banca pe care, de obicei, stătea Jacques. Bună, Anton! Ai venit să dai o mână de ajutor? Mai câștigi niște bănuți ca să-ți cumperi cărți?

– Anton stă la noi câteva zile, până ce iese mama lui din spital, a lămurit-o Jean.

– N-am știut că Margaux e bolnavă. Cum se simte? l-a întrebat Emilie.

– Suntem convinși că totul va fi bine, i-a răspuns Jean, aruncându-i o privire prudentă. Între timp, îl învăț pe Anton despre vinuri. *Papa* e în grădină. Du-te să-l saluți, că vin și eu de îndată.

Jacques părea mai vioi decât cu două zile în urmă. A zâmbit și i-a întins mâna noduroasă.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să te întorci repede. Nu te întreb de ce, dar te ascult oricând simți nevoia să te descarci.

– Mulțumesc, Jacques, i-a spus Emilie, așezându-se lângă el, la masa micuță. Ce-a pățit Margaux?

Bătrânul avea o figură îngrijorată.

– Băiatul e în cramă, cu Jean?

– Da.

– Adevărul e, Emilie, că este grav bolnavă. Abia săptămâna trecută s-a plâns că avea dureri de stomac și de spate, deși sunt sigur că se simțea rău de mai mult timp. S-a dus la doctor în ziua în care ai plecat, iar el a trimis-o direct la spital. Băiatul nu știe, dar au descoperit că are cancer la ovare și că e într-o fază foarte avansată. O operează azi, a spus Jacques, ridicând din umeri, dar medicii nu sunt prea optimiști.

– Doamne, Jacques! a exclamat Emilie, deznădăjduită. Nu se poate ca tocmai Margaux să pățească așa ceva! A fost ca o mamă pentru mine când am venit aici, după moartea tatei.

– E o femeie minunată și nu trebuie să ne pierdem încă speranța.

– O să trec s-o văd zilele astea.

– Margaux se va bucura nespus. Acum spune-mi ce-i cu tine, Emilie? a întrebat-o Jacques, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ce planuri ai?

– Deocamdată n-am nici o idee, i-a răspuns ea, clătinând, abătută, din cap.

În zilele următoare Emilie s-a odihnit, a mâncat, a verificat cum mergea renovarea castelului și l-a dus pe Anton la Nisa, ca să-și vadă mama. Operația nu decursese așa cum își doreau medicii, astfel că Margaux era în continuare foarte bolnavă. Când l-a lăsat pe Anton la căpătâiul ei, a simțit că i se rupea inima de mila copilului și a mamei. Fiecare se străduia din răputeri, de dragul celuilalt, să aibă o atitudine curajoasă.

După ce Anton s-a dus la culcare – dormea pe o saltea în micul birou de la parter –, ei trei au discutat despre ce avea să se întâmple cu Anton în cazul în care mama lui nu se însănătoșea.

– Tatăl lui e mort. Are alte rude? a întrebat Jean.

– O mătușă la Grasse, din câte știu, a zis Jacques. Poate că ar fi bine să luăm legătura cu ea.

– Da, a spus Jean, îngândurat. Dar eu sunt nașul băiatului. Poate că ar trebui să-i propunem să locuiască cu noi.

– Temporar, merge. Dar un băiat are nevoie de prezența unei femei, i-a răspuns Jacques. Aici ar crește doar printre bărbați.

– Anton are aproape treisprezece ani și cred că poate hotărî singur ce-și dorește mai mult, a replicat Jean.

– Apropo de locuință, a intervenit Emilie, am auzit că ar fi o casuță de închiriat prin apropiere, la podgoria familiei Bournasse. Măine mă duc s-o văd. Din cele spuse la telefon de doamna Bournasse, pare grozavă.

– Să știi că poți să stai și la noi o perioadă, s-a oferit Jean.

– Ești foarte amabil, dar trebuie să încep să-mi fac niște planuri.

După ce s-a dus și Jacques la culcare, Emilie și Jean au mai rămas să strângă farfuriile murdare.

– Ai idee, tatăl tău s-a hotărât dacă-mi dezvăluie sau nu identitatea copilului Sophiei?

– Nu, și nici n-am insistat, i-a răspuns Jean, cu fermitate. Se simte mult mai bine și nu vreau să-l tulbur.

– E un om uimitor, a spus Emilie. Ce ți-e și cu soarta asta – la un moment dat, am crezut că o să ne luăm adio de la tatăl tău, dar se pare că s-ar putea să ne despărțim de Margaux. Arăta așa de rău azi după-amiază, când am fost la spital. Iar Anton s-a purtat atât de curajos.

– E un băiat deosebit, l-a lăudat Jean. Din nefericire, pierzându-și tatăl la o vârstă foarte fragedă, are o relație foarte strânsă cu mama lui. Tata m-a rugat să-l duc la Nisa mâine după-amiază, ca să discute cu Margaux între patru ochi. Putem să-l lăsăm pe Anton cu tine, dacă nu te deranjează?

– Bineînțeles. Îl iau cu mine să vedem căsuța. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut vreodată că Jacques avea să fie cel care să viziteze un părinte pe patul de moarte, la spitalul din Nisa, a oftat ea.

– Tata e ca o poartă care scârție, a spus Jean. Probabil că o să ne îngroape pe toți.

Emilie și Anton n-au avut nevoie de mai mult de câteva clipe ca să se declare încântați de căsuța care avea să-i servească ei drept locuință provizorie până la terminarea renovării castelului. Aflată la zece minute de mers pe jos de castel, în mijlocul unei podgorii superbe, aceasta era decorată frumos, în stil provençal, și dotată cu o sobă care să țină de cald peste câteva luni, când venea iarna.

– Are două dormitoare! a exclamat Anton, intrând într-unul dintre ele. Te superi dacă vin și stau cu tine din când în când, dacă mama... o să lipsească mult timp de acasă?

– Cum să mă supăr? a zis Emilie. Poți veni oricând dorești. Deci, ce zici? O închiriez?

– Da! Are și internet aici, i-a răspuns băiatul, entuziasmat.

După ce s-a înțeles asupra chiriei cu *Madame* Bournasse, Emilie și Anton s-au dus să sărbătorească la restaurantul Le Pescadou din Gassin. Anton stătea cu capul în mâini și admira priveliștea superbă din vârful dealului.

– Sper să nu trebuiască să plec din sat, a spus el, trist. Aici am trăit toată viața și aici sunt fericit.

– Nu văd de ce să trebuiască, i-a răspuns Emilie, tocmai când chelnerul le-a adus pizza aburindă.

Anton s-a uitat la ea cu ochii lui mari și albaștri.

– Pentru că mama e pe moarte. Iar, când o să vină momentul, s-ar putea să fiu nevoit să mă mut la mătușa mea din Grasse.

– Anton, puiule, i-a zis Emilie, strângându-i mâna peste masă. Nu-ți pierde speranța. Încă mai sunt șanse să se facă bine.

– Ba nu mai e nici o șansă. Nu sunt prost, Emilie. Sunteți foarte drăguți că vă prefaceți de dragul meu, dar în sufletul meu știu adevărul, a zis băiatul, ducând mâna la pieptul lui mic. Nu-mi place de mătușa și de verii mei. Îi interesează doar fotbalul, și râd de mine pentru că mi-e drag să citesc și să învăț.

– Hai să nu ne gândim încă la asta. Dacă, într-adevăr, se întâmplă ce e mai rău, a spus Emilie, recunoscând pentru prima oară în prezența lui că

exista acea posibilitate, sunt convinsă că mai sunt și alte soluții.

– Așa sper, a spus el, încet.

După câteva zile, Emilie s-a mutat în noua ei locuință. Anton a ajutat-o de bunăvoie. Devenise un fel de umbră a ei, mai ales că Margaux, a cărei stare se agrava rapid, dorea să-și cruțe copilul de durerea de a o vedea bolnavă și îi sugerase să n-o mai viziteze zilnic. I se dădea atât de multă morfină, încât era aproape tot timpul inconștientă. Toată lumea știa că era doar o chestiune de timp până când avea să se stingă.

– Pot să vin din când în când cu bicicleta, să te văd? a întrebat-o Anton, în timp ce Emilie își conecta laptopul ca să verifice dacă funcționa internetul.

– Bineînțeles. Poți să mă vizitezi oricând vrei, i-a răspuns ea, zâmbind. Hai să facem un ceai.

Câteva ore mai târziu, după ce l-a lăsat pe Anton în grija lui Jean și Jacques, Emilie s-a așezat la computer ca să-și citească e-mailurile. Îi era groază să nu-i fi scris Sebastian, dar n-a găsit nici un mesaj de la el. În schimb, i-a apărut pe loc numele lui Alex.

Către: edlmartinieres@orange.fr

De la: aecarruthers@blackhall.co.uk

Dragă Em,

Sper că ești bine și că Franța îți alină sufletul sfâșiat. Sper să nu te deranjeze că-ți scriu, dar m-am gândit să te țin la curent cu cele întâmplare după plecarea ta. Măcar să te amuzi și tu puțin.

Sebastian a venit la câteva ore după ce ai luat-o din loc, tunând și fulgerând cum că s-ar fi produs o confuzie. (Îmi stătea pe limbă să-i spun de mărturisirea făcută de iubita lui și de hainele împrăștiate în dormitorul din apartamentul pe care-l împarte cu ea, dar te anunț cu mândrie că am reușit să mă abțin – la limită.) M-a întrebat unde erai. Am făcut-o, bineînțeles, pe neștiutorul, dar i-am zis că mi s-a părut că te auzisem plecând dis-de-dimineată. A mormăit că aveai să te întorci după ce-ți treceau nervii, și a ieșit. A fost liniște câteva ore, până când, deodată, am auzit un urlet, apoi zgomot de pași pe coridor.

M-am pregătit sufletește, fiindcă știam ce avea să urmeze. Fratele meu a dat buzna în cameră și m-a întrebat cine umblase în seiful lui și-i furase

cartea.

– Despre ce carte e vorba, frate dragă? l-am întrebat.

– Aia pe care te-am rugat să mi-o împrumuți acum ceva ani, mi-a răspuns el.

– Aha! Deci e vorba de cartea *mea*! Parcă ziceai că n-o mai găseai. Sincer să fiu, Seb, uitasem de ea, i-am spus, aruncându-i o privire încruntată. Așadar, ai știut unde era în tot acest timp!

Doamne, Emilie, trebuia să vezi ce față a făcut! Se încurcase în propriile lui minciuni!

După care s-a apucat să-mi răscrolească apartamentul (pe bune), acuzându-mă că-i luasem cartea. Ceea ce, având în vedere că era cartea mea, mi s-a părut o mare obrăznicie. După ce-a scotocit prin toate ungherele și cotloanele – biata Jo s-a supărat rău când a văzut ce dezordine făcuse –, a încercat altă tactică.

– Uite care-i treaba, Alex, mi-a zis, în stilul ăla insuportabil de sincer pe care-l folosește atunci când vrea să te păcălească. Urma să-ți spun de îndată ce aveam confirmarea, dar am aflat de curând că volumul tău e foarte valoros.

– Serios? i-am spus. Doamne, ce surpriză!

– Da, *extrem* de valoros.

– Ce noroc pe capul nostru! Cam cât face?

– În jur de jumătate de milion de lire sterline, mi-a zis el.

(HAHA!) Așa că, dacă era la mine, mă ruga să am mare grijă de carte, pentru că – și în momentul ăla s-a aplecat spre mine, ca și cum mi-ar fi spus un mare secret – găsisese el o cale de a obține nu o jumătate de milion, ci un milion!!

– Doamne! i-am zis din nou. Ar fi posibil așa ceva?

A început să-mi spună că mai exista un volum, pe care-l tot căutase în ultima vreme. Era foarte aproape să-l găsească și, împreună, cele două volume aveau să valoreze o avere. Așa că, dacă reușea să facă rost și de celălalt, mă ruga să le vindem împreună și să împărțim câștigul, ca doi frați buni și iubitori ce eram.

L-am ascultat cu atenție și am dat, înțelegător, din cap, iar la sfârșit i-am zis:

– Excelent plan, Seb, doar că avem o mică problemă. Cartea nu-i la mine. N-am furat obiectul care-mi aparține de drept, și nici nu știu unde e. Întrebarea ar fi – i-am spus, ca să-l întărât un pic – cine o fi luat-o...?

Am căzut amândoi pe gânduri. Brusc, i-a picat fisa. M-am uitat la el ca și când, tot atunci, îmi venise și mie aceeași idee.

– Emilie!

– N-avea cine altcineva, am spus eu.

Sebastian s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră ca leul în cușcă, întrebându-se cum naiba aflasei tu de carte. După care a declarat că, dacă ne-o „furasei”, el – s-a corectat imediat – *eu* ar trebui să anunț poliția.

Atunci i-am atras atenția că dacă tu o luasei, într-adevăr, avea să fie greu să dovedim că eram proprietarii cărții, pentru că pe coperta interioară apărea semnătura tatălui tău.

Chestia asta l-a bulversat pe moment, după care s-a întors către mine, cu un aer ușurat.

– Cum de nu m-am gândit la asta! Alex, tu ai scrisoarea bunicii, în care spune că ți-a lăsat-o moștenire.

Partea ciudată aici e că eu nu-mi amintesc să-i fi arătat vreodată fratelui meu scrisoarea. Avocatul bunicii mi-a înmănat-o atunci când m-am întors acasă.

– Ce scrisoare? l-am întrebat. Nu-mi aduc aminte de nici o scrisoare.

– Scrisoarea în care mi-ai spus că bunica te anunța că ți-a lăsat cartea, a spus el.

– A, aia..., am mormăit, scărpinându-mă în cap, ca și când mi-aș fi amintit vag ceva. Cred că am rupt-o.

În momentul ăla, panica de pe fața lui Sebastian era aproape comică. S-a uitat la mine – de parcă ar fi vrut să mă omoare – și a ieșit val-vârtej din cameră.

Atunci am ajuns la concluzia că un Sebastian furios e un Sebastian periculos. Chiar mai periculos decât de obicei. Am luat măsuri de precauție, dragă Em, oarecum exagerate având în vedere faptul că obiectul disputei e o carte pierdută, și am chemat un lăcătuș. A venit după-amiază și m-a baricadat zdravăn. Acum sunt păzit de cel mai modern sistem de securitate, demn de o capodoperă precum Mona Lisa. Am interfon atât la ușa exterioară, cât și la cea interioară, plus o mulțime de zăvoare și de încuietori la toate ușile. Poate că ai impresia că dramatizez, dar vreau să știu că mă pot odihni liniștit noaptea.

Cel mai interesant e faptul că, după-amiază, Seb a plecat de acasă. Partea bună e că mi-am putut monta sistemul de securitate în liniște. Partea

proastă e că 1) n-a fost testat până acum și cred că am aruncat pe apa sâmbetei o mulțime de bani, și 2) mi-e teamă că vine după tine, în Franța.

Dragă Em, n-am idee care e situația ta ori unde locuiești, și poate că exagerez din cauză că-mi fac griji pentru tine, dar e posibil ca Sebastian să știe unde sunt depozitate cărțile? Îl văd în stare să mai încerce o dată să găsească primul volum. Și, cum cred că el s-a ocupat de mutarea cărților și, pe deasupra, e soțul tău – are acces peste tot. De asemenea, în cazul în care vine să vorbească cu tine, te rog să nu te întâlnești cu el dacă ești singură.

Poate că sunt eu alarmist – știm amândoi că Sebastian nu e violent, deși cu mine a fost, la un moment dat –, dar vreau să fii prudentă. Sunt foarte mulți bani la mijloc.

În cele din urmă, toate aceste șicane cu fratele meu – și, mai ales, fiind eu prizonier în momentul de față – m-au determinat să mă gândesc la ce ar trebui să fac cu viața mea. Nu știu dacă m-a influențat și scrisoarea bunicii, pe care mi-ai recitat-o de curând, cert e că am ajuns la o serie de concluzii însemnate. Mi-ar plăcea să ți le împărtășesc, dar cu altă ocazie. Ai destule probleme pe cap. Și încă ceva, îți las oficial cartea moștenire, în scris – dacă găsești și volumul întâi, poți să faci orice crezi de cuviință cu ele. Te asigur că n-am nevoie de bani – spre norocul meu, „copilașii“ pe care i-am adoptat de curând se comportă exemplar.

Sper să-mi răspunzi la e-mail, în primul rând pentru că vreau să fiu sigur că ai primit mesajul meu în legătură cu Seb, și, în al doilea rând, pentru că m-ar bucura mult să știu ce mai faci.

Fără tine, e prea multă liniște în casă.

Cu drag,

Alex X

De îndată ce a citit e-mailul, Emilie a pus, îngrozită, mâna pe mobil și a dat două telefoane. Unul la compania de depozitare, în care îi informa pe cei de acolo că urma să divorțeze, iar soțului ei nu trebuia să i se permită accesul la nici unul dintre bunurile aduse de la castel, îndeosebi la colecția de cărți. Al doilea – la Jean, pe care l-a rugat ca, în cazul în care Sebastian trecea pe la el, să-i spună că n-o văzuse.

– Îți dai seama că deja știam că trebuie să fac asta, Emilie, i-a răspuns el, calm.

Apoi, ea s-a apucat să-i scrie un e-mail lui Alex. I-a mulțumit din suflet că o prevenise, și-a cerut scuze că nu-i răspunsese mai devreme și l-a anunțat

că, deocamdată, Sebastian nu apăruse. I-a spus că aștepta cu nerăbdare să afle care erau planurile lui de viitor, și a încheiat mesajul.

Între timp se lăsase întunericul. Emilie și-a turnat un pahar de vin și a început să se plimbe prin casă, negăsindu-și liniștea.

Își făcea Alex griji pentru ea, dar și ea era nespus de îngrijorată pentru el. Mai mult decât îngrijorată...

După cină, s-a dus direct la culcare. Salteaua nouă, cu mult mai moale decât cele din păr de cal cu care era învățată, n-o ajuta deloc să se relaxeze.

Dacă, oare, Sebastian se întorsese la Blackmoor Hall și reușise să intre în apartamentul lui Alex, cu tot sistemul lui de securitate?

Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri. Alex era fratele fostului ei soț, și nu avea nici o răspundere față de el.

Totuși... A coborât din pat și a început să se învârtă prin micul dormitor. Era mai mult decât atât. Îi simțea lipsa. Și își făcea la fel de multe griji pentru el, pe cât își făcea el pentru ea.

Și-a adus aminte de vorbele lui Jean și s-a oprit.

Se pare că te-ai măritat cu fratele greșit...

Era obosită și, din cauza asta, nu-și putea stăpâni emoțiile.

A urcat la loc în pat și a închis ochii, hotărâtă să se culce.

Capitolul 34

Două zile mai târziu, a sunat-o Jean.

– Din păcate, am vești rele. Azi-dimineață a murit Margaux. Nici nu știu ce să-i spun lui Anton. Până acum a fost foarte curajos, dar...

– Vin la voi de îndată, a promis Emilie.

– Anton a ieșit la o plimbare prin vie, a anunțat-o Jean când a ajuns acasă la el.

– I-ai spus?

– Da, și a primit vestea cu calm. Am sunat-o și pe mătușa lui din Grasse, care a zis că îl ia la ea, dar Anton nu e prea încântat de idee.

– Știu. Trebuie să-l ajutăm cu toții, a oftat Emilie.

– S-a atașat mult de tine, Emilie.

– Și eu de el. Pot să am grijă de el o perioadă, dar...

– Te înțeleg, a spus Jean.

Stânjenită, Emilie s-a ridicat de pe scaun.

– Mă duc după el, a zis ea.

În timp ce mergea către podgorie, se întreba ce anume o făcuse să spună acel „dar“ de mai devreme. Era o femeie singură și bogată, cu o casă imensă și, momentan, cu destul timp liber ca să se ocupe de un băiat ce tocmai își pierduse mama. Mai mult decât atât, un băiat pe care ajunsese să-l îndrăgească mult în ultimele săptămâni. Era puțin probabil să se recăsătorească după experiența trăită. Iar copii nu avea cum să facă.

În momentul acela, s-a dumirit ce însemna acel „dar“: era speriată de răspunderea de a avea în grijă o persoană care depindea în întregime de ea și pe care ar fi trebuit s-o pună mereu pe primul plan. Adică exact opusul felului în care o tratase mama ei.

Oare avea să fie același gen de mamă?

Emilie se temea de asta.

– Băiatul are nevoie de mine, are nevoie de *mine*...

Era în stare să-și asume o asemenea răspundere?

Bineînțeles că era, s-a încurajat singură. Toată lumea spunea că semăna cu tatăl ei. Iar Édouard îi spusese în nenumărate rânduri că bucuria de a dăruia altora era cu mult mai mare decât aceea de a primi.

Emilie a realizat brusc că, dacă Anton dorea să rămână cu ea, *ea* era cea care trebuia să se simtă onorată, nu el.

A luat-o printre butucii de viță-de-vie, în căutarea lui. L-a zărit în cele din urmă, privind trist către castelul din depărtare, cu trupul firav gărbovit de durere. S-a dus spre el cu brațele întinse.

Băiatul a auzit-o și s-a întors, ștergându-și repede lacrimile de la ochi.

– Îmi pare nespus de rău, Anton, i-a spus ea, strângându-l în brațe.

După câteva clipe, a prins curaj și a îmbrățișat-o și el. Au rămas înlănțuiți, unul în brațele celuilalt, cu lacrimile curgându-le pe obraji.

Când s-au mai calmat, Emilie a șters fețele amândurora cu poalele jerseului ei.

– Cuvintele sunt neputincioase în astfel de momente, Anton. Știu cât de mult ți-ai iubit mama.

– Jacques mi-a spus azi-dimineață că moartea e o etapă a vieții. Știu că trebuie să mă împac cu gândul ăsta, dar încă nu pot.

– Jacques e un om înțelept, a zis Emilie. Anton, știu că nu e cel mai potrivit moment, dar ți-ar plăcea ca, măcar o perioadă, să locuiești cu mine și să-mi ții de urât? Mă cam plictisesc de una singură. Mi-ar prinde bine un bărbat în casă.

– Ești sigură? a întrebat-o băiatul, uitându-se la ea, uluit.

– Foarte sigură. Te gândești la propunerea mea?

– N-am nevoie să mă gândesc, Emilie! Promit să nu te deranjez și pot să te ajut la... diverse lucruri, a spus el, pe un ton înduioșător.

– Știu asta. Vom fi doi orfani care locuiesc împreună.

– Așa e... dar s-ar putea să-mi placă atât de mult, încât să nu mai vreau să plec niciodată...

– Din fericire, i-a spus Emilie, zâmbind, și l-a mângâiat pe cap, s-ar putea să nici nu fie nevoie.

Către: edlmartinieres@orange.fr

De la: aecarruthers@blackhall.co.uk

Măști, data de 5

Dragă Em,

N-ai idee cât m-am bucurat să aud că ești bine, nu că aş fi crezut că Știi-Tu-Cine ar da fuga în Franța, cu pistolul în mână, cerând să i se înapoieze prețioasa *mea* carte – știu că, în sinea lui, e un laș. Te anunț cu această ocazie că încă nu s-a întors acasă, așa că stau închis în fortăreața mea și aștept să-i aud rabla intrând în trombă pe alee. După părerea mea, s-a gândit să limiteze pagubele pe cât posibil și i-a declarat dragoste veșnică Bellei. (Îmi pare rău.) După cum îți poți da seama, e cam plictiseală aici – situația-i gravă dacă ajungi să-ți fie dor de răutățile și insultele fratelui tău. Dacă tot am adus vorba de asta, mărturisesc că tensiunea de a-l aștepta să revină mi-a reîntărit convingerea că trebuia să pun în aplicare planul de care pomeneam în e-mailul anterior. Ți-am spus atunci că acțiunile – „copilașii” mei – înfloreau. Și au înflorit atât de mult, încât i-am vândut în schimbul unei dote considerabile. (NU POMENI NIMIC DESPRE ASTA VIITORULUI TĂU FOST SOȚ!) E o sumă frumoșică, de ajuns ca să mănânc foie gras toată viața. Și să-mi cumpăr o căsuță mai puțin izolată, care să-mi permită să stau, din când în când, la o șuetă cu semenii mei. În momentul de față, caut apartamente la parter în centrul Yorkului, care e un oraș frumos, cu o catedrală minunată.

Poate că te miră schimbarea asta radicală de atitudine, după ce ți-am spus că eram hotărât să rămân aici. Din păcate, această moștenire comună ne-a adus doar durere. Și, chiar dacă ultima dorință a bunicii a fost ca eu și Seb să ne împăcăm, ea nu s-a îndeplinit. Și știu că nici nu se va îndeplini vreodată. Așa că, spre binele amândurora, am decis ca, în sfârșit, să fiu de acord cu vânzarea lui Blackmoor Hall. Ceea ce nu cred că ți-am spus până acum e faptul că Seb a făcut un credit uriaș, pentru care a garantat cu jumătatea lui de casă. Bănuiesc că banca îl presează să-l achite, și de-asta vrea neapărat să vindem. Cred că are să fie încântat atunci când o să-i spun că sunt de acord. Am ajuns la concluzia că e mai bine să rup orice legătură cu trecutul și să-mi văd de viața mea.

Tot acum e momentul să-ți spun (deși știu că te vei supăra, și tocmai de-asta m-am abținut până în momentul de față) că am plătit integral renovarea apartamentului meu din aripa de est. Și toate cheltuielile mele gospodărești. Am primit o despăgubire considerabilă din partea companiei de asigurări a șoferului care m-a ologit (HA!). Am ținut să știi asta, ca să nu crezi că am trăit pe spinarea fratelui meu. M-am oferit chiar să investesc toți banii obținuți din despăgubire în renovarea conacului. M-am răzgândit în

momentul în care am descoperit că Seb îl ipotecase. Îți dai seama că nu i-a căzut deloc bine.

Trecând peste asta, vreau să-mi spui ce părere ai despre planul meu de a începe o viață nouă. Sunt convins doar în proporție de optzeci la sută, însă mi se pare cea mai bună hotărâre.

Adevărul e că mă simt îngrozitor de singur de când ai plecat, Em. Iar acum, că mi-am vândut și „copilașii“, am rămas fără ocupație. Firește, nu-i exclus să adopt alții...

Dacă ai timp, aș vrea să aflu părerea ta sinceră – mi-a făcut mare plăcere să citesc e-mailul tău.

Mi-e dor de tine.

Alex XX

Emilie n-a avut timp să-i răspundă, fiindcă ea și Anton se grăbeau să ajungă la înmormântarea lui Margaux. Dar, pe când stătea în frumoasa biserică medievală a Sfântului Laurențiu și îl strângea de mână pe Anton, nu-și putea lua gândul de la e-mailul lui Alex.

Mi-e dor de tine.

La finalul slujbei, mulți dintre localnici s-au adunat acasă la Jean și Jacques. Lumea a gustat vinul nou și l-a laudat.

După ce au rămas singuri, l-a văzut pe Anton stând singur într-un colț, cu o figură extenuată.

– Fugi sus și fă-ți bagajul, i-a spus Emilie, cu blândețe. Trebuie să plecăm.

Băiatul s-a mai luminat la față.

– Acum mă duc.

Privindu-l cum urca, abătut, treptele, Emilie se alina cu gândul că luase hotărârea corectă atunci când îi propusese să se mute cu ea îndată după înmormântare. În felul ăsta, băiatul avea măcar posibilitatea să înceapă o viață nouă după acea zi îngrozitor de tristă.

Chiar atunci, Jean a intrat în bucătărie.

– Emilie, tata te roagă să vii puțin în grădină, până coboară Anton.

– De-ndată, a spus ea, urmându-l.

Jacques stătea pe același scaun din care nu se urnise toată după-amiaza. Își luase în serios rolul de gazdă, iar Emilie băgase de seamă cât de mult își iubea consătenii.

– Ia loc, Emilie, i-a zis el, pe un ton grav. Vreau să discut ceva cu tine. Rămâi și tu, Jean.

Se simțea din vocea lui că era vorba de ceva important.

Jean a turnat câte un pahar de vin pentru toți trei, apoi s-a așezat lângă Emilie.

– Am hotărât că e momentul să-ți spun cine este copilul Sophiei. După aceea, sper să-ți dai seama de ce am așteptat atât, a zis Jacques, dregându-și glasul răgușit de o zi întreagă de conversații. După ce am lăsat-o pe Victoria la orfelinatul mănăstirii, iar Constance s-a întors în Anglia, l-am mai rugat o dată pe Édouard să revină asupra hotărârii lui. Din păcate, n-a fost chip să-l înduplec și, după câteva zile, a plecat la Paris. Pe mine, însă, mă rodeau remușcările la gândul că fetița Sophiei De La Martinières trăia, ne iubită și nedorită, la doar câțiva kilometri de mine, a spus el, ridicând din umeri. Oricât am încercat să mă conving că războiul a lăsat în urmă o mulțime de victime și că Victoria nu era responsabilitatea mea, n-am reușit să mi-o scot din minte. Mă atașasem de bietul copil. După două săptămâni de frământări, am hotărât să merg la orfelinat și să mă interesez dacă fusese adoptată. În cazul în care ar fi fost, aș fi zis că așa a vrut Dumnezeu și n-avea rost s-o mai caut. Dar bineînțeles că n-o adoptase nimeni, a zis Jacques, clătinând din cap. Victoria avea deja peste patru luni. În clipa în care am intrat în creșă, m-a recunoscut și i s-au luminat ochii. Mi-a zâmbit... Mi-a zâmbit, Emilie, a murmurat el, luându-și capul în palme. Atunci mi-am dat seama că nu puteam s-o părăsesc.

Gâtuit de emoție, Jacques a tăcut. Jean și-a cuprins tatăl de umeri, încercând să-l îmbărbăteze.

– Prin urmare, a reluat Jacques, ridicând brusc ochii, m-am întors acasă și m-am gândit cum să fac. S-o adopt eu nu era o soluție, dar nici nu credeam c-ar fi putut s-o crească altcineva. Pe vremea aia, bărbații habar n-aveau cum să îngrijească un copil, iar Victoria avea nevoie de o mamă iubitoare. Mi-am stors creierii căutând pe cineva din zonă care să se ocupe de ea astfel încât, chiar dacă n-o puteam crește eu, măcar să fie aproape de mine. Până la urmă, am găsit o femeie care mi s-a părut potrivită. Avea deja un copil – o cunoșteam pentru că, înainte de război, soțul ei mă ajuta la culesul viei. I-am făcut o vizită și am aflat că bărbatul nu i se întorsese încă de pe front, și că nici nu știa nimic de el. Ea și copilul erau într-o situație disperată... mureau de foame, ca mulți alții după război. Însă era femeie cumsecade și, uitându-mă la copil, mi-am dat seama că era și o mamă iubitoare. Am întrebat-o dacă ar fi vrut să mai adopte unul. După cum era de așteptat, la început m-a refuzat, spunându-mi că abia reușea să-l hrănească pe al ei. Așa că i-am oferit o sumă de bani. O sumă măricică, și atunci a acceptat.

– Cum ai putut să-i dai bani, *Papa*? l-a întrebat Jean. Știu foarte bine cât erai de sărac după război.

– Așa-i, i-a răspuns Jacques, apoi s-a oprit și s-a uitat la Emilie, care vedea cât de mult îl întrista povestea. Tatăl tău, Emilie, mi-a dat ceva înainte să plece la Paris. Mi l-a pus în mână, fără să zică nimic. Poate că, în felul ăsta, încerca să-și ceară iertare pentru că abandonase copilul Sophiei. Așa că am luat legătura cu cineva care vindea mărfuri pe piața neagră, ce înflorise imediat după război. L-am întrebat cât valora obiectul primit de la tatăl tău, ca să strâng bani pentru femeia care urma s-o adopte pe Victoria.

– Ce ți-a dat tata, Jacques? l-a întrebat Emilie, cu voce blândă.

– O carte despre care știa că-mi plăcea nespus de mult. Era foarte veche și avea niște ilustrații superbe. Știam că reușise să găsească și cel de-al doilea volum, ca să-și întregască colecția – ții minte, Emilie, că ți-am povestit că ni l-a trimis de la Paris, prin Armand, ca să ne dea de veste că scăpase cu bine? Și că Édouard i l-a dăruit lui Constance înainte ca ea să plece în Anglia?

– Da, a spus Emilie, cu un zâmbet radios pe față. Știu cartea. Se numește *Istoria fructelor franceze*.

– Întocmai, a adevărit Jacques. Am descoperit că volumul întâi, pe care mi l-a lăsat mie, era foarte vechi și extrem de rar. Am reușit să obțin pe el îndeajuns de mulți bani cât s-o plătesc pe femeie ca să aibă grijă de Victoria. Te rog să mă ierți, Emilie, că am vândut darul primit de la tatăl tău. Dar, cu ajutorul lui, am reușit să-i asigur nepoatei lui Édouard protecția și viitorul.

Emilie avea ochii împăienjeniți de lacrimi și aproape că nu putea să vorbească.

– Crede-mă, Jacques, a spus ea în cele din urmă, ai folosit cartea exact așa cum trebuia.

– Cât ai luat pe ea? l-a întrebat Jean.

– Zece mii de franci. Pe vremea aia, când oamenii mureau de foame, o asemenea sumă era o avere. I-am dat femeii o mie de franci pe loc și i-am spus că urma să primească cinci sute de franci anual, până când Victoria împlinea șaisprezece ani. Nu puteam risca să-i dau toți banii odată; voiam să fiu sigur că avea să-i merite. Femeia nu știa nimic despre originile copilului. M-a întrebat dacă putea să o boteze pe Victoria după mama ei.

– Presupun că ai fost de acord, a spus Jean.

– Firește. Slavă Domnului, am făcut o alegere cum nu se putea mai bună, a murmurat Jacques. Când fetița a împlinit cinci ani, femeia n-a mai vrut să

primească bani de la mine. Între timp îi venise soțul acasă și duceau un trai mai bun. Mi-a spus că o iubea ca pe copilul ei și că se simțea prost să fie plătită pentru că avea grijă de ea. Mă bucur că am ales omul potrivit. Te asigur, Emilie, că fetița mătușii tale a crescut într-o familie armonioasă și iubitoare.

– Îți mulțumesc din suflet atât în numele meu, cât și al tatălui și mătușii mele, pentru tot ce-ai făcut, Jacques, i-a zis Emilie, arzând de nerăbdare să afle răspunsul la întrebarea care o măcina. Cine e fata? Cum o cheamă?

– O cheamă...

Jacques și-a înghițit nodul din gât și a mai încercat o dată.

– A chemat-o Margaux.

Capitolul 35

Au rămas toți trei în tăcere, meditând la consecințele dezvăluirii lui Jacques.

– Acum înțelegi, Emilie, de ce m-am codit atât de mult să-ți divulg identitatea copilului? a spus Jacques, în cele din urmă. Dacă o făceam, i-aș fi dat peste cap toată viața lui Margaux. Lucra ca menajeră la castel de peste cincisprezece ani. După moartea tatălui tău, vechea menajeră, pe care cred că o mai ții minte, s-a pensionat. Între timp, mă împrietenisem cu mama lui Margaux și i-am recomandat-o mamei tale pe fiica ei.

– Abia acum îmi dau seama de ce ai considerat că era mai bine să nu spui nimic, a zis Jean. Cum ar fi reacționat Margaux dacă afla că muncise atâți ani pentru familia De La Martinières, când, de fapt, aveau același sânge?

– Exact. Dar acum Margaux nu mai e printre noi, iar Anton, asemenea unui porumbel călător, a poposit la ușa noastră și, între voi, s-a legat o relație strânsă, a spus Jacques, arătând spre Emilie. Trebuie să-ți spun adevărul. Băiatul care-și face bagajele, ca să se mute cu tine, e, în realitate, nepotul tău de-al doilea.

Emilie asculta, în vreme ce Jean, scrupulos ca de obicei, cerea detalii. Abia acum, ea înțelegea... înțelegea de ce se apropiase atât de ușor de Anton... prin venele amândurora curgea sângele neamului De La Martinières. Nu era de mirare că o trecuse un fior în ziua în care îl găsisese citind pe podeaua din bibliotecă, cu chipul frumos și părul negru aplecate peste carte. Ironia sorții făcuse să nu moștenească trăsăturile bunicii, ci pe ale străunchiului său, Édouard.

– Emilie, a reluat Jacques, de acum înainte hotărârea îți aparține. Tu decizi dacă-i spui lui Anton despre originile lui. Mulți ar zice că e irelevant în momentul acesta și că n-ar face decât să-l împovăreze și mai tare. Dar, în afară de tine, Anton Duvall e singurul urmaș în viață, pe linie bărbătească, al familiei De La Martinières.

În liniștea care s-a lăsat, Emilie asculta ciripitul păsărilor care se pregăteau de culcare.

– Indiferent dacă era fiul menajerei sau ruda mea de sânge, hotărârea mea de a-i oferi un cămin ar fi fost aceeași, a spus ea, în cele din urmă, aplecându-se și bătându-l pe bătrân pe genunchi. Două lucruri vreau să-ți spun, Jacques. Primul, că ai luat cea mai bună hotărâre atunci când ai ales să folosești darul tatei ca să-i oferi o viață liniștită nepoatei lui. Și al doilea, mă bucur nespus de mult că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui adevărul. Vreau să mai știi și că, din punctul meu de vedere, faptul că Anton mi-e rudă e doar un câștig în plus. M-am simțit legată de el de când l-am văzut pentru prima oară, a spus ea, zâmbind. Nici nu-ți închipui cât de fericită m-ai făcut, Jacques. Sper să te pot răsplăti într-o bună zi.

– Emilie, Emilie, i-a zis Jacques, prinzându-i mâinile într-ale lui. Nu știi dacă a fost mâna sorții, dar e limpede că moartea lui Margaux mi-a dat o tristă soluție la dilema mea. Anton are un cămin, iar tu ai să-i dai toată afecțiunea de care e în stare o mamă. După război, Édouard, ca mulți dintre compatrioții noștri, a pierdut orice fărâmbă de compasiune. Ai grijă să n-o pierzi și tu pe a ta.

– N-o s-o pierd. Jur, a spus ea, ferm.

– Viața e prea scurtă ca să te lași măcinat de ură și de lipsă de îngăduință. Când găsești un lucru bun, prinde-l bine și nu-i mai da drumul, a spus Jacques, cu un zâmbet stins.

– Așa o să fac. Promit.

– Mergem?

S-au întors toți trei și l-au văzut pe Anton cu valiza în mână. Părea nedumerit de atmosfera sensibil emoționată din grădină.

– Ar fi bine să ajungem acasă înainte să se întunece, a adăugat el.

– Ai dreptate, a spus Emilie, ridicându-se de pe scaun și întinzându-i mâna. Hai să mergem cât e încă lumină.

După ce l-a ajutat pe Anton să se instaleze în noul lui dormitor, Emilie se simțea mai degrabă euforică decât obosită. Avea să se gândească altă dată dacă să-i spună sau nu lui Anton adevărul despre trecutul lui. Deocamdată, cel mai important lucru era ca băiatul să se simtă iubit și dorit. Fiind foarte

istet, exista pericolul ca, dacă îi mărturisea prea curând că erau rude, Anton să creadă că asta era unicul motiv pentru care ea acceptase să-l aibă în grijă. Trebuia să aștepte ca relația și încrederea lor să devină mai solide înainte să-i spună mai multe.

A pornit laptopul și a recitit e-mailul de la Alex. Apoi s-a ridicat de pe scaun, cuprinsă de o asemenea agitație încât nu putea sta locului.

– Și mie mi-e dor de tine, i-a spus ea laptopului, în timp ce se învârtea prin cameră. Mult, a ținut să adauge. Groaznic de mult.

S-a oprit brusc. Se purta ca o caraghioasă?

Posibil. Relația pe care reușise s-o clădească cu Alex se desfășurase în condiții deloc prielnice. Dar senzația ciudată pe care o avea în stomac ori de câte ori se gândea la el – aceeași pe care o trăia de atât de mult timp încât nici nu mai știa când apăruse – nu voia să dispară.

S-a mai învârtit puțin... s-ar putea să fie un mare dezastru – dar de ce să nu încerce? În ultimele luni, spre marea ei dezamăgire, învățase că nimic nu e veșnic. Nu știi niciodată ce-ți rezervă viața. Deci, ce avea de pierdut? Dacă învățase ceva din experiențele trecute și prezente, era faptul că viața nu-ți oferă o a doua șansă. Te-a rugat, te-a *implorat*, să profiți de ceea ce ți-a dăruit, să recunoști lucrurile bune și să le alungi pe cele rele. Exact așa cum o rugase și Jacques mai devreme...

A căscat brusc și s-a trântit pe canapea, ostenită și moale precum o păpușă de cârpă. Avea să mai mediteze și a doua zi, iar, dacă la lumina rece a zilei avea să simtă în continuare același lucru, trebuia să-i scrie un e-mail. Odată hotărârea luată, s-a ridicat agale de pe canapea și s-a dus la culcare.

Către: aecarruthers@blackhall.co.uk

De la: edlmartinieres@orange.fr

Joi

Dragă Alex,

Îți mulțumesc pentru e-mail. Am vrut să-ți scriu cât mai repede și să te anunț că știu ce s-a întâmplat cu primul volum al cărții. Mă mulțumesc să-ți spun că nu se mai află în proprietatea familiei De La Martinières, dar povestea e lungă și aș prefera să-ți explic totul atunci când ne vedem față-n față. Deocamdată îți spun doar că acea carte a fost folosită spre a-i oferi o

viață liniștită unuia dintre membrii familiei – cu alte cuvinte, că și-a atins cu prisosință scopul. Mă bucur, de asemenea, că eforturile lui Sebastian au fost zadarnice de la bun început și că banii obținuți din vânzarea cărții au servit unei cauze nobile, și nu lăcomiei lui.

În al doilea rând, am ținut să-ți spun că am devenit mama adoptivă a unui băiat de doisprezece ani, pe numele lui – Anton, dar și asta e o poveste lungă și complicată. În al treilea rând, având în vedere îndoielile care te frământă cu privire la viitor, m-am gândit că ți-ar prinde bine să ai un spațiu, precum și destul timp – în care să meditezi pe îndelete. Locuința mea e mică, dar e fără etaj și are un dormitor liber. Și, cu toate că nu prea sunt oameni prin preajmă – mai mult struguri –, sper ca eu și Anton să fim o companie plăcută.

Anunță-mă dacă ești de acord să vii. Vom fi trei orfani sub același acoperiș!

Și mie mi-e dor de tine.

E xxx

Către: edlmartinieres@orange.fr

De la: aecarruthers@blackhall.co.uk

Dragă Em,

Îți mulțumesc pentru invitație. Aterizez luni, la ora 13:40, pe aeroportul din Nisa. Dacă nu poți veni după mine (și scaunul cu roțile!), te rog să mă anunți. Abia aștept să te văd și, bineînțeles, să-l cunosc pe Anton.

A xxxx

P.S. Slavă Domnului că nu trebuie să mai sufăr de dorul tău și că o să te revăd în curând!

Viața din mine

*Să te apăr de primejdii eu mă zbat,
Suflet pur, căci tu trăiești în mine.
Din iubire zămislit, din dor curat,
Vei fi-n lume vestitor de bine.*

*Trupul meu întreg ți-am dat în dar
Tu să crești în el precum o floare,
Ca atunci când vom fi liberi iar
Să uităm de gratii și zăvoare.*

*Știi prea bine că ai apărut
Din iubire ce va dăinui mereu,
Despre tatăl tău frumos și bun
Îți voi povesti, odorul meu.*

*De nu văd puterea ce-a făcut
Viața ta în mine să se zbată,
Eu te simt, și astfel – te-am văzut,
Prunc iubit, minune întrupată.*

Sophia De La Martinières

Mai 1944

EPILOG. Un an mai târziu

Emilie a descuiat ușa castelului și a deschis-o. Anton a împins căruciorul lui Alex peste prag și au pătruns în holul vast. Era gol, cu excepția unei scări pe care zugravii o lăsaseră sprijinită de perete, ca să dea și ultimul strat de vopsea.

– Ooo! a exclamat Anton, uitându-se la tavan. Parcă s-a făcut și mai mare.

– Efectul vine de la vopseaua albă, după ce, săptămâni în șir, am văzut doar tencuiala, l-a lămurit Emilie, apoi s-a uitat la podea și a dat, mulțumită, din cap. Au recondiționat marmura extraordinar de bine. Era păcat să renunț la ea.

– Așa-i, a zis Alex, îndreptându-și atenția spre trepte. Mi-e un pic teamă că platforma aia pe care vrei s-o instalezi pentru mine n-o să se potrivească deloc cu interiorul elegant.

– De-asta te-am și adus aici, l-a lămurit Emilie, făcându-i cu ochiul lui Anton. Îi arătăm?

– Da! a răspuns băiatul, trepidând de nerăbdare. Vino cu mine.

Anton i-a condus pe Alex și pe Emilie pe coridoarele pustii, din care se vedea dezordinea ce încă domnea în camere – mai aveau de așteptat câteva luni ca să fie gata și finisajele interioare – până în partea din spate a casei și, de acolo, în holul de lângă bucătărie. Băiatul a împins căruciorul lui Alex în dreptul unei uși, a apăsă un buton de pe un panou, iar aceasta s-a deschis lin.

Alex a aruncat o privire înăuntru.

– E un lift!

– Foarte bună observație, domnule detectiv, a râs Anton. E jucăria mea preferată. Vrei să-l încerci?

Au intrat în lift, iar Anton a apăsă pe un buton ca să închidă ușa. Alex a ridicat ochii către Emilie. Erau împăienjeniți de lacrimi.

– Mulțumesc, i-a șoptit el.

– N-ai de ce să-mi mulțumești. L-am montat pentru vremurile în care am să fiu prea bătrână ca să mai urc pe trepte, a zâmbit ea, cu gura până la urechi. Și în caz că te hotărăști să-ți prelungești șederea alături de noi.

Fraza asta devenise o glumă pe care o foloseau între ei. Alex venise cu un an în urmă și, cu toate că nu-și făcuseră planuri să trăiască împreună, nici nu intenționau să se despartă vreodată. Înceau să se bucure de fiecare zi și nu simțeau nevoia să se căsătorească, deși știau că legătura lor era tot mai profundă și mai solidă cu fiecare lună care trecea.

Admirația reciprocă dintre Alex și Anton se văzuse de la bun început. Mintea ageră și curioasă a băiatului absorbea cunoștințele vaste ale lui Alex, iar Emilie își dădea seama că relația le făcea mult bine amândurora. Mica lor familie i-ar fi putut părea ciudată unui străin, însă ei trei descoperiseră împreună fericirea, împlinirea și liniștea.

Anton nu știa încă nimic despre originile lui, dar, în scurt timp, relația lor de familie avea să fie oficializată – Emilie urma să adopte băiatul, permițându-i, astfel, să poarte numele legitim, iar, într-o zi, să devină moștenitorul castelului. Cu ocazia asta poate că Emilie avea să se și căsătorească, în cele din urmă, cu Alex, dar ea nu se grăbea. Viața lor era perfectă așa cum era.

Pe când s-a deschis ușa liftului și au ieșit cu toții pe palierul spațios, ea a băgat de seamă entuziasmul care se citea pe chipul lui Anton.

– Dumnezeule mare! a exclamat Alex. Ai loc să montezi un ditamai cortul și să faci parcare pentru două sute de persoane aici, a glumit el, în timp ce Emilie i-a făcut semn lui Anton s-o ia la stânga.

– Mă gândeam ca aici să stăm noi, a spus ea, intrând în fostul dormitor superb al părinților ei și, de acolo, într-un vestibul.

Fosta cameră pentru garderobă a lui Valérie fusese transformată. Acum era o baie dotată cu absolut tot ce-i trebuia lui Alex ca să se bucure de independența pe care și-o dorea.

– Încă n-au pus gresia și faianța. Am zis să te las pe tine să alegi stilul și culorile care-ți plac.

– E minunat, draga mea. Mulțumesc, i-a spus Alex, mișcat până la lacrimi de eforturile ei.

– E numai a ta, l-a vestit ea, cu un zâmbet larg. Baia și camera mea pentru garderobă sunt aici, a adăugat, în timp ce Alex s-a dus în mijlocul dormitorului. Cum ți se pare priveliștea?

– E splendidă, i-a răspuns el, uitându-se prin ferestrele mari la grădina și podgoriile care se întindeau până la colina din depărtare. Nici nu mai știu când m-am uitat ultima oară de sus la ceva, a murmurat el, gătit de emoție.

– Hai să vezi și dormitorul meu, Alex, i-a întrerupt Anton. Emilie a zis că pot să aleg ce culoare vreau când o să fie gata zugrăveala, numai să nu fie negru.

Emilie a zâmbit și i-a privit cum ieșeau din cameră. Ea a mai zăbovit câteva clipe, cu ochii la lumina care pătrundea prin fereastră. Acolo murise mama ei, cu doi ani înainte, și, pe când admira priveliștea, o încercau tot soiul de emoții contradictorii. S-a dus cu gândul la tatăl ei, pe care moartea celor dragi îl făcuse să se închidă în sine. Aproape toată copilăria ei stătuse închis în biblioteca castelului, departe de lume.

De la un timp, începuse să simtă o oarecare compasiune și pentru mama ei, căci, citind scrisorile de dragoste adresate soțului, a înțeles cât de mult îl iubise Valérie. Probabil că și ea se zbătuse să primească atenție și dragoste de la un bărbat prea distrus ca să le ofere de bunăvoie. Privind în urmă, și-a dat seama că Valérie își petrecuse mare parte a căsniciei sale singură, la Paris.

Faptul că nepotul Sophiei avea să-și recapete locul de drept în familie și că îl luase pe Anton sub aripa ei din pură compasiune – repara, cel puțin, o parte dintre nedreptățile trecutului. Cercul era complet și mijeau zorii unei noi ere.

Emilie s-a întors și a pornit agale către ușă, în căutarea lui Alex și Anton. Ieșind din cameră, a realizat că fetița furioasă și descumpănită care, cu doi în urmă, urla și plângea peste trupul neînsuflețit al mamei – crescuse, în sfârșit.

– Trebuie să recunosc că, acum că mi-am văzut noua baie, abia aștept să ne mutăm la castel, i-a zis Alex seara, după ce și-a urcat mai întâi trunchiul, apoi picioarele, în pat lângă ea.

– Șeful de șantier m-a asigurat că în cel mult trei luni e gata. Ceea ce înseamnă că, până la toamnă, ne mutăm, și că o să petrecem acolo primul nostru Crăciun, i-a spus Emilie.

– Dacă tot vorbim de case, am primit mai devreme un e-mail de la avocații mei. Seb a găsit un cumpărător pentru Blackmoor Hall. Cred că e în al nouălea cer. Sunt aproape sigur că o să încerce să cîmpească ceva și din banii care-mi revin mie, a zis Alex, încruntând din sprâncene. Din ce mi-a spus avocatul, pe casă e pusă o ipotecă de peste 350.000 de lire sterline, adică exact cât e descoperirea de cont a lui Seb, a explicat, clătinând din cap. Pun pariu că, în mai puțin de un an, are să toace toți banii pe care o să-i obțină din vânzarea casei. Dar, cel puțin, Bella știe cu cine are de-a face. Bănuiesc că-l iubește foarte mult, dacă-l suportă. Apropo, ai mai aflat ceva de la avocatul care se ocupă de divorț?

– Doar că Sebastian are noi pretenții, și mai aberante decât cele vechi, i-a răspuns Emilie. Ți dai seama că n-o să obțină ce visează el, dar uneori mai că-mi vine să-i dau câți bani vrea, numai să scap odată de el. O să mă coste onorariul avocaților mai mult decât înțelegerea de divorț.

– Bănuiesc că prezența mea aici l-a întăritat și mai rău, a oftat Alex. În felul ăsta, Seb a putut să-și mai spele din vină, descriindu-te drept o ușuratică, iar pe mine drept un porc care i-a sedus nevasta chiar sub ochii lui.

– Sunt convinsă, a recunoscut Emilie. Alex, e ceva ce nu ți-am spus. Am invitat pe cineva în vizită. Sosește mâine. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună, dar acum... acum încep să am emoții.

– Atunci spune-mi despre cine e vorba.

Jacques moțăia la gura focului; a auzit o mașină oprind în fața casei. Fusesse o iarnă lungă și grea, astfel că se îmbolnăvise din nou de bronșită. Ca în fiecare an, se întreba dacă mai avea să apuce încă o vară.

A auzit cum se deschidea ușa bucătăriei și și-a amintit că Emilie i-a anunțat că avea să vină la prânz împreună cu un prieten.

– Ești treaz, *Papa*? l-a întrebat Jean, intrând în salon.

– Da, i-a răspuns Jacques, deschizând ochii.

– *Papa*, i-a spus Jean, luându-l de mână, Emilie a venit cu cineva care vrea să te vadă.

– Bună, Jacques, l-a salutat Emilie, intrând odată cu musafirul.

Jacques s-a uitat curios la acesta din urmă. Era un bătrân ca și el. Înalt, cu spatele drept și cu o ținută elegantă.

– Mă mai ții minte, Jacques? l-a întrebat bărbatul.

Vorbea franceza cu un accent pronunțat. Părea cunoscut, dar Jacques nu reușea să-și dea seama de unde îl știa.

– Au trecut cincizeci de ani de când am stat amândoi în camera asta, i-a zis bărbatul, încercând să-i împrășteze memoria.

Jacques s-a uitat la ochii albaștri, decolorați, dar încă pătrunzători. Și, în cele din urmă, l-a recunoscut.

– Frederik?

– Da, Jacques, chiar eu sunt.

– Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred!

Jacques a dat la o parte brațul fiului său și s-a ridicat singur de pe scaun. Cei doi bărbați s-au privit preț de câteva clipe, împresurați de năvala amintirilor. Apoi Jacques a întins brațele către neamț și s-au îmbrățișat.

*

Alex și Anton au ajuns acasă la Jean după prânz, așa cum îi rugase Emilie. Alex își cumpărase de curând o mașină adaptată la nevoie lui, care putea fi condusă doar cu mâinile și care îi schimbase întreaga viață. Îi oferea o oarecare independență, deși nu avea voie să facă decât drumuri scurte, și doar însoțit de Emilie sau de Anton.

Anton a scos scaunul cu roțile din portbagaj și l-a dus la portiera șoferului.

– Ai idee cine e persoana pe care Emilie vrea s-o cunosc? a întrebat băiatul în timp ce-l ajuta pe Alex să urce în scaun.

– Prefer s-o las pe ea să-ți spună.

Au intrat amândoi în bucătărie. Anton i-a văzut pe Emilie, Jean și Jacques, și pe încă un bărbat bătrân, stând la masă și bând cafea.

– Bună ziua, i-a salutat Anton, timid.

Emilie s-a ridicat de îndată, a venit lângă el și i-a pus o mână pe umăr.

– Anton, a spus ea, uitându-se la Frederik, ai cărui ochi s-au umplut de lacrimi la vederea băiatului. El e bunicul tău, Frederik. Când te vei simți pregătit, are să-ți spună o poveste despre familia ta...

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Jeremy Trevathan, Catherine Richards și echipei de la Pan Macmillan. Lui Jonathan Lloyd, Lucia Rae și Melissa Pimentel de la Curtis Brown. Oliviei Riley, agentul meu de presă, lui Jacquelyn Heslop, Susan Grix și Richard Jemmett. Lui Susan Boyd, Helene Ruhn, Rita Kalagate, Almuth Andreae, Johanna Castillo și Judith Curr. Toți îmi sunt prieteni și sunt, pentru mine, o sursă inepuizabilă de sfaturi atât profesionale, cât și personale.

Lui Damien și Anne Rey-Brot, precum și prietenilor și familiei lor de la Le Pescadou din Gassin. Lui *Monsieur* Chapelle de la Domaine du Bourriane, ale cărui nume, castel și cramă au fost împrumutate de către Constance și de către celelalte personaje înainte să aflu că această familie și minunata ei casă existau în realitate. Am avut ocazia să pășesc în povestea mea anul trecut, în august, iar experiența a fost magică, dar, în egală măsură, a fost și o lecție de smerenie. Vă mulțumesc tuturor pentru toate informațiile pe care mi le-ați dat. Orice greșală care e posibil să se fi strecurat în carte e din vina mea, nu a voastră. Țin, de asemenea, să-i mulțumesc lui Jan Goessing, care mi-a oferit o descriere vie a Germaniei din perioada antebelică, precum și lui Marcus Tyers, Naomi Ritchie și Emily Jenkins de la librăria St. Mary din Stamford, care au reușit să facă rost de două volume vechi și valoroase în limba franceză, ce mi-au servit drept sursă de inspirație ca să-mi creez cele două cărți aparținând ficțiunii dezvoltate în romanul meu.

Le mulțumesc tuturor editorilor mei străini, care m-au invitat în țările lor și m-au primit cu brațele deschise. Călătoriile, precum și culturile altor țări îmi hrănesc imaginația și îmi oferă idei noi pentru viitoare cărți.

Mulțumesc „Familiei“, ale cărei încurajări și susținere în acest ultim an febril au fost un ajutor neprețuit. Copiilor mei: Harry, pentru observațiile pertinente și discursuri; Bellei, pentru discuțiile prealabile și pentru că și-a împrumutat numele la două dintre personajele principale; Leonorei, pentru

frumoasa poezie pe care a compus-o drept „Sophia“ la aceeași vârstă; și lui Kit, care e clientul Amazon nr. 1 din familia noastră... la categoria articole sportive! Mamei mele, Janet, „Bunicului Johnson“, surorii mele, Georgia, și soțului meu, Stephen, care au fost extraordinari.

Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor din lumea întreagă care și-au cheltuit banii câștigați cu efort, ca să cumpere una dintre cărțile mele. Dacă n-ați exista voi, aș fi o biată scriitoare fără public. Sunt onorată că alegeți să citiți poveștile mele. Vă mulțumesc.

Lucinda Riley, mai 2012

BIBLIOGRAFIE

Grădina cu lavandă este o operă de ficțiune plasată într-un context istoric. Mai jos sunt enumerate sursele pe care le-am folosit ca să mă documentez despre perioada respectivă și despre viețile personajelor mele:

Lucie Aubrac, *Outwitting the Gestapo* (Bison Books, 1994)

Matthew Cobb, *The Resistance: The French Fight Against the Nazis* (Pocket Books, 2009)

Squadron Leader Beryl E. Escott, *The Heroines of SOE: F Section: Britain's Secret Women in France* (The History Press, 2010)

Anna Funder, *All That I Am* (Viking, 2011)

Hans Fallada, *Alone in Berlin* (Penguin, 1994)

Sarah Helm, *A Life in Secrets: The Story of Vera Atkins and the Lost Agents of SOE* (Abacus, 2006)

John Van Wyck Gould, *The Last Dog in France* (AuthorHouse, 2006)

